

ЛУИЗ БЕГШОУ НАСЛЕДНИЧКИ

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2010

chitanka.info

Посвещавам тази книга на Тилс.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря за героичното търпение на моя редактор Хари Евънс, който стоически понесе заедно с мен третата ми бременност и периода след раждането, когато се опитвах да съчетавам семейните задължения и политиката. Малко писатели имат този късмет. Както винаги, нейните уместни забележки значително подобриха тази книга. За мен Майкъл Сисънс винаги е бил най-добрият агент в Лондон. Той ме направи популярна писателка и съм му безкрайно благодарна. Развитието ми като авторка е фантастично преживяване — знам, че съм голяма късметлилка да работя с „Хедлайн“. Благодаря на всички в издателството и най-вече на Кър Мокрей (може ли още един работен обяд, ако обичаш, Кър?) и на Джейн Морпет. Деби Клемент от „Хед Дизайн“ се справи фантастично с визията на книгата. Емили Фърнис се справя страхотно с рекламата, а на Луси дьо Поадвин се дължи доброто ми представяне на пазара. Специалистите по продажбите непрекъснато бележат нови успехи с книгите ми по целия свят. Изключително благодарна съм на Питър Нюсъм, Джеймс Хоробин, Барбара Ронан, Катрин Роудс, Даян Грифит, Софи Хопкинс и Пол Ердпресър. Специални благодарности и на Селин Кели, че ме подкрепяше непрекъснато и ми спаси кожата в онези рецензии!

ПРОЛОГ

Ужасно е, мислеше си възрастният мъж, да си толкова богат и толкова отегчен.

Излегнат на шезлонг на верандата в имението си на Сейшелските острови, Клемент Чеймбърс гледаше надолу към тучно зеления склон на отвесните скали.

Имението имаше великолепен изглед към лазурните води на Индийския океан. Вълните нежно галеха белия фин пясък на дългия пет мили частен плаж, който той бе посетил един-единствен път през изминалата година. Плажът се намираше на скалисто заливче, което се разкриваше пред погледа му от мястото, където стоеше в момента. Клемент мразеше да нарушават усамотението му.

Имението „Палмите“ бе истинска крепост. Стените бяха старателно маскирани със зеленина, а задната част стигаше чак до стръмните скали на планината и отвсякъде бе обградено от дискретни охранители, готови да стрелят срещу всеки натрапник.

Клемент имаше врагове. Без тях не би могъл да постигне толкова много.

Беше се погрижил за сигурността си. Бе защитен срещу опит за убийство или отвлечане. Наслаждаваше се на топлото време, на синьото небе, на прелестното уединение на тропиците. Когато състоянието ти надхвърля няколко милиарда долара, получаваш всичко, от което се нуждаеш.

Охранителните му фирми проверяваха щателно всеки от персонала. Както и всичките му любовници. Всички съзнаваха изключителната важност на пълната секретност. Парите и страхът гарантираха, че това няма да се промени. До външния свят никога не достигаше дори и намек за някакъв скандал.

Той наблюдаваше как вълните се плискаха в брега. Гениалният му ум започна да крои план.

Клемент Чеймбърс имаше репутация на джентълмен и това бе от огромно значение за него. Притежаваше и фамилен герб. Наследен...

ами, след смъртта на брат му. Макар да бе прекарал цели три десетилетия в тропиците, заобиколен единствено от прислужващ персонал, той много се стараяше да живее като английски джентълмен в чужбина. Като Ноел Кауърд например. Клемент му се възхищаваше. Носеше бели ленени костюми и панамени шапки. Дрехите му бяха ушити на улица „Сейнт Джеймс“ и „Савил Роу“. Притежаваше уникална енотека, а в къщата му имаше шедьоври на големите английски художници, включително платна на Стъбс и на Констабъл. Правеше огромни дарения за подходящите благотворителни каузи и членуваше в реномираните лондонски клубове „Уайтс“ и „Травълърс“, където никога не стъпваше.

През по-голямата част от живота си той се бе стремил към богатство, а посредством него — към власт. Сега, когато „Чеймбърс Корпорейшън“ се бе превърнала в гигант от глобален мащаб, за Клемент безукорната му репутация бе най-важното нещо. Най-големите музеи в света бяха нарекли цели крила на негово име. Същото бяха направили и много от най-престижните болници. „Слоун Кетъринг“ в Ню Йорк съвсем наскоро се бе наредила сред щастливите благодетелствани от щедростта му. И ако някой недоволен служител или губещата страна по някоя сделка посмееше да се оплаче или се осмелеше да разпространи в медиите нещо лошо за Клемент Чеймбърс, тогава екипът му от високоплатени адвокати завеждаше дело за клевета.

Напоследък в пресата пишеха само добри неща за него.

Нищо друго, освен положителни коментари.

Всичко се свеждаше до опазването на тази репутация, мислеше си Клемент. Но сега, когато бе в безопасност, когато бе недосегаем, беше отегчен, страшно отегчен. Беше време да се позабавлява.

Клемент Чеймбърс възнамеряваше да разбуни духовете.

Усмихна се леко при мисълта за това. Да, тя ставаше. Беше интригуваща, толкова гъвкава, но и много хитра. Истинска тигрица.

А той винаги бе обичал да вкарва вълка в кошарата.

ПЪРВА ГЛАВА

Това бе най-горещата корица за годината на списание „Слава“.

Истинска сензация. Никога досега не бяха се съгласявали да бъдат снимани заедно. Жените, за които цял Лондон непрекъснато говореше. Всяка обикновена англичанка искаше да е като тях.

Великолепните братовчедки Чеймбърс.

Животът им бе като приказка. Докато работещите жени с мъка ставаха от леглото, хапваха нещо набързо и вземаха метрото или автобус до работа, готови за поредния тежък ден в офиса, братовчедките Чеймбърс се излежаваха и спокойно се приготвяха за масаж, пазаруване или поредното звездно парти. Те имаха най-хубавите домове, най-изисканите дрехи, най-модните прически. Те бяха красиви.

И бяха получили всичко това на тепсия.

Хората не знаеха дали да ги обичат, или да ги мразят. Но всички момичета във Великобритания тайничко си мечтаеха да бъдат на тяхно място.

Списанието се разграби като топъл хляб. На корицата му позираха красавиците от фамилията Чеймбърс, облечени в дълги бели рокли, със златни колиета и гривни, също като древните богини, чиито имена носеха.

Юнона. Висока и изваяна като статуя, със сплетена в плитка и увита като корона дълга кестенява коса и със златен венец на главата. Излъчваща достойнство, тя носеше върху раменете си семпла вълнена наметка в цвят слонова кост, която покриваше ръцете ѝ. Не толкова красива като останалите, тя все пак беше привлекателна, може би дори хубава със студените си сини очи и бледа кожа. Кралица на боговете — кралица на изисканото светско общество в Лондон. За нейните соарета се носеха легенди, тефтерчето ѝ с телефони на познати бе като копие на справочника на Дебрет. Подобаващо омъжена, Юнона бе любимка на светските кръгове от „Слоун скуеър“ до „Итън скуеър“ и от Аскът до Глиндебърн.

Атина, по-малката ѝ сестра. Немарливостта ѝ към външния ѝ вид бе умело прикрита във фотосесията. Атина Чеймбърс притежаваше блестящ академичен ум и много пари. Съобразена с фантазиите на работещите момичета по света, визията ѝ бе неузнаваема — косата ѝ се спускаше на вълни по гърба, беше гримирана професионално и носеше нетипични за нея обувки на висок ток. Красотата ѝ, за която тя не даваше пет пари, сега бе изложена на показ. Тя имаше стегнати ръце и атлетично тяло, овално лице, високи скули и същия сияещ поглед като сестра си.

Атина бе сред най-изявените учени историци. Статиите и публикациите ѝ получаваша блестящи отзиви. Тя живееше в разкошна стара къща в Оксфорд и не се съмняваше, че един ден ще стане щатен професор. Изобщо не ѝ допадаше почтената бедност на гениален преподавател. Нейният ум бе подкрепен с богатство. Атина предпочиташе хайвер и шампанско и притежаваше колекция от антики, с която би се гордял всеки музей.

Срещу тях стояха братовчедките им. Диана Чеймбърс демонстрираше дългите си ръце, вдигнала златен бокал с вино. Буйната ѝ коса с цвят на карамел се стелеше по раменете ѝ, подчертавайки снежнобялата ѝ рокля. Тялото ѝ бе с по-женствени извивки от това на Атина, а самата тя бе най-популярната богата красавица в публичното пространство на Лондон. Подобно на братовчедка си Юнона, и тя нямаше никакво намерение да работи, но скучното висше общество я отегчаваше до смърт. Диана Чеймбърс бе символ на стила. Посещаваха всяка нашумяла нова пиеса, всяка изискана филмова премиера. Забелязваха я на изложбите на най-известните лондонски художници, за които бе почти невъзможно да се намери покана. Ако се появеше нейна снимка с тоалет на нов дизайнер, продажбите на колекциите му скачаха. На партитата ѝ идваха най-нашумелите писатели, музиканти, фотографи и модели. Диана Чеймбърс бе царицата на изисканите партита. Тя бе като Виктория Бекъм за ценителите — превръщаше в стил всичко, до което се докоснеше. Първокурсниците по филмово изкуство, участниците в Лондонската седмица на модата, журналистите от светските списания — всички те искаха да са като Диана. Тя бе новата Клоуи Севини. Едва ли някой се съмняваше, че скоро Диана Чеймбърс просто ще си избере

подходящия милиардер и ще се омъжи за него. Беше само въпрос на време.

А най-отпред естествено беше Венера. Вперила дръзко поглед в обектива, съблазняваща милионите читатели с ослепителната си усмивка. Проблясващата перлена рокля щедро разкриваше златистата ѝ кожа и пищната ѝ гръд. Венера имаше тънка като на кукла Барби талия и скъпо поддържана платиненоруса коса. Диамантите на фамилията Чеймбърс, семейно наследство, блестяха на шията и на ушите ѝ. Тя цялата бе едно петдесет и три килограмово бижу и направо обожаваше камерите.

Венера Чеймбърс бе малко късче от Холивуд в Нотинг Хил. Със стегнато тяло, перфектен тен и руса коса като празноглавите хубавици на булевард „Сънсет“ в Холивуд, тя бе в отлична форма и изглеждаше фантастично. Беше актриса и това личеше отдалеч. Макар че бе известна с това, че е едно от момичетата Чеймбърс, отколкото с актьорските си изпълнения. Само един поглед беше достатъчен, за да си сигурен, че самоуверената и кокетна красавица на корицата на „Слава“ не след дълго ще стане звезда. Големият пробив предстоеше съвсем скоро. Защото така се случваха нещата, когато си една от братовчедките Чеймбърс.

Живееш си като в рая, където никога нищо не се обърква.

В списанието имаше още техни снимки — на бижутата им, на бързите им коли, на стилните им домове. Снимките на Атина бяха по-малко снимки, защото тя не се представяше особено добре, но другите три позираха с охота. От списанието все пак бяха успели да направят стилна фотография в профил на Атина, с развята от вятъра коса, докато отива към библиотеката „Бодлиън“ в Оксфорд. Имаше и обширна претенциозна статия за предпочитанията им, за близките отношения между братовчедките. Но списанието преди всичко разчиташе на смел журналистически подход. В „Слава“ бяха публикували снимки от Сейшелските острови. Кристалносини води, бял пясък и палми, тучно зелени гори по хълмовете. Тези популярни кадри бяха най-близкото, до което можеха да се доберат по отношение на източника на богатството на момичетата...

Клемент Чеймбърс. Чичо им. Мултимилиардер. Гений отшелник. Директор на „Чеймбърс Корпорейшън“ — компания от глобален мащаб с интереси от диамантени мини до петролни кладенци, от мобилни

телефони до строителство. Клемент Чеймбърс, уважаван по целия свят влиятелен човек, на чийто път не е препоръчително да заставаш. Неженен, без деца и на преклонна възраст, той пазеше ревностно личното си пространство, а въоръжена охрана пазеше огромното му имение на тропическия остров. Момичетата бяха негови племенници.

И следователно отлично осигурени.

Бляскавият им стил на живот се финансираше изцяло от него. Те получаваха по половин милион всяка година и можеха да харчат парите за каквото си пожелаят. Името на чичо им отваряше всички врати. А перспективата, че един ден те ще наследят колосалното му богатство, бе повече от примамлива. Спрямо него попечителските им фондове бяха купчина дребни монети.

Животът им приличаше на сбъдната мечта. Четири момичета от висшата класа с малко лични пари. Венера и Диана бяха сирачета, а Юнона и Атина — деца на обеднели професори. И ето че един ден, когато бяха тийнейджърки, се появи богатият им и ексцентричен чичо и заяви, че той ще се погрижи за финансовото състояние на племенничките си.

Всяка година през януари парите влизаха в четирите банкови сметки. До декември бяха похарчени. „Но защо да се тревожат?“, безгрижно изтъкваше статията. Там, откъдето идваха парите, имаше още много!

Великолепните момичета Чеймбърс бяха единствените, допускани в имението на чичо им, освен персонала. Тайнственият господин Чеймбърс, пишеше със затаен дъх журналистът, ги викаше на всеки петнадесети декември. Оставаха там за Коледа и си тръгваха на следващия ден. Това бе единственият им контакт с него през цялата година.

Сега те бяха богати.

Един ден щяха да се превърнат в милиардерки.

И то без да правят нищо.

Хиляди секретарки, учителки, цветарки, медицински сестри и банкови служителки грабваха списание „Слава“, прелистваха страниците и въздишаха с копнеж.

Принцеси с попечителски фондове. Страхотна работа, стига да имаш шанса да я получиш.

ВТОРА ГЛАВА

— Телеграма, госпожице.

Диана вдигна поглед от купчината кремави визитни картички с позлатени ръбчета, които разпределяше. Определяше местата за сядане. Адски сложно нещо. Часове наред се занимаваше с това и резултатът далеч не бе идеален.

— Какво искаш да кажеш с това „телеграма“?

Усмихна се на иконома си Ферис, мил възрастен господин, който започна работа за нея, когато купи апартамента. Толкова бе забавно да имаш истински иконом. Никой друг на нейната възраст си нямаше други домашни помощници, освен бавачка и може би личен консултант. Но Диана Чеймбърс знаеше как да демонстрира стил.

Тя сви рамене и наметката от нежна кремава коприна и бледо прасковен кашмир леко се свлече от раменете ѝ, а изящните седефени гривни леко подрънкаха на ръката ѝ с бронзов загар.

— Никой не изпраща вече телеграми. Освен за сватба.

— Мисля, че идва от Сейшелските острови, госпожо — отвърна Ферис с непроницаемо изражение на набръчканото си лице.

— Разбира се — мигновено отвърна Диана. — Чичо Клем. Предполагам, че е той.

По красивото ѝ лице пробягна леко недоволство. Тъкмо бяха приключили с коледните празненства. Нямаше нужда да се връща там поне още една година.

Какво би могъл да иска Клемент?

— Надявам се, че не е болен — с искрена загриженост възкликна тя, докато вземаше кафявия плик от сребърния поднос. — Благодаря ти, Ферис.

Разкъса го рязко.

„Скъпа Диана,

Нуждая се от твоето присъствие в «Палмите». Всъщност трябва да видя теб и останалите момичета тук веднага. Грабвайте куфарите и вземете първия самолет. Още този следобед, от «Станстед». Става въпрос за семейни дела. Няма нужда да се обаждате — предпочитам да ви кажа всичко лице в лице.

Твой чичо Клем.“

Диана скочи от дивана „Мийс ван дер Рое“, проектиран с лек наклон назад под прецизно изчислен ъгъл върху метални крака. Тя усети огромен прилив на адреналин. Огледа се наоколо, попиваше всичко с очи, сякаш можеше да го изгуби. След две години труд мезонетът ѝ бе просто идеален; близо двеста квадратни метра първокласна площ в Кенсингтън с тераса, прелестно реновирана по неин собствен проект. Лично бе подбрала всичко — от реставрираната викторианска камина до мраморната настилка от Карара в мокротото помещение, като умело бе смесила класически елементи с най-доброто от модерния дизайн. Искаше всичките ѝ изискани приятели да ѝ завиждат и наистина бе успяла да ги накара да ѝ завиждат.

И не само за безупречния ѝ вкус и изисканите партита. Диана бе красива и свободна, богатата и стилна. Но за разлика от повечето момичета, на нея не ѝ се налагаше да се омъжи за някой скучен стар финансист или безличен поземлен аристократ, за да си осигури място в привилегированите кръгове на богатите.

Диана Чеймбърс имаше най-доброто от всичко.

И много богат чичо, който плащаше за това.

Което бе много по-добре, напомни си тя, отколкото досадни възрастни родители, които можеше да се опитват да се месят в живота ѝ, да следят колко алкохол пие или още по-зле — колко харчи за обувки.

Рупърт и Хестър Чеймбърс бяха мъртви. Диана ги познаваше само от снимките; бяха красива млада двойка, той — висок и рус, а тя — слабичка и тъмнокоса, но с привлекателно, кръгло като на дете лице. Хестър винаги бе засмяна и имаше трапчинки. Грейналите им лица ѝ се усмихваха от снимката, на която бяха застанали на стъпалата пред църквата в Бромптън в грозните си сватбени одежди от шейсетте

години. Рупърт бе почитател на бързите коли и неговият раздрънкан и купен на старо „Астон Мартин“ бе поднесъл на заледения път в Глостършир и бе убил и двамата в новогодишния ден, когато Диана бе само на две години и половина. Връщали се от местната кръчма. Тя не помнеше онзи ден, но винаги бе мразила тази част от историята заради намека, че татко ѝ е пийнал няколко питиета, че е бил неразумен и егоист. Когато бе убил и двамата, той бе оставил огромна празнина в живота на децата си.

Инцидентът бе оставил нея и Венера най-напред на грижите на болнавата им възрастна баба по майчина линия, а после се бяха озовали в пансион.

Толкова по-добре. Елспет Хекълс, баба им, която трудно бе преживяла загубата на дъщеря си и пристигането в дома ѝ на две невръстни момичета, бе вечно изморена и сърдита. Тя и децата живееха в лишения в малката ѝ къща под наем в края на Ню Форест, защото Елспет много строго пестеше скромното им наследство, за да могат да посещават добро училище. Тя изпълни дълга си и само два месеца след като и единайсетгодишната Венера бе започнала да посещава училището с пансион, почина и остави на внучките си единствено личните си вещи.

Училището се опитваше да им осигури стабилност и да замести родителския контрол, което не беше от голяма полза. Диана и Венера се научиха сами да се грижат за себе си. Но бяха в различни класове и колкото повече порастаха, толкова повече се отдалечаваха една от друга. Когато си тийнейджър, разликата от две години е цяла пропаст.

Изпълнителите на завещанието на родителите им бяха уредили сестрите да остават в пансиона по време на училищните ваканции, когато минимален брой учители и възпитатели продължаваха да се грижат за някои от питомците си, които бяха в училище — тъжните дъщери на дипломати, които бяха разпределени в различни горещи точки по света; момичета, които имаха нужда от допълнителни уроци по време на ваканцията; както и дъщерите на някои от учителите, които живееха в сградата. Диана и Венера, за разлика от всичките си приятелки, мразеха училищните ваканции. Двете се подкрепяха взаимно, но копнееха да се върнат към обичайното си всекидневие.

Хора. Светлина. Шум. Диана мразеше самотата, харесваше ѝ да е заобиколена от множество хора. А Венера подходеше към живота

още по-просто: заслепяваше всички с красивата си усмивка, изрусяваше дългата си коса и флиртуваше с целия свят. Ако не можеш да получиш любов, мислеше си със съжаление Диана, ласкателството бе приемлив заместител.

Но когато бе на петнайсет, дойде телеграмата, която промени живота им. Чичо Клем.

Сега Диана си спомни за онзи миг, докато стискаше отворената телеграма в скута си. Беше забравила. Естествено. Телеграмите бяха любимият начин за комуникация на Клем, такъв бе стилът му; никакви електронни съобщения или факсове, поне не и до членовете на семейството.

Венера бе дотичала при нея след обяда, докато момичетата излизаха от столовата. Беше на тринайсет години, а Диана — на петнайсет, и вече се превръщаше в истинска красавица.

— Ди, Ди!

— Здравей. — Онзи ден се чувстваше потисната и само прегърна малката си сестра през раменете, сестринска прегръдка. — Какво става?

— Получи ли телеграма?

Диана примигна.

— Какво?

— Един такъв кафяв плик — обясни Венера. Нетърпеливо задърпа сестра си за ръката. — Хайде, ела до пощенския блок. Аз получих, ще ми кажеш дали е фалшива, хайде.

Без да проявява излишно любопитство — сестра ѝ винаги бе ентузиасирана за нещо — Диана изтича заедно с нея до пощенския блок, където всяко момиче имаше свое отделение, отбелязано с фамилията му. Отделението на Венера бе празно, но Диана забеляза, че в нейното имаше тънък кафяв плик. Взе го и го разгледа внимателно. Наистина бе телеграма. Беше виждала да ги четат по сватби по времето, когато баба им ги влачеше със себе си на подобни събития. Но кой изпращаше телеграми в днешно време?

— Отвори я — примоли се Венера. — Пише, че е от чичо Клем.

Думите ѝ привлякоха вниманието на сестра ѝ. Диана замръзна.

— Чичо Клем?

Елспет бе споменавала за него веднъж или два пъти, но не с добро чувство. Беше техен далечен роднина, с когото отдавна не

общуваха. По-голям брат на баща им, който натрупал богатство, прекъснал всички връзки с роднините си и напуснал Англия, за да заживее на някакъв тропически остров. Никой не бе получавал вести от него, дори и картичка за Коледа.

Тя развълнувано разкъса плика. Съобщението бе напечатано с бледосиви букви върху онази специална хартия за телеграми. Диана зачете на глас:

„Скъпи Диана и Венера,

Сега, когато вашата братовчедка Юнона, най-голямата от племенниците ми, навършва шестнайсет години, реших да откроя попечителски фонд на името на четирите ви. Докато навършите пълнолетие, с парите ще се разпореждат моите адвокати и с тях ще се заплаща за жилище и помощен персонал. На осемнайсетия си рожден ден всяка ще получи годишна издръжка от половин милион лири...“

— Мили боже! — възкликна Диана. Стисна здраво ръката на Венера.

— Вярно ли е, Ди? — Венера едва си поемаше въздух от възлнение. — Мислиш ли, че е истина?

Диана не отговори и продължи да чете:

„... която ще можете да харчите, както намерите за добре. От това лято ти и Венера ще живеете в моята къща на площад «Итън» в Лондон, където за вас ще се грижи част от постоянния ми персонал. Отнасяйте се с тях като с прислуга. Не одобрявам фамилиарното отношение.“

— Аз... звучи ми съвсем сериозно — заяви Диана. Усещаше, че й се вие свят и направо й се гадеше от притеснение, сякаш всеки момент щеше да повърне. — О, господи, Венера!

„Възнамерявам да се погрижа за семейните дела. Братовчедките ви Юнона и Атина Чеймбърс скоро ще дойдат във вашето училище.“

Венера се намуси.

— Не ги харесвам особено.

„Трябва винаги да помните, че носите моето име и от сега нататък ще ви свързват с мен. Аз ще остана на Сейшелските острови, но ще следя отблизо напредъка ви. Вие няма да се свързвате с мен. Ако пожелая, аз ще се свържа с вас. Рядко отправям някаква молба, но когато го направя, очаквам да бъде удовлетворена.

Искрено ваш,
Клемент Чеймбърс.“

Диана облегна рамо на дървения пощенски блок.

— Лондон — промълви тя. — Наша собствена къща. Лондонски партита. *Половин милион на година.*

— Ако е истина, никога няма да ни се налага да работим! — Венера изпадна във възторг. — Никога! О, Ди, да върви по дяволите тъпото домашно по география, няма да го пиша. Кого го е грижа? Няма нужда да правя каквото и да било, ако не искам!

— Не, не. — Диана побърза да я поправи. — Той казва, че нашето поведение засяга и него. Трябва да продължиш да се държиш както досега, никакви щуротии.

— Ако това е истина, аз обичам чичо Клем — щастливо заяви Венера. — Ще му пиша и ще му кажа, че го обичам и че му благодаря. Какъв мислиш, че е той? Дали прилича на татко?

Диана наблюдаваше грейналото лице на възторжената си малка сестра и й стана тъжно.

— Не, скъпа, прочети пак. Чичо Клем не иска да се свързваме с него.

— Но защо?

Диана сви рамене. Защо баща ѝ бе пил и после бе седнал зад волана? Защо го бе направил, защо бе оставил нея и Венера сирачета? Времето не можеше да излекува тази болка.

— Помниш ли какво казваше баба? Той просто си е такъв. Мисля, че е най-добре да се съобразим с него.

И така и направиха. Настаниха се в голямата къща, като не се сближаваха с персонала, но посрещаха приятелки. Вече дори чакаха с нетърпение ваканциите. Животът им стана по-лек. Диана веднага забеляза влиянието на парите. Всички започнаха да им се подмазват... А после трябваше да приемат и пристигането на братовчедките си. Повлеканата Атина, която вечно бе заровена в книгите, и необщителната Юнона, които можеха да се похвалят с двама живи родители.

От уважение към желанията на чичо Клем четирите момичета общуваха помежду си възпитано. Но всички бяха в различни класове, така че за щастие не се налагаше да са постоянно заедно. Братовчедките имаха любезни, но не особено близки отношения. Диана и Венера завиждаха на Юнона и Атина за родителите им, а Юнона и Атина, на свой ред, завиждаха на братовчедките си за независимостта им.

Понякога изглеждаше, че най-силната връзка между тях бяха парите на Клем. Макар и все още на петнайсет и без пени от издръжката в джоба си, Диана съзнаваше, че не бива да застрашава цялото това богатство. Двете с Венера понякога може и да бяха надменни и мързеливи, но *винаги* правеха точно както пожелаеше чичо Клем.

Никога не бяха го срещали, но той бе най-важният човек в живота им.

Едва на осемнайсетия рожден ден на Диана нещата се промениха завинаги. Тя бе извикана в Лондон, за да ѝ покажат новата ѝ банкова сметка с началния капитал за годината.

Обещанието бе спазено — петстотин хиляди лири.

И заедно с тях задължението да посещава чичо Клем всяка Коледа. Дойде телеграма, която осведоми братовчедките, че за в бъдеще ще прекарват две седмици от декември, всяка Коледа, на тропиците. Други роднини не бяха поканени.

Диана не бе сантиментална — как би могла да бъде? Коледа на тропиците бе за нея шанс да се измъкне от студения и влажен Лондон.

Освен това бе възможност да избегне неизменното затишие в светския живот по това време. По Коледа и Нова година винаги имаше досадно и неизбежно прекъсване на светските партита в Лондон. Едно почти злобно напомняне за крехкостта на приятелските връзки и за това, че в крайна сметка те винаги оставаха на второ място. Приятелките на Диана и познатите, с които излизаше да пийне по нещо, се разпръсваха като семенца на глухарче и се връщаха в именията в Глостършир, къщите в Съсекс, фермите в Йоркшир, апартаментите в Манхатън, където живееха родителите или семействата на съпрузите им. Приятелството не означаваше нищо, когато роднините — родители, деца, баби и дядовци, годеници — изявяваха своите претенции.

Като дете за Диана Чеймбърс Коледа и Нова година бяха най-ужасното време от годината. Венера казваше, че не я интересува, но няма можеше да е истина? Братовчедките им ги канеха на гости всяка година. Диана трябваше да изтърпи и това — да гледа как Юнона и Атина се смеят с мама и татко, как се преструват, че харесват глупавите подаръци, които професорите можеха да си позволят да им купят. Чувстваше се гузна, защото много добре знаеше, че всички искаха да бъдат мили. Загубата на майка ѝ и баща ѝ повлияваше всяка секунда, всеки миг от живота на Диана.

Но когато Клемент ги извика за Коледа, Диана вече не беше осиротялата братовчедка на Атина и Юнона. Какво от това, че не се разбираха особено добре? Поне времето беше хубаво и четирите братовчедки бяха равни — всички бяха племенници на Клемент. Колкото и властна и взискателна по природа да бе Диана, тя бе благодарна за това.

Парите на чичо Клем ѝ даваха огромна сигурност. Цялата настръхваше при мисълта, че нещо може да промени нещата. Стомахът я присви от притеснение.

По дяволите партито. Трябваше да замине.

Атина, Юнона и Венера сигурно също бяха получили своите телеграми; чичо Клем страшно си падаше по драматичните изпълнения.

Диана въздъхна. Графикът ѝ бе препълнен, а и на партито утре вечер трябваше да дойдат хора от пресата. Беше ги склонила с високопарни обещания, беше ги умолявала и подкупвала и в резултат щяха да присъстват приличен брой светски хроникьори и фотографи. След много труд и усилия, както и реки от шампанско, тъкмо бяха започнали да ѝ отделят малко място в светските хроники. Да останеш най-стилната богата млада жена в Лондон, изискваше страшно много усилия. За нея не бе достатъчно да има само пари — искаше и слава. Не като Венера — известна, че е модел или актриса. Тя искаше да е известна просто като Диана. Това щеше да бъде нейната роля.

Това парти се очакваше да даде голям тласък на светския ѝ възход. Диана искаше много пикантни коментари и снимки в светските издания. Корицата на списание „Слава“ бе голяма крачка. Диана искаше да продължи напред.

Но чичо Клем се бе обадил.

Нямаше какво да се прави.

— Ферис! — леко подвижна Диана.

Той се появи само след миг.

— Да, госпожо?

— Отмени партито в „Чо“, ако обичаш.

Зад лаконичната молба се криеше усилен труд, който щеше да отнеме цяла сутрин. Трябваше да се обади на стотици хора, да говори с ядосани доставчици, да дава обяснения на журналисти и папараци. Но богатата млада дама му плащаше добре и лицето на иконома изобщо не трепна.

— Много добре, госпожо.

— Неотложен семеен ангажимент. Така им кажи. Трябва да хвана самолета. — Диана хвърли изпълнен със съжаление поглед към дебелата купчина с визитни картички. — Съжалявам за неудобството, Ферис, но ти разбираш, нали?

Наистина разбираше. Диана Чеймбърс нямаше и пукната пара. За всичко се плащаше с парите на чичо Клемент.

За безбройните нужди на Диана. За прищевките на красивата ѝ и бездарна сестра, Венера. За охолния живот на братовчедките ѝ — непохватната Атина и надменната Юнона. Всяка от тях бе страшно богата и без пукнат грош на свое име.

И когато чичо Клемент ги повикаше, те хукваха. Диана вдигна телефона. Време бе да се обади на братовчедките си.

ТРЕТА ГЛАВА

Атина Чеймбърс вдигна поглед към професорите.

Равномерното тиктакане на старинния стенен часовник я изнервяше. Масивните месингови стрелки се движеха по стария циферблат, а махалото зад дъбовата вратичка с орехови орнаменти се люлееше шумно напред-назад.

Защото в стаята нямаше никакъв друг звук.

Тик-так. Тик-так.

Пред нея, на подиума, седнали на резбовани столове, старшите преподаватели на факултета преглеждаха документите. Някои побутваха очилата върху носовете си, свеждаха глави и напрегнато си шепнеха.

Атина Чеймбърс седеше пред подиума на залата на колежа и се опитваше да запази спокойствие.

Не можеха да ѝ откажат този пост, нали?

Тя бе сред най-добрите представители на колежа „Ориъл“, с изключителни успехи в един крайно непопулярен предмет. Тя имаше особени постижения в изучаването на древния нордически език. Къде другаде биха могли да намерят следващото си поколение университетски преподаватели?

Тя имаше толкова много предимства. Като начало беше богата. Нямаше да им се моли за увеличение на заплатата, нито да настоява за квартира в сградите на колежа. Атина живееше в разкошна градска къща на улица „Уолтън“, близо до хотел „Рандолф“, и караше класическа кола „Астон Мартин“, зелена като състезателен автомобил. Беше млада и имаше безукорно академично досие. Парите ѝ бяха дали възможност да се концентрира, без да се поддава на излишни тревоги. Беше се възползвала от този шанс. Имаше отлични публикации. И обичаше да се определя като напредничава в теориите си — относително погледнато.

Разбира се, това не бе особено трудно. В сравнение с тези хора и Камила Паркър Боулс можеше да мине за модерна. Облечени в

омачкани костюми, мъжете на подиума я гледаха намръщено.

Атина бе слабичка и хубава. Малко немарлива към външността си може би, но такива бяха повечето професори. Никога не беше се гримирала или боядисвала косата си. Къдриците ѝ в невзрачен миши цвят падаха свободно върху раменете ѝ. За Атина да поддържаш външния си вид означаваше да си миеш зъбите редовно. Носеше дрехи в тъмни тонове, обикновено прекалено широки, които купуваше от магазините на главната улица — предимно от „Джейгър“, и никакви други бижута, освен любимия ѝ пръстен с печат. Подарък от обичния ѝ баща. Академичен преподавател. Атина отчаяно копнееше да върви по стъпките му.

Кръстоса дългите си крака, обути в торбести панталони, и зачака.

Професор Мелън, председателят на комисията, се обърна към нея:

— Госпожице Чеймбърс.

Тя изпъна гръб. Мелън бе гениален филолог и старши преподавател в оксфордския колеж „Ол соулс“ — пост, за който тя даваше мило и драго. За учените това бе еквивалентът на наградата „Оскар“. Беше ѝ преподавал във втори курс и тогава се бе опитал да я сваля. Нелепа история — той имаше съпруга и две деца. Да не говорим, че беше по-стар и от Моисей.

Но пък повечето преподаватели си опитваха късмета с Атина поне веднъж или дважд. Тя гледаше да не им обръща голямо внимание.

— Благодарим ви, че дойдохте на среща с нас — хладно подхвана той. — Работата ви е наистина впечатляваща.

— Благодаря. — Тя се усмихна.

— Но комисията не смята, че имате подходящата квалификация за точно този пост.

— Моля? — възкликна Атина. — Имам изключителни резултати. Получавала съм отлични отзиви за всяка своя публикация!

— Определено се представяте добре. — Намеси се доктор Финкел, слаб мъж с розова риза, който приличаше на пор. — Но понякога става въпрос и за темперамент.

— Комисията смята, че трябва да преминете допълнителен период на проучвания. Няколко публикации...

— Може би в чужбина — Харвард или Йейл имат отлични научни програми за жени — добави професор Ричардс. Той бе най-младият в комисията и носеше евтин костюм. Погледът му издаваше враждебност.

— Наричат го позитивно въздействие — обясни доктор Финкел, сякаш обясняваше на дете.

— Знам как го наричат — сопна се Атина. — Нямам нужда от това.

— Комисията взе решение да предложи мястото на друг кандидат, но ви благодарим, че дойдохте. — Професор Мелън затвори рязко папката си и побутна назад стола си.

Интервюто бе приключило.

— Само момент. Кой е избраният кандидат?

Спогледаха се неловко. Тази информация щеше да бъде публично достояние. Трябваше да й кажат.

— Майк Крос — безизразно отсече професор Ричардс.

Атина избухна.

— Майк има второкласни публикации. Моите резултати са по-добри от неговите...

— Освен това участва в гребната регата на колежа, както и в обществени мероприятия. Това е част от начина, по който очакваме един младши преподавател да допринася за университетския живот — заяви професор Мелън.

— А и в неговите трудове има проблясъци на истински оригинални прозрения — добави доктор Финкел.

Как ли пък не — Майк Крос бе тромав и некадърен тиквеник. Последното му оригинално прозрение бе откъде да си намери най-евтината бира в Оксфорд.

— Майк Крос е...

— Нашият кандидат — прекъсна я професор Ричардс.

— Нали не искате да ви запомнят като заядлива колежка — каза с насмешка доктор Финкел. — Знаете, че това е проблем за някои от дамите в академичния свят. Ако бях на ваше място, бих поздравил спечелилия кандидат. Може би щях да си потърся тема за следдипломна дисертация.

— Но... — Атина направо щеше да експлодира от яд.

— Наистина, госпожице Чеймбърс — с елегантно пренебрежение отсече професор Мелън. — Приключихме.

Атина крачеше ядно по главната улица към „Карфакс“, пъхнала ръце в джобовете, а косата ѝ се развяваше от януарския вятър. Чувстваше се безкрайно унижена. Негодници!

Знаеше, че е умна.

Беше свършила отлична работа.

Но в крайна сметка те я мразеха.

Нямаше защо да се ядосва на Майк Крос. Той бе съвсем обикновен човечец. Едър и дружелюбен, с бремна приятелка и съвсем приличен второкласен ум. Но знаеше как да спечели симпатиите на старата гвардия професори. Мотаеше се с тях, говореха си за ръгби и крикет, пиеха по няколко чаши вино. Ключкарстваха, както само мъжете умееха. Говореха си мръсотии за жени...

Може би дори и за нея. *Сигурно* и за нея.

Освен това ставаше дума и за парите. Всички те живееха под наем в къщи в колежа или ако по някакво чудо бяха извадили късмет в настаняването — в малки едностайни апартаменти. Жилищата тук струваха скъпо. Оксфорд бе новият Лондон. Професорите караха таратайки и износваха обувките си, докато не зейнат големи дупки. Атина нямаше нужда да се нареди на опашката за желаещи да преподават в чужбина и да отиде в Америка за прилична заплата. Трябваше само да си седи на улица „Уолтън“ и да чака чека на чичо Клемент.

Знаеше, че ѝ завидват. Ненавиждаха факта, че тя не се лишаваше от нищо и никога не поглеждаше етикета с цената. Редовно се хранеше в „Льо Маноар“ в „Четири сезона“ и изобщо не се постарала дори да се научи да готви. Ако искаше да изучава някой оригинален текст на нордически, просто летеше с първа класа до Исландия, отсядаше в някой бутиков хотел, без да се притеснява за непоносимо високите скандинавски цени, и го четеше лично.

Защо ѝ е на нея работа? Атина направо си представяше как си го мислят, докато я гледат, без да забелязват евтините ѝ дрехи, но вторачили поглед в чантата ѝ на „Шанел“ или обувките ръчна изработка.

Мария-Антоанета. Богата кучка. Надута неомъжена жена.

Атина имаше отлични оценки, добро потекло и високи научни постижения. Но това бе четвъртото ѝ интервю за младши преподавател тази година. А старата гвардия на преподавателите не искаше и да чуе за нея.

Стигна до дома си и отключи вратата. Време бе да си вземе душ, може би да потича из моравите около Крайст Чърч. Да изразходва натрупаната агресия. Да избистри мислите си, за бога.

Какво, по дяволите, да прави сега? Телефонът в антрето звънна. Може би бяха променили решението си?

— Атина Чеймбърс.

— Здравей, скъпа. — Ниският, превзето провлачен глас моментално я накара да настръхне. О, да, празноглавата ѝ братовчедка Диана. Атина се бе нагледала достатъчно на лъскавите ѝ светски маниери по Коледа.

— Какво има, Диана?

— Получили ли телеграмата?

— Телеграма ли?

Погледна през рамо към килимчето от морска трева. Да, забележа отличителния кафяв плик.

— От чичо Клем — каза Диана. — Иска да ни види. Чичо Клем.

Парите. По гръбнака ѝ пропълзяха тръпки.

* * *

— По-надолу — измърмори Венера, скрила лице в извивката на лакътя си.

— Как е сега?

Тя само измърка лениво. Истинско удоволствие.

„Паладиън“ бе най-модерният нов салон за красота в Лондон, несравнимо шикозен спрямо конкуренцията. Журналисти от всички популярни списания го бяха посетили миналата седмица и тя очакваше истинска буря от статии след около месец.

В повечето щеше да пише и за присъствието на сексапилната Венера Чеймбърс. За една актриса бе много важно да бъде забелязана

на правилното място в правилния момент. Ставаше въпрос за онзи усет да си с една крачка пред всички. Тя го култивираше усърдно.

С уверени, плавни движения масажистката, истинска шведка, размачкваше кожата ѝ с безукорен тен. Венера усещаше как цялото напрежение, натрупано през деня, се изпарява. Когато момичето стигна до стъпалата ѝ, изтощени от цял ден ходене на умопомрачително високи обувки на „Маноло“, и притисна с палци сводовете им, Венера простена от удоволствие.

Лежеше върху меката масажна кушетка само по дантелени бикини „Ла Перла“ в меден цвят, който подхождаше на загорялата ѝ кожа. Дълга, копринено мека и скъпо поддържана изрусена коса се стелеше от тила ѝ и се спускаше като гладък водопад към пода. Намираха се край басейна на великолепната градина на покрива на хотела. Отблясъци от кристалночистата вода танцуваха по мраморния таван и цялата зала се озаряваше от играта на светлосенките. Отопленият басейн бе обграден отвсякъде със стъклени стени и Венера можеше да се наслади през полуспуснатите си клепачи на разкошната панорама на Лондон, който искреше под суровото есенно слънце.

Прелест. Неохотно си наложи да остане будна. Не искаше да пропусне усещанията от масажа. Улрика бе най-добрата.

Освен това всичко бе в името на добрия имидж. А имиджът бе от жизненоважно значение...

Венера остави мислите си да блуждаят.

Тази вечер ѝ предстоеше онази важна среща с продуцента в клуб „Граучо“. С австриеца Ханс Тирш. Имаше страхотен сценарий — „Мод“. За войната между Стивън и Матилда. Смели рицари, бели жребци, мечове и златни плащове... филмът мечта. Венера отчаяно искаше да се яви на прослушването. Беше работила с един от най-търсените лични треньори в Челси, Рафаел, и сега раменете и коремът ѝ бяха с идеално оформени мускули; не прекалено изразени, но перфектно стегнати. Беше възможно най-слаба и най-привлекателна. Идеална за ролята. Последните три филма, за които се бе явявала на кастинг, така и не стигнаха до снимачна площадка и последната ѝ роля бе в реклама на британските авиолинии, в която се изтягаше елегантно върху легло в първа класа.

Нейното амплоа.

Имаше работа, разбира се. Малки роли в независими продукции. Понякога и роля с няколко реплики в някоя телевизионна драма. Венера поне можеше да подбира; не приемаше да изпълнява наистина долнопробните роли — на статисти, случайни минувачи, сладникави водещи в сателитните канали, където представяха реклами на ваканции в чужбина. И дума не можеше да става за това.

Парите не ѝ бяха нужни.

Агентката ѝ, Луси, винаги ѝ напомняше, че в пресата пишат повече за нея, отколкото за повечето известни британски звезди — със сигурност поне толкова, колкото и за Джъд Лоу и Кейт Уинслет например. Защо да си прави труда да гони големите роли, които никога не се появяваха? Венера спокойно можеше да лежи на славата си на модна икона. Особено ако се съгласеше да се снима с братовчедките си. Красивите сестри винаги привличаха вниманието на аудиторията, но четири братовчедки от висшата класа, наречени на гръцки и римски богини? Златна находка. Можеха да продължат след онази корица на „Слава“...

Но Венера отказваше да следва примера на Парис Хилтън. Обичаше филмите. За нея те носеха блясък, красота и слава. Какво като вече имаше богатство? — сънливо си мислеше тя, докато уверените пръсти на момичето я потапяха в истинско блаженство. Това бе само началото.

След този масаж щеше да се отбие долу в салона за красота, за да ѝ лакират отново ноктите на ръцете, да полират и изсветлят ноктите на краката ѝ, както и да измият и изсушат косата ѝ. Следваше маска с водорасли на лицето, както и професионален грим от Селин, която бе истинска магьосница. След това оставаше само да подбере точната чанта и обувки за сатенената си рокля на „Александър Маккуин“...

Венера Чеймбърс щеше да е ослепителна. По британски аристократична, перфектно облечена, със загоряло тяло, руса коса и искрящо бели зъби — външност като на която и да било звезда в Лос Анджелис.

Усмихна се. Беше арогантно уверена, че ще получи тази роля. И ако се налага да пофлиртува с продуцента, какво толкова? Беше го правила и преди. Венера се сети за майка си и баща си. Дали татко ѝ щеше да я укори? Но той се бе напил и бе убил себе си и майка ѝ, нали

така? Така че сега го нямаше, за да ѝ прави забележки как се облича. Или каква кариера си е избрала.

Долови приглушения звук от стъпки по дебелия килим. Венера леко отвори едното си око и видя едно от момичетата на рецепцията, облечено в светлобежова права рокля на „Дона Карън“, каквито носеха всички в салона, да се приближава с малък плик върху поднос.

— Телеграма за вас, госпожице — каза тя.

— Моля? — Венера се изправи на мига, изтръгната от унеса си. — Телеграма ли? — грубо попита тя.

— Да, госпожо.

Кой, по дяволите, можеше да ѝ изпраща телеграма? Имаше лошо предчувствие...

Момичето от рецепцията продължаваше да чака, леко притеснено. Венера се овладя. Трябваше да се грижи за имиджа си.

— Благодаря.

Озари момичето с ослепителна усмивка и разкъса плика. О, по дяволите, възкликна мислено. Венера придърпа хавлията към гърдите си и седна на кушетката.

— Трябва да тръгвам. — Гласът ѝ издаваше, че от удоволствието от масажа не беше останала и следа. — Подайте ми халата — каза тя. — Ще се облека.

Юнона Чеймбърс-Дарлинг се стараяше да не обръща внимание на съпруга си. Сякаш решението какво да се прави в Кан беше толкова важно. Той просто не дружеше с подходящите хора.

— Значи се разбрахме за тридесети? Ще организираш ли партито?

Джак бе настоятелен. Плътният му и гърлен шотландски акцент прекъсна мислите ѝ.

— Ще си помисля — каза тя.

Божичко, защо Джак просто не приемеше, че е извадил страхотен късмет? Постоянно се захващаше с някакъв бизнес и не стигаше доникъде. Готварство. Нима това бе подходящо занимание за мъж?

Когато се ожениха, Юнона бе уверена, че може да опитоми Джак Дарлинг. Беше много секси, нямаше спор, с тяло на професионален

игрaч на ръгби и тъмни гъсти мигли. Много различен от мекушавите и безгръбначни ергени, с които я бяха запознавали родителите ѝ. Джак бе необработен диамант и тя трябваше само да го шлифова.

Юнона бе най-голямата от братовчедките. Баща ѝ я бе кръстил на кралицата на боговете. Не впечатляваше с външност, но напълно оправдаваше името си — бе свикнала нещата да стават така, както пожелае. Беше поискала Джак и сега го имаше. Но пък и настояваше Джак да се държи, както според нея подобаваше на един съпруг.

Нещата обаче не се бяха получили точно така. Той упорито се противопоставяше на плановете ѝ да го превърне в съпруг за показ. Макар да бе успяла да наложи някои подобрения — ушити по поръчка костюми, обувки на „Джон Лоуб“, членство в най-добрите клубове — той си оставаше, упорито и напук, същият Джак.

Не беше се присъединил с охота към социалния ѝ живот и намеренията ѝ да се установят в новата скъпа градска къща в Лондон. Вместо да се наслаждава на сезона и да се появява на подходящите събития, той бе настоял да открие малко бистро за сандвичи и деликатеси в западен Лондон. Работеше до късно през нощта и се връщаше у дома, миришещ на готвено. И отказваше да приеме и пени от нея.

Караха се. Често. Напоследък все по-рядко се съгласяваше да се изкъпе и да я придружи като неин кавалер. Дори и мъжествената му красота, която бе голямото му предимство, помръкваше, а липсата на сън го правеше раздражителен и блед.

Седемгодишно увлечение? По-скоро седеммесечно. Юнона започваше да се пита дали не бе направила ужасна грешка.

— За моите съдружници е — студено каза Джак. — Става дума за бизнес. За инвеститорите ми от Франция и Италия за ресторанта. *Нуждаем* се от това парти. — Тонът му леко омекна. — Знаеш, че си страхотна в това.

Юнона се усмихна студено.

— Ще видя какво мога да направя...

Нямаше никакво намерение да организира някакво си мизерно малко соаре за мазни готвачи от Европа, на което да се предлагат червено вино и плата с маслини и салами. Имаше зимен бал в Коно в помощ на изследванията за борба с рака. Всичките ѝ приятелки щяха да бъдат там, дори и братовчедката Диана. Журналистите също щяха

да са там и Юнона искаше да събере на масата си известни лондонски светски личности, а не като онези евтини и обикновени знаменитости, към които Диана толкова бе привързана. Джак наистина трябваше да дойде. Като неин кавалер. За да покаже, че Юнона — забележителна жена, но и най-малко привлекателната от момичетата на Чеймбърс — вече е омъжена.

Никоя от *другите* не беше! А това бе важно.

Обичаше да демонстрира общественото си положение. Богатство като това на Юнона Чеймбърс все още бе рядкост. В повечето случаи парите бяха на мъжете — на съпрузите, които отпускаха издръжка на жените си и контролираха кредитните им карти. Юнона сама плащаше сметките си и не пропускаше да напомня това на всички.

— Сигурен съм, че ще се справиш чудесно. — Джак Дарлинг се приближи до съпругата си и прокара пръсти по гръбнака ѝ. Докосването му все още я караше да потреперва. Тя леко се напрегна в очакване. Юнона никога не можеше да се отпусне напълно с Джак, поне не и преди разгара на любовната им игра, когато огньовете, които той толкова търпеливо подклаждаше, отказваха да бъдат потушени и тя се изгубеше напълно в обятията му. Беше малко плашещо да бъде толкова безпомощна. И се мразеше за тази своя нужда, за жаждата си към физическата му любов. Беше толкова животинско. Дори и сега, когато бе ядосана, кожата ѝ пареше под докосването му.

— Да се качим горе — предложи той.

В леглото. Току-що бе прекарала половин час да подрежда спалнята. Миси Хамилтън, новата графиня на Корк, щеше да дойде на обяд и Юнона отчаяно искаше да ѝ покаже педантично подредения си дом — елегантен и шик, в който всеки старинен часовник бе полиран до блясък, възглавничките от „Либърти“ бяха наредени безупречно, а по персийските килими нямаше нито прашина. Надяваше се Миси да приеме покана за някой от обедите или за някое от чаените партита, които Юнона устройваше. След всяка Коледа напускаше острова с радостно облекчение. Напрягаше се да се държи безукорно в компанията на чичо Клем и чакаше с нетърпение да се върне в Англия, за да продължи живота си. Тя гледаше много сериозно на положението си в обществото, а да похарчиш парите си правилно, бе истинско изкуство.

Не обичаше особено книгите, но понякога се наслаждаваше на някой от романите на Джейн Остин, където от жените се очакваше да поддържат красив дома и да организират балове и вечерни събирания с бридж и музикални изпълнения. Това бе много по-цивилизована епоха. Безумната градска надпревара бе за хората, които имаха нужда да участват в нея. Ако си изтеглил печелившата карта, мислеше си Юнона, като отново вдигна поглед към Джак, си беше направо проява на *неблагодарност* да работиш. Имаше и по-добър, по-стар начин да си живееш живота.

— Не знам... Ще разхвърляш ли много? — Тя прехапа устни.

Той се ухили дяволито.

— Много.

Юнона се скова. Джак не обичаше да бърза. Ами ако не успееше отново да подреди идеално дома си преди обяда?

— Имам леко главоболие... — опита се да намекне тя.

— Няма нищо. — Пресегна се и ловко я изправи, след което погали деколтето на роклята ѝ. — Аз имам лекарство.

Юнона нервно го побутна назад.

— Може би по-късно, Джак.

Той повдигна вежди и очите му потъмняха:

— Женени сме. В случай, че си забравила. Не мога да получа това другаде.

— Това заплаха ли е? — Очите ѝ проблеснаха опасно.

— Не, но това е. — Джак ядосано отиде до прозореца и силните му ръце се вкопчиха в перваза. Не пожела да я погледне, докато говореше. — Очаквам от съпругата си да е много повече от студенокръвна жена, която просто ме търпи. Преди беше страстна, Юнона. Нетърпелива. — Обърна се към нея. — Ненаситна. Нямам представа какво е станало с теб, но не ми харесва. И ако имаш намерение да бъдеш такава до края на живота ни, сега е моментът да ми го кажеш. Защото няма да го търпя.

Юнона понечи да отговори. Изпитваше ярост, но запази самообладание. Той да изостави *нея*? Да си тръгне? Тя, Юнона, бе голямата награда от лотарията, богатата и щедра съпруга. Всичките ѝ мисли се въртяха около това, кога тя би могла или не би могла да се раздели с красивия си и непокорен съпруг. Но сега *Джак* да я заплашва

с развод? Мигновено се овладя; искаше ѝ се да притисне силно ръце до гърдите си.

— Моля те да не вдигаш скандал, Джак — ледено отсече тя.

Лицето му потъмня от гняв и Юнона скръсти ръце, изпълнена с възмущение.

На вратата се почука. Слава богу, помисли си тя. Някой от прислугата.

— Извинете ме, госпожо Дарлинг. Има телеграма за вас.

— Телеграма! — бодро възкликна Юнона с престорена веселост в гласа. — Колко вълнуващо. Донеси ми я, ако обичаш, Уилкинсън.

Момичето се приближи с плика върху сребърен поднос. Юнона го взе, посегна към ножа за писма с перлена дръжка върху махагоновата масичка и ловко го срязва.

Не беше от Мили. Лицето на Юнона пребледня ужасно.

— Мили боже, какво е станало? — възкликна Джак и се приближи до нея. — Да не би някой да е починал?

— О, не бъди толкова мелодраматичен — сопна се тя. Пое си дълбоко въздух; виеше ѝ се свят и се нуждаеше от няколко секунди, за да се съвземе напълно. Всички планове за соарета и обеди мигновено се изпариха от главата ѝ.

— Уилкинсън. Опаковай два куфара за Сейшелските острови. Най-хубавите ми тоалети, ако обичаш. — Вдигна ръка. — Не, остави, сама ще се погрижа. — Нервно прехапа долната си устна. — Заминавам веднага. Отложи всичко!

— Много добре, госпожо Дарлинг. Ще ида да се обадя на лейди Корк.

— Не! — Тази жена да не беше идиотка? Защо всички бяха толкова *глупави*? В нея се надигна гняв срещу целия свят.

— Прекалено късно е за това. Ще трябва да я приема. Заминавам следобед. Би ли извикала шофьора ми за три часа?

— Да, госпожо. — Линда Уилкинсън побърза да се оттегли. Юнона се намръщи на хубавичката домашна помощница, докато тя излизаше от стаята.

— Нямам намерение да заминавам за проклетия остров — заяви Джак. Тъмните му очи обходиха слабото ѝ тяло в класически костюм на „Шанел“ — бледожълт, с кремави ревери, и специално подобрите яркожълти обувки от естествена кожа с нисък ток на „Диор“. Върху

бледата кожа на шията ѝ блестеше наниз от перли от южните морета на „Дом Масо“. Юнона знаеше, че той изгаря от желание да смъкне всичко от нея. Замълча за миг, изпълнена с ненавист.

— Никой не е канил *теб* — каза тя, студена като кубче лед. — Чичо Клем иска да види мен. Само мен. И останалите момичета.

Джак Дарлинг сви рамене.

— Проблеми в рая? — В гласа му се долавяше горчивина. — Ти си нищо без тези пари, Юнона Чеймбърс. Запомни това. Ако ти трябвам, аз ще бъда в бара.

И той излезе, докато тя гледаше ужасено пред себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Полетът в четири и половина не бе обявен на никое от таблата. На летище „Станстед“ четирите жени бяха отделени от останалите пътници в първа класа и стояха близо една до друга до огромния прозорец, докато нетърпеливо брояха минутите, преди да се качат в частния си самолет.

Багажът им в куфари на „Луи Вюитон“ вече бе в товарния отсек; само Юнона използваше друга марка — куфарите ѝ се правеха по специална поръчка от фирма за кожени изделия в Уилтшър и заедно с домашната си помощница тя бе опаковала всяка копринена риза и сатенена рокля между тънки пластове специална хартия.

Сега всички бяха усамотени в частния салон, а ръчният им багаж лежеше спретнато подреден в краката им. Венера и Диана бяха предпочели малки пътни чанти на „Прада“; Юнона носеше консервативен модел пътна чанта от трийсетте години на миналия век, а Атина пътуваше с класическо куфарче на „Гучи“.

Гледаха се една друга смутено.

— Казва само, че е по семеен въпрос — напомни им Диана.

— Тогава защо е цялата тайнственост? Защо не се обади? — попита Атина и нервно потърка ръце в панталоните си. — Никога досега не е правил така.

— Ще се доверим изцяло на думите на чичо Клем, нали? Иска да ни види лично — заяви Юнона Дарлинг и рязко отвори компактната си пудра, инкрустирана със слонова кост. — Прекалено просташко е да драматизираме излишно.

— Стига, Юнона. — Венера ядосано вдигна поглед от ноктите си. — Колко бързо си събра багажа? Обзалагам се, че си била ужасена като всички нас. Защо не запазиш снобските си маниери за консервативните си приятелки?

Четирите млади жени се изгледаха с взаимна омраза.

Точно сега никоя не искаше да е близо до някоя от роднините си. Но нямаше какво да се направи. Всички бяха като в капан, всички

заедно. Богатството, на което се градеше животът им, бе под заплаха. И нито една от тях не можеше да направи друго, освен да се страхува.

— Да не се караме — обади се Атина Чеймбърс, забелязала напрежението у сестра си. — Знаете колко мрази такива неща чичо Клем.

— Мрази също така и жени, които са неподходящо облечени — сопна се Юнона, възмутена от тоалета на Атина. Евтин черен панталон и невзрачна риза в прасковен цвят. — Изглеждаш като икономката ми. В някой от *лошите* й дни.

Атина се смути.

— Нямах много време за обличане. Всичко е за пране...

— Откъде изобщо изрови това? — провлачено отрони Диана.

Атина се изчерви.

— Ами „Би Ейч Ес“ беше отворен, а и е на път за гарата, така че...

— Това обяснява всичко — ядно изрече Юнона, отвратена, че Атина се излага така пред двете им братовчедки. Колкото по-нависоко Юнона се изкачваше по социалната стълбица, толкова по-бързо Атина слизаше към дъното. Докато Диана и Венера, всяка с индивидуален стил, бяха много шик. Не според класическите норми на светското общество, а по-модерни, по-свежи. И Юнона бе доволна, че те бяха предпочели да използват богатството на чичо Клем в по-различна насока. Когато ставаше въпрос за външен вид, тя определено не би могла да се съревновава с тях...

Не бяха близначки, но изглеждаха почти като такива. Две стройни красавици с бронзов загар и дълги лъскави коси. Венера, както подобаваше на актриса, боядисваше своята в светли кичури от бляскаво русо до платинено. Веждите й бяха по-изтънени, зъбите — перлено бели, и имаше забележимо оформени мускули и перфектен тен. Юнона погледна с подозрение закръглените гърди на братовчедка си. Бяха с цял размер по-големи от тези на Диана, може би дори два. Пластична операция? Юнона не би отхвърлила с лека ръка това предположение. Погледна двете си братовчедки, после и сестра си, и омекна. Трябваше да признае, че бяха страхотен квартал.

Венера винаги изглеждаше сексапилно. Скъп сексапил, но традиционно женствен. Днес бе с копринена рокля „Гучи“ в характерния десен, бежови кожени сандали „Маноло“ на безумно

висок ток с тънки каишки и връзки, които се увиваха до средата на добре оформения ѝ прасец. Венера носеше бляскаво колие от диаманти и бяло злато. Малка цепка отпред на деколтето разкриваше деликатно горната част на стегнатите ѝ гърди. Отгоре бе наметнала снежнобяло сако „Джоузеф“ с класическа кройка, за да подчертае тена и русата си коса. Носеше чанта „Ерме“ — модел „Кели“. Вечно на мода. Беше вдигнала нагоре слънчевите си очила „Шанел“.

Диана, модната икона, не се набиваше толкова на очи. Носеше дамска чанта „Прада“ както и пътната чанта. И двете бяха от кафява кожа. Памучните рокля и сако „Версаче“ в пастелен тон, на маргаритки, подчертаваха бронзовия ѝ загар. Имаше тъмноруса коса в преливащи нюанси на мед и карамел и само няколко кичура в светлорусо около лицето ѝ. И обувките ѝ бяха кафяви — „Кристиан Лубутен“, с отличителните червени подметки. Носеше колие от полирано дърво и морски камъчета с искряща двайсет и четири каратова златна буква „Д“ по средата. Юнона не се съмняваше, че колието бе по последна мода и много скъпо.

Тя самата бе избрала друг стил на обличане. Беше с бледорозова рокля и палто „Робинсън Валънтайн“, семпли черни кожени обувки с нисък ток „Ив Сен Лоран“ и малка черна чантичка „Кейт Спейд“ с декорация от оникс и розови кристали. Боядисаната ѝ в ненатрапчив светлокестеняв цвят коса бе прибрана в спретнат сплетен кок; носеше около врата си най-хубавите си перли от южните морета и огромни очила на „Диор“. Юнона бе уверена, че видът ѝ би бил подходящ за градинското парти на който и да било посланик от Рио де Жанейро до Хонконг.

Но вижте само Атина! Коса с миши цвят, без блясък, недокосвана от фризьор, може би сресвана от време на време. Евтини дрехи. Очила „Рей бан“ — ужас! Колие от кристали. Поне носеше прилични обувки на равна подметка „Джими Чу“, а дамската ѝ чанта бе на „Гучи“. Но като цяло малката сестра на Юнона бе занемарена и неподдържана.

— Изглеждаш така, сякаш искаш да направиш изявление — студено отбеляза Юнона. — И то съвсем не гласи: „Много държа на теб, чичо Клем“.

— Не се заяждай с мен. Имах тежък ден. — Атина се намуси.

— След като получихме телеграмите, мисля, че денят за всички ни е бил лош — обади се Венера.

Момичета въздъгнаха едновременно.

— Мразя неизвестността. — Диана говореше от името на всички.

Венера нервно хапеше долната си устна.

— Ще ми се да не се бе обличала в бяло, Диана. Все пак аз нося бяло.

— И другите имат право да се обличат в този цвят, той не е твой — отвърна ѝ Диана.

Атина се намеси:

— Е, честно казано, изобщо не ме е грижа какво мислите за дрехите ми. Чичо Клем ще се зарадва да ме види.

— Сигурна ли си в това? Той има високи изисквания — сопна се Юнона.

Атина я изгледа гневно.

— Сексистки щуротии.

— Не ставай глупава. Той самият се преоблича за вечеря — напомни ѝ Венера. Гласът ѝ бе напрегнат. По дяволите, страшно ѝ се искаше да запали цигара. Беше ги отказала през ноември, за да си върне блясъка на кожата, който бе имала като тийнейджърка. Освен това от цигарите ноктите се оцветяваха, образуваха се бръчки и се разваляха зъбите. Продуцентите от Лос Анджелис мразеха тютюнопушенето.

Но точно сега, затворена тук с Диана и братовчедките, направо щеше да се побърка. Венера се ядосваше на чичо Клем, ядосваше се на братовчедка си Атина и на целия свят. Имаше нужда от никотин. От едно дълго дръпване от „Марлборо лайт“. Това щеше да я успокои.

Чакаше ги дълъг полет.

— Госпожа Дарлинг и госпожици Чеймбърс?

Стюардесата се приближи към тях, облечена в спретнатата униформа в лилаво и сребристо като всички служители на чичо Клем, и леко се поклони.

На Юнона ѝ стана приятно, че я споменаха първа. Напълно в стила на скъпия чичо Клем бе да настоява за спазването на тези стари

правила на етикета: омъжените жени бяха преди неомъжените. Мислите ѝ за миг се върнаха към Джак, който бе излязъл ядосан от дома им, и тя потрепери.

— Да — отвърна Юнона.

— Бихте ли дошли насам, дами? Самолетът ви очаква.

— Благодаря — отвърна Диана и четирите млади жени едновременно скочиха от местата си и сложиха тъмните очила.

Докато крачеха и потропваха с високите си токчета в салона за първа класа, мъжете обръщаха глави да ги проследят с поглед.

Богати кучки.

Разглезени, суетни и невероятно красиви.

— Мога ли да ви предложа шампанско?

Друга стюардеса се появи с табла с напитки. Вече се бяха издигнали на нужната височина, Лондон бе само едно далечно сиво петно в мъгливозелената суша, а самолетът неумолимо летеше на юг, към кристалносините води на Тихия океан.

— Предлагаме „Пол Роже“, отлежало „Круг“, „Въов Гранд Дам“...

— С удоволствие бих изпила коктейл „Белини“ — каза Венера.

— Имате ли фреш от праскова?

— Разбира се, госпожице Чеймбърс.

Втората стюардеса, която стоеше наблизо, веднага отиде да го приготви.

— Само вода — поръча си Юнона, която се притесняваше нещо да не помрачи блясъка на кожата ѝ. Като най-голяма от братовчедките, тя полагаше изключителни грижи това да не си личи.

Диана прие предложеното отлежало шампанско „Круг“. Атина сърдито поклати глава. Унижението от професор Мелън непрекъснато се въртеше в главата ѝ.

— Искам истинско питие. Шоколадово мартини.

Юнона стисна здраво устни, докато стюардесата не се отдалечи.

— Предупреждавам те, не бива да пристигаш пияна.

— Едно питие — каза Атина. — После ще карам само на вода и пресни плодове през целия път. — Протегна се с удоволствие; под

тънката памучна риза си личеше, че има страхотно тяло. — Изтощена съм. И без това искам да поспя. След един масаж.

Атина не искаше да е тук. Откакто бе пристигнала онази телеграма, все се тревожеше. Сериозно. Ами ако попечителският фонд бъде закрит? Вече имаше планове за тази година. Вече нямаше да купува скъпи антики и щеше да инвестира в акции и ценни книжа. Имаше нужда от собствени пари, за да предложи на родителите си да купи къщата им в Съсекс. Детските ѝ години бяха преминали в имението „Бозуел“. За Атина това имаше голямо значение, за разлика от сестра ѝ Юнона. Тя обичаше това имение с цялото си сърце. Но ако парите секнеха, щеше да се наложи да дели „Бозуел“ с Юнона, а после тя, да пази бог, можеше да реши, че иска да го продава...

Не, Атина имаше нужда от този попечителски фонд. А точно сега бе толкова стресирана, че се нуждаеше от питие.

— Много добре. — Юнона вече мислеше в какво да накара Атина да се преоблече, преди да пристигнат. Тя бе опаковала цял резервен тоалет в ръчния си багаж, така че да бъде абсолютно свежа за пътуването с личния шофьор на чичо Клем до частния комплекс с вилата; разполагаше с немачкаема рокля от много нежно бледосиво жарсе на „Нина Ричи“ и дълга дантелена жилетка в същия тон. Обувките „Кристиан Лакроа“ от бял сатен бяха боядисани, за да подхождат на тоалета, и избродирани с истински златни нишки. Краката на Атина бяха по-малки от тези на Юнона, но това бяха пантофки, така че спокойно можеше да ги обуе.

Кутията ѝ с гримове също щеше да е от полза. Юнона имаше старинна викторианска кутия от инкрустирано дърво, пълна с най-необходимото — овлажняващ крем на „Ла Прери“, червила и сенки за очи на „Шанел“, парфюм на „Ерме“, основа за грим „Канибо“. Никога не използваше спирала за мигли, тъй като я намираше за малко вулгарна. Тъй като никога не би могла да бъде бляскава като американски модел като Венера, или елегантна модна икона като Диана, Юнона бе изградила собствен стил — елегантен, благоприличен и строг. Винаги изглеждаше безукорно. И следователно бе решена да не остави собствената си сестра да я посрами.

— Заповядайте, дами.

Красив и леко женствен на вид стюард със скандинавско руса коса се появи с напитките им. Тържествено поднесе всяко питие,

докато една стюардеса сервираше леки закуски на масичката: лъскави черни маслини, купички с ароматни ягоди, поръсени със ситно нарязани листенца мента, зрели и сочни праскови, ароматни печени орехи, прошуто и смокини, малки топчета козе сирене с подправки. Всичко бе аранжирано красиво върху най-фин порцелан с розови декорации и поднесено заедно с ледена изворна вода в кристална кана „Лалик“. Приборите бяха от старинно сребро, гравирани със семейния герб на фамилията Чеймбърс. Чичо Клем не одобряваше изкуствените и вредни храни на авиолиниите и не понасяше комерсиалната услуга, в която под лукс в бизнес класата се разбираше сладолед на „Хааген-Даз“ и глътка ледено шери.

— Благодаря. — Диана намигна на стюарда и го накара да се изчерви; момичетата се зачудиха дали момъкът не е поредният любимец на чичо им.

Чичо Клем бе заклет ерген.

И в известен смисъл асексуален. Всяка година, откакто бяха навършили осемнайсет, братовчедките от фамилията Чеймбърс летяха до Сейшелските острови. Никога досега не бяха виждали там приятелка на чичо си. Нито пък компаньон от какъвто и да било пол. Жените от обслужващия персонал бяха по-възрастни, сдържани, понякога корави на вид, а мъжете неизменно бяха много красиви. Чичо Клем явно харесваше най-вече мускулести скандинавци. Но никой видимо не беше повече от персонал.

Чичо Клем бе старомоден до педантичност. Момичетата вярваха, че по-скоро би изтръгнал саморъчно ноктите си, отколкото да обсъжда нещо толкова вулгарно като секса.

Не. Основната му грижа бе бъдещето на момичетата и поведението им. Всички в обкръжението на чичо Клем трябваше да получават най-доброто. И най-вече неговите наследнички. Той бе много придирчив по отношение на маниерите и чара. Също като някой колониален джентълмен-изгнаник от времето на империята, който настоява всичко да е по британско и от самите британци. Момичетата трябваше да пият чай от порцеланови чашки, а не от обикновени. Не биваше да се прегърбват. Трябваше да се преобличат за вечеря. Да бъдат скромни и благоприлични. Чичо им не възразяваше срещу малко модерен шик, стига да се вмести в тези рамки. Диана и Венера инстинктивно съобразяваха тоалетите си, Атина винаги бе

проблематична, единствено Юнона идеално отговаряше на критериите му.

Другите три подозираха, че тя ще наследи повече пари от тях.

Но никой никога не питаше. Чичо Клем не би одобрил. След като бе напълно изключено да се говори за секс, темата за пари беше повече от недопустима!

А и какъв смисъл имаше? Богатство и разкош ги заобикаляха навсякъде, обгръщаха ги в меката си прегръдка като ръчно изтъкано кашмирено одеяло.

— Ммм. Страхотно! — Атина отпи от кристално бистрото шоколадово мартини. Беше леденостудено, с ухание на какаов ликьор и отпускащото действие на алкохола мигновено смекчи всичките ѝ тревоги и раздразнения. Пресегна се и взе малък нож за плодове с костена дръжка и разряза една златиста сочна праскова, след което с удоволствие пъкна резенче в устата си. Беше идеално узряла, с натурален вкус, сякаш е била откъсната от градината същата сутрин.

Представи си закърпеното сако на професор Мелън и зловния израз на завист и омраза върху лицето му.

— Знаете ли — обади се Атина, изразявайки гласно мислите на братовчедките, — толкова е хубаво да си богат.

Преди кацане пиха запарка от пасифлора и жасмин за разсънване. Частната писта на остров Махе, закътана върху естествена равна площадка в подножието на връх Махонс, проблясваше в зелено и бяло под лъчите на слънцето в ранния следобед. Всичко бе обгърнато от пухкави облаци червен жасмин и яркозелените широки листа на кокосовите палми. Изглеждаше почти като на Коледа, но този път изпитваха големи притеснения.

Никога не ги викаха тук по това време.

Да пристигат без подаръци, коледни календари, плетени чорапи и украшенията от стъкло, които чичо Клем настояваше да му носят, им се струваше просто нередно.

— Не пишеше, че е станало нещо лошо — колебливо отбеляза Венера.

— Да не коментираме — предложи Юнона. Другите три момичета я погледнаха послушно. Колкото повече се приближаваха

към имението, толкова повече Юнона се чувстваше в стихията си. — Просто ще споделим с чичо Клем новините от живота си.

— Какви новини? — невинно възкликна Диана. Нима най-важното за момичетата от фамилията Чеймбърс не бе това, че никога нямаше новини при тях?

— Просто ще му разкажем как живеем. Както правим винаги. И ще споделим, че се радваме да го видим. Всичко ще бъде както обикновено — настоя Юнона.

Останалите кимнаха. Случващото се ги тревожеше. Решиха да проявят кураж.

Лимузината ги чакаше; вътре температурата бе идеално регулирана, за да ги спаси от непоносимата тропическа жегата, която ги блъсна в лицата в мига, в който слязоха от частния самолет. Шофьорът ги поздрави с докосване на козирката на шапката си и отвори вратата, докато багажът и ръчните им чанти бяха моментално прибрани в багажника. В лимузината момичетата се облегнаха удобно на меки кожени седалки.

— Идеално — възкликна Юнона и се усмихна самоуверено.

Другите момичета не й обърнаха внимание. Не беше идеално. Беше се случило нещо.

Пред погледите им се издигаха портите на имението на чичо Клем — бели мраморни колони с розови жилки блестяха под слънцето на фона на тъмнозелената растителност. Решетките от ковано желязо, майсторски декорирани с приказни зверове и цветя, автоматично се отвориха настрани и ето, че се озоваха отново на познатия терен на „Палмите“. Ниско окосени морави и тучни цветни лехи с лупини и рози, внесени от Англия, ги заобикаляха навсякъде. Чичо Клем, освен това, много харесваше чемширените плетове и антични статуи из градините.

Спряха пред вилата за гости. Слуги в неизменната лилаво-сребриста униформа изтичаха да отворят вратите и бързо внесоха куфарите им в стаите. Чичо Клем обичаше да ги настанява заедно — това отговаряше на представата му за семейство. Сплотено семейство.

Но те бяха заедно само по Коледа в „Палмите“. А и споделянето на една вила винаги бе малко дразнещо.

Госпожа Фоксуърт, главната икономка, ги очакваше тържествено; преценяващият ѝ поглед се плъзна одобрително по Юнона, безизразно по Диана и Венера и се спря укорително върху Атина. Юнона бе накарала сестра си да се преоблече, но тъй като дрехите все пак не бяха нейни, висяха доста непригледно върху слабото ѝ тяло — роклята леко се бе смъкнала в горната си част и разкриваше обикновен памучен сутиен, леко посивял от много пране.

По бузите на Юнона избиха яркочервени петна от срам. Вторачи се гневно в по-малката си сестра. По дяволите! Защо Атина бе такава мърла? Обличаше се като някаква беднячка. Бледите длани на Юнона се свиха в юмруци. Под външно спокойната си фасада тя всъщност бе в паника. Атина щеше да съсипе всичко!

— Двете с Атина тъкмо се канехме да се освежим малко, госпожо Фоксуърт — помирително подхвана тя. — След един душ и нов тоалет...

Юнона не искаше чичо ѝ да се ядосва допълнително. Каквото и да предстоеше да се случи, Атина трябваше да е в приличен вид!

— Дали не бихте могли да изчакате, госпожо? Господин Чеймбърс е в салона на голямата къща. Очаква да ви види всички. Да ви придружа ли?

— Очаква ни... сега ли? — Гласът на Венера потрепери.

— Да, госпожо. Незабавно. Бихте ли ме последвали, моля?

Момичетата размениха погледи. *Винаги* имаха време да се освежат.

Какво, за бога, ставаше? Юнона тръгна първа, поемайки водачеството.

— Разбира се, госпожо Фоксуърт. Заведете ни, моля, при скъпия ни чичо Клем.

Диана изгледа с неприязън братовчедка си. Юнона, проклетата Юнона, помисли си тя. Винаги е била любимката му.

Венера изпъна рамене и приглади лъскавата си руса коса. Подсъзнателно изпъчи хирургически повдигнатите си гърди, вдигна глава и закрачи с леко поклащане на бедра. Независимо дали бе гей, или хетеросексуален, тя бе уверена, че може да очарова всеки мъж. Особено пък скъпия си стар чичо. Все пак нали беше актриса?

Атина бе забелязала гневните погледи на сестра си, както и презрително вирнатата брадичка на Диана към нея, но реши, че това не я засяга. Чувстваше се уморена, заинати се тя. А гримът бе толкова повърхностно и глупаво нещо. Честно казано, чичо Клем искаше от тях само малко семейна лоялност, нали така?

Не успя да се въздържи и смутено прикри прозявката си.

Другите три момичета се намръщиха. Но никоя не каза нищо. Госпожа Фоксуърт вървеше с тихи стъпки по чакълената настилка. Здрачът бе изпъстрил златистото небе със синьо и някой слуга вече бе запалил факлите, които бяха разпръснати из градините. Около тях вече кръжаха малки бели нощни пеперуди. Две огромни месингови поставки за факли стояха от двете страни на варовиковите колони на главния вход на голямото имение; високи оранжеви пламъци хвърляха танцуващи сенки върху белите стъпала и потрепваха върху лицата на четирите млади жени, докато те влизаха вътре.

Интериорът на голямата къща в класически колониален стил им бе толкова познат, колкото и собствените им спални. Полиран до блясък под с шахматно подредени черни и бели плочи. Прозорци с витражи; автентични гръцки и римски бюстове и скулптури, с които биха се гордели музеи като „Метрополитън“ в Ню Йорк. Цветни аранжировки от огромни бели лилиуми и зелени рози в големи позлатени вази ухаеха божествено, а тук-там някоя домашна помощница или иконом, неизменно облечени в униформа и задължителните платнени обувки, лъскаха парапета или стояха мирно с изпънат гръб.

Госпожа Фоксуърт почука леко на масивна дъбова врата.

— Влез — чуха отвътре треперещия глас на чичо Клем.

Официалният приемен салон бе облицован с махагон; в единия край имаше огромен старинен стенен часовник, подът бе застлан с китайски килим в кремаво и златисто, а различни дивани, столове с тъмночервена кожена тапицерия и високи облегалки и отоманки бяха разположени из стаята. В огромната каменна камина бяха подредени дърва и подпалки, готови да бъдат запалени по-късно вечерта, допълнени с ароматна дървесина и подправки. Но засега бе рано за това. Беше топло, а и всички момичета бяха притеснени и леко запотени.

— Госпожа Дарлинг, госпожица Чеймбърс, госпожица Венера Чеймбърс и госпожица Атина Чеймбърс — представи ги икономката.

— Благодаря, Фоксуърт. Свободна си.

Вратата се затвори зад тях и четирите момичета пристъпиха навътре в стаята. Застанаха на ръба на килима, като полагаха усилия да се държат възможно най-непринудено.

Чичо Клем, облечен в една от обичайните си прилепнали бели ризи с доста женствен силует, с малко ратаново ветрило, оставено на любимата му тъмносиня кадифена отоманка, изглеждаше почти както обикновено. Обичайната сребърна табла с напитки и кристални чаши бе сложена пред него — част от ритуала по посрещането им всяка година.

Но имаше една съществена разлика.

Жена.

До него седеше жена. И то не в униформата на прислугата. Дребничка, мургава, тъмнокоса девойка, най-много на трийсет години. Беше облечена в прилепнала копринена рокля в много блед оттенък на слонова кост, с масивно златно колие, елегантни кремави сандали с тънки каишки и изрядно поддържан френски педикюр. Очевидно имаше много дълга и гъста коса, която в момента бе сплетена на стегнати плитки, увити като корона високо на главата ѝ и украсени с бели пера, малки перлички и диаманти. Устните ѝ бяха подчертани с огненочервено червило като на холивудска звезда от четирийсетте години, а ноктите на ръцете ѝ — дълги и остри — бяха лакирани в същия цвят.

Огромен кървавочервен скъпоценен камък проблясваше на безименния пръст на тънката ѝ лява ръка.

— Скъпи мои! Да ви предложи нещо за пиене?

— Не, благодаря, чичо Клем — отвърнаха те в един глас.

Не можеха да откъснат очи от дребничката брюнетка, седнала до него.

Ръката ѝ лежеше собственически върху коляното му. Беше вперила големите си бадемови като на ориенталка очи предизвикателно в тях.

— Толкова е хубаво да ви видя всички — каза той с пресекващ от преклонната му възраст глас. — А сега разбирате защо не можех да ви

кажа по телефона. Прекалено важно е! Много сте мили, че дойдохте толкова бързо.

Те дружно измърмориха съгласието си. Юнона и Диана размениха погледи. Внезапно ги обзе лошо предчувствие. Много лошо предчувствие.

— Е, обещах ви добри новини — сърдечно започна той. — Ето я и новината! Запознайте се с Бей Линг. — Чичо Клем извърна глава и леко я целуна по гладката буза. — Двамата се сгодихме и ще се женим!

ПЕТА ГЛАВА

— Толкова се радвам, че всички успяхте да дойдете — любезно се обърна Бей Линг към момичетата, докато подреждаха столовете им за вечеря. — И то от толкова далече! Прекрасно е, че засвидетелствате такава преданост към чичо ви.

В старинните свещници бяха запалени восъчни свещи; отвън се чуваше плискането на водните струи на фонтаните в каменните басейни, смесено с жуженето на насекоми. Но въпреки меката светлина и танцуващите сенки братовчедките не можеха да прикрият напрежението, изписано по красивите им лица.

Бей Линг ги изгледа самодоволно.

— Искате ли малко вино?

— Шампанско — предизвикателно се обади Атина, но никой дори не реагира на тона ѝ.

Към нея незабележимо се приближи сервитьор и напълни чашата ѝ с любимото ѝ питие — леко полусухо вино „Мое Брут Империял“.

— Чичо Клем. — Юнона се прокашля и братовчедките ѝ изпънаха гърбове. — Каква радост... изобщо не си споменава подобно нещо.

— Срещаме се повече от година — намеси се Бей Линг, докато гладката ѝ тъмна ръка лежеше собственически върху ръкава на чичо Клем. В очите ѝ проблесна предупредително пламъче към Юнона, сякаш искаше да ѝ каже: стой настрана.

— А къде се запознахте? — обади се Диана. Тя разтърси тъмната си коса и се усмихна насърчително на стария си чичо.

— В Джакарта — бодро отвърна чичо Клем. — Отидох да прегледам нова доставка от сапфири. Бей Линг е родена в Тайланд.

Богатството му се състоеше от скъпоценни камъни и злато; съкровище в старомодния смисъл на думата: няколко златни мини в Самарканд, едно от първите находища на диаманти в Сибир и търговия на едро на цветни скъпоценни камъни по целия свят — бразилски изумруди, тайландски сапфири, индийски рубини. Пътуванията за

купуване на скъпоценности бяха сред редките излизания, които той все още предприемаше извън пределите на имението, вероятно веднъж годишно.

— Красива страна — обади се и Венера. — Макар да казват, че има ужасен проблем с проституцията.

— О — възкликна Бей Линг и се усмихна смутено, докато тъмните ѝ очи блестяха надменно. — Наистина ли? В моите среди дамите не обсъждат подобни теми.

— И какви са тези среди? — попита Венера.

— Баща ми е търговец на скъпоценности в Пукет. Още щом се запознах с Клемент, почувствах такава сигурност. — Тя го погледна с обожание. — Ти се погрижи за мен, скъпи мой.

— Ти плени сърцето ми — потвърди чичо Клем.

Племенниците му побутваха храната в чиниите си. Това не можеше да е истина. Чичо Клем не можеше да се ожени!

— Прелестен пръстен — отбеляза Атина и изгълта солидно количество леденостудено шампанско. Беше уморена и говореше без заобикалки. — С рубин ли е?

— Рубин! — Тънките червени устни на Бей Линг се извиха презрително. — Не, скъпа, диамант.

— *Червен диамант?* — Юнона бе шокирана. Знаеше доста за скъпоценните камъни. — Възхитително, може ли да го видя?

Бей Линг протегна тънката си китка към Юнона. Да, камъкът искреше с блясък, който никой червен рубин не би могъл да притежава. Фасетите грееха под светлината на свещите, а цветът бе чист и наситен като на ягода и Юнона бе почти сигурна, че няма никакви дефекти... Сигурно бе поне дванайсет карата, може би и повече. Съвършен, огромен *червен* диамант. Най-скъпият камък в света.

— Много е хубав — хладно отсече тя, като проява на снизхождение. — Също като теб.

— Никога не съм очаквал да открива такава любов в заника на живота си — заяви чичо Клем, а изтънелият му глас направо преливаше от ентузиазъм. — Но Бей Линг откри пред мен нови хоризонти...

Нови хоризонти? Та той бе затворен в тази къща, подобно на отшелник, цели трийсет години! Братовчедките се спогледаха.

— Отново се чувствам млад! — възкликна той.

— Всички много се радваме за вас — излъга Диана. Нямаше търпение да изгълта скъпата си вечеря и да се прибере във вилата за гости. Трябваше да помисли.

— Знаех си, че ще бъде така. Моите скъпи момичета. — Той им се усмихна гордо и четирите млади жени го погледнаха с истинска обич. Въпреки ексцентричността си, чичо Клем им бе засвидетелствал уважението и одобрението си.

И им бе дал пари, разбира се; много, много пари.

— Кога е сватбата? — попита Диана.

О, да. Въпрос за четири милиарда долара.

Венера, Атина и Юнона застинаха на местата си. И трите задържаха за миг лъжичките си с перлени дръжки над купчинките с хайвер.

— Ами... — Чичо Клем също се приведе леко напред.

Въздухът сякаш пращеше от напрежение. Това е моментът, помисли си Диана. Забеляза как се присвиха леко зачервените му старчески очи. Заради всичките му чудатости човек можеше да забрави понякога колко хитър е чичо Клем. Глупак не би могъл да спечели стотици милиони.

— Мислим да се оженим по Коледа — обяви той.

Четирите жени потиснаха въздишките си на облекчение. Коледа! Почти след година.

— Доста време има. — Бей Линг изгледа дръзко четирите момичета. — Но ни е нужно, за да планираме сватбата. Това ще бъде събитието на века!

— Освен това искаме да имате време да свикнете — благо допълни чичо Клем.

— Да свикнем ли? Ние сме във възторг — отвърна Атина с престорена усмивка.

— Виждам колко сте развълнувани всички — съгласи се Бей Линг. И леко се усмихна.

Чичо Клем се закашля, а очите му обходиха лицата на момичетата.

— Е, момичета, имах предвид да свикнете във финансово отношение. Все пак, след като с Бей Линг се оженим, ще искаме веднага да създадем собствено семейство. Нашите деца ще бъдат

наследници. Двамата с нея сме обсъдили всичко; не е добре да се разпилява богатството на семейството. Моята съпруга ще трябва да свикне да поддържа определен стандарт...

Юнона изтръпна — сякаш леден обръч пристягаше сърцето ѝ.

— Решихме, че попечителският фонд ще бъде прекратен на първи декември — потвърди Бей Линг. Блестящите ѝ бели зъби се разкриха в жестока усмивка. — Така всички вие, дами, ще имате достатъчно време да уредите нещата си.

— Но... чичо Клем. — След като най-големите ѝ страхове се бяха сбъднали, Юнона не можа да се въздържи да не ги изрази гласно. — Ние се нуждаем от тези пари. Свикнали сме... Какво ще правим?

— О, хайде, стига, миличка. — В гласа на чичо ѝ се прокрадна изненада и неодобрение, а студенината в тона му ги лъхна като леден морски вятър. — Невинаги сте имали тези пари. Някога си живеехте много добре. Всички сте умни момичета и съм сигурен, че ще можете и сами да се справите. Искан да спра издръжката ви още този месец, но Бей Линг ме разубеди.

— Много мило — успя да промълви Диана през стиснати зъби.

— Не искаме да има и най-малък намек за враждебност — снизходително отвърна Бей Линг. — Сега всичките ми бъдещи племеннички имат достатъчно време. А и в крайна сметка — тя се наведе и опря лакти върху старинната маса на чичо Клем, — сте получили доста пари от богатството му. Милиони. Сигурна съм, че всички имате спестени пари и сте осигурени за цял живот. Клемент е много, много щедър човек — измърка тя и умишлено облегна брадичка върху китката си, за да демонстрира искрящия камък, който струваше повече от всички тях, взети заедно.

— Да се справяме сами. — Атина се изсмя шумно. — Това ще е забавно. Аз поне имам работа.

— Преподавателско място в Оксфорд. Със заплата от двайсет хиляди на година — присмя се Венера.

— Което е с около деветнайсет хиляди повече от онова, което печелиш като актриса — сопна ѝ се Атина.

Венера вирна брадичка. Замисли се със съжаление за срещата с продуцента, на която не бе отишла, за да дойде тук. Толкова пари, похарчени напразно.

Юнона, която яростно хапеше устни, се бореше да запази самообладание. Нямахше да остави тази кльоцава кучка да съсипе живота ѝ. Отвратена от себе си, задето бе реагирала прибързано пред всички, тя си пое дълбоко въздух и се обърна с преливащи от покорство очи към чичо си.

— Е, аз смятам, че това е добре — излъга тя безсрамно. — Всички сме ти задължени за добрините, чичо Клем, но *най-важното* е да се съсредоточим върху подготовката за сватбата ви. — Тя се усмихна дружелюбно на младата си бъдеща леля. — Много бих искала да участвам — добави тя с бодра усмивка. — Бей Линг никога не е била в Англия и ще има нужда някой да я запознае с неписаните правила на английското общество.

Венера леко вдигна глава и погледна с благодарност братовчедка си. Да, да, много хитро. Знаеха съвсем малко за чичо Клем, но едно бе абсолютно сигурно — страшно държеше на имиджа си. Бей Линг бе екзотична чужденка, прекалено млада. Ако можеха да се възползват от това, да натиснат подходящия лост...

Юнона се усмихваше на чичо Клем.

— Нека да помогна на Бей Линг заради теб.

Бей Линг се размърда гневно на мястото си.

— Вашият чичо ме запознал с неписаните правила — просъска тя.

— Ме е запознал, скъпа — любезно я поправи Юнона, обзета от тръпката от предстоящата битка. — Виждаш ли, чичо Клем? Ще бъде истинско удоволствие да помогнем с каквото и да било на теб и на бъдещата ти съпруга.

— О, наистина смятам, че идеята е великолепна — съгласи се той с доста по-мек тон. — Виждаш ли, Бей Линг? Казах ти, че ще го приемат добре.

Въпреки изтощението си братовчедките се събраха във вилата. Нямахше предварителна уговорка; всички просто тръгнаха като по команда към стаята на Атина. Това бе най-малкото помещение и се намираще в средата на къщата, имаше капандура вместо традиционния прозорец на стената, зад който можеше да подслушва някой любопитен слуга.

— А аз мислех, че той е... — подхвана Венера.

Диана сви рамене.

— Очевидно не е. А и историята е стара като света. Застаряващ милиардер, амбициозна хлапачка, която се домогва до парите му.

— Сигурно е поне четиридесет години по-млада от него — изсъска Юнона. — Малка мръсница.

— Бих казала по-скоро петдесет — отбеляза Венера. — Не се е подлагала на пластична хирургия, освен може би гърдите.

— Не ставай вулгарна — скастри я Юнона.

Венера се изсмя сухо.

— Или какво? Чичо Клем ще се ядоса? Ще ме лиши от наследство? Приеми го, Юнона, време е да се простиш с надменността си.

— Не говори така на сестра ми — обади се Атина.

— И защо не? Ти непрекъснато го правиш.

Двете се изгледаха гневно.

— Това не ни помага. — Диана се намеси решително. — Вижте, чуйте. Всички сме изморени. Нека се успокоим. Трябва да помислим.

Венера кимна.

— Добре — съгласи се Юнона.

Диана седна в едно кожено кресло и притисна длан към челото си. После погледна Венера и братовчедките си.

— Забелязали ли сте нещо, момичета? Така е всяка година по Коледа, за бога. Знам, че и вие се чувствате като мен. Качваме се в самолета, притесняваме се, искаме да му направим добро впечатление. Само след няколко минути вече си лазим по нервите една на друга. Юнона иска Атина да обръща повече внимание на външния си вид, аз искам Венера да прикрие малко сексапила си. И двете се застъпваме за сестрите си срещу братовчедките си. Ужасно е. И през цялото време се преструваме на весели и добри, докато стигнем обратно до летище „Хийтроу“. После всички се радваме, че няма да се видим поне шест месеца. Признайте си, че е така.

Смаяна, Юнона само се засмя.

— Много смело от твоя страна да го кажеш на глас.

— Знаеш, че е вярно — изтъкна Диана.

— Така е. Абсолютно вярно — съгласи се Атина. — Ако питаш мен, на този остров сме по-малко семейство, отколкото у дома. И освен

това, двете с Юнона всяка година се чувстваме гузни, защото не смеем да откажем на чичо Клем. Би трябвало да празнуваме Коледа с мама и татко.

— Ще ми се сега да бях в Лондон. — Венера се прозя. — В леглото си.

— Да, но сме тук. — Диана сви рамене. — И сме под много по-голямо напрежение от обичайното. Какво става? Хванахме се за гушите. Момичета, трябва да се стегнем, дори и само за да спрем тази лудост със сватбата.

— Права си, Ди. — Сестра ѝ кимна.

— Да, права си. — Юнона въздъхна. — Извинявам се на всички, че се държах грубо. Хайде да помислим какво можем да направим на практика.

— Бихме могли да освидетелстваме чичо Клем — бодро предложи Венера. — А ако почине, ще оспорим завещанието...

— Въз основа на какво? Той е напълно с разума си. — Атина поклати глава. — Така стана, когато Ана Никол Смит наследи съпруга си. Децата му оспориха завещанието. Тя го бе накарала да запише на видео как адвокатите му декларират, че е напълно в състояние да подпише завещанието си. Жената си отиде като много богата вдовица. И съм убедена, че Бей Линг вече е обмислила този вариант. Освен това, ако чичо Клем реши, че преследваме само парите му...

Всички се умълчаха. Никой не искаше да има за враг чичо Клем.

— Но това е толкова *егоистично*. — Венера направо изхлипа от името на всички. — Да вземе и да се ожени за някаква тийнейджърка. *Сега*, когато е толкова стар...

— Медицината има невероятни постижения в наши дни — мрачно отбеляза Атина.

Замълчаха. Чувстваха се, сякаш бяха изправени на ръба на пропаст. Без пари животът им свършваше. Това слагаше край на всичко, на което държаха.

— Ето какво предлагам аз — обади се Юнона. Другите три я погледнаха с надежда; тя бе любимката на чичо Клем, сигурно знаеше какво да се направи. — Нека утре да се постареем да засвидетелстваме най-голямо уважение към чичо Клем и Бей Линг. После да се приберем и да обсъдим трезво положението. Трябва да работим заедно. *Непременно трябва да спрем тази сватба.*

— Да спрем сватбата — промълви Диана. — Мислиш ли, че можем?

— Нямаме избор — с равен глас отсече Юнона. — Когато свършат парите, какво ще правим? — Знаеше колко струват партитата. И пластичните операции, личният шофьор и хубавите палта. — Имаш ли останал някакъв капитал, Диана?

— Не.

— Нито пък аз — призна Венера, ободрена от факта, че и някой друг също няма. Половин милион на година можеха да се стопят *много* бързо в Лондон, ако знаеш къде да пазаруваш. Само билет първа класа до Лос Анджелис струваше близо десет хиляди. Попечителският фонд предоставяше скромни суми. Трудно можеше да повярва, че изобщо са ѝ стигали.

— Атина?

Тя се изчерви. Ясно си представяше какво си мислят всички. *Да питаме Атина, тя си купува дрехите от разпродажби.*

— И аз нямам никакви пари. Освен къщата — поне това имам.

— За какво си ги похарчила? За наркотици ли?

— Не вземам наркотици. — Атина изгледа с укор по-голямата си сестра. — Но колекционирам антики... и картини.

— Имаш ли нещо наистина ценно?

— Няколко антики. Картините... — Гласът ѝ заглъхна. Един познавач на изкуството ѝ бе казал, че има посредствен вкус. Нейните картини бяха реалистични изображения, а не концептуално изкуство, което се ценеше от шейсетте години насам.

— Ясно. — Юнона се постара да вложи неодобрение в тона си, но без особен успех. Самата тя дори не притежаваше собствената си къща. Половината бе ипотекирана. Имаше забележителен гардероб и бижута, организираше разточителни партита... Беше платила за малка, но изключително скъпа сватба... — Е, все пак имаме пари до края на годината. — Тя се стегна. — Трябва просто да не позволяваме на Бей Линг да се ожени за него.

— И да не забременее — мрачно изтъкна Диана. — Обзалагам се, че вече се опитва. Щом се появи хлапето, получава солиден дял до живот. Не мога да си представя как чичо Клем ще лиши от наследство собственото си дете, дори и някога наистина да я зарече.

Всички потръпнаха. Светлото им бъдеще помръкваше и направо се сригваше.

— Ще се върнем в Лондон — категорично отсече Юнона. — И ще се разправим с Бей Линг.

Венера сви рамене.

— Ще се наложи всички да работим заедно.

Юнона се усмихна.

— Опасявам се, че ще се наложи.

ШЕСТА ГЛАВА

Атина крачеше по чакълената алея към къщата, загърната в пухеното си яке. Беше кучешки студ, а голите клони на ябълковите дървета се поклащаха мрачно на фона на бялото небе. Сивият зимен ден не можеше да помрачи гледката на енорийското имение от времето на крал Джордж: стени от светъл камък, строга фасада в стил осемнадесети век, големи прозорци с дървени рамки и гълъби, накацали по покрива. Тънка струйка дим се виеше високо в бледото небе. Господи, в салона бе запалена камина. Онова, което наистина искаше сега, бе топла кифличка с масло, може би и с пикантен соев пастет. Винаги хапваха това у дома — беше нещо като традиция.

С какво нетърпение очакваше да види отново родителите си. Затворени в себе си, доста саможиви и вгълбени в собствения си свят академични преподаватели, те нито се интересуваха, нито знаеха за тревогите, свързани с попечителския фонд на чичо Клем. В този дом същото важеше и за Атина.

Но скоро щеше да се наложи да научат. Години наред Атина и Юнона бяха спокойни, че родителите им са щастливи. В началото на всяка година дъщерите им предлагаха да им изпратят част от попечителския фонд. Маркъс и Емили живееха в благородна нищета; Атина би им дала половината от парите си, без изобщо да се замисли, и бе сигурна, че и Юнона би го направила.

Но те бяха упорити. Особено баща ѝ. Маркъс отказваше да пипне и пени от парите на по-големия си брат, независимо че ги изпращаше Атина. Винаги, когато тя повдигнеше темата, обичайно спокойното му лице помръкваше, присвиваше устни и Атина забелязваше как гневът напират да избие на повърхността.

— Не искам да завися от Клемент, скъпа, благодаря ти. — Маркъс свиваше тъмните си вежди. — Двамата с майка ти сме добре. Моля те, не ми предлагай повече.

В крайна сметка тя бе престанала. В семейството на професорите Чеймбърс уважението се ценеше особено. Атина знаеше, че ако нещо

се обърка, двете с Юнона можеха да ги подсигурят, стига да имаха нужда. Сега обаче тази спасителна мрежа се бе разкъсала.

— Здравейте — извика тя, докато отваряше тежките врати.

Рядко заключваха; наоколо не бе имало и един обир от поне трийсет години. Къщата се намираше в Съсекс, в края на равнината Певънси, и при хубаво време, човек можеше да види морето оттук. Стари дъбове скриваха къщата от пътя, а входът към алеята приличаше на запустял път в гората.

— Здравей! Скъпи, Атина е тук. — Майка ѝ излезе през входната врата с набрашнени ръце и я целуна. — Направих кейк с кимион за чая.

Кучетата дотичаха като кълбо от подскачаща ръждивочервена козина — Бонзо и Фидо, техните червени сетери. Заподскачаха ентузиазирано върху Атина и задъвкаха палтото ѝ на „Джейгър“ за поздрав. Сякаш се бяха разделили с нея едва вчера.

— Скъпа, здравей. — Баща ѝ, професор Маркърс Чеймбърс, тронаво излезе откъм библиотеката, а очилата му бяха смъкнати до средата на носа. Очите му, смалени зад дебелия лещи, искряха от удоволствие. — Радвам се да те видя, Атина. Надявам се, че си гладна, майка ти цял ден готви.

— Умирам от глад — призна си тя.

Атина се огледа. Къщата все още бе величествена, но явно западаше. Острият ѝ поглед забеляза прахоляка, дупките и проядената от дървоядите облицовка. На стената имаше подозрително на вид петно, точно под масления портрет на дядо ѝ, което приличаше на следи от влага; боята се белеше навсякъде, а на тавана забеляза петна от плесен. Старите персийски килими, застлани върху каменния под, бяха протъркани и проядени от поколения молци.

Имението „Бозуел“ се нуждаеше от голям ремонт.

Винаги бе смятала сама да се заеме с него. Обожаваше тази къща и близо четиринайсетте декара земя край нея с крушовата градина, лехи с лавандула и тисовите храсти край езерцето с патиците. Юнона не се интересуваше от нея, защото нямаше нищо общо с Лондон, регатата „Хенли“ и конните надбягвания в Аскът. Атина винаги си бе представяла как живее тук с гениалния си съпруг — учен, номиниран за Нобелова награда или член на Британското кралско научно дружество или на престижния колеж „Ол соулс“, специалист по

природните науки, за да не ѝ е конкурент в нейната дисциплина — както и с куп дечурлига с червени бузи, здрави и красиви, невероятно умни.

Но първо трябваше да откупи дяла на Юнона. А сега започваше да осъзнава, че ще са нужни страшно много пари допълнително, вероятно стотици хиляди, само за да поддържа имението.

Тъй като родителите ѝ не бяха съгласни тя да използва парите на Клем за това, Атина бе възнамерявала да инвестира в акции на борсата и да използва печалбата. Но някак си така и не бе стигнала дотам.

— Ела в гостната — настоя баща ѝ. — Разкажи ни какво ново. Приключихме с обяда, но чайникът тъкмо кипна.

— Аз ще донеса чая — обади се Емили Чеймбърс. — Хапнала ли си нещо? Има още много време до вечеря. — Тя разсеяно избърса набрашнените си ръце в панталона, с който работеше в градината. — Не те очаквахме толкова рано.

— Знам. Трябваше да дойда по-рано. — Атина потрепери. — Нещо съм неспокойна. Знаеш ли, мамо, много бих искала препечено хлебче. С пикантен пастет.

— Разбира се.

Емили се усмихна, доволна, че дъщеря ѝ има апетит. С дългите си крака и буйна коса Атина понякога изглеждаше малко изпита. Подобно на Маркърс, тя така се задълбочаваше в книгите, че забравяше вечерята. Беше стройна и дългокрака, с тъмни кръгове под големите кафяви очи с катраненочерни мигли. Имаше прекрасно лице, но косата ѝ бе неподдържана. И тъй като бе висока и слаба, изглеждаше доста плоска. Емили се тревожеше, че дъщеря ѝ си няма приятел. Атина от малка бе буйна, по-скоро мъжкарана, но колкото повече развиваше интелекта си, толкова повече се затваряше в света на книгите.

Юнона, която имаше решителен характер, бе много целенасочена; тя вече бе омъжена. Емили не можеше да отрече, че не мислеше често за по-голямата си дъщеря. Беше ужасно да го каже, но Атина открай време ѝ беше любимка — красиво дете с висок интелект, който двамата професори високо ценяха, остър ум, който да продължи делото им; една по-добре изглеждаща версия на самите тях.

Емили потупа дъщеря си по ръката.

— Трябва малко да те поохраним. Иди и седни при татко си.

В каменната камина с медна решетка в старата гостна наистина бе запален огън и Атина се отпусна тежко в стария червен фотьойл с памучна дамаска, после въздъхна от удоволствие. Баща ѝ бе изненадващо добър в две чисто практически занимания — да пали огън и да лови риба. Тя се наслади на топлината в стаята, протегна крака, обути в меки, високи ботуши — елегантни, от тъмнокафява кожа, модел на „Диор“, но не особено практични. Докато топлеше краката си на огъня, тя се загледа през прозорците с витражи към езерцето, където един жерав тъжно отлетя, недоволен от липсата на улов.

— Чух, че са ти отказали поста на постоянен лектор. — Маркъс впери изпитателен поглед в дъщеря си. — Спазваш ли стриктно графика за публикуване на научни трудове?

— Да. — Атина въздъхна. — Просто не ме харесват.

Маркъс се намръщи, после сви рамене.

— Е, все пак трябва да упорстваш. Може би е добре да кандидатстваш в Кеймбридж.

— Това възнамерявам да направя.

Тя се усмихна, когато майка ѝ се появи с таблата с чая и започна да сервира на всеки; все същите олющени стари чаши, които използваша от години. Атина помнеше как някога я пращаха да търси из къщата чаши за чая. Като ги нямаше момичетата, а Юнона бе направо гениална в откриването на своите чаши, обикновено имаше няколко, които мухлясваха в баните или под някое легло, дебело покрити със синкава плесен.

— Всъщност дойдох да поговорим за нещо друго — каза тя и стеснително си взе хлебчето. Беше идеално изпечено, с дебел слой пастет. — За парите.

— Какви пари?

Майка ѝ сипа чай и ѝ подаде чашата. Атина я взе в студените си ръце, наслаждавайки се на топлината, която се разнасяше от нея.

— На чичо Клем. Той ще се жени — казах ви.

— Много хубаво — небрежно подхвърли Емили.

— Клем винаги е правил каквото си поиска — отбеляза баща ѝ, а очите му излъчваха студенина. — Винаги е било така. Не бих се и опитвал да застана на пътя му, Атина.

— Но, татко. — Съзнаваше, че това прозвуча като хленч. — Каза ни, че ще закури попечителския фонд. В края на тази година вече няма да има пари!

Реакцията на баща ѝ я изненада. Учуден, той се отпусна назад в креслото си, но изразът на лицето му, когато погледна към майка ѝ, издаваше огромно облекчение.

— Ясно — заговори със спокоен глас. — Атина, ти си интелигентно момиче. Юнона също. Радвам се, че Клемент вече няма да се занимава с вас.

— Но ние сме неговото семейство.

Атина не разбра какво означаваха погледите, които си размениха родителите ѝ.

— Клемент живее като отшелник — каза Маркърс. — Не поддържаше никакви контакти със семейството, дори и когато Рупърт загина. И после един ден, съвсем неочаквано, реши да оправи нещата, като затрупва с неприлично големи суми пари четири невръстни хлапета. Атина, това не е редно. Двамата с майка ти никога не бихме попречили на шансовете ви в живота. Но сега съм доволен, че е решил да прекрати игричките си.

Какви игрички? Атина отпи малко чай, за да прикрие изражението си. Нима не разбираха? Проблемът с попечителския фонд бе изключително сериозен въпрос!

— Вярвам, че ще ви е много по-добре без тези пари, скъпа — подкрепи го Емили Чеймбърс. — Заради тях всички вие се държахте малко странно. А какво е животът без предизвикателства?

Лесен е, каза си Атина. Приятен. Спокоен.

— Може ли да попитам... ние имаме ли някакви пари?

— Ние ли? Аз и майка ти?

Атина кимна.

— О, мили боже, момичето ми. — Маркърс щеше да се задави от смях. — Не ме размивай. Ние сме хора на науката. Майка ти наследи тази къща. Само тя ни крепи през всички тези години.

— Ясно — мрачно преглътна Атина.

Донякъде се бе надявала, че може чичо ѝ Клем да не е единственият милиардер ексцентрик в семейството и че родителите ѝ може също да имат тайно богатство.

— Разбира се, къщата вече не е наша собственост. — Атина бе изяла хлебчето с пастет и Емили ѝ отрязва дебело парче от тъмнокафявия апетитен кейк. — Продадохме я преди години, когато училищните такси за теб и Юнона започнаха да ни тежат много.

Атина избърса трохите от устните си и едва не се задави.

— Какво? Продали сте имението „Бозуел“?

— Точно така.

— Но вие още живеете тук — объркано рече тя.

— Беше от новия тип сделки — обясни Маркъс. — Прехвърляш собствеността на предприемаческа фирма и после можеш да живееш в къщата до смъртта си и те ти плащат известна сума пари всеки месец. Обратното на ипотека. Но вече не сме собственици на имота.

— Много добре ни се отразява този месечен чек — бодро се обади Емили.

Атина се разстрои много. Беше забравила колко много обичаше дома, в който бе минало детството ѝ.

— Но вие никога не сте казвали нищо...

— Не искахме да ви тревожим. — Маркъс небрежно отхвърли загрижеността ѝ. — Тази сделка ни осигурява финансова сигурност, на мен и майка ти, а в крайна сметка, когато починем, лесно можете да откупите къщата от предприемачите.

Усети, че я изпълва смразяващо чувство за загуба.

— Но, татко, знаеш, че бих ви дала всичко, от което се нуждаете. Дори бих купила къщата от вас.

— Не и с парите на брат ми, скъпа — отвърна Маркъс. Говореше тихо, но тя знаеше, че е непреклонен в решението. — А ти всъщност нямаш никакви собствени средства. Не, така е най-добре.

— Какво възнамеряват да правят на това място? — Стараеше се да звучи непринудено. През прозорците видя ято гъски да отлита с крясъци, черно петно на фона на бялото януарско небе.

— Апартаменти, доколкото знам. Смятат да застроят терена.

— Но тук няма къде да се паркира.

— Ще превърнат градините в паркинги — отвърна Маркъс.

Атина внимателно остави парчето кейк върху красивата порцеланова чинийка на майка си. Внезапно напълно бе изгубила апетит.

СЕДМА ГЛАВА

Венера кръстоса крака и изгледа надменно Марша Троуп. Двете седяха в централния офис на реномиран брокер на недвижими имоти в самото сърце на Мейфеър, навсякъде бяха заобиколени от дървена ламперия и мраморни бюстове; много дискретно и изискано място. Венера бе с любимите си вълнени панталони „Диор“ в цвят слонова кост и широки крачоли в комбинация със снежнобяла шифонена блуза без презрамки „Армани“ и много стилно бежово палто „Шанел“. Перленото колие и платиненият часовник „Тифани“ завършваха идеално тоалета ѝ. Днес повече от обичайното искаше да демонстрира богатство. Защото днес ставаше дума за по-различна сделка.

— Но госпожице Чеймбърс. — Марша изглеждаше обърквана. — Ремонтът на втората баня бе направен точно по вашия вкус. Розовият мрамор от Карара бе докаран специално...

— Не ме интересува. — Венера бе нервна и тонът ѝ бе леден. — Прекратявам договора си за наем и това е всичко.

— Технически погледнато — предпазливо подхвърли по-възрастната жена, — вие сте задължена да останете за целия срок на договора от дванайсет месеца...

Венера сви рамене.

— Графинята може да ме съди, ако иска... Стига да няма нищо против някои факти да станат публично достояние.

— Публично достояние...

— Кажете ѝ, че е забравила да разчисти по-големия гардероб във втората спалня. — Венера хладнокръвно изгледа брокерката. — А аз имам *много* връзки в пресата. Както и сестра ми Диана.

Марша Троуп нямаше никакво намерение да казва подобно нещо на клиентката си. Графинята притежаваше девет първокласни имота във Венеция и никак нямаше да се зарадва на вестителя на лоши новини.

— Сигурна съм, че ще мога да намеря друг наемател.

— Така ще бъде най-добре.

— Тогава нека ви покажа някои от най-новите ни имоти, госпожице Чеймбърс. Идеални за хора на изкуството. Имаме много хубава малка самостоятелна къща в Нотинг Хил Гейт за три хиляди седмично или една прекрасна стара градска къща на улица „Парк“ за три и половина... без градина, но с много симпатична тераса на покрива.

Три хиляди на седмица. Три и половина... Кога това бяха започнали да ѝ се струват много пари? Преди миналия вторник Венера дори не би изслушала цифрите. Не бе се замисляла за размера на наема на мезонета си на площад „Итън“, така както не гледаше цените в менюто.

— Всъщност си мисля за Париж — импровизира тя.

— Няма проблем. — Марша грейна. — Имаме офис на левия бряг на Сена.

— Може би другата седмица — отклони предложението Венера. — Графикът ми е пълен.

— Да не би да се занимавате с благотворителност?

— С актьорски проекти — студено отвърна Венера. — Имам няколко предложения за роли.

— Наистина ли? — Очертаните с черен молив очи на Марша се разшириха и тя се усмихна пресилено. — Колко вълнуващо. Филми? Телевизионни програми?

— Не мога да ги обсъждам — поколеба се Венера. Започваше да се чувства неловко. — Трябва да тръгвам, искам да се отбия в „Харви Никс“ преди обяд.

— Имаме и някои по-евтини жилища — внезапно каза Марша, когато Венера се изправи. — Не толкова луксозни, по-малки естествено, но все на престижни адреси. Имам едно студио на „Уолгрейв роуд“, точно до „Ърлс корт“...

Венера се изчерви до корените на косата си.

— И защо, за бога, бих се заинтересувала от това? — попита тя настоятелно. — Не търся жилище за шофьора си.

Виж ти, виж ти, каза си Марша, докато Венера гневно напускаше офиса ѝ и едва не затръшна вратата. Нима има проблеми?

Взе телефона и набра номера на приятелката си Гризелда, личен асистент за пазаруване в Берлин, която си бе уредила перфектно местенце в „Харъдс“. Гризелда бе известна като най-добрата в

професията си в града и често избираше дрехи за зашеметяващо сексапилните сестри Чеймбърс.

— Здравей, сладурче. Обажда се Марша от „Гардения Пропъртис“. Каж ми, Венера Чеймбърс още ли пазарува при вас по сметка?

Венера остави чантата си на гардероба в клуб „Граучо“ и моментално изтича горе до дамската тоалетна. Считаше за абсолютно задължително да провери вида си в последния миг. Беше перфекционистка, а една паднала мигличка можеше да изцапа бузата ѝ със спирала или червилото ѝ можеше да се е размазало лекичко — това щеше да означава абсолютно съсипан грим, грижливо полаган цял час.

Говореше се, че Ханс Тирш харесва жените. Тя имаше голям късмет, че той все още обмисляше участието ѝ в новия си филм „Мод“. Толкова отчаяно искаше тази роля, че направо усещаше физически желанието — като някакъв металически вкус в устата си. Ясно виждаше себе си като възплъщение на англосаксонска русокоса красавица с розови страни, загърнала стройното си тяло в наметало от чисто бяла вълна, как яхва дръзко белия си жребец и галопира далеч от Оксфорд на фона на заснежените поля...

Нищо не биваше да попречи на плановете ѝ. Така щеше да получи признанието, за което мечтаеше. Беше ѝ писано да стигне върха, усещаше го с всяка фибра на тялото си. Защо, по дяволите, още не се случваше? В крайна сметка беше толкова красива, нали?

Отражението ѝ в огледалото я увери, че е права в това отношение.

Имаше високи скули и сочни устни — вероятно леко изтънели с годините, но все още доста секси. Очите ѝ бяха тъмнокафяви, изглеждаха още по-големи и излъчваха меко сияние след майсторски нанесения грим „Шанел“. След седмичните маски за лице в „Канибо“ кожата ѝ бе стегната и идеално чиста, а зъбите ѝ бяха искрящо бели, благодарение на порцелановите фасети, в които толкова далновидно бе инвестирала.

Венера се улови, че е страшно доволна от факта, че беше платила за фасетите и малката лифтинг процедура през октомври. Ако бе изчакала, сега можеше и да не успее да я направи. Но сега изглеждаше

прелестно, направо зашеметяващо. И смяташе, че при подходящо осветление можеше да мине и за двайсет и девет годишна.

Ханс я очакваше на маса на горния етаж. Венера с удоволствие забеляза, че той вече е поръчал бутилка хубаво шампанско, което ѝ подсказваше, че е в подходящо настроение за сделка. Алкохолът оправяше настроението на всеки.

Чувстваше се необичайно нервна. Жалко, че не можеше предварително да вземе малко кокаин, за да се отпусне, да придобие допълнително самочувствие. Клубът обаче имаше много строги правила против наркотиците, а тя нямаше намерение да застрашава репутацията си. Искаше да покаже, че е отговорна. Нищо не биваше да ѝ попречи да получи тази роля.

— Скъпа. — Той се изправи и я поздрави с грейнало лице. Нисичък, набит, плешив мъж с мускулесто тяло, отлично скроен костюм и силно сексуално излъчване. Очите му я обходиха и се задържаха одобрително върху нежно заоблените и професионално оформени от хирурга гърди, както и на тънката ѝ талия. — Толкова се радвам да те видя.

— Аз също.

Нервите ѝ леко се поотпуснаха и нов вид вълнение замени тревогите. По дяволите, колко беше привлекателен. Един от най-успешните независими продуценти след Харви Уайнстийн. Според слуховете имаше къщи в Лос Анджелис, Кан и Гцаад. А наскоро се бе развел с третата си жена. Бяха се срещнали за кратко на булевард „Кроазет“ миналата пролет. Но още я помнеше!

За миг във въображението ѝ се разигра разгорещена сцена върху дивана по време на кастинг. Нямаше да има нищо против. Можеше да спи с него и да получи ролята. А заедно с нея и слава, богатство и признание...

Целуна го по бузата и усети прилив на похот в тялото си, когато меките ѝ устни докоснаха наболата му брада.

— Поръча ли вече? — Той кимна и тя махна на една от сервитьорките. — За мен само минерална вода и голяма салата с пиле на скара. Без сос. — Нямаше я в менюто, но Венера бе свикнала да изпълняват капризите ѝ.

Сервитьорката погледна за одобрение към Ханс и той сви рамене.

— Веднага — каза тя и се усмихна широко.

Венера предпочете да не ѝ обръща внимание.

— Сценарият на „Мод“ е невероятен.

Той кимна и добави:

— Това е необичаен за мен проект, но Денис Майер, сценаристът, пише страхотни исторически епоси. Вече имам парите. Трябва да си признаем, че „Лоши момчета 3“ няма да ми донесе „Златна палма“. Този филм обаче би могъл. Наречи го проява на суетност от моя страна, но си искам проклетия „Оскар“.

„Оскар“! Очите на Венера светнаха.

— И мислиш да използваш нови талантиливи актьори?

— Нещо такова. — Ханс сви рамене. — Историческите епоси изискват солиден бюджет. Не искам да рискувам всичко. В снимачния период не трябва да превишавам разходите. Търся да наема напълно неизвестни актьори.

Хмм. Това я нарани. Венера наистина още не бе направила големия си пробив, но имаше малки роли в британски телевизионни сериали, а и в крайна сметка името ѝ бе добре познато в подходящите среди. Преди няколко години бе успяла да докара Спилбърг и съпругата му на едно от партита на Диана, а и Том Круз се бе появил на онова парти на яхтата в Сен Тропе...

— Но все пак разговаряш с мен — отбеляза тя и леко се засмя.

Ханс я изгледа странно.

— Хонорарите са стандартни.

Стандартни! По тарифите на Гилдията на филмовите актьори? Минимални надници? Та с тях тя не можеше да покрие месечните си разходи за крем „Ла Мер“.

Лицето ѝ помръкна от разочарованието и Венера забеляза как в отговор по неговото се изписа колебание.

— Може би това не е за теб, скъпа. Няма да има никакви привилегии на снимачната площадка. Никакви специални каравани, нито асистенти. Ще обядваме сандвичи. Искам да задържа разходите на абсолютния минимум. — Ханс сви рамене. — Както вече казах, суетна прищявка.

Сервираха им храната. Венера лекичко побутваше салатени листенца из чинията си, докато Ханс се зае със сочния стек „Шатобриан“ и премина на червено вино. По дяволите! Тази седмица изобщо нямаше късмет. Остана без дом, без финансови средства.

Внезапно осъзна, че отчаяно иска тази роля. На Мод. Смелата жена-воин, опълчила се на английските барони. Вероятно дори щеше да размахва бляскав меч. В сценария доста се наблягаше на чувствената природа на кралицата. Венера вече виждаше себе си като новата Елизабет Хърли — от сексапилна красавица до суперзвезда само с един филм.

— Виж — внимателно се обади тя, когато Ханс поспря за миг, за да отпие от виното си. — Искам ролята. Ще се явя на прослушване...

— Естествено — засмя се той. — Говоря единствено за прослушванията. Ти си абсолютно неизвестна актриса. Но ми хареса как изглеждаш в онази реклама на пилешки бульон. Беше забавна.

Венера едва потисна гнева си. Онази проклета комерсиална реклама! Защо ли се бе съгласила да се снима? Диана ѝ се подиграваше месеци наред. Тя, Венера Чеймбърс, сексапилна млада актриса, облечена като преуморена и занемарена домакиня! Беше убедена, че рекламата бе върнала с години назад развитието на кариерата ѝ.

— Радвам се, че ти е харесало — сковано промълви тя.

Ханс не забеляза раздразнението ѝ.

— Затова мисля, че ще ти дам шанс. Ела утре на прослушванията. Офисите ни са на улица „Уолпоул“.

— Знам къде са. Колко други момичета ще се явят?

— Около двайсетина — небрежно отвърна Ханс.

Дваiset момичета. Дваiset проклети момичета! Това си бе цяло стадо. И тя трябваше да се изпоти здраво, за да се бори за роля, за която ще получи минимално заплащане?

— Можеш да ми благодариш, както е редно, после. — Явно бе приел смущението ѝ за благодарност. — Тази вечер организирам малко парти вкъщи.

— Имаш къща в Лондон? — Венера с радост смени темата.

Той ѝ намигна и това ѝ се стори много секси.

— Имам къщи навсякъде. „Алма Теръс“, в Кенсингтън. — Подаде ѝ визитка. — Облечи се секси. Всички ще изглеждат така.

— Нима не го правя винаги? — измърка Венера.

Вече бе малко по-спокойна. Все пак не всички от онези двайсет девойки щяха да са на партито на продуцента довчера. Трябваше да изглежда дяволски секси, защото именно това щеше да е *истинското* прослушване.

— Ханс Тирш — замислено изрече Диана. Тя мислено запрелиства визитника си. — Ммм, да. Голям играч. Великолепна петнайсетметрова яхта „Брунхилда“. Петдесет фута дълга. Вложил е голяма част от спечелените в Холивуд пари в строителни проекти в Сан Франциско. Приказно богат. — Тя повдигна вежда. — Като се замисля, мога ли и аз да дойда?

Венера леко се намръщи. Тя самата бе очевидно много по-красива от Диана с нейните смешни дрехи и скучна коса, но все пак обичаше сестра си и никак не ѝ се искаше да се конкурират. От друга страна, след като бе освободила апартамента си на площад „Итън“, сега трябваше да живее заедно с Диана. Венера вече осъзнаваше, че това сериозно ще ѝ попречи.

— Добре — неохотно се съгласи тя. — Но Ханс е мой. Можеш да сваляш някое от богатите му приятелчета.

Диана се усмихна предизвикателно. Венера бе гостенка в дома ѝ и проклета да е, ако позволи някой да ограничава избора ѝ.

— Ще видим — отвърна тя. — Чудя се какво ли да облека. Имам разкошна рокля на „Александър Маккуин“, от новата колекция, невероятно вталена. Определено ще сложа обувки на „Лубутен“. Напълно в стила на четиридесетте години. Елегантно.

— Звучи чудесно. — Тоест скучно. Венера мигновено реши да се издокара в рокля без презрамки на „Клоуи“ с дълбоко деколте, която едва прикриваше изкуствено вирнатите зърна на гърдите ѝ. Нека Диана да се облича в стила на четиридесетте години на миналия век; Венера щеше да заложи на образа на русокосата сексбомба. Със загоряло стегнато тяло, изложено почти напълно на показ. Щеше да накара Ханс да пожелае да бъде заедно с нея на снимачната площадка за цели три месеца.

— Ти какво ще сложиш?

— Нещо в стила на Лос Анджелис — отвърна неопределено Венера.

Диана не бе вчерашна.

— Много ми се иска да не се обличаш вулгарно. Прекалено стара си за това, знаеш го.

— Прекалено стара ли? — тросна се Венера. — Аз едва съм навършила трийсет.

— На трийсет и четири си. Кого заблуждаваш?

— Жена, която е две години по-голяма от мен — сопна ѝ се тя.

Диана замълча за кратко и каза:

— Е, и двете сме се запазили изключително добре.

Но страшно ѝ се искаше да не бе повдигала темата. Съпругите и приятелките на мъжете от елита ставаха все по-млади и по-млади. Диана си повтаряше, че обича свободата си, че ѝ харесва да има куп обожатели. Ако не друго, това сериозно допринасяше за попадането ѝ в светските хроники. Виновна ли бе, че обичаше да я разпознават, да я обожават и ценят? Беше богата — нямаше нужда да се задомява прекалено рано. Имаше някакъв вроден страх от бременността и децата. Само като си *представеше*, че ще бъде дебела и подпухнала, а да не говорим, след като роди! Животът ѝ щеше да се промени за години напред! Не можеше да ходи по клубовете, а ако го направеше, щяха да я одумват. Светът все още бе доста сексистки настроен.

Диана винаги бе смятала, че някой ден ще се задоми, когато красотата вече е леко повехнала и когато поканите в последната минута за ски ваканция в Шамони и круиз по Нил изгубят очарованието си. Тогава щеше да се ожени за някой разведен banker или петролен магнат, който вече има деца от предишната си съпруга и не иска други. Все пак никой не можеше да я обвини, че търси богат съпруг. Диана Чеймбърс бе модерна светска жена и имаше завидното самочувствие на знаменитост със собствени пари.

Но вече не бе така, за съжаление.

Тази мисъл я ужасяваше. Откакто се бяха върнали от гостуването при чичо Клем, Диана се будеше нощем, обляна в пот.

Въпреки смелите си думи Юнона не се бе свързала с никоя от тях относно решаването на проблема с Бей Линг. Може би идеите ѝ се бяха изчерпали. Щеше да е изключително трудно да изкопчат суетния старец от лапите на алчна секстигрица.

Диана се тревожеше. Трябваше да плати сметките за отмененото си парти. Кога ли щеше да има възможност да организира ново?

Приемите ѝ струваха по трийсет хиляди всеки, че и отгоре. Просто бе невъзможно да се организират с по-малко пари. Всички щяха да разберат. Щяха да ѝ се нахвърлят като акули.

Нещата се бяха променили драстично. Диана трябваше да си намери мъж. И то бързо. Съперничките ѝ бяха по-млади и по-секси. Не понасяше тази мисъл и се безпокоеше, че богатите мъже ще надушат отчаянието ѝ. От предишното си привилегировано положение тя винаги се бе присмивала на момичетата, тръгнали на лов за мъже с тлъсти банкови сметки.

Нямаше начин Венера да отиде сама на партито на Ханс Тирш. Сестрите Чеймбърс щяха да посещават всички подобни събития отсега до Коледа!

Диана искаше да се омъжи. Нямаше непосредствени впечатления върху брака, не и след като татко ѝ егоистично ѝ бе отнел този шанс. Чичо ѝ Маркърс изглеждаше сравнително щастлив. Но за Диана бракът бе необходимо социално зло. Преди бе смятала, че има достатъчно време да се омъжи, да създаде семейство, да бъде майка на децата си, макар двете с Венера да бяха лишени от този лукс. Нямаше да се паникьосва. Парите все още бяха на нейно разположение, поне до Коледа. Стигаха за издръжката ѝ. Все пак разполагаше с гардероб, претъпкан с дрехи висша мода. Просто трябваше да ги използва.

— Смятам, че трябва да забележат появата ни — замислено отбеляза тя. — Определено е време да извадим скъпоценностите.

Диамантите на фамилията Чеймбърс. Принадлежаха на Клемент, но бяха семейно наследство. Той ги притежаваше, преди някое от момичетата да се роди, и позволяваше на племенниците си да ги носят. Пазеха се в трезора на банката.

— Защо не? — Венера се усмихна.

— Разопакова ли багажа си? — попита я сестра ѝ.

Тя кимна:

— Щом наистина настояваш да използвам онзи килер.

— Това е съвсем прилична двойна спалня — раздразнено каза Диана. — Можеш да идеш да живееш под наем някъде другаде, ако така предпочиташ, скъпа.

— Трябва да пестим — надменно отвърна Венера.

Тя изгледа начумерено сестра си. Когато станеше голяма филмова звезда, нямаше да забрави колко строга е била с нея Ди. Както

и да е, двете носеха един и същи размер дрехи. Макар Диана да бе по-скромна в обличането от нея, все пак имаше някои неща, които си струваше да вземе от нея. Чанти на „Ерме“ и обувки на висок и тънък ток, някои от роклите на „Маккуин“ бяха страшно секси, както и някои класически модели на „Алая“... Венера просто щеше да ѝ покаже как трябва да се носят, нищо повече.

— Да. — Тази тъжна мисъл уби желанието на Диана да спори. Мразеше да разсъждава над това. — Предполагам, че имаш право.

— Хайде да се приготвим за партито, скъпа — предложи сестра ѝ. — Ти изтичай до банката за бижутата. Първа си запазвам колието.

— Къщата е моя, спалнята е моя — значи и колието е за мен — сопна се Диана. — Ти ще вземеш брошката и обещите.

Венера се нацупи. Но пък когато Диана излезеше от къщата, можеше да прерови гардероба ѝ.

— Добре — въздъхна тя примирено.

ОСМА ГЛАВА

„Алма Теръс“ бе закътана встрани, в дъното на улица „Алън“, като малък оазис точно до главната улица в Кенсингтън. Лесно можеше да се разпознае къщата на Ханс — номер четридесети бе ярко осветен и колона двойки чакаха пред входната врата, а по улицата обикаляха джипове със затъмнени стъкла.

Венера остави Диана да слезе първа от таксито. Сестра ѝ определено изглеждаше добре, помисли си тя с известно безпокойство. Беше с елегантна вталена рокля в сиво с блед сребрист кант, допълнена от гълъбовосиви обувки от лачена кожа с неизменните червени подметки. Изглеждаше много стилна, с излъчването на филмова звезда от ерата на нямото кино. На шията ѝ проблясваше тънкото, но прелестно диамантено колие на фамилията Чеймбърс — деликатна плетеница от листа и клонки от осемнайсеткаратово злато и искрящи бели камъни.

Венера се надяваше тоалетът ѝ да засенчи този на сестра ѝ. Кремавата копринена рокля нежно галеше извивките на тялото ѝ, изкусно дооформени от хирурга, а специална лента прикриваше зърната на гърдите ѝ, което бе отлична идея, иначе щяха да са щръкнали в тази студена нощ. Беше избрала великолепно палто от лисица в наситен червеникав цвят, който подчертаваше дългите висящи обеци, които блестяха на ушите ѝ. Закачила бе брошката във формата на ветрило от искрящи като лед диаманти точно в средата на деколтето си, така че погледите да бъдат привлечени към пищните ѝ гърди. Носеше обувки с десетсантиметрови токчета, така че стегнатото ѝ малко дупе да изпъква. Един хубав чифт обувки можеше оптически да свали поне килограм от теглото на жената, а Венера имаше само хубави обувки. Освен това носеше бельо на „Ла Перла“ — оскъдни секси бикини от бяла дантела. Истински лукс, който я караше да се чувства добре.

Подаде на сестра си ръка и двете заедно тръгнаха към вратата.
— Венера и Диана Чеймбърс.

Служителят от охраната прелисти списъка с гостите.

— Съжалявам. Нямам записана Диана Чеймбърс...

Диана почервеня.

— Райхарт, всичко е наред. — Ханс се бе появил на входа. Стоеше до вратата с чаша студено мартини с огромна маслина в ръка. Тъмните му очи, блеснали от удоволствие, обходиха момичетата. Венера забеляза как погледът му се плъзна по роклята ѝ, която искреше на фона на златистата ѝ кожа, а после се спря върху Диана — елегантна, в сребристосиво, с коса в цвят на карамел, оформена умело в стилна прическа.

Усети как стомахът ѝ се присвива от ревност.

— Много мило да позволиш на сестра ми да ме придружи — любезно изрече тя и сладно вдигна рамене, за да падне от тях кожената наметка. Така остана с напълно изложена на показ гърд, в дълга и прилепна копринена рокля, безумно високи токчета и диаманти.

Това свърши работа. Ханс извърна глава, за да я огледа по-добре, и тя забеляза как зениците му леко се разшириха.

— Сигурен съм, че тя не обича да придружава никого — учтиво се обади той.

Диана се усмихна широко, мислено разгневена на Венера, която стоеше до вратата, облечена с вулгарната си рокля.

— Мисля, че познаваш моя приятел Джъд — обади се Диана и отново привлече вниманието на Ханс върху себе си.

— Джъд Лоу ли? — Тя кимна и продуцентът се усмихна топло.

— Както и семейство Епстийн... А може би и Барбара Шот. — Диана небрежно подхвърляше имената на някои от най-влиятелните финансисти в британското кино.

Ханс бе очарован.

— Разбира се. Всъщност бях поканил Барбара тук тази вечер, но тя имаше ангажимент в Монако.

— Жалко. — Диана му се усмихна очарователно. — Значи няма да познавам никого.

— Ще познаваш мен — отвърна той. — Заповядайте вътре, дами. Някой ще ви донесе питиета.

Венера гледаше ядосано Диана, докато един от сервитьорите ѝ подаваше студено шампанско. Тук бе пълно с милиардери. Защо Диана бе решила да насочи атаката си към единствения мъж, когото Венера искаше да впечатли? Но пък тя си беше такава още от времето, когато деляха обща детска стая. Сестра ѝ винаги искаше да има най-хубавите играчки. Все търсеше онова, което Венера харесваше. Червенокосата Барби. И онази миниатюрна електронна игра на ключодържателя...

Ханс разговаряше с Диана вече цели осем минути. Венера ги бе засякла, докато ги гледаше застанали един до друг пред изключително реалистичната на вид дизайнерска газова камина, която бе разположена на една от покритите с копринени тапети стени. Като цяло къщата бе великолепна — тапети с фигурални мотиви, сребърни свещници от времето на крал Джордж, елегантни мебели от периода на регентството, както и огромно маслено платно, изобразяващо планината Шварцвалд, което бе окачено над полицата на камината. Очевидно бе на някой от майсторите от старата школа.

Всичко бе изненадващо достолепно за едно от лошите момчета на Холивуд, пък макар и да бе европеец. Кой ли бе дизайнерът му, разсеяно се запита тя. Трябваше да вземе номера му.

Две по-млади жени бяха застанали в един от ъглите. Венера бодро се запъти към тях с пълното съзнание, че всяко движение ще накара греховно тънката ѝ копринена рокля да подчертае извивките на тялото ѝ. В никакъв случай нямаше да преследва Ханс Тирш. Вместо това щеше да постои при тези празноглави кукли, нека съпругите да се успокоят малко. Венера Чеймбърс никога не изпаднаше в затруднено положение. Всъщност след около минутка разговор с други жени — което си бе отвличаща вниманието маневра — тя имаше намерение да намери най-богатия свободен мъж на цялото парти и да се лепне за него като захарен памук.

— Здравейте — любезно поздрави тя и протегна ръка с перфектен маникюр. Ноктите ѝ бяха декорирани от Селин, която бе най-популярната стилистка в салона „Блис Спа“, и върху френския маникюр блестяха мънички кристалчета, искрящи също като диамантите, които висяха от ушите ѝ. — Аз съм Венера Чеймбърс. Приятно ми е.

Момичетата бяха около двацет и една годишни и явно бяха облекли най-красивите си тоалети. Определено бяха от по-долна

категория — с обувки, евтини имитации на големите модни марки. Имаха отвратителни колиета: едната носеше гердан с морски мотиви, а другата — евтин цитрин. Косите им бяха подстригани късо, което винаги бе грешка: богатите мъже обичаха дълги коси, така имаше какво да сграбчат в леглото. Но пък имаха хубав, здрав блясък, замисли се Венера; едната бе с гарвановочерна коса като на Луиз Брукс, а другата — невероятно червеникавокафяво. Червенокосата имаше поразително сини очи и млечнобяла, много гладка кожа. Венера си я представи в реклама за пушена шотландска съомга. Или шотландско уиски.

— Актрисата ли? — попита брюнетката.

— Много те харесахме в „Госпожа Макобър“ — обади се другата. — Аз съм Лили Бруин.

— А аз съм Клеър Даунс.

Венера ги озари с най-благосклонната си усмивка. Почитателки! „Госпожа Макобър“ бе първият ѝ филм, беше изиграла малка роля и бе получила възторжени отзиви от критиците. Това бе преди пет години, когато всичко ѝ се струваше постижимо.

— Откъде познавате Ханс? — попита тя и отпи глътка от шампанското си.

— Излизам с негов приятел — каза Клеър. И посочи в дъното на стаята.

— Оли Фостър? — възкликна Венера.

— Да, той е много забавен. — Пъстрооката брюнетка вирна брадичка. Стомахът на Венера се сви на топка. Оли Фостър бе около четиридесет и осем годишен петролен магнат. Според последните слухове бе в процес на развод. Косата му бе напълно посивяла, а скъпият му костюм от „Савил Роу“ не можеше да прикрие шкембето му.

И този човек излизаше с тази... тази тийнейджърка? Венера по-скоро си представяше, че той е подходяща партия за някоя като нея. Не и за момиче като Клеър Даунс, която и да бе тя, по дяволите. Ужаси се при мисълта, че мъжете се заглеждат по толкова по-млади момичета. Тогава каква бе нейната възрастова категория? Някой старчок, прехвърлил шейсетте? Пфу.

— Сигурна съм.

— А аз дойдох да поговорим за един от филмите на Ханс — „Мод“. Актриса съм, той искаше да ме види преди прослушванията утре.

Венера се зачуди за коя от ролите. Може би за тази на Моли, саксонската девойка, любовница на Хенри Плантажене. Вероятно за нея.

— Колко хубаво. Може да се окаже голям шанс за теб.

— Ами ти? — любезно се поинтересува Лили. Сините ѝ очи вече оглеждаха тълпата зад гърба на Венера. Тя не се засегна; никое уважаващо себе си момиче не би искало да остане в дамска компания на парти.

— Просто се забавлявам. Ханс ми е стар приятел — излъга Венера. Нямаше начин да сподели с тази малка кукла, че се е съгласила да се яви на кастинг. Беше прекалено унижително. Обгърнатата в кремава коприна и с диамантени бижута, демонстрираща лукс и висока класа, тя знаеше, че прилича на филмова звезда. И се налагаше да се държи, сякаш е такава, поне докато не стане наистина.

— Може би ще му кажеш някоя добра дума за мен — обади се Лили. В тона ѝ се долавяха умолителни нотки.

— Разбира се. — Венера ѝ намигна, макар да нямаше подобно намерение. Хлапачката трябваше сама да се спасява. — Сега моля да ме извините — ведро изчурулика тя и се оттегли, преди някое от момичетата да успее да се измъкне от групичката преди нея.

Идеално. Ето го и Хари Делапорт. Венера вече го бе срещала на няколко партита. Възпитаник на „Итън“, с голяма свиневъдна ферма в Девън, дългове от хазарт, както и навик да смърка кокаин. Определено не достатъчно влиятелен и значим, но пък беше мил и очарователен човек. Можеше да го използва, за да я представи на останалите гости. Голямото предимство на Хари се състоеше в това, че имаше връзки. Венера се запъти право към него.

— Хари — измърка тя. Постапи крехката си длан върху ръката му; очите му светнаха, когато я погледна, и Венера го целуна леко по двете бузи, заслепявайки го с усмивка. — Как си? Толкова се радвам да те видя.

— Много добре — отвърна той. — Ти как си? Чух, че си отскочила до остров Махе с момичетата.

Венера изтръпна.

— Откъде чу?

— Имам си шпиони — заяви той. — Всичко наред ли е с чичо ти? Надявам се, че няма проблеми в рая?

— Не — категорично отсече Венера, твърдо решена мигновено да смени темата. — Никакви! Хари, ще ме запознаеш ли с приятелите си...

— Представям ти Акихито Томура. Работи за „Лазар“...

Венера лекичко се поклони и определено не хареса начина, по който Томура зяпаше гърдите ѝ. Никак не бе изискано.

— А това е Карл Родън. Карл е собственик на хотелската верига „Виктрикс“.

Тя моментално се извърна към него — като слънчоглед, който надига главица. Хмм, помисли си Венера, този мъж е специален...

Веригата „Виктрикс“. Категорично най-добрите, най-реномираните хотели в целия свят. Имаше един във всеки голям град и всички бяха последен вик в луксозния дизайн — и цената им го доказваше. Венера винаги отсядаше там, поне когато можеше да си намери стая. И особено ако някой от богатите ѝ приятели плащаше сметката.

Самият Карл бе около петдесетте, прецени тя, но в страхотна форма. Прошарена коса, стройно и мускулесто тяло, хищнически поглед и гъсти черни мигли. Чувствени и леко сурови устни. Венера сведе поглед, за да потърси венчална халка на ръката му, но не видя никакъв пръстен.

— Приятно ми е — каза той, докато я оглеждаше от глава до пети одобрително.

— И какво правите в града? Ще построите ли още един „Виктрикс“ в Лондон?

— Венера — измърка някакъв глас зад нея, — винаги говори за бизнес.

Венера стисна устни. Сестра ѝ се бе появила.

— Аз съм Диана, сестрата на Венера — представи се тя.

— Карл Родън и Акихито Томура — сопна се разгневената Венера.

Карл взе ръката на Диана, вдигна я към устните си и я целуна. Венера настръхна. Да я вземат мътните! Диана най-нагло се бе натрапила на това парти, а сега заставаше на пътя ѝ на всяка крачка.

Може би все пак трябваше да иде при Марша. Животът заедно със сестра ѝ щеше да се окаже кошмар... като Коледа при чичо Клем, но продължаваща месеци наред.

— Очарован съм — тихо произнесе той.

Венера познаваше този поглед. Само един миг стигаше, за да разбере кой по кого си пада. Карл я харесва, но много повече хареса Диана. Нямахме да се унижава, като се опита да се конкурира с нея.

Венера обходи с поглед залата. Младата Лили бе успяла да се докопа до Ханс. Езикът на тялото ѝ говореше красноречиво за намеренията ѝ, тя се смееше и флиртуваше. И той далеч не бе отегчен; силното тяло на австриеца се накланяше все по-близо към нея...

Това бе прекалено. Венера Чеймбърс нямаше да се остави да бъде изместена от някаква си тийнейджърка в рокля, купена от второразреден бутик. Тръгна самоуверено към Ханс и леко изпъчи гърди.

— Извинете, че ви прекъсвам — обади се тя, пренебрегвайки мигновеното намръщване на Лили, — но забравих да ти кажа, Ханс, че братовчедка ми Юнона организира малко парти в неделя за Поли Шефилд...

— За кого? — грубо попита Лили.

Венера ѝ се усмихна мило.

— Херцогинята на Шефилд — поясни тя. Говореше се, че Ханс Тирш е сноб и колекционира най-доброто от всичко — от картини до аристократи. — Джемайма може да се отбие. Свободен ли си?

— За съжаление, не. Връщам се в Лос Анджелис. — Но пък намесата ѝ свърши работа. Ханс се обърна към нея. — Ще поговорим повече утре — каза той на Лили.

— Разбира се — отвърна момичето, усмихна се ядосано и се отдалечи.

— Постъпи жестоко — каза Ханс.

— Нямам представа за какво говориш — нацупи се Венера.

Той се ухили.

— О, мисля, че имаш.

Тя се усмихна и заряза преструвките.

— Съжалявам. Подразних се, че тя те обсебва. А аз исках да поговорим за сценария.

Той дискретно плъзна ръка и леко прокара задебелия си пръст по голия ѝ гръб, галейки гръбнака ѝ. Венера, за свое изумление, мигновено се разтопи от удоволствие. Имаше нещо завладяващо в абсолютната власт на този жест, в интимността му, което я възбуждаше. Мъжете обикновено бяха заслепени от красотата ѝ и отчаяно я ухажваха със скъпи подаръци и букети цветя.

Не и този. Кожата ѝ настръхна и тя усети прилив на желание.

— Никакъв бизнес на масата за вечеря — небрежно подхвърли той. Гледаше я в очите, погледът му бе сериозен. Намекваше, че усеща реакцията ѝ. Ръката му слезе още по-надолу и палецът му погали горната част на дупето ѝ.

Венера искаше да се овладее и затова се отдалечи. Той продължаваше да ѝ се усмихва и това я караше да се чувства гола и уязвима. Господи, колко секси беше. Не беше нейният тип, определено. Тя се съгласяваше с лека досада да излезе с някой банкир или богат предприемач, мъже със стегнати тела и хубави костюми. Никой от тях не бе докоснал сърцето ѝ. Идеалният образ на филмовата звезда Венера Чеймбърс бе голямата ѝ любов и всичко бледнееше в сравнение с това бляскаво видение.

Но Ханс Тирш бе прям, груб, първичен. Самоуверен до степен на самонадеяност. Очите ѝ пробягаха по мускулестите му гърди и силните бицепси, които се очертаваха под ризата му.

— Ще седиш до мен на вечерята — каза той.

— Не — Джейни Епстийн седи до теб. И Мелиса Майер.

Венера бе проверила разпределението на местата.

— Ще преместя Джейни другаде — отвърна с ниския си гърлен глас Ханс. — Сигурен съм, че ти си много по-добра компания.

Диана отново взе вилицата си и побутна няколко листенца в чинията си, залети с прекалено много зехтин, което си беше твърде много калории. Тя винаги внимаваше за фигурата си и бе се научила да се засища с удивително малки количества храна. Предпочиташе неподправени салати и пилешко на скара с лимонов сок, пипер и без кожа. Сега отпи голяма глътка от минералната си вода; трябваше редовно да хидратира стегнатата си кожа.

— Много красиво колие — обади се Клеър Даунс. Седеше точно срещу Диана и големите ѝ очи изглеждаха още по-огромни на светлината на свещите. До нея бе Оли Фостър. Той непрекъснато слагаше ръка на коляното ѝ. — От „Бътлър и Уилсън“ ли е?

— Не. — Развеселена, Диана леко наклони глава. — От „Жарар“. Изработено е през двайсетте години за семейството ми. Венера носи обеците от комплекта. — Оли Фостър се подсмихна и Диана го възнагради с намигване. — Но, благодаря, все пак.

Очите на Клеър блеснаха.

— Сигурно е хубаво да имаш фамилни бижута, които можеш да носиш. Особено ако си нямаш мъж, който да ти купува разни неща.

— О, не бих очаквала някой мъж да ме издържа — провлачено отвърна Диана. — Мъжете мразят да гледат на тях като на ходеща кредитна карта.

Думите попаднаха право в целта. Мъжете, седящи около нея, до един много богати хора, се усмихваха доволно. Диана набързо си припомни какъв е брачният им статус и колко струва всеки. Седеше до Джок Макферсън, нещастно жененият собственик на конферма от дясната ѝ страна, а отляво бе Карл Родън. Супер. Оли бе точно насреща, а Диана го смяташе за напълно необвързан. Ако не носиш пръстен, значи не си приключила сделката. И накрая, от другата страна на Клеър Даунс бе Мик Торънс, поземлен богаташ от Норфък — потомствен земевладелец с прекрасно имение от епохата на кралица Ан...

Всеки от тях бе достатъчно богат, за да ѝ осигури начина на живот, с който бе свикнала. Диана изпъна гръб. Истинската битка започваше.

Малката Клеър Даунс я гледаше ядосано.

— Затова ли никога не си се омъжвала? — отвърна ѝ тя сопнато. — Не си искала да останеш у дома и да гледаш деца, така ли?

Никога не се е омъжвала? Диана бе едва на трийсет и шест. Но забележката я засегна.

— Много бих искала да се омъжа и да имам деца. С подходящия мъж — каза тя. — Но той ще трябва да ми подхожда идеално.

Клеър бодна от салатата, пъкна я между розовите си устни и отпрати лукава усмивчица към Диана.

— Аз не бих чакала дълго, ако бях на твоето място — дяволито подхвърли тя.

— Едва съм прехвърлила трийсетте, така че имам малко време. — Диана се усмихна, стараяйки се да се успокои. — Знаеш ли, мисля, че мъжете никак не обичат, когато видимо отчаяно се мъчиш да ги обвържеш. Изглежда толкова евтин и изтърган номер. Никой мъж не би искал жена, за която всички знаят, че си търси богат съпруг. — Тя помълча за миг. — Кажете ми, откога се виждате с Оли?

Карл за малко да се задави с виното си. Клеър Даунс се изчерви до уши.

— Госпожице Чеймбърс — обади се Карл, като едва се въздържа да се разсмее. Реши да се намеси, преди Клеър да отвърне с още по-остра реплика. — С какво се занимавате?

— С различни неща — неопределено отвърна Диана. Усмихна му се обезоръжаващо. — Имам късмета да съм финансово обезпечена. Затова ми се струва срамно да прекарвам времето си зад някое бюро.

— Може и да ви хареса, ако опитате — предложи Родън. — Трудът облагородява.

— И по какъв начин? — Диана се чудеше как по-скоро да се обърне към Мик Торънс, който седеше насреща. Изобщо не се интересуваше от лекция за стандартно работно време от девет до пет.

— Това е предизвикателство. Като разплитането на загадка или участие в състезание. Повишава адреналина. — Родън топна залък от италианската питка в ароматния зехтин с подправки и го пъхна в уста. — Вземете например „Виктрикс“. Основах хотела през хиляда деветстотин и деветдесета година с всички пари, които имах, всичко, с което родителите ми разполагаха, както и с пари на приятели от колежа. Първият беше в Гринуич Вилидж. Бутиков хотел с пет стаи, защото само това можех да си позволя.

— Пет стаи? — Диана се засмя.

— Пет, при това двете трудно можеха да се определят като единични. Но мястото бе отлично, а обзавеждането бе изключително луксозно. Небесносини чаршафи от естествена китайска коприна — започна той и очите му се замъглиха. — Пълно обслужване по стаите двайсет и четири часа в денонощието. Истински италиански сладолед. Разопаковане на дрехите, сгъване и гладене. Личен иконом за всеки гост. С изключително високи цени от самото начало. — Тъмните му

очи засияха. — Само след месец вече разполагах с инвестиционен капитал. След около година отворихме двапететажния хотел „Виктрикс“ на Шесто авеню. Трябва да ти кажа нещо, скъпа. Това бе най-вълнуващата година в целия ми живот.

И други от гостите бяха престанали да разговарят и го слушаха. Родън притежаваше харизма, забеляза Диана. Грубоват и корав по нюйоркски, но определено излъчваше магнетизъм.

— Определено звучи вълнуващо — съгласи се тя любезно.

— Как би могла една жена да се съревновава с това?

— Развеждал съм се два пъти — отвърна Родън. — Това отговаря ли на въпроса ти?

Два пъти. Тя направи бърза и безскрупулна преценка. Това означава, че е от мъжете, които не са против брака, но също така, че ще настоява за предбрачен договор. Вярно, че е много богат, но едва ли е идеалният кандидат...

— Отбий се да видиш обекта — предложи Карл, докато тя тъкмо се канеше да се обърне към Мик Торънс. — Познаваш всички известни хора в този град. Искам хотелът да се превърне в новия бар „Мет“. Или „Бужис“. Също толкова популярен, но с високата класа на „Риц“. Можеш да ми помогнеш. — Той се подсмихна. — Ако слуховете са верни, ще ми спестиш куп пари за консултантски услуги. С радост ще ти платя за услугата.

— С удоволствие ще го направя и безплатно — отвърна Диана, мъчейки се да отклони от темата. Прекалено късно — Мик вече бе потънал в разговор със закръглената червенокоса от лявата му страна.

— Значи още тази вечер.

— Може би утре. — Диана отвори чантичката си и му подаде малка визитка.

— Градско момиче — прочете Родън и се усмихна широко. — Много забавно.

Диана сви рамене, не особено доволна. Клеър Даунс се бе съвзела и сега гледаше с обожание Оли Фостър, притиснала стройното си бедро към крака му. А останалите богаташи разговаряха с красавици, поканени от Ханс Тирш.

Диана не си търсеше работа. Тази вечер се очертаваше като малък провал.

В другия край на масата Венера седеше до Ханс. Изглеждаше заплениена от него и се бе наклонила напред така, че да демонстрира пищното си деколте. Раздразнението на Диана нарасна. Бе пренебрегнала Ханс в търсене на по-едра плячка, но май по-добре да си бе останала при него. Сега той бе на разположение на Венера по време на цялата вечеря. Не си струваше да прави нов опит да се докопа до филмовия магнат. И бездруго той бе само независим продуцент, каза си Диана.

Е, какво пък? Това бе само една вечер. Можеше да се престори, че е доволна от интереса на Карл. И бе научила нещо важно. Трябваше да се ходи на такива партита с предварителен *план*; да си набележи един мъж и да има резервен вариант, в случай че той се окаже зает. Отпи мъничка глътка от шампанското си „Кристал“ и взе твърдото решение да поеме контрол над ситуацията. Още от утре. Диана Чеймбърс щеше да сътвори собствена версия на Балния сезон през двадесет и първи век и също като своите предшественички до края му тя непременно щеше да се омъжи.

— Какво ще кажеш за десет часа? — попита тя Карл с приятна и леко отегчена усмивка.

— Устройва ме. — Той изобщо не подозираше какви са плановете ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Луната грееше ярко над Лондон. Късно през нощта гостите започнаха да се разотиват от дома на Ханс. Диана си тръгна първа; беше ядосана на Венера и изобщо нямаше намерение да я чака. На партито нямаше хора, с които си заслужаваше да общува. Нямаше важни персони, или поне не и такива, които да са свободни. Не искаше да гледа как разни тийнейджърки с ужасни обувки и евтини рокли успяват да привлекат вниманието на късогледите приятели на Ханс Тирш. Преструвайки се на отегчена, Диана просто излезе на улицата и отмъкна таксито, което чакаше Клеър Даунс. Да върви по дяволите Венера. Толкова по-зле за нея.

Диана наблюдаваше с любопитство, докато мъжете излизаха със своите съпруги за показ и напористи млади приятелки, увиснали на ръцете им. Колко самодоволни изглеждаха всички тези двойки. Особено съпругите. На тях никога нямаше да им се наложи да се притесняват за липсата на гравирани покани върху полицата над камината, никога нямаше да се тревожат дали ще прекарат лятото на някоя яхта в Капри или Сен Тропе. Нямаше да се безпокоят за чантите „Булгари“, за обувките „Л. К. Бенет“, за скъпоценните гривни „Картие“ и кожените гривни „Шанел“ — всички тези дребни детайли, които правеха живота идеален, бяха техни завинаги.

И тя искаше такъв живот. И щом чичо Клем се канеше да ѝ го отнеме, имаше само един начин да си го върне. Тази вечер Диана бе проявила недалновидност. Тази грешка нямаше да се повтори.

Венера забеляза, че Диана си тръгна, без да се сбогува. Е, сестра ѝ бе ядосана. Изпита леко угризение, но просто реши да ѝ се реваншира на сутринта. В момента настроението на Диана просто не я интересуваше, защото самата тя бе прекалено развълнувана.

Когато гостите започнаха да се разотиват, тя се постара да не се набива на очи: често се отбиваше до банята, където се освежаваше с одеколona „Молтън Браун“ на Ханс; отпускате се на старинния шезлонг и разтриваше глезените си; отиваше до прозорците, за да се

наслади на малката осветена градина, майсторски проектирана от Руфъс Дракс с японска прецизност към използването на пространството.

Нощта бе свежа и хладна. Под копринената рокля тялото ѝ бе топло и тръпнещо. Ханс я бе възбудил по време на вечерята. Макар да бе седяла до него, той едва я бе погледнал. През цялото време общуваше с другите гости — финансист, конгресмен, прохождаща киноактриса. Освен това говореше за другите си проекти, за самолетите си, за компаниите, които притежаваше, за именията в Австрия. Политикът го помоли за съвет по отношение на рисковите фондове. Финансистът искаше да го привлече за партньор в откупуването на някаква компания. Ханс се стараеше да окуражава младата актриса Мелиса, давайки ѝ много практични съвети, докато — както забеляза с възторг Венера — напълно пренебрегваше влюбения поглед, с който тя го гледаше.

Разговорът се въртеше около пари, акции, земи и филмови звезди. Това говореше за власт. Венера разбираше, че той леко се надува, за да я впечатли. И успяваше.

Малко от останалите гости обсъждаха фестивала в Кан и се смееха на невъзможността да си намериш хотелска стая.

— И какво направи ти? Отседна в Ница? — попита конгресменът.

— Не ставай глупав. — Ханс разпери мускулестите си ръце. — Купих малка вила на хълма над „Кроазет“. Само едно цяло и две.

Нямаше нужда да пояснява, че става дума за милион.

Венера не можа да се въздържи и усети как леко се задъхва. Опита се да го прикрие с глътка шампанско, но очите му се спряха върху нейните, развеселени — само за миг, колкото да ѝ даде да разбере, че долавя всяка нейна реакция. И докато се червеше, Ханс притисна бедро към нейното. Намести салфетката в скута си и пръстите му докоснаха дискретно, но и съвсем категорично крака ѝ, погалвайки я точно над коляното...

Сякаш електрически ток премина през тялото ѝ. Венера потрепери от удоволствие, едва сдържаната възбуда в стомаха ѝ пламна мигновено в страстен изблик. Всичко в него ѝ въздействаше, сякаш току-що бе взела малко кокаин и нещата изглеждаха по-ярки. Познаваше и по-богати мъже, но никой не пилееше така свободно

парите си. А и много от мъжете в нейното обкръжение бяха актьори, които винаги бяха не особено мъжествени, или пък богати наследници, на които се натъкваше на партитата на Юнона. Малцина бяха продуцентите като Ханс. Той бе постигнал всичко сам и не се срамуваше от амбициите си. Беше властна натура, а гърленият му говор го правеше дори още по-мъжествен. Имаше нещо особено в немския език. Размърда се на стола си в опит да овладее дишането си, благодарна за специалните лепенки, които ѝ помагаша да запази благоприличие, и че той не може в момента да положи длан върху корема ѝ, за да усети пулсиращата страст.

Ханс Тирш излъчваше абсолютна самоувереност. Знаеше, че би трябвало да ненавижда това, да мрази факта, че той се възползва от властта и богатството си, за да я привлече. Но това я възбуждаше. Без капка съмнение. А фактът, че той имаше власт над нея, особено това, бе още по-секси...

Ангажираше вниманието си с разни неща, разглеждаше множеството древни нефритени статуи или елегантни модерни скулптури, разположени из къщата. Питаше се как ли изглежда спалнята му. Дали има огледала.

И нито веднъж не погледна — не можеше да го направи — към Ханс. Нека той да подхване темата. Нямахте намерение да го съблазнява. Макар кожата ѝ да пареше от възбуда, а кръвта във вените ѝ да кипеше от желание.

Тя гледаше през големите френски прозорци проектираната от дизайнера градина, която изглеждала божествено тиха и мирна. Облицованият с камъни водопад на отсрещната стена, издържан в традициите на дзен изкуството, бе изкован от масивен бронз и обсипан с кристали и отразяващи светлината сребърни дискове, които искряха, докато хладните води се спускаха над тях. Тя се опита да се съсредоточи, но успокояващите звуци не ѝ подействаха. Вместо това Венера наблюдаваше в стъклото отраженията на тръгващите си гости; младата актриса бе сред последните. Тъй като се намираше в градината, далеч от всички погледи, никой не гледаше към Венера, никой не забеляза, че още е там; точно както искаше тя.

Най-накрая вратата се отвори и затвори за последен път и тя остана сама с него в къщата.

Сякаш случайно, тя въздъхна шумно и се извърна от вратата.

— Божичко, мисля, че градината ти ме е хипнотизирала — небрежно подхвърли тя. — Изгубих представа за времето. Наистина се извинявам, Ханс, трябва да тръгвам. Злоупотребих с любезното ти гостоприемство...

Той се засмя. Венера вдигна очи и го видя да се приближава към нея, а очите му бяха потъмнели от желание. Излъчваше хищническа решителност.

— Никой от двамата ни не е глупак — каза той.

Тя се почувства като плячка в лапите на звяр. Не можеше да помръдне от мястото си. От ужас, от желание. Като закована, не можеше да откъсне очи от неговите. Ханс Тирш се приближи до нея. Устните ѝ се разтвориха почти неволно. Сърцето ѝ заби бясно.

Той посегна, сякаш воден от любопитство, и погали с длан корема ѝ.

Венера остана без дъх. Не можеше да се въздържи. Ханс тържествуващо обхвана тялото ѝ със силните си и мускулести ръце, наслаждавайки се на нейната мекота и нежност, и вдигна кремавата коприна нагоре, над бикините ѝ, над талията ѝ...

— Горе — с натезжал от възбудата прегракнал глас изрече Венера. Той поклати глава и се усмихна триумфиращо.

— Няма време.

Сграбчи я за раменете и я повали на пода.

Когато се събуди в спалнята, електронният часовник показваше три и четиридесет сутринта. Венера седна в леглото, а памучните чаршафи се свлякоха около талията ѝ. Основната спалня в къщата бе просторна и пищно обзаведена, стените бяха облицовани с кафяво зебло, имаше огромна прилежаща баня с вана от чиста мед и масивно огледало с рамка от гравирано злато, както и душ-кабина с каменни плочи на пода. Леглото — не можеше да определи кой е дизайнерът — имаше табла от шоколадовокафява кожа и бе изключително удобно. След като свършиха да правят секс, тя бе заспала почти мигновено, сгушена в извивката на лакътя му.

Снежнобелите чаршафи бяха омачкани и потни. Изчерви се в мрака, съзнавайки, че това е нейната пот. Ханс бе докарал тялото ѝ до върха с вещица, смущаваща вещица. Венера се бе извивала и огъвала в

ръцете му. Той изглеждаше ненаситен... Беше правил секс с нея четири пъти, спираше само за малко, а после отново я придърпваше към себе си и започваше отначало. Ако това се дължеше на някакви хапчета, Венера не бе забелязала.

Без никакви любовни излияния. Само изгаряща страст и от двете страни. Силата на желанието му леко я бе стреснала. Но Венера искаше да запази достойнството си. Нямаше да се остави Ханс да се събуди и да я завари там, жадуваща за ласките му, с размазан от вечерта грим.

Внимателно се изправи и безшумно изтича през стаята, като засъбира бельото и роклята си. Излезе и побърза да слезе на долния етаж, където наплиска лицето си с вода от кухненската мивка, среса набързо косата си и грабна един от огромните шлифери „Бърбъри“ на Ханс. Нямаше начин някой да види Венера Чеймбърс в смачкана вечерна рокля.

Измъкна лъскавия си телефон от вечерната си чантичка и прокара по екрана му пръсти с изряден маникюр. Да, ето я... предпочитаната от нея агенция за лимузини под наем за спешни случаи.

— Искам кола да ме вземе от „Алма Теръс“ — прошепна тя.

— Ще бъдем там след десет минути, госпожице Чеймбърс.

— Нека да са пет — просъска тя. — И всички спят, затова накарайте шофьора да угаси фаровете и да изключи двигателя.

Изминаха пет напрегнати минути, през които поглеждаше нагоре и напрягаше слух да долови признаци на движение. Но Ханс Тирш, изтощен, спеше непробудно. Съвсем скоро един черен „Ягуар“ се появи на тясната улица с много тихо ръмжене на мотора. Венера се измъкна от къщата и тихичко затвори вратата зад гърба си. Тайнственост, мислеше си тя развълнувана. Щеше да се обгърне в тайнственост. Да го накара да иска още. Нима това не бе тайната на големите актриси?

Когато се върна в апартамента, Диана вече спеше. Венера се промъкна в банята и се подложи на процедурата по спешно почистване на лицето. Никога не бе прекалено изморена, за да използва зеления почистващ тоник на „Ив Лом“, любимата си муселинова кърпа с гореща вода, а след това и да нанесе малко от нощния крем на „Исима“. Мотото на Венера бе винаги да се придържа към класиката.

Нагласи будилника си за след четири часа. Щеше да ѝ е нужно малко време да се гримира и да оправи косата си, за да се представи пред изумения Ханс с вид на свежа маргаритка, окъпана от утринна роса. Дългата ѝ руса коса щеше да се стеле по раменете ѝ като на кралица...

Покатери се гола в леглото. Цялото напрежение се бе изпарило и докато се унасяше в сън доволна, в съзнанието ѝ изплува образът на Ханс и изключително мускулестите му гърди с тъмни къдрави косъмчета.

Диана слезе в кухнята и завари Венера седнала на масата за закуска. Раздразнението от предната вечер отново я обзе с пълна сила; сестра ѝ си седеше на стола и изглеждаше така, сякаш е готова да се яви на фотосесия. С гладка и перфектно изсушена коса и напълно гримирана, Венера бе загърната с огромен пухкав бял халат и внимателно режеше парченца от белтъчния си омлет с каперси. Встрани бе сложена и порцеланова чашка с лимонов чай.

— Какво стана с теб? Аз си легнах в полунощ — измърмори кисело Диана. Очите ѝ още бяха зачервени. Отчаяно копнееше за една цигара.

— Май искаше да попиташ с кого съм била — поправи я Венера. — Лека забегка с Ханс Тирш. Нищо сериозно.

Диана изпита нов пристъп на ревност. Докато тя самата не бе решила да потърси друг мъж, Ханс Тирш бе готов да пълзи на колене пред нея. Грешен избор. А сега Венера го бе докопала.

— Била си на прослушване? — заяде се тя.

— Няма нужда да правя това, за да получа ролята. Ханс разпознава истинския талант, когато го срещне.

— Очевидно — измърмори под нос Диана. — Направи ли кафе? — попита тя по-високо.

— Кафе ли? О, не. — Венера потръпна. — Не мога да разбера защо още пиеш тази помия. Не бих си позволила да пия нещо, което ще остави петна по порцелановите ми фасети.

— Трябва да се събудя. А и цялото това изкуствено избелване... Мисля, че е прекалено. Не е в моя стил.

Венера сви рамене.

— Какви са плановете ти за днес?

— Трябва да взема душ и да ида на среща с Карл Родън. За новия му хотел. Иска моя съвет. Ужасно досадна история, но все пак. А ти?

— Отивам да подпиша договора за „Мод“ — тържествуващо обяви Венера. — После може да се отбия до пиара ми. Ще трябва да помислим как да се справим с интереса на медиите.

Все едно, мрачно размишляваше Диана, докато пълнеше голяма чаша с обезмаслено мляко и нес кафе. Карл беше задънена улица, но пък може и да познаваше някои важни хора. Определено познаваше такива. Трябваше да се заеме сериозно с търсенето на подходящ съпруг. При мисълта за момичетата от партито на Ханс, дори и за собствената ѝ сестра, направо потреперваше. Диана отхвърли идеята да хапне купичка с вкусни овесени ядки и вместо това предпочете тънка филийка диетичен хляб с диетичен маргарин и пикантен пастет. Налагаше се да прави жертви, за да поддържа фигурата си...

След два часа Диана слезе от таксито, убедена, че изглежда добре. Много добре. Беше си облякла най-хубавия костюм, с който можеше да прилича на делова жена — прелестно зелено сако „Прада“, майсторски скроено така, че да подчертае тънката ѝ талия, идеално съчетано с тясна права пола в почти същия цвят на „Джоузеф“, която обгръщаше плътно дупето ѝ и леко се стесняваше надолу към коленете. Освен това носеше затворени обувки на нисък ток на „Маноло“ от кафява змийска кожа, чорапи на „Диор“, бежова ленена риза с къс ръкав на „Шанел“ и елегантна чанта от светлокафяв лак на „Кейт Спейд“. На лявата си китка бе сложила златен часовник „Картие“, а на шията ѝ дискретно проблясваха перли на „Микомото“.

Карл Родън я чакаше. Тя го огледа критично на дневна светлина. Ммм. Определено бе *богат*. Личеше си по отлично скроения костюм, направените очевидно по поръчка обувки, големия „Ролекс“. Още по-явна демонстрация на богатство бе паркираният пред обекта зелен „Астон Мартин“, който блестеше под утринното слънце.

Жалко за бившите съпруги, разсеяно си помисли Диана. Много жалко.

Запъти се към него широко усмихната. Нямаше смисъл да гори мостовете след себе си...

Родън се приближи и ѝ стисна ръка. Махна към строителната площадка зад гърба си.

— Е, какво мислиш? Ще има подземен паркинг, обслужван от хотела. Искам да запазя чисти зелените площи. Отпред ще има морави с фонтани. Специално проектирана градина отзад. Терасата на покрива също ще бъде с много зеленина, а освен това ще има и панорамен ресторант с изцяло стъклени стени.

Диана се намръщи. Не даваше и пет пари за всичко това. Въпросът бе, че той изобщо не поглеждаше към нея. Очите му бяха приковани в сградата с леко отнесен поглед. Представяше си хотела, в който щеше да се превърне.

С всяка изминала секунда ѝ се струваше все по-малко подходящ за бъдещ съпруг. Искаше ѝ се да спре такси и да се махне оттам, но трябваше да постои още малко.

— Не мисля, че гостите се интересуват чак толкова от градини — отвърна тя леко сопнато. — Представи си, че си богат бизнесмен, отседнал в хотел. Какво би потърсил? Централно разположение, луксозни стаи, изискан бар, отлична кухня, модерни удобства.

Погледът на Родън се избистри и очите му се фокусираха върху нея. Но все още гледаше само очите ѝ. Не погледна надолу към секси полата и стегнатите ѝ прасци, обути в чорапи с ръбове.

— Искам това да бъде най-хубавата градина в Лондон. С лабиринт като в „Хемптън корт“, както и японско кътче с чакълени пътеки, камъни в стил дзен и кленове...

— Досадно — студено отсече Диана. — Правено е хиляди пъти. Ти пътуваш много. Кога за последно си се наслаждавал на градината в някой хотел? Точно така. Никога. А колкото до стила дзен — твърде напомня за деветдесетте години. Сега ще вземеш да предложиш квадратни бели порцеланови саксии със стръкчета трева за фоайето и ще наречеш това иновация в дизайна.

Родън примигна, после избухна в смях.

— Никой не ми говори по този начин.

— Е, така е, защото всички работят за теб. — Много ѝ се искаше да запали цигара и това я правеше още по-нервна. — Аз — не.

— А какво би направила ти с това пространство?

— Ще вдигна летвата. Ще дам на клиентите онова, което другите хотели не им предлагат. Модерно обзаведени стаи с телевизори с

огромен плосък екран вече са наложени като стандарт за по-високия клас обслужване. Какво ще направи твоя хотел различен? Ние сме лондончани — заяви му Диана. — Взискателни сме.

— Кажи ми какво би накарало жена като теб да предпочете моя хотел.

Диана сви рамене.

— Център за красота и здраве. Трябва ти спортен салон по последна дума на модата. Не от онези малки зали с няколко пътеки за бягане, с които разполагат повечето хотели. И точно до него трябва да бъде най-добрият салон за красота в цял Лондон. Отлични гримьори, масажисти, маникюристи и педикюристи. Първокласен фризьорски салон. И недей да пестиш от броя на стилистите. Когато съм в някой хотел, никога не мога да си взема час, защото всички са резервирани за седмици напред. Колкото до мъжете, те трябва да могат да влязат и да вдигат тежести или да потренират с личен треньор без предварително записан час — почти по всяко време на денонощието. Дамите трябва да могат да си оправят веждите, когато им хрумне. Освен това би могъл да предложиш диетично меню, което е здравословно и вкусно. Нещо като „Шампнис“, само че без да се налага да излизаш от града. Това ще привлече повече клиенти, отколкото някакви си глупави японски кленове.

Родън бавно кимна с глава.

— Познаваш ли много стилисти и масажисти?

Диана се отнесе към този въпрос с пренебрежението, което напълно заслужаваше. Усмивката му стана още по-широка.

— Бих искал да задържа ниски разходите за заплати.

— Това е лесно. — Тя потрепери, тук, навън, бе студено. — Повечето консултанти по красота работят за дребни суми. За маникюр, педикюр и масажи не се изискват особени умения. Трябва да плащаш солидно само на фризьорите, които подстригват и боядисват коси. Един компетентен личен треньор също трябва да е добре платен. Ще има текучество сред персонала, но пък тук ще работите със знаменитости. Няма да имаш проблем да запълниш свободните места. Може би е добре да наемеш един много известен гримьор и да го оставиш да ръководи останалите. Това е всичко, което ти е нужно.

— Благодаря. — Беше престанал да се усмихва и отново гледаше строителната площадка на хотела. — Отлична идея. Много по-удачен

начин да се използва пространството. Почти сигурен съм, че приятелката ми ще я одобри.

Диана се подразни.

— Приятелката ти?

За бога, бе пропиляла сутринта.

— Да, Сузи Фостър, моделът. Познаваш ли я?

— Не мисля — излъга нарочно Диана. — Те бързо се сменят.

Сузи Фостър бе на двайсет и четири и един от най-търсените модели на подиума в Ню Йорк. Само едно стъпало под статуса на супермодел, тя все пак бе известна и участваше във всички големи дефилета и рекламни кампании за „Мейбълин“ и „Ейч енд Ем“. Диана си я припомни мислено: руса, самоуверена, с няколко закачливи лунички по бялото си носле — идеалът за бяла американка. И много по-млада от Диана.

Той все още не бе погледнал нито веднъж тоалета ѝ. Явно предната вечер бе разчала погрешно сигналите. Искаше да хукне и час по-скоро да се скрие в някой спа център. О, господи, нима бе чакала прекалено дълго? Всички подходящи богати мъже излизаха с тийнейджърки. Сети се за чичо Клем и Бей Линг. Можеше да ѝ бъде дядо.

Трябваше да върне часовника назад.

— Е, аз трябва да тръгвам — каза тя.

Искаше да се махне бързо. Трябваше да се види с Юнона. Бяха изоставили случая с Бей Линг. Не можеха просто да се предадат. Братовчедка ѝ страшно я дразнеше понякога, но тя щеше да знае какво да правят.

— Надявам се да ми отделиш още малко от времето си — каза Карл Родън и я изгледа сериозно, леко изненадан.

Диана му бе ядосана. За какво ѝ беше да остава, по дяволите?

— Приятелката ти е модел. Попитай нея за тези неща. Съжалявам, Карл, доста е студено. Трябва да тръгвам. Графикът ми е пълен.

И побърза да се отдалечи по улица „Комптън“, преди той да успее да изрече и дума.

Венера се усамоти в банята на сестра си в още по-добро настроение. Диана изглеждаше наистина изморена. Може и да бе поизискана от нея, но Венера бе убедена, че е по-красивата. Беше изпитала удоволствие от онзи проблясък на ревност, когато ѝ бе казала, че е спала с Ханс Тирш. Да, в един момент имаше вероятност Диана да ѝ го отмъкне.

Венера не бе злобна по природа, но обичаше да се откроява сред останалите жени — трябваше да е най-слабата, най-сексапилната, най-добре облечената. Сестра ѝ не правеше изключение от правилото.

Пренебрегна чувството на лек глад. Белтъците и каперсите не засищаха задълго. Но красотата изискваше жертви. А и филмовите камери определено не прощаваха никому.

О, да — камерите!

Време бе да подсигури бъдещето си. Нанесе няколко последни корекции на грима си и се напръска с парфюма „Дайнамист“ на „Кларинс“ — това ухание ѝ носеше късмет, когато ставаше въпрос за работа. Щеше да се реваншира пред Диана. Все едно, разсеяно си каза тя, сестра ѝ можеше да организира всички партита в нейна чест, когато най-сетне стане голяма холивудска звезда. Главната роля в „Мод“ щеше да сложи началото на поредица забележителни изяви...

Месинговият часовник на стената показваше осем без десет. Най-добре да тръгва. Ханс искаше да са там в осем и половина. Венера знаеше, че ще трябва наистина да се яви на прослушванията, за да може да бъде спазен протоколът; не искаше да го разочарова. Беше подбрала грижливо дрехите си още от предната вечер. Трябваше само да се облече и да излезе. Взе телефона и отново се обади на агенцията за коли под наем. Скъпо, но беше нужно да пристигне по подобаващ начин.

Офисите на „Магнет Продакшънс“ бяха просто фантастични. Зад една от безличните фасади на улица „Уордур“ се криеше фоайе, обзаведено по последните тенденции в модния дизайн — елегантни ниски мебели „Иймс“, стени от матирано бяло стъкло, дискретни осветителни тела, които се въртяха и разпръскваха истинска дъга от цветове по стените, а деветнайсетгодишната невероятно красива рецепционистка носеше тоалет на „Жан-Пол Готие“.

Венера бе избрала обичайната си униформа за прослушвания в стил Лос Анджелис: силно прилепнали като втора кожа по краката ѝ джинси „Келвин Клайн“ с ниска талия и красива бяла тениска от коприна на „Катрин Хемнет“, съчетани с големи златни гривни от Мароко и високи каубойски кожени ботуши „Прада“. Отгоре бе облякла бял шлифер от изкуствена материя „Стела Макартни“. Семплият и непретенциозен тоалет не оставяше и капка съмнение относно грижливо поддържаното ѝ с помощта на диети и пластична хирургия тяло. С дълга и лъскава руса коса, порцеланова калифорнийска усмивка и разбира се, златист тен, знаеше, че изглежда зашеметяващо. Харесваше ѝ да мисли, че така изглежда и с десет години по-млада.

— Тук съм за прослушванията за „Мод“ — заяви тя на тийнейджърката, облечена в „Готие“.

Момичето провери в списъка си.

— Венера Чеймбърс. Добре. Заповядайте, седнете там.

— Добре — съгласи се Венера. — Но уведомете Ханс, че съм тук.

— Ще влезете вътре, когато ви повикат — отвърна с равен глас рецепционистката.

Венера ѝ се усмихна учтиво, насилвайки се да преглътне гнева си. Нагла малка кучка; първото, което щеше да направи, бе да я уволни. Тя бе Венера Чеймбърс, а не просто поредната кандидатка в дългия списък.

Реши, че няма да я удостои с отговор, затова само хвана малката си чантичка „Гучи“ и отиде да седне на един от ниските кожени дивани „Мода Италия“. Имаше още шест-седем други момичета и всички, както с удоволствие забеляза тя, бяха на нейната възраст; красиви млади жени в началото на трийсетте. Венера набързо ги огледа. По някои от лицата имаше корекции, но от специалист, явно не толкова добър, колкото нейния хирург. Можеше да се види точно какво е пипнато — малко ботокс на челото, издайнически опъната кожа на слепоочията, суха и тънка кожа на места, цвят на лицето, който бе леко неестествен.

Венера им се усмихна. Повечето кимнаха в отговор и отново се заеха да четат сценария.

Тъй като нямаше какво друго да прави, и Венера отвори своето копие. Е, поне Лили Бруин я нямаше тук. Явно вече бе дошла и си бе заминала. Усети радостна тръпка. Правилно бе отпратила малката мръсница.

Думите на страницата се сливаха пред погледа ѝ. Не можеше да се концентрира; намести се удобно и се унесе в мислите си. Представяше си грубото му и уверено докосване върху тялото си. Лекотата, с която я бе овладял...

Даде си сметка, че той не приличаше на никого от мъжете, които познаваше. Не я поставяше на пиедестал. И това ѝ харесваше. Венера изведнъж се разтрепери от мисълта, че отново ще види Ханс.

Масивната кожена врата на студиото се отвори. Оттам излезе Лили Бруин. Беше с черен клин и широка мъжка риза, на ушите ѝ имаше големи висящи обеци, а на лицето ѝ грееше усмивка. Очите ѝ светеха.

Венера потръпна вътрешно. Значи Лили бе получила ролята на някоя прислужница.

Усмихна се дръзко и махна на момичето. Лили изприпка към нея, излъчваща безмерно щастие. На Венера ѝ заприлича на скокливо кученце.

— Здравей! Надявам се, че е минало добре — каза Венера.

— Така е. — Лили се приведе към нея и снижи глас. — Ханс ми каза, че получавам ролята!

— Поздравления! — Венера потръпна; сега щеше да се наложи да работи заедно с нея. — За коя роля се яви?

Очите на Лили се разшириха.

— Ами, на Мод естествено. Прослушването беше за главната роля.

Венера не се сдържа:

— Невъзможно. Сигурно си разбрала погрешно.

— Не съм — отвърна твърдо момичето. — Ханс каза, че съм точно за нея.

Искаше ѝ се момичето да е полудяло. Но Лили говореше с такава плашеща увереност...

— Но всички тези момичета чакат да влязат... Няма ли да види и тях?

— О, не — ведро обясни Лили. — Те са прекалено *стари*. Тук са за ролята на овдовялата кралица. Или може би за старата дойка. Като теб, нали така? Ти не си тук за главната роля. Онова прослушване започна в седем и половина. Ханс ме извика последна. — Пресегна се и прегърна Венера. — Толкова съм щастлива!

Венера седеше като закована на мястото си. После потупа Лили по гърба. Прекалено стари. Прослушването за Мод започнало в седем и половина.

Овдовялата кралица Матилда... малка роля, вероятно седем-осем сцени.

— Предполагам, че пак ще се видим. Хей, късмет — весело прошепна Лили. — И, моля те, не казвай на никого, докато не обявят официално, нали?

— На никого — автоматично измърмори Венера.

Лили излезе с бодра крачка през вратата, а Венера бавно остави сценария. Стисна юмруци в скута си. Отчаяно се мъчеше да си спомни точно какво ѝ бе казал Ханс по време на обяда.

Дали бе уточнил за коя роля искаше да се яви тя? Беше ли казал?

Не, Венера просто бе решила, че е главната.

Почувства се много унижена. Цялата страст, която изпитваше към Ханс, се изпари. Усети как кръвта се качва в лицето ѝ и се изчервява силно. Не знаеше дали е от гняв, или от срам...

А тя бе *спала* с него.

Дали ѝ се бе присмивал, питаше се тя. Дали се бе забавлявал, докато прави секс с нея върху онези снежнобели чаршафи?

На бюрото на рецепцията звънна телефон. Момичето притисна ръка към слушалката в ухото си, после погледна към Венера.

— Госпожице Чеймбърс — обади се тя. — Бихте ли влезли?

Венера се изправи, стиснала сценария с треперещи пръсти. Мина през фойето, сякаш вървеше гола, изложена на показ пред всички, и влезе в офиса на Ханс.

Стаята бе просторна, отново обзаведена с италиански мебели, а по стените имаше плакати на негови филми. Ханс седеше в средата на полирана махагонова маса, а от двете му страни имаше по един мъж. Венера не позна никого от двамата.

— Венера Чеймбърс — представи я той. Гледаше я, сякаш я познава съвсем бегло, с любезна незаинтересованост. — Участвала е в

няколко реклами и има малки роли в независими продукции. Запозната е със сценария и мисля, че може да се пробва за ролята на Матилда Булонска.

Венера цялата потрепери. За пръв път в живота си не знаеше какво да каже.

— Имаме ли вашите данни? — попита един от безличните продуценти.

Тя успя да погледне Ханс право в лицето.

— Ханс има всичките ми данни — студено отвърна тя. — Никакъв проблем.

Той вдигна поглед от бележките си. Никаква усмивка, но ѝ се стори, че забелязва леко закачливо пламъче в очите му, което адски я влуди.

— И коя сцена ще ни прочетете? — попита другият мъж. Той побутна малките си кръгли очилца като на Джон Ленън върху носа си.

— Има някакво недоразумение. — В същия миг Венера реши да не подминава проблема. Ханс Тирш бе сбъркал. Както и некадърната ѝ агентка, с която съвсем скоро щеше да прекрати да работи. — Дойдох на прослушване за главната роля.

Младшият продуцент примигна късогледо.

— За Мод?

— Да. За Мод. — Тя изгледа разгневено Ханс.

— Твоята кандидатура се обсъжда за Матилда — търпеливо обясни той. — Мод е роля за по-млада жена и ще я дадем на Лили Бруин.

— Предполагам, че не си знаеш ролята — обади се първият мъж.

— Знам я. — Венера отметна глава. — Матилда има една сцена с Мод. Научила съм я. Ще ви я прочета.

Погледът на Ханс бе непроницаем.

„Ще им покажа на тези нещастници“, разгневено си каза Венера. „Ще им докажа, че мога да играя. Че съм добра!“

Изпъна рамене, остави сценария си, погледна очилатия право в очите и започна да рецитира репликите си.

— „Когато твоят баща, кралят...“

Венера даде всичко от себе си. Изигра най-доброто си представление. Докато внимаваше в сцената и си партнираше с мъжа, който четеше репликите на Мод с ужасяващо безличие, тя

наблюдаваше крадешком и Ханс. Той се бе привел съсредоточено напред, гледаше я и по устните му играеше лека усмивка. Можеше да почувства желанието му, страстта по тялото ѝ, която бе усетила и предната нощ.

— „... направи го“ — завърши тя. — „Или ще умреш“.

Последната реплика. Изправи се тържествуващо. Зачака за аплодисментите им, очакваше да се втурнат презглава да ѝ предлагат ролята.

Двамата младши продуценти погледнаха шефа си. Венера — също.

— Беше добре — с равен глас отсече Ханс Тирш. — Благодарим ви, че се явихте, госпожице Чеймбърс. Ние ще се свържем с вас.

Венера застина потресена. Какво?

Да не им се обажда?

Беше го чувала и преди. В много случаи. И никога не бе получавала ролята след тези думи.

Не можа да се сдържи и отново се изчерви — чак до корените на косата си, сигурно приличаше на домати.

„Мразя го“, каза си тя. „Просто го мразя“.

— Благодаря — успя да отвърне тя с изтънял глас. Побърза да грабне копие то си от сценария. Пръстите ѝ отново трепереха и затова бе леко непохватна, докато успее да го вземе.

Сега върху лицето на очилатия се изписа съжаление. Съжаление! Това бе прекалено. Венера се завъртя на пети и сковано се отправи към вратата. Навън, във фойето, малката и стилно облечена рецепционистка я попита нещо, но Венера не искаше да говори с никого. Излезе направо навън, на улицата. В очите ѝ напиреха сълзи от унижение и тя потърси в чантичката си слънчевите очила. Дори и в студен януарски ден не излизаше от вкъщи без тях.

В Лондон бе мразовито, но грееше слабо зимно слънце. В Сохо бе оживено. Искаше да се махне от този район, където познаваше прекалено много хора. Можеше да се натъкне на някого — това би било непоносимо. След цялото това унижение, горчиво унижение! Сега нямаше как да тържествува пред Диана. Как би могла да обясни? Какво можеше да каже? Че е спала с този мъж, а той я е накарал да се яви за второстепенна роля и после не я е одобрил?

Разтреперана от болка, тя извади блекберито и пръстите ѝ с изряден маникюр защракаха по малката клавиатура и тя изпрати гневно съобщение на своята агентка.

„Ханс Тирш е задник. Не си проучила ситуацията. Уволнена си. Не ми се обаждай.“

Веднага щом натисна бутона и изпрати съобщението, мигновено съжали. По дяволите! Ами ако... ами ако не можеше да си намери друг агент? Не можеше да се каже, че редовно получава ангажименти. Не бе искала да е така... Искаше да изчака големия си пробив, да се превърне в звезда, както заслужаваше...

Естествено в миналото ѝ беше лесно да си вири носа пред незначителни предложения.

Защото беше богата.

Венера си помисли с омраза за малката Лили Бруин. Нещастна тийнейджърка. Ето от кого бе загубила. Дали Ханс щеше да покани Лили на среща? Дали щеше да я вкара в леглото си?

Нима щяха да ѝ се присмиват?

Потрепери на улицата. Едно такси зави към нея от площад „Сохо“, тя видя милостиво примигващата зелена лампичка и бясно замаха с ръка.

— Накъде, скъпа?

Тя затвори вратата и се замисли за миг.

— Улица „Парк“, номер петдесет и четири — с треперещ глас нареди тя.

Къщата на Юнона.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ръцете на Атина трепереха върху волана. Валеше, дъждът се изливаше от сивото небе; бе едва три и половина следобед, но беше тъмно като в седем часа. Фаровете бяха включени, а чистачките безуспешно се опитваха да разчистят предното стъкло за по-добра видимост и образите бяха размазани, като че ли гледаше всичко през гъста супа.

Тежки условия. Трябваше да се концентрира. Чувстваше, че губи контрол над колата. Атина се постара да стисне по-здраво волана, да овладее ситуацията.

Контрол. Именно това ѝ трябваше. И точно това ѝ липсваше.

Родителите ѝ нямаха пари. Това го бе очаквала. Но не и да чуе, че дори не притежават имението „Бозуел“. Родният ѝ дом — нейната отколешна мечта.

Сега някакви предприемачи щяха да я разрушат.

Нямаше никакво наследство. Всички пари бяха похарчени за нейното и на Юнона образование. Сестра ѝ бе окачила дипломата си на стената в кухнята; Атина се бе отдала на академичен живот. Съревноваваше се и се ядосваше на колегите си, но в крайна сметка знаеше, че това няма значение; че има спасителна мрежа, изтъкана от чиста коприна.

Само че вече я нямаше. Всичко се оказа една голяма лъжа. Целият ѝ живот бе илюзия. Отказаха ѝ поста на щатен преподавател... Изключиха я от клуба на старите момчета... Отхвърлиха я... Тя нямаше нищо.

Мислите ѝ се лутаха в различни посоки. В един момент мислеше само за това как езерото с патиците в „Бозуел“ ще бъде циментирано и превърнато в паркинг. А в следващия си представяше онези мъже — самодоволни и надути академици, които я гледаха надменно и ѝ обясняваха защо никога няма да стане професор.

Атина едва сега проумяваше какво огромно значение имаха парите. Искаше да си върне стария живот. Искаше си дома. И не

искаше кариерата ѝ да зависи от онези сексистки настроени негодници.

Атина не бе като останалите. Преди около месец в Махе тя бе изпитала леко разочарование, но не се бе впечатлила от Бей Линг.

Сега обаче тази жена се бе превърнала в голям проблем. Можеше да съсипе живота на братовчедките Чеймбърс.

Като най-умната сред тях, Атина осъзна, че на нея се пада отговорността да я спре.

Пред нея имаше задръстване. Тя спря бавно колата. Извади мобилния си телефон и изпрати съобщение на по-голямата си сестра. „Идвам да те видя.“

Бей Линг трябваше да бъде спряна. Атина трябваше да си върне парите. След това щеше да реши какво да прави.

Юнона Дарлинг седеше в салона за гости и се преструваше, че чете книга. Гледаше разсеяно към градината и не бе обърнала и страница цели петнайсет минути. Прислугата вървеше на пръсти наоколо, силно уплашена да не си навлече гнева ѝ.

Джак. Всичко бе заради Джак. Негодник! Обичаше да тържествува за нейна сметка. Точно сега, в този миг, тя го мразеше толкова силно, колкото го бе обичала преди.

Беше я заварил по-рано същия ден да седи пред глупавия му компютър, докато се опитваше да състави бюджета си с тъпата му програма.

— Какво е това?

Надникна през рамото ѝ. Юнона се опита да скрие екрана, но не беше добра с компютрите и мишката засече.

— Пари? Откога те е грижа за това? — попита тя в отговор. Опита се да обърне всичко на шега.

Джак се намръщи.

— Какво е?

— Плащането на ипотеката ни — отвърна Юнона само след миг. Не искаше да говори за това. Най-малко с него.

— Плащаш я директно от сметката си. Какъв е проблемът?

Тя прехапа устни. Искеше да му каже да стои настрана; въпросите му ѝ се струваха нахални. Джак никога не се интересуваше

от парите ѝ. Защо точно сега?

— Няма да постъпват повече пари — отвърна тя накрая. Какво пък. Трябваше да научи. — Само още една годишна вноска.

— И как така?

— Затова трябваше да ида да се видя с чичо Клем. Той ще се жени — сковано поясни Юнона. — Попечителският фонд ще бъде закрит.

Джак подсвирна тихичко и отстъпи крачка назад. После се ухили широко. Юнона настръхна.

— Мисля, че това е страхотна новина — заяви той. — Само ние двамата — сами. Както преди. Няма да има повече лъскави партита, нали така, Юнона? Ти не би искала нищо половинчато.

— Моите партита не са лъскави — възрази тя засегната, а се дразнеше от разговорния му език.

— Можем ли да си позволим тази къща? — внезапно попита той.

— Аз... Не знам. — Но знаеше — не можеха. Дори и ипотеката върху половината имот бе страшно висока за личните ѝ средства. Които в основни линии бяха средствата на Джак. Сега Юнона го презираше, задето не може да се грижи за нея, защото не е богат. Защо, защо, защо, за бога, се бе омъжила за него?

— Нали имаш още цяла година?

— Да. — Тя сви пръсти с перфектен маникюр в юмрук. — Но има и някои други плащания, които трябва да направя...

Дори и с нейното богатство, Юнона бе харчила повече, отколкото имаше. Поддържаше къща с трима домашни помощници на пълен работен ден. И двамата караха „Ролс-Ройс“. Тя носеше прелестен часовник „Тифани“. Имаше цял шкаф бижута от „Жарар“ и „Дом Масо“. Всичко това бе купено на кредит и трябваше да се плаща.

Опитваше се да направи списък какво би могла да върне. По-голямата част от бижутата. Нито една от дрехите. Тоалетите на „Шанел“, „Диор“, „Робинсън Валънтайн“, шапките на „Филип Трейси“... Те си оставаха за нея и нямаше начин да ги върне.

— Слушай. — Джак говореше спокойно, дори звучеше доволен. — Парите застанаха помежду ни. Не се тревожи за тях, скъпа. Аз ще ти помогна. Можем да вземем много добра цена за тази къща. Дори и петдесет процента са много пари. Ще върнеш каквото можеш, ще вземем част от парите за къщата, ще платим дълговете. Онова, което

остане, можеш да инвестираш в ресторантите ни. И пак можем да си намерим страхотна къща.

— Как? — попита Юнона. — Как, по дяволите, ще си намерим страхотна къща? Дори и тази е прекалено малка.

— Не е нужно да живеем в Лондон. — Развълнуван, Джак застана пред нея и се опря на ръба на бюрото. — С тази сума можем да си купим разкошна къща в Шотландия. С голяма градина. За децата.

— Знаеш, че не съм готова за деца.

Той не обърна внимание на това.

— А можем да използваме част от остатъка за инвестиция в ресторант. Трябва само да е близо до сравнително голям град. Може би Бъки. Банфшиър е красив район. Би бил идеален за начало. Пресни морски дарове... — Джак направо преливаше от въодушевление. — Трябва само да отвориш добър ресторант, клиентите сами ще дойдат. Като „Глъстата патица“.

— О, да — горчиво пророни Юнона. В гърдите ѝ се надигна негодувание. — Значи аз трябва да се откажа от Лондон и от целия си живот, за да финансирам малкото ти приключение зад печката на сред пустошта. Е, ще ти кажа едно, скъпи — по-скоро бих прегризала сама китките си, отколкото да живея в проклетата *Шотландия*. А и съвсем не възнамерявам да стоя закотвена пред мивката в кухнята, бременна от мъж, който не може да осигури храна на трапезата. Защо трябва да продаваме тази къща? Защото ти не можеш да ми помогнеш. О, не. Ти напусна Сити, нали така? Само ако беше останал в борсовата търговия...

Джак се дръпна рязко, сякаш го бяха ударили през лицето.

— Мили боже — възкликна той с ясно изразен шотландски акцент. — Така ли мислиш? Че съм се провалил в известна степен, защото се отказах от търговията с акции на борсата?

— Не — отвърна тя и макар ясно да съзнаваше хапливия си тон, просто не можеше да се въздържи. — Съвсем не в известна степен, Джак.

Някак сепнат, той отстъпи назад силно разгневен.

— За теб животът се върти само около парите. И мястото в обществото. Дори не виждаш как това е отровило живота ти, Юнона. Ти не изпитваш никаква радост, абсолютно никаква.

— Спести ми моралистките приказки — просъска тя. — Просто искам да се наслаждавам на по-изискани неща, искам да се забавлявам. Докато още мога. Твоите хоризонти са крайно ограничени, Джак Дарлинг. Но не и моите.

— Затова ли се омъжи за мен? — попита той с леден тон. — Не, не ми отговаряй. Вече едва ли има значение, нали?

— За какво говориш?

— Отлично разбираш. — Той се изправи. — Отивам да взема колата; след двайсет минути ще съм си събрал багажа. Ще ти се обадя да ти кажа къде да изпратиш останалите ми вещи.

— О — изсмя се тя презрително. — Ясно. Парите скоро ще свършат и затова ме изоставяш?

Лицето му почервения от гняв.

— Не, не парите са свършили, скъпа.

— Изнасяш ли се?

— Развеждам се с теб. — Поколеба се само за миг. — Точно това искаш, нали?

Юнона сви рамене.

— Е, така да бъде. Няма да ти преча. Може би ще си намериш някой по-добър.

И наистина се изнесе. Нахвърля костюмите си в два куфара и остави всичко друго, с едно изключение — сватбеният им албум. Отне му само десет минути да събере багажа си, докато Юнона седеше пред компютъра, твърда и непреклонна, разкъсвана между желанието да поговори с него и да не пророни и дума. Изчака го да затвори вратата, а после се заслуша с всяка клетка на тялото си, докато не чу колата му да потегля и да се отдалечава. Горчиво отбеляза, че високите му принципи не му попречиха да вземе ролс-ройса.

Сега бе сама.

Бе си представяла този миг месеци наред. Дори още преди телеграмата на чичо Клем. Бе мислила за непрокопсания си съпруг, който постоянно настояваше да правят секс. Не го биваше за нищо друго. Нямахше никакви светски обноски. Не се интересуваше от нейния живот. Постоянно я злепоставяше...

Искаше по-добър съпруг. Някой богаташ. С изискани маниери. По-добра партия, за бога. В мечтите ѝ това бе човек с благородническа титла...

Но прибързаният ѝ избор на съпруг, за който бе съжалила впоследствие, бе сложил край на тези мечти. А сега си бе отишъл.

Юнона стана от компютъра и взе книгата. Прислугата отлично разбираше, че не бива да я заговаря. Чудесно, и бездруго на следващия ден трябваше да започне да ги уволнява.

Слънцето бавно се издигна в небето и грееше слабо иззад облаците. Не можеше да мисли, да се концентрира; не се чувстваше добре.

Телефонът, слава богу, звънна.

Първата ѝ мисъл бе, че е той, и тъгата ѝ мигом се превърна отново в гняв.

Но не беше той. А Диана.

— Мога ли да дойда при теб? — попита тя. — Трябва да поговорим. Веднага.

— Разбира се — отвърна Юнона. — Търсят ме на другата линия. Изчакай само за миг. Ало?

— Обажда се Венера — каза другата ѝ братовчедка. — Юнона, трябва да приключим тази работа с Бей Линг. Мога ли да дойда да поговорим?

— Колкото повече, толкова по-весело — отвърна Юнона и стисна зъби. — Ди също ще дойде.

Мислено се прокле за отлагането на въпроса. Откакто се бяха върнали от Сейшелските острови, бе изгубила ценно време в непрестанно безпокойство.

Но всичко свърши. Не, отсече тя наум. Не искаше проклетият Джак да се върне у дома. Искаше си своя живот. Нов съпруг можеше да се появи след това. Но този път нямаше да се продаде толкова евтино.

Отиде до бюфета и взе мобилния си телефон. Имаше съобщение от Атина. Юнона се зарадва, че и тя ще дойде; щяха да се справят с проблема заедно.

Телефонът звънна. Атина вдигна, след което настъпи кратка пауза. „Колко е съвестна само“, помисли си Юнона. „Сигурно включва хендсфрито“.

— Юнона.

— Останалите ще дойдат тук — накратко я осведоми Юнона. — За да говорим за нея. — Нямаше нужда да пояснява коя е тя.

— Пътувам към Лондон. Ще пристигна след около час.

— Един час — нетърпеливо повтори сестра ѝ.

— Само поръчай нещо за обяд, Юнона.

— Искам тя да се махне, Тини — каза тя, като използва галеното обръщение към сестра си от детството. Засрами се, когато осъзна, че ѝ идва да заплаче.

— Знам. Всички искаме. Тя е една златотърсачка. — *В нашата мина*. Гласът на Атина бе ясен и уверен. — Ще измислим нещо. Само се дръж, става ли? След малко пристигам.

Юнона затвори очи и попи ъгълчетата с дантелена кърпичка. Изчака, докато се съвземе напълно, после повика Мария със спокоен тон:

— Мария!

— Да, госпожо Дарлинг?

— Кажете на готвачката, че очаквам трима гости за лек обяд. Помоли я да приготви супа, пита с лук и домати и шоколадов мус за десерт. И да ми приготви бутилка „Сансер“.

— Разбира се, госпожо.

— Ще обядваме в трапезарията — надменно отсече Юнона. Никакви икономии. Поне днес искаше да живее както обикновено. Абсолютно нормално.

Сестрите пристигнаха почти едновременно. И двете бяха с доста помръкнали лица. Юнона позвъни да им донесат коктейли; въпреки високото съдържание на калории, поръча три чаши горещо мляко със сметана и ром. Готвачката добави точното количество захар и в момента напитката ѝ се струваше много подходяща.

— Чакаме Атина. Ще дойде след около час.

— Чудесно. — Диана кимна и с благодарност прие коктейла. Обикновено не пиеше преди обяд, но днес ѝ се стори уместно. — Атина е много умна. Нека сподели какво мисли.

Венера само гледаше мрачно. Взе своята чаша и отпи мълчаливо.

— Ти нямаше ли да ходиш на прослушване за някаква роля днес? — вяло попита Юнона.

Диана погледна сестра си и изпита жал. За бога, кога някои хора щяха да осъзнаят ограниченията си? Венера бе хубава, но вярата ѝ, че

е нещо средно между Хелън Мирън и Анджелина Джоли, бе абсолютно безпочвена.

— Ходих. Не получих ролята. — Венера прехапа устни. Ясно бе, че иска да каже още нещо, затова другите две просто изчакаха.

— Дори не е искал да ме пробва за ролята на Мод — изтърси тя накрая. — Накара ме да чета репликите на кралица Матилда — лелята. *Лелята на главната героиня*. Онази малка тийнейджърка получи главната роля. А...

Диана едва забележимо поклати глава. Венера спря напред думата.

— Няма значение — отсече тя. — Важното е, че трябва да си върна парите. Уволних агента си. Напуснах апартамента си. Ди се грижи за мен. Всичко е ужасно.

— Благодаря — иронично се обади Диана.

— Знаеш какво имам предвид. — Венера с наслада отпи голяма глътка от топлия ром. — Ами ти? Как потръгна твоят ден?

— Изгубих си времето да гледам някакъв тъп хотел с Карл Родън. — Диана се намръщи. — Излиза, че си има приятелка. Искаше да ме наеме като консултант, за бога. Как ли пък не. — Протегна дългите си крака. — Нямам никакво намерение да прекарам живота си в *работа*. Много моля. — Ядно сви рамене. — Чичо Клем е виновен. Накара ни да повярваме, че парите са наши завинаги, а после си ги взе. Човек не може да живее така. Не е честно.

— И за да довърша картинката — неохотно подхвана Юнона, — двамата с Джак се развеждаме.

Братовчедките ѝ я зяпнаха; Юнона изпита странно удоволствие от това, че бе в най-лошо положение.

— Но защо? — попита Диана.

— Заради парите — гневно отвърна Юнона. — Ти как мислиш? Аз нямам никакви, а той не може да изкарва такива. — Уви около пръста си дългия наниз малки перлички. — Искаше да се преместя в Шотландия и да финансирам с останалите ми пари новия му ресторант.

— О, мили боже — шокирано възкликна Венера.

— Не мога да мисля за това. Не и сега. Всяка жена има право на съпруг, който ще се грижи за нея.

— Разбира се, че е така — съгласи се Диана.

— Джак е егоист. И голям инат. Това е. — Отново си представи как той я покоряваше в леглото, преодоляваше съпротивата ѝ, лишаваше я от самоконтрола ѝ, но Юнона изтласка тази мисъл дълбоко в съзнанието си. — Каза, че се чувствал застрашен, когато имах пари. Бил доволен, че всичко е свършило.

— Пфу — изсумтя Венера. — И сигурно е доволен, че всички трябва да затягаме коланите.

— Ще се наложи да върна бижутата си — изхлипа Юнона. — И да уволня някои от домашните си помощници...

Говореха си и бавно отпиваха от топлите коктейли с ром, оплаквайки тежката си участ, докато не чуха силно почукване по вратата и не се появи Атина, без никой да съобщи за идването ѝ.

Тя влезе в салона, мокра до кости, и се зае да сваля палтото си. Юнона отбеляза, че малката ѝ сестра изглежда невероятно красива със зачервени от студа бузи и дълга мокра коса. Защо и тя не притежаваше тази искра, този пламък? Загърна рамене в суперелегантната си жилетка „Шанел“, за да си вдъхне увереност. Тя, Юнона Чеймбърс, бе желана партия...

Надяваше се, че е така.

Не ѝ харесваше онова, което чуваше от братовчедките си. За всички тези млади момичета наоколо. За заплахите, за непрестанното съревноваване — нали именно това бе и причината да се омъжи за Джак все пак. Да бъде семейна жена, да се радва на почитта на обществото...

Но без пари нямаше да получи уважение.

Юнона се сепна в мислите си. Разсеяно се усмихна на сестра си.

— Здравей, скъпа.

— Има ли нещо за обяд? — попита Атина и прекъсна унеса им. Протегна се и разгърси рамене, също като някоя рошава хрътка, при което наоколо се разлетяха блестящи капчици. — Умирам от глад. И от студ.

— Обядът трябва вече да е готов.

— Горещ ром ли пиете? И аз искам.

— След като ще хапваме, не е ли по-добре да минем на вино? — попита Юнона с лек укор в гласа.

— Зарежи това — твърдо отсече Атина. — Измръзнала съм, гладна и нещастна. Щом искаш вино, дай ми твоя ром.

Юнона ѝ подаде питието си. Атина го изгълта наведнъж. Потрепери цяла и останалите забелязаха ефекта от разстлалата се по цялото ѝ тяло топлина от питието и алкохола в него.

— Хайде да ядем — обади се Атина. Погледна останалите три.
— Трябва да решим въпроса. Веднага.

Юнона се погрижи домашните помощници да ги оставят насаме по време на обяда. Започнаха със супата, докато апетитно ухаещата пита с лук бавно се охлаждаше на страничния бюфет, а в камината, зад решетката от ковано желязо във викториански стил пращеше огън. Юнона бе поръчала да отворят три бутилки „Сансер“ и да не ги безпокоят. Тя осведоми сестра си за последните събития.

— Опасявам се, че всички имаме лоши новини, Атина. Джак се изнесе, развеждаме се. Къщата е ипотеккирана, така че вероятно ще се наложи да я продам. — Много смело изречени думи, под които се криеше огромна болка. — На Венера ѝ отказаха последната роля, за която се яви на прослушване, и тя уволни агента си. А Диана ни сподели, че парите ѝ са почти изчерпани.

— И аз имам лоши новини. Научих, че родителите ни не са собственици на имението „Бозуел“ — отговори ѝ Атина.

Юнона зяпна.

— Какво? О, не, Тини, наистина ли?

Знаеше колко много значи тази къща за сестра ѝ. Там бяха израснали, бедни, но щастливи, и всяка Коледа прекарваха с мама и татко пред камината. Юнона много обичаше родителите си, но винаги се бе чувствала като кукувиче в чуждо гнездо — не бе толкова умна като останалите и това понякога я караше да се чувства неловко и глупаво.

С Атина не бе така. Голямата ѝ сестра я командваше, но я обичаше, а родителите ѝ я обожаваха и тя се чувстваше много щастлива. Преди да се появи Клем и да я пратят в пансион. И затова мястото на онова детинско блаженство бе свято за нея.

Загубата на имението щеше да я съсипе. Юнона постави длан върху ръката на сестра си, която я стисна с насълзени очи.

— Мама и татко са го продали преди години. Получават малка сума месечно за издръжка. Нямаат никакви пари и имението ще бъде

застроено. Няма да го понеса, ако това се случи. — Атина се пресегна за охладеното вино. — И като стана дума за пари, и аз нямам много.

Имението „Бозуел“. Открай време Атина мечтаеше за имението „Бозуел“. Знаеше, че малката ѝ сестра няма да се успокои, докато не го откупи.

Четири жени се спогледаха.

На бюфета до стената имаше брой на списание „Слава“ с братовчедките Чеймбърс на корицата. Венера го посочи.

— Струва ми се много отдавна.

Юнона поклати глава.

— Но не беше отдавна. И не може да бъде. Сега е краят на януари — остават ни по-малко от единайсет месеца да спрем това. И ще трябва всички да се обединим, за да го постигнем. Готови ли сте да се предадете?

— В никакъв случай — ядоса се Диана. — Юнона, ти си абсолютно права. Когато се върнахме у дома, ние просто си заровихме главите в пясъка. Само затегнахме колани. Така няма да разрешим проблема. Трябва да се обединим и да се борим. — Обърна се към Атина. — Ти си геният в семейството, имаш ли някакви идеи?

Атина се засмя.

— Тук става дума за хитрост и коварство, Ди. Не е точно в моята сфера.

— Но наистина трябва да обединим усилията си — обади се и Венера. — Аз имам по-малко от всички вас, а и едва ли мога да си намеря някаква временна работа. Знам, че мога да се преструвам, че ви харесвам, загубенячки такива. — Тя се ухили. — Все пак съм актриса.

Всички се усмихнаха една на друга. И се случи нещо много странно — колкото и отчайващо да бе положението, всяко от момичетата усети някакво въодушевление, поне за миг.

Нуждаеха се една от друга. Така, както никога досега. И бе хубаво, че са заедно в бедата. Юнона развали магията на мига.

— И така. Бей Линг. Трябва да я спрем. — Наля вино в чашите. Щяха да пийнат повече от нормалното на обяд, но реши, че така е най-добре. Именно сега трябваше да се отпуснат и да мислят нестандартно. — Трябва да осуетим сватбата.

— И да спрем секса — заяви Венера и погледна предизвикателно Юнона, очаквайки да я нахокат. — Ами, все трябва да има някаква

причина да *иска* да се ожени за нея. Не бива да допуснем тя да забременее; хлапето ще получи всичко.

— Чичо Клем не бива да заподозре нищо — каза Диана.

— А после трябва да се опитаме да реструктурираме попечителския фонд — добави и Атина. — Да получим някакви пари еднократно, големи суми.

— Всяко нещо по реда си — отвърна Диана. — Няма смисъл да планираме бъдещите си финансови постъпления, преди да сме се отървали от Бей Линг. — Наведе се напред към масата. Щом ставаше дума за брак по сметка, тя бе уверена, че има представа какво си мисли Бей Линг. — Мога ли да ви изложа накратко как аз виждам нещата? Ако разбираме същността на ситуацията, ще можем да планираме как да я победим.

— Сестра ми се извъди голяма психоложка — засмя се Венера.

— Давай, Ди — кимна Атина. — Мисля, че точно така трябва да подходим. Да започнем с основните принципи.

— Това не ти е някакъв академичен доклад — обади се Юнона, но се усмихна на сестра си. Между тях имаше дух на разбирателство, който отдавна не бяха усещали.

— Добре. И така. Защо чичо Клем иска да се ожени за Бей Линг?

— Познайте от три пъти — иронично подхвърли Венера.

— Не, опитай да познаеш отново. Защо той иска да се ожени за Бей Линг? Сигурно е нещо повече от добра любовница. Трябва да е направо невероятна в леглото. Само си помислете. — Диана постепенно се разгорещаваше. — Всички знаем, че чичо Клем страшно държи на традициите, обича крикета и джентълменските условности. Защо ще се жени за чужденка, която е на половината на неговите години?

— По-скоро на четвърт от годините му — подхвърли Атина.

— Вероятно е запленил от нея. Но все пак говорим за чичо Клем. Което означава, че той не би понесъл да стане за присмех. Е, как да го накараме да се откаже от нея? Искате ли моя съвет?

— Да, ако обичаш — обади се Юнона и отпи голяма глътка вино. Вкусът му бе чудесен след ароматната супа с пилешко месо и зеленчуци, подправена с кориандър; по дяволите, много щеше да й липсва готвачката.

— Първо трябва да ги разделим. Да я доведем тук. Така решаваме проблема със секса, както и този с влиянието. След като физически не е до него, влиянието ѝ ще намалее. Трябва просто да го накараме да осъзнае, че самата *идея* за Бей Линг е пагубна за него.

— Хитро — призна Атина, — абсолютно си права, Ди.

— Чакайте. — Юнона вдигна ръка и годежният ѝ пръстен със скромен диамант проблесна на светлината от пламъците. — Диана, напълно съм съгласна с теб, че първата стъпка е да ги разделим. Но няма Бей Линг не го съзнава? Защо, за бога, би се съгласила да дойде в Англия, макар и за кратко? Ако ти беше на нейно място, щеше ли да се отделиш от Клем?

— О, тя няма да иска да дойде — потвърди Диана. — Ще се съпротивлява с всички сили. Ще трябва да я принудим да дойде, като убедим Клем да го поиска.

— И ако е толкова страхотна в леглото, как ще стане това? — попита Венера.

— Заради имиджа му в обществото. Всичко опира до това. Клем много рядко посещава Англия, но иска да бъде почитан тук. — Диана се усмихна. — За какво са иначе всички тези ужасни лекции по Коледа на тема как го представяме? И Бей Линг ще трябва да се съобразява, щом се разчуе за годежа. Предполагам, че можем да го убедим, че съпругата му трябва да се покаже в обществото, за да бъде уважавана дама, а също и че ѝ трябва малко шлифоване, за да се представи достойно. Все пак тя е доста екзотична като цяло. Какво мислиш, Юнона, можеш ли да го убедиш в това? Ти го познаваш най-добре.

— Което не означава, че го познавам много — отвърна тя. — Няма човек, който действително да го *познава*, нали така? Но да, мисля, че можем да убедим Клем в това. Много лесно. Той не е от хората, които биха купили една компания, без да я изпитат. Смятам, че може да поиска от нас да я проверим. Това е в стила му. Обича да подлага хората на изпитания. Като това да ходим при него всяка Коледа.

— И щом тя пристигне тук — продължи Диана, — трябва да докажем две неща на чичо Клем. Първо, че тя просто не е подходяща за негова съпруга — не е истинска дама, би могла да го изложи в обществото. Юнона, ти би трябвало да можеш да се погрижиш за това.

— Мога да организирам парти — предложи Юнона развълнувано. — Най-доброто, което някога съм правила. Страхотно пищно парти с най-отбрани гости. На Бей Линг ще ѝ се завие свят. И ще се погрижим тя да се изложи публично. После това ще бъде отразено в пресата. Чичо Клем ще побеснее.

— Идеално — одобри плана Венера. Знаеше си, че е най-добре да се обърне към Юнона за това.

— И на второ място, трябва да докажем, че иска само парите му. — Диана започваше да се забавлява. Дори и умната ѝ братовчедка Атина попиваше всяка нейна дума. — Най-добрият начин за това е да ѝ намерим млад и мускулест любовник.

— Страхотна идея — обади се Атина силно впечатлена.

— Бей Линг би могла да бъде внучка на чичо Клем — изсумтя презрително Диана, без да я е грижа, че тя би постъпила по същия начин, стига да ѝ се удаде случай. — Няма начин да ѝ харесва сексът с него. Как би могло?

— Как е възможно изобщо? — измърмори Венера.

Диана се разгорещи.

— Ще ѝ намерим любовник и ще се погрижим това да стигне до пресата. Ако е достатъчно хитра и не се хване, ще намерим други начини. Можем да запишем на касета как изказва отвращението си от чичо Клем, как го нарича „женчо“ или нещо подобно.

— И двете неща ми харесват. Но трябва да има и още. — Сега бе ред на Атина. — Останах с впечатлението, че съвсем не е глупава. Заложила е много в тази игра и мисля, че го знае. Ще бъде нащрек. Искам да поровя в миналото ѝ, да видя дали вече няма нещо, което бихме могли да използваме срещу нея.

Венера се замисли.

— Съгласна съм. Но тя няма да се хване, нито пък чичо Клем, ако и двамата мислят, че сме отчаяни. Това ще ги стресне. Каквито и приятелски жестове да правим, тя ще прозре подтекста. А чичо Клем може да се отвори. Аз съм актриса, знам доста за убедителното представяне. Ако си уверен в себе си, хората те обичат; ако си несигурен... — Тя сви рамене. И посегна към чашата с вино. Днес тя самата бе демонстрирала неувереност.

Известно време всички ровеха в чиниите си, опитваха мънички хапки от вкусната пита.

— Венера е права — обади се Атина. — Тъй като всички сме с крайно ограничени финанси, не знам как ще се справим. Но плановете ни зависят от това чичо Клем да ни има доверие. А за да се получи това, всички ние трябва да изглеждаме абсолютно самоуверени. Сякаш все още сме богати.

— Хрумна ми нещо — каза Юнона. — По повод твърдението на Венера. Напълно съм съгласна, че никой не харесва отчаяните жени. За да осъществим намеренията си, Бей Линг и чичо Клем трябва да си мислят, че цялото това нещо е без значение за нас. А за да ги убедим в това, трябва да бъдем онези богати, ангажирани жени, каквито винаги сме били.

— Само че без пари? — попита Атина с усмивка.

— Не. Точно това е гениалното в плана ми — отвърна Юнона. — С пари. Не са ни останали много, вярно е. Но всички ние имаме *някакви* суми, макар и малко. Трябва само да ги съберем на едно място. Да наемем фантастична къща в центъра. Да носим само най-хубавите си дрехи. Да използваме онова, което все още имаме. Ще задържим домашните помощници и ще живеем нашироко. Ще се представяме за страшно богати.

— Сега вече ми харесва какво казваш — одобрително кимна Диана. — Но чичо Клем знае всичко за живота ни, Юнона. Знае, че нямаме други източници на приходи, освен него...

Юнона помръкна. Бе толкова сигурна, че в богатството се крие разковничето. Нали винаги бе така?

— Не, Юнона, ти си права. Можем да се преструваме — предложи Атина. — Ще се престорим, че имаме *кариери*. Няма значение дали са истински, нали така? Стига да изглежда така, сякаш нямаме нужда от парите на чичо Клем. Трябва ни само някаква фасада. Освен това на него страшно ще му хареса идеята, че живеем заедно. Винаги се опитва да ни подтикне към това.

— Само след седмица вече сме готови да си издерем очите — с равен глас изтъкна Венера. — Всяка година е така.

— Мога да направя жертва за благородна кауза — отвърна Юнона. — В името на това да си върнем предишния живот.

— И аз — кимна Диана. — Трябва ми повече пространство, Венера, повече от това, което имам, когато двете сме натъпкани в едно жилище.

— Ще ни струва скъпо — предупреди ги Атина. — Ако планът ни се провали, независимо какво имате сега — след това ще имате едва наполовина толкова.

Това ги разколеба за миг. Но Юнона заговори първа:

— Няма значение. Ще го направя. В най-лошия случай ще се озовем в къща с една спалня в Кенсингтън. Мога да го понеса, ако се наложи. Това, което не мога да понеса, е да оставя животът ми да се изплъзне между пръстите ми и да не направя нищо, за да го задържа. — Усмихна се решително. — И съм напълно уверена, че само ако съумеем да поддържаме *стила* си още известно време, ще успеем.

— Аз съм „за“. — Венера бе силно развълнувана. Искаше го отчаяно, още една година на гребена на вълната, една година забавления, без да следи непрекъснато банковата си сметка и да се притеснява заради Лили Бруин и Ханс Тирш или когото и да било. За останалото щеше да му мисли после. Вярно, че това бе краткосрочно мислене, но просто не я беше грижа; всичко друго бе за предпочитане пред сегашното ѝ положение — нямаше агент, нямаше роля, нямаше гадже, нямаше апартамент. Според Венера думите на братовчедка ѝ Юнона бяха направо пророчески.

Не можеше да живее затворена натясно в апартамента на Диана. Дори не искаше да си го помисли.

Представи си изкусителната алтернатива. Една година с момичетата — и внезапно, след тази вечер, това ѝ се струваше доста забавно, а не като наказанието, каквото винаги бе прекарването им заедно на Сейшелските острови. Освен това щяха да живеят в голяма и изискана градска къща, с прислуга, бижута, личен шофьор...

О, да, по дяволите.

Погледна към по-голямата си сестра. Диана сигурно имаше и резервен план естествено: да използва възможността да се сдобие с подходящ богат съпруг. Някой с дебел портфейл. Колкото и суетна да бе Юнона, не бе направила най-мъдрия избор. Диана нямаше да повтори грешката ѝ, помисли си Венера и реши, че и тя ще си потърси съпруг. Само че нейният щеше да е още по-богат и по-хубав. И без никакви предбрачни договори...

Но този миг още не бе дошъл. А и вътрешно нещо я спираше да бърза.

— Да го направим — каза тя на глас. — Останали са ми малко пари. Имам и една картина на Кунинг, която мога да продам.

— Аз мога да се отърва от апартамента — предложи Диана.

— Ще продам къщата на улица „Уолтън“. — Атина говореше с голяма неохота. Харесваше къщата си в Оксфорд страшно много. Но не колкото обичаше имението „Бозуел“. — Разни брокери на имоти ме тормозят през ден с оферти.

— А аз мога да продам тази къща. Ще използваме моите домашни помощници. И твоя иконом Ферис.

— Вече го уволних — мрачно отвърна Диана. — И му платих обезщетение от петдесет хиляди. Той много се зарадва. За разлика от мен.

— Е, ще се оправим някак и с моя. И бездруго е голяма рядкост да имаш иконом. — Сега Юнона бе много доволна от себе си, защото бе отлагала уволнението на прислугата; имаше известно преимущество в това, че именно тя може да осигури домашните помощници. — Дами, предлагам ви да се подготвите. Преровете безмилостно гардеробите си. В къщата ни не бива да има нищо второкласно. Ще носим само най-доброто от всичко, включително и часовниците.

— Ще продадем останалото — обади се Атина. — Ще направя голяма разпродажба в интернет.

— Нищо подобно — сопна се по-голямата ѝ сестра. — Ще ги дариш на някоя благотворителна организация. Ами ако се разчуе? Една от наследничките Чеймбърс си разпродава вещите в интернет. Просто забрави.

— Не се пали толкова — свъси вежди Атина.

— Хей. — Диана вдигна ръка, за да ги успокои. — Всички знаем колко ни беше тежко във вилата всяка година. Но ако искаме планът ни да успее, ще трябва да се разбираме. *Всички ние. Ясно?*

Атина кимна леко засрамена. Защо сестрите все те настъпват по болното място?

— Значи това е. — Юнона, подкрепена от рома и виното, вече се чувстваше по-добре; главата ѝ бе леко замаяна и Джак вече не бе чак толкова важен. — Имаме план. Знаем какво трябва да правим. Още утре ще обявим за продан къщите и апартаментите си. И си предлагам услугите да намеря подходящо жилище за всички ни...

— Благодаря, но мисля аз да го направя — побърза да се намеси Диана. — Знам кои са най-модните адреси, Юнона, а ти не ги знаеш. Трябва да сме в центъра на събитията. А и къщата трябва да излъчва много повече от голямо богатство.

Юнона отвори уста да възрази, но другите три надделяха.

— Много добре — каза тя, след като нямаше друга алтернатива. — Да действваме бързо и да се опитаме да уредим нещо в близките две седмици.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Удивително колко е лесно да се отървеш от цял един живот, мислеше си Атина. След онзи обилно полят с вино обяд само по женски, братовчедките им си бяха тръгнали за Уест Енд с такси, а тя бе помолила Юнона да полегне у тях. Просто се сгромоляса на един диван и се събуди едва към шест следобед с отвратителен вкус в устата, беше жадна и ѝ се гадеше едновременно.

Юнона не прояви никакво съчувствие. Накара я да тръгне веднага за Оксфорд и да се залови за работа.

Атина изпи наведнъж две бутилки минерална вода, два аспирина и чаша силно кафе, след което се качи в колата си в малко по-нормално състояние. През цялото пътуване по магистралата мислеше за положението си. И се чувстваше страшно потисната.

Къщата на улица „Уолтън“. Продадена. Което означаваше край на Оксфорд. Слагаше кръст на последните три години. На цялото учене, на научните трудове, на библиотеките. На приятелите ѝ в Клуба на академичните преподаватели, на враговете ѝ в научните среди. И с какво можеше да се похвали от следването си? Докторска степен. Голяма работа. Атина не би казала, че не струва, но пък в Оксфорд имаше такива на всяка крачка.

Вбесяваше я лицемерието. Колко напредничави и свободолюбиви тези изказваха всички стари преподаватели след няколко изискани ястия и две чаши портвайн. О, всички бяха неимоверно либерални, отдадени на каузата на държавното образование, преработването на отпадъците, спасяването на природата и местното производство. Само че когато нещата станеха сериозни, назначаваха някоя и друга жена на отделни маловажни постове. Нищо не биваше да застрашава спокойствието на задругата на момчетата.

Губеше си времето. Блъскаше си главата в прекрасните каменни стени. Всички те виждаха само обвивката на една красива жена, а интелектът ѝ нямаше никакво значение.

Атина пристигна късно. На постелката пред вратата ѝ имаше куп брошури. Под прозорците ѝ минаваха студенти, прибираха се подпийнали към домовете си. Обичаше живота тук. Щеше да ѝ липсва.

Качи се по стълбите към банята в старинен стил, където напълни ваната, сложи любимите си соли „Радокс“ и се пъкна вътре. Реши да настрои часовника за ранно събуждане. Недвижимото имущество в Оксфорд беше много търсено и за жилището ѝ щеше да се намери клиент, преди края на седмицата.

Но сърцето ѝ се късаше. Имението „Бозуел“, а сега и домът ѝ в Оксфорд — всичко се променяше, всичко познато и уютно се сгромолясваше в прахта.

Не знаеше дали някога пак ще живее на такова хубаво място.

Юнона очакваше Джак да се обади. Рано сутринта се бе свързала с брокер от „Найт Франк“, определиха цена и зачака да завалят оферти. Така и стана, разбира се — изисканите домове в централен Лондон бяха най-търсената стока на пазара. Юнона самоуверено вдигна цената с петдесет хиляди и остави брокерите да се занимават с наддаването между клиентите.

— Продайте я на този, който плати първи — отсече тя. — Ако я искат, нека я купят. Както си е. Нямам време за губене в огледи. Къщата е в идеално състояние.

Брокерите се опитаха да възразят, но тя бе категорична.

Две предложения с близо седемдесет и пет хиляди над исканата цена се появиха още преди края на седмицата.

Юнона тържествуваше.

Но Джак все още не се бе обадил. Тя подскочаше при всяко звънване на телефона, но все не беше той. Просто някоя приятелка или брокерите от агенцията.

Юнона обикаляше из къщата, питайки се какво се бе променило. Сега, когато Джак го нямаше наоколо да я ядосва, тя не спираше да мисли за него.

Всичко бе толкова различно, толкова ново, когато се срещнаха за първи път. Тъкмо бе навършила тридесет и седем и все още бе много красива, една от най-уважаваните дами в лондонското общество, седеше в частна ложа в Туикънъм за последния мач в Турнира на

шестте нации, Англия срещу Франция. Не че даваше и пет пари за ръग्би. Беше в една от корпоративните ложи с приятелката си Елиз Лоуъл, съпруга на богат американец, изпълнителен директор на голяма компания, и една от най-полезните ѝ връзки; Елиз познаваше всички на Западния бряг — от Сан Франциско до Малибу. Съпругът ѝ предлагаше заветните билети за мачовете на приятели и свои клиенти и Юнона бе дошла, облечена неофициално — вталена рокля на „Армани“ и красиво палто с широк колан.

Джак беше там. Със спортен панталон, купен от обикновен магазин, и чисто бяла риза. Беше се върнал от пътуване в Сардиния, където бе опитвал местните специалитети, имаше прекрасен тен и тъмни очила на главата си.

— Кой е този? — попита тихо Юнона.

Приятелката ѝ се наклони към нея и отвърна с неодобрение.

— Не е важен, скъпа. Един от непрокопсаните приятели на Майкъл. От местния бар. Брокер от Сити. Готви през уикендите.

— Ммм — измърка Юнона.

Елиз не би разпознала привлекателния мъж дори и да стои под носа ѝ; Майкъл бе нисък и с корем, а този мъж бе висок, мускулист, със сурова красота.

Когато се обърна, проклинайки, защото Англия бе отбелязала точка, той впери поглед право в нея.

— Извинете ме. Забравих, че тук присъстват и дами.

— Няма нищо — весело отвърна Юнона. — Лесно е да се прощава, когато твоят отбор печели.

Тогава той се усмихна така, че краката ѝ се подкосиха; Юнона не бе свикнала да я гледат по този начин.

— Джак Дарлинг. Работа в „Морган Стенли“.

— Не вярвам, че наистина се казвате Джак Дарлинг — засмя се Юнона.

Той не откъсна погледа си от нея.

— Трябва да го правиш по-често. Цялото ти лице грейва, когато се усмихваш. Как се казваш, красавице?

И съвсем внезапно, главозамайващо, Юнона осъзна, че той действително я харесва заради самата нея, че Джак Дарлинг няма никаква представа коя е и каква е.

— Юнона — отговори тя, без да назове фамилното си име.

— Страховито име. — Той се усмихна широко. — Звучи предизвикателно.

Първата вечер, когато я покани на среща, Джек я заведе в „Гордън Рамзи“. С неговото ферари.

На втората им среща я покани в апартамента си, където сам сготви вечерята: на масата имаше восъчни свещи, снежнобяла покривка от ирландски лен, отлично вино и уханно ризото с ароматни трюфели и печурки. Смяха се и се шегуваха и Юнона се почувства комфортно с него, напълно отпусната, уверена, както никога дотогава. Дори и скъпите ѝ родители, колкото и да се стараеха да го прикрият, бяха разочаровани от интелектуалните ѝ заложби. Джек Дарлинг харесваше Юнона точно такава, каквато беше, не заради парите или името ѝ. Когато посегна да докосне лицето ѝ със загрубялата си длан, тя потръпна от допира му; той я караше да се смее, беше уникален.

А после, когато приключиха с кафето и ликьора и Джек посегна към нея, Юнона се отдръпна.

— Какво има? — попита той, а дъхът му пареше кожата ѝ. — Не ме ли харесваш?

— Разбира се, че те харесвам.

— Тогава какво?

— Едва те познавам — отвърна Юнона, изплъзвайки се от прегръдката му, и в тялото ѝ се разля приятна тръпка на власт. Грабна чантата си „Шанел“. — Ще трябва да почакаш още доста, Джек Дарлинг.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам. — И Юнона си тръгна.

На третата среща той добави и цветя към свещите, но Юнона пак не се предаде. Джек успя да я целуне и усещането за жената в прегръдките му, която искаше да се отпусне, но не смееше, направо го накара да превърти.

Още на следващия ден се появи с пръстен.

След три седмици бяха женени. Юнона не искаше да чака дори и заради възможността да организира подобаваща сватба за обществото. Вместо това похарчи много пари. Омъжи се в „Света Етелдрида“, най-старата католическа църква в Лондон, като шаферка бе сестра ѝ Атина, а сред свидетелите бяха нейните и неговите родители, по-малкият му брат и братовчедките ѝ.

Животът бе хубав. Джак Дарлинг постепенно осъзна за кого се бе оженил. Често правеха страстен секс...

Бракът им бе истински тогава. Когато бе в прегръдките на Джак, когато се смееше с него, обляна в пот, или спореше яростно с него, Юнона се чувстваше истински жива.

След това спомените ѝ бяха мъгляви. Как, по дяволите, се бе стигнало дотук? Как всичко се бе объркало толкова много?

Юнона върна лентата назад, сякаш се бе случило с някой друг: не правеха толкова често бурен секс, тя се бе върнала към светските си занимания, а Джак мразеше това; отначало се караха рядко, когато той не искаше да дойде на третата поредна вечеря през седмицата или искаше да сготви нещо само за двамата у дома, но Юнона предпочиташе да излязат. Тя беше сноб. Той постъпваше егоистично. Дори не беше съгласен тя да отива при чичо Клем за Коледа. Може би именно тогава бе започнало, мислеше си сега Юнона, вероятно точно тогава нещата бяха започнали да се пропукват.

Джак бе влязъл в спалнята и бе видял отворения куфар на леглото и пластове фина опаковъчна хартия, в която домашната помощница щеше да загърне тоалетите ѝ.

— Предполагам, че трябва да си взема подходящи костюми — каза той. — Чичо ти не е от хората, които харесват тениски и къси панталони, нали?

Юнона го изгледа неразбиращо.

— Какво имаш предвид?

Той махна с ръка към куфара.

— Трябва да си съберем багажа за Махе, нали?

— Ние ли... Не. — Тя си спомни как се бе изчервила, осъзнала заблудата на Джак. — Скъпи, ти не си поканен.

Той се засмя.

— Не съм поканен!

— Сериозно говоря — попитах чичо Клем, но той държи на традицията, обича да вижда само нас, момичетата. Трябваше да ти кажа по-рано. Съжалявам. Ще се върна на двадесет и седми — опита се да го умилостиви тя. — Тогава можем да отскочим до Париж да отпразнуваме Коледа малко по-късно само двамата.

Джак зяпна от почуда.

— Сигурно се шегуваш, Юнона. Това е първата ни Коледа като семейство. Не можеш просто да отлетиш за тропиците без мен.

— Заради чичо Клем — безпомощно отвърна тя. — Той настоява. Ти не разбираш. Ако не направим каквото поиска, той ще спре издръжката. Искам да кажа, дори и родителите ни не са поканени. Винаги сме били само ние четирите.

— Тогава нека да спре проклетата издръжка. — Джак не се ядосваше лесно, но когато се случеше, гневът му бе страшен. — Щом не съм добре дошъл, нямам намерение да го оставя да отмъкне жена ми. Имаме достатъчно пари, Юнона, колко още ти трябва?

Тя му се сопна:

— Не бъди егоист, Джак. Трябва да отида. Нима искаш да се откажа от една четвърт от цялото му наследство? Имаш ли някаква представа за какви суми говорим? Две седмици годишно ми се струват разумна цена.

— Той ви иска само за себе си — *на Коледа*. Това е семеен празник.

— Ти какво, да не би да си станал религиозен? — сопна му се Юнона. Мразеше да става така, мразеше да се кара с него, но Джак я караше да се чувства виновна и това не ѝ харесваше. — Можем да отпразнуваме Коледа, след като се върна.

— Е, добре, върви — сви рамене той. — И бездруго ще заминеш, каквото и да кажа.

И просто излезе, без да си направи труда да затвори вратата след себе си.

След два месеца Джак напусна работата си. Не се посъветва с нея, не поиска мнението ѝ. Просто бе решил, че тя непременно ще го подкрепи.

— Ще бъде страхотно. Аз ще готвя. Роден съм за това, скъпа.

— Ще готвиш? Ти печелиш по двеста и осемдесет хиляди годишно, Джак.

— Ще изкарвам много повече, когато ресторантите потръгнат. Виж, ще трябва да стегнем коланите за известно време. Трябва да потърся инвеститори, искам да започна с една закусвалня, да разбера какво е да се ръководи подобен бизнес ден след ден.

Юнона се усмихна, но вътрешно кипеше от гняв.

— Моят съпруг? В закусвалня? Не ставай глупав. Не можеш да напуснеш работа.

Развълнуваното му изражение помръкна.

— Мога и вече го направих.

— Благодаря, че се посъветва с мен — каза тя.

— Няма защо. Благодаря ти, че ме подкрепи. — Тогава я изгледа продължително, сериозно и тя почувства, че пропастта между тях става по-голяма, че постепенно губят почва под краката си. — Може би е добре да заминем заедно на почивка.

— Нямам време — уморено отвърна тя. — Този месец съм много заета.

Онази нощ се любиха, но някак по навик, и за първи път, откакто се познаваха, Юнона нямаше търпение той да свърши.

Дните преминаха в седмици, правеха секс все по-рядко, кавгите зачестяваха. Юнона смяташе Джак за егоист и неудачник; той стана мрачен и ненавиждаше стремежа ѝ за издигане в обществото. Двамата се отдалечиха един от друг, дълго преди раздялата да стане факт.

Затова сега не разбираше защо той толкова ѝ липсва.

В петък на вратата се позвъни. Юнона знаеше, че това е Джак; преди домашната ѝ помощница да отвори, тя вече бе скочила на крака и изтича надолу по стълбите, за да отвори, с необичайна енергичност...

Отвън стояха мъжете от фирмата за преместване.

— Госпожа Дарлинг? Дойдохме да опаковаме вещите на господин Дарлинг. Ако ви е удобно.

— Чудесно. — Нямаше да им позволи да видят как изтръпва. — Повечето неща са в спалнята — обясни тя безгрижно. — Вървете.

После се оттегли в библиотеката.

Всичко се дължеше на опънатите ѝ нерви, повтаряше си тя, просто нерви. Джак не бе подходящ за нея. Бе се чувствала като хваната в капан през цялата първа година от брака си. Прикована към този неудачник. Затова когато го нямаше, просто бе напрегната. Но всичко това означаваше, че просто ѝ се иска тя да го бе зарязала първа.

За кого би могла да се омъжи сега Юнона Чеймбърс, когато отново бе свободна? И докато живее в разкош заедно с три красиви

жени? За някой граф? Барон? Заможен поземлен благородник?

Или пък за някой съвсем различен тип. Може би от светските познати на Диана. Прочут търговец на антики. Инвестиционен банкир от Уолстрийт, който иска да свърже живота и парите си с дама, която представлява въплъщение на английската висша класа.

Трябваше да се съсредоточи върху бъдещето и да не губи времето си с някакъв си проклет шотландски готвач. Да, нека си върви, мислеше си тя яростно, докато ботушите на мъжете трополяха по застланите с красиви килими стълби. Не иска да ѝ се обади, не иска да говорят — нека си взема нещата и да върви по дяволите!

— Съжалявам. — Джейкъб Сегър погледна Венера, седнал зад масивното орехово бюро; през огромните прозорци на кабинета му се виждаше туристически кораб, който бавно се носеше по Темза. — Разгледах внимателно биографията ви, Венера, но не мисля, че сте за нас.

Искаше ѝ се да скочи и да го зашлеви.

„И без това не сте подходящи за мен.“

„Няма нищо. Не искам да се занимавам с аматьори.“

„Чудесно, имам нужда от агенция с въображение и вкус. Всеки може да представлява някой преуспял актьор. Добрите агенции могат да подкрепят нов талант...“

Проблемът бе, че бе чула същото в последните шест агенции, които бе посетила. „Флетчър Сегър“ бе идеалното място за нея. Бяха голяма агенция, но доста консервативна, и се занимаваха предимно със сериозни актьори: мъже и жени с престижни награди и номинации. Харесваха и новоизгряващи таланти от Кралската Шекспирова трупа. Не сексапилни руси мацки, които искаха да пробият в холивудска продукция.

— Разбирам. — Бе загубила желание да се бори; беше дошла тук най-накрая, като последен вариант сред сериозните играчи в бизнеса. — Имате ли нещо против да ми кажете защо?

Джейкъб бутна стола си назад и въздъхна. Бяха горе-долу на една и съща възраст, предположи тя, в средата на трийсетте. Беше ѝ неприятно, че и той се чувства неловко, че се смущава от почти умолителния ѝ тон.

— Не е лично. — Очевидно лъжеше. — Просто не смятам, че си подходяща точно за нашата агенция. Мисля, че ще си намериш нещо по-добро.

Значи това бе моментът, в който трябваше да стане и да си тръгне. Да му благодари за отделеното време, ако е в настроение да се държи особено учтиво.

Но Венера не искаше това. Не и този път. След случката с Ханс егото ѝ бе понесло тежък удар. След катастрофалното прослушване за „Мод“ — любезното писмо с отказа бе дошло по пощата три дни покъсно — тя бе различен човек. Арогантната ѝ самоувереност се бе стопила; беше нервна, изпълнена със съмнения.

Венера отчаяно бе искала тази роля. И не я бе получила, независимо от всичко, което бе сторила.

Беше на крачка от успеха, но не се получи нищо. Актьорската ѝ кариера не вървеше. И сега не можеше да си намери нов агент, който да я представлява.

Беше се уморила, нямаше сили да се самозалъгва, че всичко е наред и че тъпите агенти и режисьори са големият ѝ проблем. Къде, по дяволите, бе истинският проблем? Истината щеше да боли, но трябваше да разбере. И възнамеряваше да принуди този дребен и притеснен човечец да ѝ я каже в очите.

— Наистина бих оценила високо мнението ви. Не сте първият, който ми казва това. — Венера се усмихна с най-самоуверената си усмивка. — Повярвайте ми, Джейкъб, аз съм силна. Мога да понеса каквото и да имате да ми казвате. Ще ми спестите страшно много време.

Той присви очи.

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш истината?

— Цялата грозна истина — потвърди Венера, леко отметна глава и копирената ѝ руса коса се разстла като водопад върху раменете ѝ.

— Добре. Пригответи се — започна той вежливо.

Явно щеше да е нещо лошо. Но Венера успя да запази усмивката на лицето си.

— Ето какво: ти никога няма да преуспееш като актриса. Няма да станеш голяма звезда, търсена от телевизията и филмовите студиа, нямаш абсолютно никакви шансове. Би могла — само на *теория* — да

получиш някоя и друга дребна роля, може би да участваш в някоя реклама, но не бих заложил на това.

Тя се опита да не обръща внимание, че лицето ѝ пламна.

— Ще ми обясните ли защо?

— Една актриса трябва да бъде поне едното от две неща: много добра или много красива.

— Ох — тихо отрони Венера. — Не, не спирайте. Кажете ми всичко.

— Ти не си ужасна актриса. Бива те в основни линии и не съм изненадан, че си успяла да получиш някоя и друга роля досега. Мисля, че вече си постигнала върха на кариерата си. Държиш се леко изкуствено; стоиш сковано пред камера. Просто не би могла да се съревноваваш с Мерил Стрийп или Хелън Мирън. Никога няма да бъдеш втора Патриша Ходж или Бренда Блетин. Нито дори Кейт Уинслет. Просто не си достатъчно добра да се наредиш сред големите имена в бранша. Талантът ти е ограничен и повърхностен.

Истината бе жестока, но Венера преглътна горчивината и пожела да чуе всичко докрай.

— Продължавайте — помоли тихо тя.

— Стигаме до красотата. Ти си много привлекателна жена. Не ме разбирай погрешно. Не съм сляп. — Той ѝ се усмихна широко и в този миг тя бе благодарна и на това. — Но пред камерата е необходимо повече. Калифорнийските красавици от сериалите са привлекателни по някакъв първичен начин, но дори жена като теб не може да се мери с тях. А и ако трябва да бъдем напълно откровени... — Той се поколеба, но Венера му направи знак да продължи. — Прекалено си стара.

— Прекалено стара — повтори тя.

— И ако искаш цялата истина...

— Продължи, ако обичаш.

— Вероятно щеше да си прекалено стара и преди десет години. Ние не вземаме нови таланти, които се стремят към американските масови продукции и които са по-възрастни от двайсет и пет. Кожата е безмилостно изложена на показ под светлината на прожекторите, госпожице Чеймбърс, знаете го.

— Венера — автоматично го поправи тя.

— Изглежда, смяташ, че можеш да играеш главната роля. На тази възраст би могла да получиш само майката на главната героиня.

Според мен Ханс ти е направил голяма услуга, като те е поканил на прослушване за Матилда. Досегашните ти роли не говорят за особен талант.

Той бе изложил доводите си безпристрастно, но те й причиняваха такава болка, че тя едва успяваше да се съсредоточи. Но думите бяха изречени. Мразеше чутото с всяка фибра на тялото си. Но от друга страна, знаеше, че това е самата истина.

— Значи казвате, че няма да успея никога — прошепна тя.

— Не — поправи я той и за миг Венера вдигна поглед, отчаяно жадуваща за искра надежда. — Казвам само, че няма да успеете като актриса.

— Ясно. — Грабна чантичката си и с мъка се изправи на крака. — Оценявам високо откровеността ви, Джейкъб.

— Мога ли да добавя само още нещо?

Тя се усмихна горчиво.

— Не знам дали бих могла да понеса още.

— Избирала си добър материал. Подходящите реклами, правилните роли, точните режисьори, дори и добри фотографи за рекламните снимки. Притежаваш инстинкта, необходим за този бизнес. Виж, не мисля, че притежаваш актьорски талант, но имаш други качества.

Венера бе искрено изненадана. Дори забрави да се засегне от думите му.

— Благодаря — отвърна тя.

Но той вече пишеше нещо на компютъра си.

— Приятен ден. Няма нужда да те изпращам, нали?

Диана остана у дома, докато Венера обикаляше да си търси агенция. Беше отегчена и донякъде разтревожена. Първо, всичко се бе променило: нямаше иконом, имаше съквартирантка, поне докато Юнона им намери нова къща. Беше приела оферта за продажбата на апартамента и сега половината й красиви вещи бяха опаковани в стерилни картонени кутии.

Казваха, че преместването било също толкова стресиращо, колкото развод.

Естествено, за да се разведе човек, би трябвало първо да се омъжи...

Най-лошото бе онова, което не искаше да признае. Телефонът ѝ не звънеше. Е, търсеха я, но не толкова често. И поканите вече определено бяха второкласни. Нямаше вече покани за премиери като „Карибски пирати“, нито за някое от партитата на Гай Ричи в Сохо... Вместо това я канеха на откриване на някакви си клубове и на рождени дни на знаменитости от деветдесетте, британски рок звезди и други залязващи величия.

Не бе казвала на никого за парите. Само дето бе уволнила икономка си и при това му бе платила солидна компенсация в замяна на благоразположението му. Но неизвестно как, макар и да не знаеха всички подробности, в светското общество бяха надушили проблема. Всички. Модните кръгове в Лондон знаеха. Ако това продължеше до пролетта, Диана щеше да се озове на втората редица на Седмицата на модата в Лондон, а може би дори и на третата.

Непробиваемата броня на несметното богатство бе изчезнала и Диана бе останала напълно незащитна.

С отчаяние осъзна, че с нетърпение очаква досадната ѝ сестра да се прибере. Нямаше търпение да се преместят в голямата къща заедно. Защото когато шумните светски партита вече не изпълваха ежедневието ѝ, Диана Чеймбърс — градска жена, изтънчена дама и лондонският отговор на Коко Шанел — бе страшно самотна.

Лоши мисли. Диана мразеше да им се поддава. Грабна палтото си „Матю Уилямсън“, излезе и се запъти към будката за вестници. Беше необичайно слънчев зимен ден; можеше да излезе и да седне в някое кафене, загърната в шала си от изкуствена кожа и с красивите си кожени ръкавици, да пийне капучино на масичка на тротоара, скрита зад тъмните си очила и вестник „Ивнинг Стандарт“.

Четивото бе идеалният защитник от чуждо внимание. Така хората не те безпокоят и в същото време разполагаш с приемливо оправдание да останеш сам. Диана спря пред една будка и си купи вестника; днес имаше притурка за имоти. Чудесно.

Отби се в любимото си заведение „Коста кафе“, поръча си голямо капучино с шоколадови пръчици като добавка — какво пък, беше потисната — и си избра най-хубавата маса навън.

Новините бяха все същите. Диана отпиваше от напитката си и прелистваше вестника, без да се съсредоточава върху написаното. Темата за старинни къщи за милиони лири ѝ изглеждаше далеч по-интересна.

После отгърна поредната страница. И сърцето ѝ спря за миг.

Карл Родън. Беше застанал пред строителната площадка в хотел „Ковънт Гардън“. До него стоеше някакво момиче.

„Милиардерът Карл Родън и неговата партньорка, супермоделът Сузи Фостър...“

Значи партньорка, така ли?

Диана огледа внимателно Сузи Фостър. Беше млада. И страшно красива, с правилни черти на лицето и малко носле. Сигурно тежеше с една трета по-малко от Диана. Беше ефирна като елф.

Разяждана от завист и смущение, Диана отмести поглед от красавицата до Родън и се насили да прочете интервюто.

„Това ще бъде най-изисканият хотел в Лондон, увери ни Родън, ако търсите младежки дух и стил. Никакви градини — само най-добрият Спа център в Лондон. Безплатни масажи, маникюр, разкрасителни процедури. Най-добрите професионални гримьори. Отличен спортен център с лични треньори на разположение. Ще предложи в сърцето на този град спа туризма в стила на Ню Йорк. Мисля, че ще имаме резервации за поне година напред.

Направо сме изумени от плана за спа центъра. Идеите на Родън са уникални. Може да правят предварителни резервации за много по-дълго време. Най-добре се подгответе за революцията на Родън...“

Диана сви в юмрук пръстите си с идеално поддържан маникюр. Беше права. И ядосана. Той получаваше цялото признание за нейните идеи. Небрежно подхвърлените от нея идеи... Превръщаше ги в

сериозно бизнес начинание пред очите ѝ. Докато младата и кльоцава девойка се бе хванала здраво за него...

Беше ѝ предложил работа като консултант. И Диана бе отказала.

Искаше ѝ се да му удари шамар.

Да удари шамар на себе си.

Гледаше вестника с невиждащи очи. Мислите на Диана препускаха бясно. Мислеше за братовчедките си Атина и Юнона. Те имаха цели все пак. Юнона поне се стремеше да се изкатери по стълбицата на едно стабилно общество; кръгът ѝ от познанства се състоеше от отегчителни хора, но те имаха сигурно положение. Един граф винаги щеше да си остане такъв, едно провинциално имение винаги щеше да има висока стойност. Светът на Диана бе вълнуващ, но ефимерен, преходен. Никой не можеше да задържи вниманието върху себе си задълго. И всички те изоставяха в мига, в който не си на гребена на вълната.

Именно затова сега бе тук. С вестника.

Дори и Венера имаше все пак някаква работа зад гърба си; когато я питаха с какво се занимава, можеше да каже, че е актриса. И това бе нещо, неохотно призна Диана.

Ненавиждаше чувствата, които се надигаха в нея. Смущаваха я. За първи път в живота си Диана Чеймбърс изпитваше страх.

Бляскавият ѝ живот бе помръкнал. И нямаше с какво да се издържа.

Отчаяно се надяваше Юнона скоро да им намери къща. Точно в този момент бъдещето ѝ изглеждаше мрачно.

Юнона се качваше бавно по стълбите и се опитваше да прикрие вълнението си. Планът ѝ да изолира Бей Линг изискваше перфектна подготовка. Двете с Диана бяха избирали подходяща къща цели шест седмици; вече бе средата на март и най-накрая след безброй огледи идеалното жилище се бе появило на пазара.

Това бе третият ѝ оглед. Всеки път Юнона се опасяваше, че нещо няма да бъде както трябва, нещо ще се обърка, няма да е напълно идеално. И всеки път страховете ѝ се оказваха напразни.

Къщата имаше малко странна форма, тясна и висока, но това ѝ придаваше известен чар. Имаше безупречно бяла фасада, беше

разположена на тиха уличка близо до Нотинг Хил Гейт, с широк преден двор за паркиране и грижливо поддържана градина, без цветя, с различни зелени растения и светла дървесина: брези, огради от бамбук. Градината бе лесна за поддръжка и елегантно изискана. Една вратичка водеше отстрани към задния двор — не беше голям, но достатъчно просторен за удобни градински мебели: маса, столове и диван, разбира се — идеалното място за посрещане на гости. Наоколо имаше стратегически разположени лампи, които биха придали очарование на вечеря навън. Дизайнерът на градината бе добавил и истинско поточе със старинно каменно водно колело в далечния край на моравата, като по този начин създаваше приятна атмосфера.

А вътре — всичко бе идеално. Подът в антрето бе застлан с каменни плочи, които подхождаха на старата сграда; имаше великолепно голямо, величествено стълбище към горните два етажа; пет спални, четири прилежащи бани; няколко балкона към улицата; прекрасна модерна кухня в хитро пригодно приземно помещение, където имаше достатъчно светлина от високите прозорчета и откъдето се излизаше към зелената градина.

Тук бяха съчетани великолепието на домовете от времето на крал Джордж и модерните удобства, които Юнона знаеше, че са задължителни за познатите на Диана: подово отопление, радио и телевизионна система в цялата къща, скъпа модерна охранителна система, която се задействаше без код, само като допреш електронния си ключ до бутона, и най-хубавото от всичко — прелестно малко домашно кино с десет кожени седалки, голям екран и вграден бар, машина за еспreso и уред за пуканки. Венера, като актриса, щеше много да го хареса. Дори и Юнона тайничко бе очарована.

В ултрамодерните бани имаше душ-кабини и огромни вани с хидромасажни струи, като модерната технология бе вградена в старинен мрамор или лъскава мед. Юнона направо си представяше как гостите ѝ за вечеря се отбиват до тоалетната и се озовават обградени от този разкош. Под варовиковите плочи на пода имаше отопление, прозорците стратегически гледаха към голямата плачеща върба в градината — ами, просто прелест. А и всички спални имаха големи гардероби или още по-хубаво — малки гардеробни.

Цялата къща внушаваше усещането за приказно богатство.

И струваше много. Господи, колко много. Направо ти идваше да заплачеш.

Но Юнона не искаше да се безпокои за това. Разполагаха с известна сума от продажбата на къщите и апартаментите си. Дори и след като заделят половината и предвидят достатъчно средства за домашните помощници и разкошния живот, който искаха да водят, пак имаха достатъчно. Вярно, беше изключително екстравагантно.

Но тази година щеше да бъде посветена на екстравагантността, закани се тя.

Не искаше да казва на другите колко струва. След двайсет минути всички щяха да дойдат на оглед. Юнона бе спокойна. Познаваше сестра си и братовчедките си. Веднага щом зърнеха къщата, щяха да я пожелаят, независимо от цената.

Така бяха свикнали да живеят досега и възнамеряваха да живеят по същия начин и занапред.

* * *

Те пристигнаха в шест часа. Юнона остави брокера на недвижими имоти да чака в колата и царствено разведе момичетата наоколо. Стараеше се да коментира възможно най-малко, само посочваше определени елементи тук-там — модерния телевизор в кухнята, огледалния монитор във всекидневната, който се превръщаше в телевизор с едно натискане на бутон, скритата розова беседка в края на поточето.

Нямаше нужда да ги убеждава. Израженията на лицата им, които в началото издаваха незаинтересованост и досада, се смениха почти моментално. Докато приключат с обиколката, момичетата вече нямаха търпение да се нанесат.

— Малко е скъпа — предупреди ги Юнона.

— Няма значение, по дяволите — възкликна сестра ѝ и този път Юнона не се намръщи на циничните изрази, които използваше Атина. — Искам я. Да я вземем.

— И аз казвам същото — обади се Венера със светнал поглед.

— Ставаме три — каза Диана, която се успокояваше с мисълта, че новият хотел на Карл Родън ще бледнее в сравнение с нейното

жилище.

Юнона кимна. Нямахте нужда да я подканят. Набра телефона на брокера, после отиде и приседна в беседката, докато от банката превеждаха парите от сметката ѝ. Нямахте смисъл да се колебае. Новият им живот започваше още сега.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бей Линг вървеше през градината с добре заучена елегантност. Гордееше се с походката си, в която се долавяше лека напереност, но без да е неприлична за една дама. Никога не се знаеше кога старецът може да я види.

Не сваляше гарда си нито за миг.

Тропическият бриз проникваше през гъстата растителност по хълмовете и раздвижваше листата в градините, разнасяйки уханието на червен жасмин и рози. Но Бей Линг надушваше, че ѝ готвят капан. Накъдето и да се обърнеше, животът ѝ поднасяше изненада. Тази просто бе най-голямата.

Враговете ѝ. Четири красиви, светлооки жени с бледа кожа. Малко по-възрастни от нея. С много по-малко опит. Но притежаващи онази хитрост, която всяка жена би трябвало да има. И най-лошото бе, че познаваха годеника ѝ много добре, дори прекалено добре.

Поканата, пристигнала като телеграма естествено, сякаш пареше в джоба ѝ, докато вървеше.

„Скъпа Бей Линг,

Струва ни се, че измина много време от срещата ни в Махе. Тъй като ще си заета с подготовката за сватбата с чичо Клем тази година, а той вече не пътува до Англия, решихме, че може да искаш да дойдеш тук. Да прекараш сезона с нас четирите в Лондон. С радост ще се погрижим за теб в негово отсъствие, ще те водим на партита и концерти и ще те запознаем с някои семейни приятели. Това може да ти помогне да се подготвиш за живота след сватбата! Разбира се, ще се радваме и на възможността да те опознаем като близък човек в нашето сплотено семейство.

Само ни кажи дали предложението ни ти допада. Ние четирите решихме да живеем заедно тази година, в една къща — само момичета — така че ще бъде забавно!

С най-сърдечни поздрави
Юнона Чеймбърс.“

Разбира се, беше адресирана не само до нея, а и до Клемент. Четирите английски вещици се бяха погрижили за всичко. Ако откажеше да замине, Клемент щеше да научи. А той, с неговите налудничави идеи, вече бе изпаднал във възторг; непрекъснато говореше за прословутото й представяне в глупавото им светско общество.

Защо изобщо се занимаваше?

Но тя отлично знаеше, че това го интересува. Много. Както и изкривеното им понятие за семейство. Бей Линг знаеше, че има право да ги подозира, но също така съзнаваше, че ще трябва да замине.

Нищо. Тази вечер щеше да прави секс с него, два пъти, три пъти. Отново щеше да се опита да накара старческото му семе да стигне до целта. Само веднъж щеше да е достатъчно. Никой не би очаквал от нея да прелети половината свят, докато е бременна...

Бей Линг знаеше за извратените му фантазии. И знаеше как да ги задоволи. И друго не я интересуваше. Клем бе най-изгодната партия. И тя действаше според вековната традиция на властните куртизанки. Жени като нея се бяха издигали от калта и бяха управлявали империи, бяха разполагали с богатството на цели нации. Беше твърдо решена и нейният живот да мине по същия начин и четири предвзети бели хлапачки нямаше да я спрат. Щом не бяха успели да си осигурят парите на чичо им досега, вече бе прекалено късно. И бездруго глезлите не се нуждаеха от нищо. Бей Линг бе стигнала дотук, като бе вършила какво ли не, бе видяла неща, за които онези надути кучки дори не подозираха. И никой и нищо не можеше да застане на пътя ѝ.

Влезе в къщата и погледна въпросително една от прислужниците.

— Той е във втората всекидневна, госпожо — отвърна момичето и леко се поклони.

Също като по филмите. Бей Линг ги бе научила да се покланят в израз на уважение. Ако оставеше тези хора да я карат, както си знаят, щяха да ѝ се качат на главата. Вече бе накарала да уволнят четирима от тях, включително и един от старшите готвачи, който бе работил за Клемент дванайсет години. Нарочно бе избрала него, за да покаже силата си; на всички трябваше да им е ясно, че единствено тя имаше влияние над господаря им.

Втората всекидневна. Както и очакваше, годеникът ѝ бе дълбоко заспал, беше полегнал пред буйния огън в камината в пищно обзаведената стая със старинни жълти завеси от китайска коприна, която гледаше към успокояващия прибор на океана на частния им плаж пред вилата. Тропическото небе притъмняваше в разкошно синьо, все още изпъстрено със златни и червени оттенъци. Бей Линг размаха леко длани пред лицето си; въпреки широко разтворените френски прозорци към двора, вътре бе страшна жега. Кожата на Клемент бе суха и тънка, а кръвта в старческите му вени бе студена като на гущер, помисли си тя.

Но беше преживявала и по-лоши неща.

Внимателно се приближи към него; с малки, ситни стъпки на наложница, като походката на китайска императрица. Той много си падаше по поведението на дама в кухнята и развратница в спалнята, и Бей Линг се стараеше да му угажда. През деня нямаше никаква разпуснатост. Обличаше се скромно и елегантно. Имитираше маниерите на стара Европа. Изучаваше порядките, типични за Аскът, Уимбълдън и Итън, както и глупавите светски балове. Нямаше нещо за Великобритания, което да не ѝ бе известно. И смяташе, че няма никаква нужда от това пътуване...

— Скъпи — прошепна тя с онзи дрезгав шепот, който знаеше, че му харесва. — Скъпи...

Зачервените старчески очи на Клемент примигнаха и той я погледна, мъчейки се да фокусира погледа си.

— Поиска да те събудя в шест — мило каза тя. — Искаш ли да ти приготвя ваната? Можем да се приготвим за вечеря.

Той разтегна устни, засмя се хрипкаво.

— Може би по-късно.

Тя се постара да се изчерви; това му харесваше. Изчервяването беше неговият намек за секс, за нещата, които обичаше тя да прави за

него, за ролите, които я караше да играе.

— Винаги ме караш да чакам — каза тя и леко се нацупи. Докато мислено отправяше молитви към всички богове той да не е в настроение тази вечер.

— Гладен съм. Какво си поръчала?

— Наредих на готвача да ни приготви супа с къри. След това женски омари в масло с киселец и пресни картофки. — Усмихна се. — Бутилка отлично „Шабли“. Надявам се, че ще ти хареса, любими.

— Звучи чудесно.

— Малиново парфе за края — добави Бей Линг. Бързо се бе научила да не използва онези издайнически думи, които Клемент считаше за „просташки“ — „тоалетна“, „извинете“, „десерт“, „порция“, „салфетка“. Проклетите англичани с тъпите им правила!

— Много добре — кимна той доволен. Бей Линг никога не му предлагаше друго, освен типична английска кухня; знаеше, че годеникът ѝ няма да търпи друго. — А писмото, скъпа? Какво ще кажеш за писмото на Юнона?

— О, да — толкова мила покана — внимателно отговори Бей Линг. Както се бе опасявала, можеше да прочете ясно мнението му в очите. — С удоволствие я приемам. Толкова е хубаво, че ще мога да опозная роднините ти. Семейството е най-важното на света.

По дяволите!

Но сделката не бе приключена. Трябваше първо да сложи пръстена на ръката ѝ. И ако това означаваше, че трябва да посети онези кучки в леговището им, тогава Бей Линг щеше да приеме предизвикателството.

Ако си мислеха, че могат да я отклонят от целта ѝ, значи се лъжеха жестоко.

Венера слезе тихо в кухнята и леко се подразни, когато завари Юнона вече да седи там. Беше свикнала да става първа в апартамента на Диана. Утрото бе нахлуло светло и лъчисто в спалнята ѝ на третия етаж, слънцето струеше през прозореца на покрива и нежно я бе събудило, след което тя прилежно се бе отправила към уредите за тренировка — най-напред половин час бягане на пътечката, която бе по последна дума на техниката и за която се бе охарчила доста, а после

и двайсетминутна тренировка пилатес. Половината актриси в Холивуд се кълняха в този метод. Дори и само като си облечеше сладкия екип за тренировка на „Джуси Кутюр“ в бонбоненорозово и бяло, настроението на Венера се подобряваше; сложи си и тънка диамантена гривна на китката, за да покаже на целия свят колко е страхотна.

След това се усамоти в елегантната си баня. Точно до ниската вана в японски стил имаше голям прозорец, от който се откриваше прекрасна гледка към градината. Под лъчите на зимното слънце по бледозелената трева и сребристите бамбукови листенца искряха капчици утринна роса; тя успяваше дори да различи меките сини и лилави тонове на минзухарите, подали главички край дънера на младото дъбово дръвче, а водата на изкуственото поточе проблясваше в необичайно топлото за сезона утро. Невероятната гледка ѝ действаше успокояващо — точно с такива гледки бе свикнала. И бе твърдо решена да не се разделя с тях.

Скъпите козметични средства също успокояваха Венера — познатите и меки ухания на „Кларинс“ и „Канибо“, на крем „Дьо ла Мер“, докато миеше и сушеше лъскавата си грива със сешоара, с боси крака върху мраморния под, загърната в пухкавия си огромен халат. Веднага щом се изсуши, посегна към бельото „Ла Перла“ и избра дълбоко изрязан сутиен с дантела с цвят на капучино, обсипан с миниатюрни перлички, сложи си и бикините от комплекта, а после и любимите си бродирани марокански пантофи — автентични, направени в Маракеш. После се наметна с мекия кашмирен халат с цвят на магнолия, лек и прилепващ към стегнатото ѝ тяло, а и отлично подчертаваше тена ѝ, пристегна колана около тънката си талия и тръгна да слиза, горда от себе си и ранния час, в който бе станала...

Но Юнона вече бе на масата за закуска. И то напълно облечена в елегантен, строг тоалет — жълт костюм и бяла копринена блуза, перлено колие и жълти обувки на висок ток. На Венера ѝ заприлича на стегната пъпка на маргаритка. Юнона би могла да бъде и красива посвоему, стига малко да се отпуснеше, помисли си разсеяно тя.

Ароматът на силно кафе с ванилия изпълваше стаята. Но Венера устоя на изкушението. Никакъв кофеин за нея. Юнона режеше на късчета половин грейпфрут и пред нея имаше и мъничка филийка пълнозърнест хляб.

— Има още грейпфрут, ако искаш.

— Благодаря, но ми трябват протеини. — Венера отиде до бюфета и взе няколко яйца. — Добре е за тренировките с тежести.

— Не мислиш ли, че това не е особено женствено? — попита братовчедка й.

Венера замръзна. Юнона бе женствена колкото манекен на витрината на магазина.

— Не — отвърна кратко тя, докато бъркаше яйцата. — Какво има?

— Тази сутрин получихме нова телеграма — обяви Юнона.

Венера постави лъскавия меден тиган върху газовия котлон, мъчейки се да се държи непринудено, докато цялата трепереше от страх.

— Пак ли е от чичо Клем? — попита тя, докато изсипваше яйцата в горещия тиган и ги поръсваше с малко пипер.

— Не. От Бей Линг.

— О! — Венера въздъхна облекчено. — И какво пише?

— Че ще дойде, разбира се. — Юнона бе влудяващо самоуверена. — Какво друго би могла да стори?

— Добро утро. — Атина се появи в кухнята в оръфания си кариран халат и долнище на мъжка пижама. — Умирам от глад. Надявам се, че не си използвала всички яйца, Венера.

— Трябва да внимаваш какво ядеш — неодобрително се обади Юнона.

— Ще внимавам. — Атина се ухили. — Трябва да се приема достатъчно храна, нали? Бекон с яйца, малко пастет, чай, може би и овесена каша с кленов сироп.

— Не ставай смешна. — Юнона се изчерви от яд. — От теб се очаква да имаш по-изискани маниери, Атина.

— Мислиш, че трябва да добавя и пушена риба, така ли? — нагло подхвърли сестра й.

Венера сложи омлета си в чиния.

— От вас двете ще ме заболи глава. Атина, Бей Линг е съгласна. Идва.

Братовчедка й кимна разсеяно, сякаш не я бе грижа, но Венера знаеше, че не е така. Личеше си по напрегнатите рамене. Високоинтелигентната Атина обичаше да демонстрира пренебрежение

към дребните неща, но Венера знаеше, че и на нея ѝ трябва пари, както и на останалите.

— Значи трябва да имаме план. — Атина отиде до бюфета. — Нещо конкретно...

Венера седна, внимателно нарязва омлета на парченца. Проклетата да е Атина и приказките ѝ за храната. А сега пък си пържеше бекон, което бе истинско мъчение за хората на диета.

За да приглуши глада си, тя пийна голяма глътка вода.

— Ще ида да събудя Диана — каза тя. Би направила всичко, за да избяга от апетитните аромати на закуската на Атина. — Трябва да свикаме военен съвет.

Юнона подхвана лекция на тема облекло. О, господи, мислено възкликна Венера, докато тичаше по стълбите към горния етаж; къщата бе великолепна, но не бе сигурна, че ще може да издържи тук цяла година.

Слава богу, че Бей Линг пристигаше. Ако можеха да се отърват от нея, всички щяха да се върнат към нормалния живот. Венера нямаше търпение.

— Ще организираме парти — заяви Диана.

Мразеше да става рано по какъвто и да било повод, но ѝ подейства като звън на будилник. Усети прилив на енергия, отметна завивките и изтича по мекия килим към банята си, където изми косата си и се облече само за двама минути — семпла, но секси вталена рокля „Джил Сандърс“ в перленосиво, от агнешка вълна, обувки на висока платформа „Л. К. Бенет“ и пухкав шал „Либърти“ в много бледо сиво. Добави съвсем лек грим „Боби Браун“ в телесен цвят. В нейната спалня поне имаше прекрасна гардеробна и тя моментално бе подредила четиридесет тоалета, съчетани перфектно още на закачалките. Трябваше ѝ само да знае каква е температурата и можеше за миг да се облече в прекрасен тоалет всеки ден в продължение на поне един месец.

За момиче, което бе израснало без родители и без дом, това бе много добре. Харесваше ѝ усещането за контрол, което това ѝ даваше.

Другите се бяха събрали в гостната с огромни френски прозорци, от които се излизаше на красивата тераса с бял парапет. Юнона бе

приготвила кана чай; старинният порцеланов сервиз бе подреден върху табла от орехово дърво редом с прекрасната сребърна каничка за мляко и захарницата от времето на крал Джордж, които ѝ бяха любими. Не си бе направила труда да поднесе бисквити. Никой, освен Атина нямаше да ги докосне, а тя не искаше да поощрява апетита на сестра си.

Вече всички бяха облечени. Атина се бе постарала и бе сложила рокля „Карън Милън“. Не подходдаше на фигурата и цвета на косата ѝ, помисли си Диана, но поне се бе постарала. Юнона бе в жълто и бяло, подходящо облечена и елегантна както винаги. Венера бе в мек памучен костюм „Матю Уилямсън“; отиваше ѝ, много повече от онези оскъдни миниполи, които толкова обичаше, каза си Диана, но пак изглеждаше облечена не според възрастта си — трябваше ли панталонът да е толкова плътно прилепнал?

Все пак общата картина бе доста задоволителна. Четири богати жени, красива къща. На тънките им китки искряха златни и платинени часовници — два „Картие“, един „Патек“ и един „Ролекс“. Скъпи бижута проблясваха дискретно на ушите и върху шиите им. Косите им бяха отлично поддържани. Поне засега заплахата от дългове и провал бе пропъдена надалеч.

— Когато Бей Линг пристигне, трябва да я изобличим. Да направим така, че всички да говорят за нея. И чичо Клем никога няма да пожелае да се ожени за нея. Той не би искал да го смятат за измамения глупак. — Диана хладно изреждаше целите им. — Именно затова наехме тази къща, дами. Ще организираме великолепен бал.

— С най-отбрани гости, нали? — попита малко неуверено Юнона. — Не мисля, че чичо Клем ще се впечатли особено от мнението на твоите познати, Диана.

Тя пренебрегна обидната забележка.

— Ще има и от двата вида светски особи, Юнона. Ще поканим всички благородници, които ти познаваш, а аз на свой ред ще доведе популярните светски личности. Искаме максимално голяма публика за падението ѝ.

— А така ще има и допълнителни предимства — съгласи се Венера. — Снобите ще искат да се срещнат с рок звездите, модните икони ще бъдат заплени от графините. Партието ще се превърне в събитие номер едно. Тъкмо ще покажем новата си къща.

— Ще си направим реклама, докато едновременно с това злепоставяме Бей Линг, така ли? — попита Атина.

— Това е съществена част от плана — потвърди Диана. — Ще покажем, че сме преуспели жени, така че чичо Клем да не си въобрази, че отчаяно се опитваме да се отървем от младата му булка.

— Опитайте се да измислите нещо комерсиално — замислено отбеляза Юнона. — Нещо, в което Бей Линг да си помисли, че ни бива.

— Става. — Венера заговори първа. Не смееше да погледне никого в очите. — Аз определено няма вече да се представям за *актриса*. Не е достатъчно сериозно. — Тя се засмя насила. — „Не позволявайте на дъщеря си да излезе на сцената, госпожо Уърдингтън“. Чичо Клем едва ли очаква точно това от една наследничка на Чеймбърс, нали?

Диана се закашля, за да прикрие удивлението си. Коя бе тази натрапница и какво бе направила с малката ѝ сестричка? В гърдите ѝ се надигна гордост.

— Но аз още обичам филмите. Просто няма да участвам в тях. — Венера сви рамене, но не можа да заблуди никого. — Ще основа компания, която ще се занимава с изкуство. Може би с кино. — Лицето ѝ помръкна само за миг, а Диана се запита дали тя не си спомня за онова парти в дома на Ханс Тирш. Сестра ѝ не бе обелила и дума за Ханс след онова прослушване.

— И *ти* ли ще се занимаваш с нещо комерсиално? — скептично се обърна Атина към Юнона.

— Естествено, че не. — Тонът на Юнона бе леден. — Но имаме нужда от някакво обяснение, някакво извинение за факта, че четири явно много богати жени си делят една къща. Ако кажем, че всички започваме нов бизнес, ще се получи доста добре. Мисля, че бих могла да се престоря, че започвам бизнес с недвижими имоти. Диана, имаш ли някакви идеи?

Диана вдигна рамене. В какво я биваше, в какво бе достатъчно добра, че да печели пари? Списъкът изглеждаше отчайващо къс.

— Вероятно ще се насоча към интериорен дизайн — каза тя. — Лесно е да се говори за това, без в действителност да имаш каквото и да било понятие от бизнес. Много от приятелите ми го правят в крайна сметка.

— Харесва ми. — Атина кимна. — Идеално е за фалшива кариера.

Юнона погледна малката си сестра с топлота.

— Атина, ти си добре. Засега. Но ще трябва и ти да помислиш за нещо.

Тя само се намръщи.

— Добре, добре — каза.

— Отлично — отбеляза Юнона. — Значи се разбрахме. На партито ще оставим Бей Линг да се изложи публично и ще дадем храна на жълтата преса. Много по-лесно е да пишат за теб, когато има какво да критикуват. — Тя приглади полата си от лъскава материя. — Само не се увличайте прекалено. Смисълът на цялото това упражнение е да направим така, че на никоя от нас да не ѝ се налага да работи наистина.

Диана кимна, останалите — също. Наградата в това съревнование бе само една и не биваше нито за миг да се отклоняват от целта.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корпоративната сграда на „Родън Риълти“ се издигаше високо в небето. Диана стоеше на отсрещния тротоар и гледаше към нея. Очевидно човекът, при когото идваше, не вярваше в половинчатите мерки. Макар че тук не бе Ню Йорк, нито Лос Анджелис или Вашингтон и макар че Карл Родън имаше ограничени интереси в Европа, той все пак бе купил един от небостъргачите в Доклендс. Беше един от първите и сега името Родън бе изписано над мраморната фасада с триметрови месингови букви, които проблясваха на слънцето. От централния вход се влизаше през четири едва забележими врати, които се отваряха с тихо просъскване и се затваряха безшумно.

Диана бе идвала тук и преди, естествено. На приземния етаж имаше ресторант, оценен с три звезди от справочника „Мишлен“, както и изключително луксозен автосалон. В импозантното фойе имаше мебели „Мийс ван дер Рое“, модерна класика по стените, гледка към огромен плувен басейн, закрит със стъклени стени, за корпоративните шефове в сградата. Тук се намираше един от салоните за здравословен начин на живот, които бяха запазена марка на Родън, и мястото неизменно бе претъпкано. Посетителите можеха да се наслаждават на гледката на стройните тела, плуващи в тюркоазните води, които сякаш преливаха направо в Темза. Находчиви архитектурни решения и съдържана палитра в сиво, маслинено и кремаво действаха успокояващо. Много пари и отличен вкус.

Диана въздъхна мислено с копнеж. Карл Родън бе от по-висшата лига. Недостижим, дори преди появата на противната Бей Линг. Замисли се за финансовото му състояние. Родън вероятно бе първият човек, когото бе срещала, по-богат дори и от самия чичо Клем.

И естествено излизаше с двадесет и четири годишно момиче, напомни ѝ разумът.

Тази мисъл развали настроението ѝ.

Диана погледна отражението си в една от огледалните стени. Стилна и елегантна, определено. Но красива? Пръстите ѝ неволно се

вдигнаха към лицето, бавно, замислено ги прокара по устните си, търсеше издайнически малки линии, леко увиснала кожа около клепачите, някакви следи от годините. Ами косата ѝ — дали още имаше блясък?

Никога не се бе съмнявала в себе си, не и по този начин. Но внезапно самочувствието ѝ бе разклатено. Диана не можеше да откъсне очи от отражението си. Смяташе, че изглежда добре. Но какво пропускаше? Какво ѝ липсваше, какво Родън не бе открил в нея?

Изпитваше силни емоции. Страх, съмнение. А после, почти с облекчение, почувства прилив на чист гняв. Именно затова бе дошла. Родън бе взел идеите ѝ и ги бе обявил за свои. Вярно, тя сама си беше тръгнала. Но все пак. Защо един толкова богат човек ще си присвоява заслугите ѝ?

Все едно. Диана тръсна леко глава — също като куче, измокрило се след разходка в полето. Беше дошла тук с определена цел. Когато настъпеше вечерта на великолепното парти, тя нямаше да бъде само перфектната светска дама. Щеше да бъде и бизнес дама.

Или поне да изглежда като такава.

Карл Родън можеше да ѝ помогне. Трябваше да се овладее. Диана се усмихна ослепително и се приближи до бюрото на рецепцията; там имаше шест момичета със слушалки, закрепени зад ушите им, и всички прехвърляха телефонни разговори. Сякаш се намираше на борда на космически кораб.

— Здравейте. — Тя се усмихна самоуверено на едно от момичетата. — Искам да видя Карл Родън, ако е в офиса си.

Момичето само повдигна едната си вежда. Бе с елегантна къса прическа, грижливо гримирана; всички бяха облечени с вталени тениски и черни панталони капри, също като асистентките в някой луксозен салон за красота в Мейфеър.

— Ако е в офиса ли? Имате ли уговорена среща?

Диана поклати глава, като продължи да се усмихва.

— Аз съм негова приятелка; каза ми да се отбия, когато поискам.

— В момента има съвещание — с равен глас съобщи момичето.

— Чудесно. Позвънете на секретарката му, моля, и му предайте, че Диана Чеймбърс го чака за среща, както сме се разбрали.

Рецепционистката само отвори идеално начервената си уста, но погледът ѝ срещна този на Диана и посетителката надделя.

— Само секунда. — Натисна няколко копчета. — Синтия, обажда се Алис. При мен е една госпожа за среща с господин Родън. Казва, че е негова приятелка, няма предварително уговорен час. Казва се Дейна Чеймбърс.

— Диана.

— Добре. — Момичето погледна Диана. — Един момент — каза то враждебно.

Диана погледна часовника си, търсейки начин да се успокои. По дяволите, толкова лесно организираше пищни партита. Ако така стояха нещата в работна среда, изобщо не искаше да се занимава повече. Дори и основаването на фирма само за параван изискваше досадно много усилия, а сега и доза унижение.

Момичето тъкмо кимаше в отговор на чутото в слушалката и по бузите ѝ плъзна лека руменина.

— Госпожице Чеймбърс, можете веднага да се качите. — Тонът бе малко по-топъл. — Офисът на господин Родън е на четиридесет и първия етаж.

Диана усети лека тръпка на тържество.

— Благодаря — отвърна тя любезно.

Момичето не заслужаваше дружелюбно отношение, но тя вътрешно съзнаваше, че не бива да се държи грубо. Освен това сега я топлеше усещането за победа; Родън *искаше* да я види и сега всички се питаха коя ли е тя. Тръгна уверено към асансьорите. Лъскавите метални врати се отвориха безшумно и тя пристъпи в отлично проектираното пространство на асансьора — малка скамейка и облицовка от черен мрамор, дискретно осветление с диодни лампи. Архитектите на Родън се бяха погрижили да не пропуснат нито един детайл, нито едно кътче от функционалните пространства. Мислено си отбеляза да се отбие през тоалетните, докато е тук. Те винаги бяха показателни за вниманието към детайлите.

Четиридесет и първият етаж бе мансардата. Натисна копчето и усети как бързо полита нагоре, така че след секунди усети леко пукване в ушите.

Когато вратите се отвориха, видя застаналата пред тях жена, която я очакваше. Беше малко над четирийсетте и изглеждаше страшно делова — стегнат кок, никакви бижута, хубав костюм — класически

модел „Дона Карън“, допълнен с обувки на нисък ток „Джими Чу“. Диана забеляза и дискретното проблясване на семпъл златен часовник.

— Госпожице Чеймбърс, аз съм Синтия Харт, първата асистентка на господин Родън.

Диана се усмихна.

— Първата? Колко още има?

— Шест — отвърна жената без следа от хумор в гласа. — Бихте ли ме последвали, моля?

Поведе Диана през лабиринт от кремави стени и мек гълъбовосив мокет, покрай различни офиси с впечатляваща панорама към хоризонта над Лондон, докато стигнат до приемната пред кабинета му. Тук имаше два големи италиански дивана, малък бар с декоративен водопад, плодове, различни видове минерална вода и педантично подредени вестници от три континента. Стъклената стена разкриваше панорамен изглед към проблясващата под слънчевите лъчи Темза, по която се носеха мънички лодки и корабчета — също като детски играчки в някое поточе.

— Господин Родън ви поднася извиненията си. Тъкмо приключва срещата си с японски инвестиционни банкери. Мога ли да ви предложи кафе, докато чакате?

— Благодаря ви. Предпочитам го чисто. — Така щеше да има какво да прави, докато чака. Диана овлажни устни, внезапно притеснена. Дали целта на този разкош бе да очарова, или да уплаши посетителя? Тя обичаше партитата и модните клубове, места, където се чувстваше в свои води. Но офисът на Родън бе извън нейната територия. Сега, когато бе успяла да се вмъкне тук, какво точно щеше да му каже?

В стената пред нея се отвори врата. Диана леко подскочи. Толкова хитроумно бе вградена, че не я бе забелязала. Родън се появи, придружен от трима японци на средна възраст, които му се поклониха.

Той им отвърна нещо на японски и последваха още поклони. Диана леко се поизправи на дивана. На собствена територия Родън ѝ се стори още по-привлекателен. Прошарена коса, сиви очи, гъсти черни мигли, майсторски ушит костюм от черна вълна и свободна риза в много бледосиньо. Забеляза масивен платинен „Ролекс“, но никакви други украшения.

Мъжете се отнасяха с голяма почит към него. Диана го разбра по езика на телата им; беше нещо повече от обичайната японска любезност, те отчаяно търсеха одобрението му. А Синтия и останалите секретарки бяха седнали с изправен гръб; очите им бяха вперени в него, раменете — изпънати назад, така че гърдите им бяха изпъчени. Две от по-младите жени инстинктивно пригладиха коси.

Забележително, каза си Диана, естествено женско поведение пред мъжкаря, който е водач на глутницата. Сякаш не можеха да се контролират.

Не би могла да вини момичетата в офиса. Той наистина изглеждаше невероятно. Каквото и да казваха всички, цялото това богатство, тази власт, съсредоточена в ръцете му... действаша опияняващо.

Родън се обърна към нея.

— Госпожице Чеймбърс. — Усмихна ѝ се топло. — Каква приятна изненада. Заповядайте.

Тя стана, макар че коленете ѝ внезапно бяха омекнали, и го последва през плъзгащата се дъбова врата в кабинета му.

Невероятен лукс. Кабинетът имаше мраморни стени с много високи и тесни прозорци от пода до тавана. Паркетът изглеждаше като взет направо от двореца Версай и бе застлан с огромен великолепен персийски килим в кремаво и синьо; бюрото на Родън бе масивно и голямо, според нея бе от осемнадесети век. На стените имаше часовници, които показваха времето в Ню Йорк, Токио и Франкфурт. Всичко говореше за огромна власт.

— Заповядай, седни.

Родън посочи към два фотьойла в единия ъгъл, точно срещу катедралните прозорци. Оттук се разкриваше главозамайваща гледка над Лондон; погледът ѝ стигаше нагоре по реката чак до Парламента.

— Благодаря. Добре че не ме е страх от високото.

— Мен ме беше страх. — Той сви рамене. — Именно затова разположих кабинета си на мансардния етаж.

— За да се плашиш ли?

— Не. За да се изправя в лице със страховете си. Човек не може да стигне доникъде в този живот, ако бяга и се крие. — Усмихна се леко. — Сега височините са моя втора природа. Винаги сядам до прозореца в самолета.

Тя кимна, не знаеше откъде да започне. Родън повдигна вежди.

— Изненадваш ме, Диана. Когато се срещнахме последния път, съвсем не ти липсваше дар слово.

— Заради офиса е. — Тя си наложи да отмести поглед, загледа се в ноктите си. Последното нещо, което би искала, бе Родън да забележи колко е привлечена от него.

— Преди не бе чак толкова впечатлена.

Думите му я отрезвиха. Стегна се. Достатъчно зле беше, че Родън бе успял да я впечатли наистина; щеше да стане хиляди пъти по-лошо, ако му позволише да го забележи.

— Ами, това е доста вулгарно демонстриране на власт — отвърна тя с овладяна усмивка, — която си придобил благодарение на хотелския бизнес. И тъй като според вестниците излиза, че аз съм направила значителен принос в най-новия ти лондонски проект, реших да дойда и да поискам да ми бъдат признати заслугите.

Той се облегна назад и я изгледа замислено.

— Предположих, че може да е нещо подобно. Искаш да ти призная заслугите.

— Нещо повече — каза Диана. — Искам да приема предложението.

Усмивката на Родън се разтегли още малко и тя си помисли гневно, че той си играе с нея.

— На онази вечеря, както и на самия обект, ти ми даде да разбера, че работата е под достойнството ти. Че изобщо не би и помислила да станеш мой служител. Сега излиза, че си променила мнението си, само заради някакви писания във вестниците? Стига, госпожице Чеймбърс. Искам да знам истинската причина.

— Това е истинската причина. — Диана се насили да го погледне право в очите, да не мигне и да не сведе глава. — Няма да бъда служител. Вярно е, не мога да си представя стандартно работно време. Добрите клубове затварят прекалено късно за работен ден от девет до пет. Не, искам да бъда твой консултант. Основах фирма. — Отвори чантата си, извади сребърна кутия за визитки, върху която бяха гравирани инициалите ѝ, и му подаде една от новите си визитни картички.

— „Чеймбърс Инкорпорейтид“ — прочете той на глас. — Това ли е?

— Кръстих фирмата на себе си. Сама го измислих. Защо не? — Диана отметна тъмната си коса. — Харесва ми, дори и на теб да не ти допада.

— И какво по-точно мога да направя за теб?

— Да станеш първият ми клиент, господин Родън. И да обявиш публично договора между нас.

— А ако откажа? — Погледът му обходи тялото ѝ, плъзна се по костюма, по стомаха ѝ, предизвиквайки тръпка вътре в нея. — Какво ще направиш, ще ме съдиш ли?

Диана поклати глава.

— Може и да не съм завършила Оксфорд, но не смятам, че съм глупава. Имаш достатъчно пари, за да наемеш всички адвокати в Америка. Ще ме смачкаш в съда.

— Така е — съгласи се той хладнокръвно.

— Не става въпрос какво мога да направя, ако ми откажеш. А за онова, което ще предложи, ако приемеш. Знаеш колко добра се оказва идеята ми за суперлюксозен център за здраве и красота. Но това е само една идея. Имам и още много такива. Никой не познава Лондон като мен. — За своя изненада Диана усети, че говори разпалено. Сега, когато седеше в офиса му, пред него, отчаяно искаше да го спечели. Търсеше одобрението му. Държеше да сключат сделка. — Видя го, когато ме покани на обекта.

— Мислех си, че може да ми кажеш имената на някои добри клубове. — Подиграваше ѝ се. — А и се опитвах да бъда любезен с гостенка на Тирш.

— Е, сега знаеш повече. Идеите ми са незаменими. Сигурна съм, че интересът на „Стандарт“ е достатъчно убедителен фактор, за да ми дадеш шанс да опитам.

— Значи искаш да получиш шанс. Без никакъв предишен опит в бизнеса, като изключим правенето на резервации в скъпи хотели.

Това определение я засегна.

— Родън — ядосано започна тя, — ето какво предлагам. Наемаш ме. Ще го оповестим публично. Аз — моята фирма — ще работя за теб безплатно. Ще посветя усилията си денонощно на хотела за един месец. В края на този срок ще ми платиш, колкото поискаш.

Очите му се разшириха и той се засмя.

— Ами ако поискам да ти платя едно пени? Или съвсем нищо?

— Ще поема риска — отвърна Диана. — Вярвам, че мога да те задоволя. И че ще получа възнаграждение според заслугите си.

— О! — възкликна Родън и в очите му проблесна игриво пламъче. — Можеш да ме задоволиш. Наистина е вярно.

Стомахът на Диана се преобърна. Нима флиртуваше с нея?

— Много смело предложение — заяви той. — Харесва ми куражът ти. Много добре. Имаме сделка.

— Ще обявиш ли, че си наел моята фирма?

— Да.

Диана се изправи.

— Кажи на твоите специалисти по връзки с обществеността да ми изпратят прессъобщението. Аз ще поема нататък.

Карл Родън също се изправи.

— Тук аз заповядвам — каза той. — Мой служител или изпълнител на договор, все едно — работиш за мен. Светският живот е нещо съвсем различно от бизнеса. Ако възнамеряваш да навлезеш в бизнеса, значи трябва да запомниш, че аз съм шефът.

— Да, сър — отвърна тя.

Той се усмихна.

— Ще ги накарам да ти изпратят прессъобщението.

Подаде му ръка, той я стисна и Диана се постара да не се разтрепери от вълнение при допира на кожата му до нейната.

— Харесва ми да правим бизнес заедно. Ще поддържаме връзка — каза тя, като си мислеше колко делово звучи, също като Юнона.

Но Родън вече бе отишъл до бюрото си и пишеше нещо на компютъра си. Беше забравил за Диана и това я подразни.

— Между другото. — Той вдигна глава и тя спря. — Секретарката ми ще ти се обади. Ще те свърже със Сузи, приятелката ми. Познаваш я, нали?

— Не лично — отвърна Диана. След онова приятно сексуално напрежение помежду им това ѝ подейства, сякаш я заляха с кофа ледена вода. О, да, неговата приятелка супермодел бе излязла на сцената.

— Тя е модел — каза той съвсем излишно. — Знае това-онова. Искам да я включа в този проект. И тя има някои идеи.

Как ли пък не.

— Разбира се. — Диана побърза да върне усмивката на лицето си. — Ще се радвам да си поговоря със Сузи...

— Ще се видим пак — измърмори Карл Родън и вдигна телефона. Беше отдал цялото си внимание на разговора, преди тя да стигне до вратата на кабинета му.

Юнона отложи момента толкова, колкото можеше.

Бизнес. Кой искаше да се разпрavia с това? Не и тя. Никога. Цялото ѝ съществуване бе основано на една фантазия — живот на благородничка от осемнадесети век; обичаше книгите на Джейн Остин, в които една жена можеше да бъде студена и да я уважават за това, можеше да гледа отвисоко онези, които бяха „търговци“. Тя бе непоправим сноб и го знаеше.

А сега онази пресметлива малка тайландска кучка я караше да поеме по този път...

Трябваше да започне с най-наложителното. Умееше да отлага нещата с финес. В крайна сметка партито за Бей Линг трябваше да бъде много бляскаво събитие. Юнона се усамоти в облицованата с орехово дърво библиотека, за да планира атаката си. Можеше да разчита поне на една графиня, но за да се получи първокласно събитие, трябваше да присъстват поне три. Можеше да покани няколко арабски кралски персони, две графини, както и племенницата на претендента за персийския трон; още неколцина колоритни фигури с тлъсти попечителски фондове, един директор на пансион в „Итън“, жокей с много спечелени купи, както и двама министри. Като се добавят и няколко от посланиците на по-важните държави, вече имаше добра перспектива за сполучливо парти.

Вече бе съставила план: щеше да има лично поднесени покани, подписани от четирите братовчедки Чеймбърс; храната щеше да бъде осигурена от най-добрата фирма за кетъринг в Лондон — „Дисмор и Хоукс“; камерна музика — по нейно настояване; и тя сама щеше да се погрижи за осветлението и подреждането на градината.

Юнона бе експерт в организирането на празненства. Няколко обаждания, набързо нахвърлян проект за поканите и всичко бе готово. Диана щеше да добави някои модни щрихи: знаменитости от тефтерчето си, пълно с контакти от шоубизнеса, артисти и

собственици на клубове, кинодейци. Все хора, които Юнона дори не искаше да познава. Но те щяха да добавят щипка пикантност към еднообразния ѝ списък от аристократи и едри земевладелци. Разбираше, че тази допълнителна съставка щеше да превърне партито в събитие, което никой нямаше да иска да пропусне, а след това естествено следващото щеше да бъде още по-голямо.

Колкото по-голямо бе партито, толкова повече отзиви в пресата получаваше.

И щеше да има повече статии, в които да осмиват Бей Линг.

След утрото, прекарано в подготовка и планиране на партито, всичко бе на мястото си. Което връщаше Юнона към първоначалните ѝ терзания. Трябваше да стане част от света на работещите хора.

Седеше в кабинета и отпиваше бавно чай от лайка, сгушена уютно в едно от кътчетата до прозореца с изглед към градината. Слънчевите лъчи рисуваха светлосенки по моравата, а високите треви се полюшваха от лекия бриз. Прекрасен лондонски ден. Нима за в бъдеще щеше да се наложи да прекара такъв ден в някой офис?

Внезапно се запита с гняв какво ли прави Джак. Стараеше се да не мисли за него, да не ѝ липсва. Той бе минало! Но днес, когато останалите момичета бяха в града и се занимаваха със своите измислени кариери, тя бе останала съвсем сама. Какво ли би казал Джак, ако разбере, че тя кандидатства за работа? Щеше ли да ѝ се присмее? Да се подиграе?

Представи си красивото му предизвикателно лице с онази сурова челюст, която винаги бе покрита с тъмна набола брада, която никак не прилягаше на един джентълмен, спомни си тъмните му шотландски очи, вперени в нея. Въпреки волята ѝ я обля вълна на копнеж. Бяха минали седмици, откакто Джак я бе напуснал, а още повече време бе минало, откакто я бе докосвал. Колко още месеци, години може би, щяха да минат, преди да намери с кого да излиза, за кого да се омъжи... А и после дали той щеше да я вълнува така, както Джак?

Безразсъден негодник. Егоистичен... и слаб. Юнона отменна решително глава, макар че нямаше кой да я види. Тези мисли я караха да се ядосва. Нима сега щеше да тъгува за загубата на Джак? Тя бе свободна и това бе важното.

Скочи на крака, пресегна се над зеленото сукно на дъбовото си бюро към тънкия бележник „Смитсън“ и прелисти познатите му

бледосини страници. Край с Джак. Щеше да му покаже за какъв мъж можеше да се омъжи жена от фамилията Чеймбърс. Питър Лорд, яростно си помисли тя. Един от най-остроумните гости на нейните вечери, както и най-желаният ерген в Лондон. Бе пристигнал преди година от Южна Африка, където притежаваше огромни лозови масиви и сафари парк, както и първокласна агенция за недвижими имоти, която носеше името му. Сега ръководеше процъфтяващ бизнес, свързан с намирането на жилища за едни от най-капризните клиенти в Лондон: руски олигарси с милиарди в задния джоб, арабски бизнесмени, тъпкани с долари от петрола, китайски предприемачи, стигнали чак до великолепните имения в „Хайд Парк“ и Мейфеър, където разполагаха с отлична охранителна система. Питър бе роден светски лъв и бе истински удар за нея да го доведе на няколко от успешните си вечерни приеми. Юнона знаеше, че е разведен; втората му жена бе останала в Кейптаун, след като бе получила и вила в Монако като част от сделката в бракоразводното споразумение. Юнона се бе постарала да разучи коя е жената. На снимките в списанията я бе видяла отрупана с диаманти „Де Биърс“. Направо да се разплаче човек.

Естествено и самият Питър бе южноафриканец. Така че нямаше благородническа титла. Но семейството му бе от холандски произход. Може би имаше и нещо повече в това... определено имаше много по-добро потекло от проклетия Джак Дарлинг. Юнона мислено благодари на господ, че бе настанила Питър до Миси Хамилтън, новата лейди Корк, на последната вечеря в старата си къща. И той бе останал очарован от мястото си. Новобогаташите винаги обичаха наследствените титли.

Време бе да поиска да ѝ върне услугата. Юнона изгълта набързо чая си от лайка за кураж и позвъни в офиса му.

— За мен винаги е удоволствие. — Питър пое ръката ѝ и предвзето я целуна. — Какво мога да сторя за теб, скъпа моя?

„Лорд Естейтс“ имаше офиси в елегантна градска къща в Мейфеър — прекрасна викторианска сграда от червени тухли на ъгъла на „Хайд Парк“. Приземният етаж бе преустроен в просторно помещение без преградни стени, което напомняше на британската библиотека: имаше афгански килими, редици от томове с кожени

подвързии, махагонови мебели, а момичета с поли от туид и перлени колиета отговаряха на телефоните. Беше като Дисни-версия на стара Англия — много скъпа и точно каквато един чужденец би приел за образец на класиката. Юнона моментално оцени доверието, което атмосферата на офиса вдъхваше у клиентите на Питър Лорд.

— Може ли да отидем в кабинета ти? — попита тя.

— Моят дом е и твой дом. — Той се засмя и отвори широко вратата към личния си кабинет. Подът му бе застлан с мек и син като уеджуудски порцелан килим, на стената имаше картина с ловна сцена, както и снимки в позлатени рамки, на които Питър бе с различни знаменитости и политици. Имаше светло бюро, както и безкрайно неудобен и масивен честърфийлдски диван. Юнона седна, а Питър се настани на ръба му и ѝ се усмихна широко. Имаше красиво и гладко избръснато лице, веждите му бяха изкусно оформени, а ноктите на ръцете — с поддържан маникюр. Беше добре облечен — с костюм „Пол Смит“ и обувки „Джон Лоуб“.

Пълна противоположност на Джак. Този извод затвърди решителността ѝ.

— Имам нужда от малка услуга — подхвана тя ведро. — Трябва ми нещо като работа.

— *Нещо като работа?* — Той повдигна едната си вежда. — Това не е ли като да си малко бремна?

— О, не искам да правя кариера или нещо подобно — увери го Юнона. — Това не е в мой стил.

— Не съм си го и помислил, скъпа.

— Но е толкова скучно само да пазаруваш и да организираш партита по цял ден. Харесва ми това, което правиш ти. А знаеш, че аз имам отлични връзки и много набито око. Може да знам за няколко отлични имота, които още не са обявени на пазара. Ще трябва да ми платиш само символична сума. — Юнона се изчерви, само като повдигна въпроса за заплащането. — Джобни пари за „Лорд Естейтс“. Но наистина смятам, че ще бъде забавно да се запозная с бизнеса с недвижими имоти, с най-отбрана клиентела, разбира се. Следобедите могат да бъдат ужасно отегчителни, когато няма какво друго да правиш, освен да се мотаеш у дома.

— Хмм. — Усмивката му бе все така широка, но той не бе приел предложението ѝ с възторг. Юнона изтръпна от срам вътрешно. Беше

по-ужасно, отколкото си го бе представяла. Нима щеше да се наложи да го моли? — За какви имоти говорим точно, скъпа? Можеш ли да ми дадеш пример?

За щастие можеше.

— Лизи Лотиън търси наемател за къщата си в Сейнт Джеймс. Има осем спални и два апартамента за прислугата, прелестна градина с каменна ограда, паркинг с пропуски. Още не е казала на никого. Ненавижда мисълта някой брокер да обикаля фамилната къща. Но няма да има нищо против, аз да се заема с имота. Приятелки сме от сто години.

Очите на Питър светнаха от удоволствие.

— Наистина е така.

Юнона се съвзе. Реши да се възползва от предимството си.

— Това е точно в твоята сфера, според мен. „По заръка на овдовялата маркиза на Лотиън...“ Това би привлякло моментално някой инвестиционен банкер от Уолстрийт, и то за нула време.

— Точно така. — Той се усмихна мило. — Виждам, че ще бъдеш много полезна. Виж, не бих могъл да ти плащам някаква официална заплата...

Вътрешно отново изтръпна. Трябваше да има някаква печалба, иначе веднага щеше да се разчуе. Кариерите им можеха да са полусериозни, но не и напълно измислени, иначе Бей Линг щеше да прозре измамата и да каже на чичо Клем, че отчаяно се стремят към парите му.

— ... но ще има комисиона и за теб — добави той с дяволито намигване. — И можеш да си я спечелиш още с първата сделка, ако успееш да сключиш договор за имота на Лизи.

Юнона кимна. Беше много мил. Но според миналия ѝ опит, колкото и ограничен да бе, мъжете не обичаха лесни жени. Тя не бе толкова красива като сестра си или братовчедките си; отлично го съзнаваше. За да спечели един мъж, Юнона Чеймбърс трябваше да разчита на силата на личното си очарование. Реши, че същото важи и за сключването на бизнес сделка.

— Щом ще работя само за комисиона, искам десет процента — хладнокръвно заяви тя. — И предварително заплащане на разносните.

— Плащаме пет процента.

— Не и на мен, скъпи — отговори му тя. — Аз ще привлека клиенти от по-висша класа. Това ще се отрази добре на „Лорд Естейтс“.

— Вярно е. — Той пъргаво скочи на крака. — Дадено! Ще накарам някое от момичетата да те включи в списъка със служителите ни. Ще ти дадем собствен офис, не много голям, разбира се. И ще имаш визитни картички. Ела още утре и всичко ще бъде готово. Работното време е от девет до четири.

— Ще трябва да стана раничко — проточи Юнона, за да прикрие колко омразна ѝ бе дори самата мисъл за това. Да спазва стриктно работно време? Каква скука! — Предполагам, че все ще успея...

— Би било много интересно да видя как се справя прочутата госпожа Дарлинг — добави Питър.

— Дарлинг? Искаш да кажеш Чеймбърс.

Той леко наклони глава настрани.

— Не си ли взела фамилията на Джак? Голям хубавец е твоят съпруг. Щастливка си ти. — Питър я смушка с лакът и Юнона се зарадва на фамилиарното му поведение. Сега се държеше много топло с нея. Е, щом искаше да флиртува с нея, можеше да го зарадва с добри новини.

— Така беше, но явно си пропуснал последните новини. Развеждаме се.

Питър разтвори широко очи.

— Не говориш сериозно, нали? Предположих, че всички слухове са само празни приказки. Особено, след като напоследък толкова му потръгна.

Юнона изсумтя.

— Двамата с теб явно имаме различна представа за това какво означава на някого да му потръгне, Питър.

— Ами новият ресторант? „Пушената съомга“, така го е нарекъл, нали?

Джак винаги бе мечтал да даде това име на бъдещия си ресторант в Шотландия.

— Значи най-сетне го е отворил — отбеляза Юнона и с лекота отхвърли тази мисъл. И така да е, какво толкова? Джак Дарлинг явно се правеше на майстор-готвач в някакъв забравен от бога ресторант с

карирани покривки на масите и свещи в стъклени бутилки. Голяма работа.

— О, да, отворил го е. И така може да се каже. — Питър говореше превъзбудено и очевидната му радост подразни Юнона. Явно знаеше нещо, което не ѝ бе известно. Наложил се да прехапе устни, за да не му зададе въпроса, който пареше на езика ѝ.

Той я избави от мъчението.

— Миналата седмица съобщиха, че „Би Би Си“ явно са му предложили собствено готварско шоу. Пишеше го в „Ивнинг Стандарт“... Удивен съм, че не си го видяла. Можеше да се превърне в новия Гордън Рамзи, но той предпочете да не го прави. Заяви, че вместо това ще обучава своите помощник-готвачи... Искал новият му ресторант да спечели три звезди на „Мишлен“. Казват, че със сигурност би могъл да ги получи, а едва е открил ресторанта.

— Три звезди на „Мишлен“?

Юнона бе тотално смаяна. Знаеше какво означава това, знаеше точно какво означава.

— Но той едва е отворил заведението.

Питър се подсмихна хитро.

— В притурката за имоти на „Съндей Таймс“ от миналата седмица представиха селото, в което се намира, и отбелязаха, че цените на имотите са се качили с десет процента, само заради интереса на любителите на добрата кухня.

— Е, поздравления за Джак. — Юнона се насили да го каже. — Опасявам се, че аз не проявявам интерес към готвенето. Нито към готвачите — добави тя, без да може да съдържа язвителността си.

— Говори се, че ще стане мултимилionер преди Коледа. Но той казва, че не го интересува. Не го правел за пари.

Юнона стисна зъби. Новината ѝ подейства като леден душ. Тъкмо когато имаше план как да отстрани Бей Линг, тъкмо когато бе намерила идеалната къща и бе успяла да създаде привидна фасада на благополучие, когато усещаше, че може да се справи с всичко — ето че получаваше този удар под кръста. Сякаш някой я бе ударил с юмрук в корема.

Почувства се огорчена. Проклетият Джак, естествено, че бе изчакал момента да я напусне, за да преуспее — вероятно напук на нея.

Мисълта, че той е станал собственик на верига от ресторанти, бе непоносима; щеше да стане много богат, собственик на голяма компания с акции на борсата, докато тя бе зависима от благоволението на чичо Клем. В главата ѝ изникнаха ужасни картини. Как Джак купува отново старата им къща. Джак с много по-млада и по-красива жена...

— Още пазя номера му — обади се Питър Лорд, явно развеселен от изражението ѝ. — Да му се обадя ли от твое име? Да се опитам да ви сдобря?

Юнона изпъна рамене.

— Питър, скъпи, нима си въобразяваш, че ми липсва онзи шотландски грубиян? Ако все пак е научил как да свърши нещо полезно в живота си, толкова по-добре за него, но се опасявам, че вече ще губи времето на някоя друга жена.

— Уха — възкликна Питър Лорд и окончателно я вбеси.

Юнона побърза да си припомни колко богат е този мъж.

— Ще дойда още утре — каза тя само.

— Ето. — Питър се протегна над бюрото си и ѝ подаде договор.

— Накарай Лизи Лотиън да подпише това.

Тя само се усмихна сдържано и му го върна обратно.

— Веднага щом се настаня в офиса си — отвърна му тя.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Венера обожаваше да плува в огромния басейн на хотел „Виктрик“. Имаше усещането, че се гмурка направо в небето. Когато надигаше глава след всеки замах, Лондон се простираше пред погледа ѝ. Благодарение на тренировките поддържаше добра форма. Освен това, плуването подобряваше концентрацията.

Думите на Джейкъб Сегър я бяха прорязали като нож. Но раната бе толкова дълбока, само защото той бе прав.

Диана и братовчедките ѝ бяха смаяни. Но Венера не бе просто наранена. Беше стигнала до самото дъно. Беше отхвърлена за ролята на Мод, бе загубила агента си, бе разбрала, че е нежелана в Лондон. Бе се сбогувала окончателно с голямата си мечта. И макар да го мразеше, да го ненавиждаше с цялата си душа, Венера не можеше да спре да мисли за Ханс Тирш. В хладните прегръдки на милостиво скриващата я вода в басейна тя усещаше как потръпва от удоволствие при спомена за докосването на ръцете му.

А после, както винаги, мислите ѝ се проясняваха и следваше лекият шок на срама, отхвърлянето и унижението, когато Венера си спомнеше как ѝ бе отказал ролята.

Дали ѝ се бе присмивал? Може би се бе шегувал за нейна сметка, докато правеше секс с новата си Мод, момиче с десет години по-младо от Венера?

Доброто ѝ настроение бе напълно съсипано и Венера побърза да доплува до стълбата на басейна, изкачи се по нея и излезе от водата. Няколко чифта мъжки очи проследиха как водата се стичаше по стройното ѝ стегнато тяло, докато отиваше към шезлонга си, където се наведе да вземе пухкавия си бял халат. Страстното ѝ желание се бе превърнало в нажежена до бяло омраза. Венера искаше да унищожи Ханс Тирш. Но как би могла да го постигне? Една разорена бивша актриса, без никакво влияние или връзки в бизнеса?

Зае се да подсуши русата си коса с кърпата и инвестиционните банкери наоколо останаха без дъх при вида на тънката диамантена

гривна на „Жарар“, която проблясваше на китката ѝ. Е, добре, може и да не бе напълно разорена, призна тя. Но почти.

Ханс Тирш не бе зависим от богатия си чичо. Или от попечителски фонд. Беше влиятелен продуцент...

Продуцент. Спомни си какво ѝ бе казал онзи агент, Джейкъб Сегър. Внезапно тя рязко спря да суши косата си и висящите ѝ златни обеци се разлюляха и блеснаха в отразената от басейна светлина. Мисълта я порази със силата на мълния. Разбира се, именно това трябваше да направи. Никакви досадни и продължителни курсове във филмовата академия в опит да стане режисьор на този късен етап. Никакво подмазване на шефовете на агенции с надеждата да я вземат като стажант, работещ за жълти стотинки, докато урежда роли на момичета, много по-млади от нея. По дяволите, не. Да си продуцент, бе лесно, както и намирането на страхотен сценарий. Колкото до разноските, щеше да ѝ е нужна само добра телефонна връзка...

Седеше в кабинета на горния етаж, а върху зеленото сукно на махагоновото бюро бяха грижливо подредени купчини сценарии. За първи път мобилният ѝ телефон бе изключен. Опитваше се да се съсредоточи.

Разбира се, половината сценарии не ѝ вършеха никаква работа. Студийни проекти, вече откупени и платени. Онези, които никога нямаше да се реализират, събираха прах на дъното на шкафове и бюра, а Венера вече не разполагаше с десетки хиляди лири, за да изплати разходите на съответното студио — и то в случай, че става дума за независимо британско студио. Холивудските филми правеха стотици хиляди долари разходи, още преди да стигнат до кошчето за боклук.

Не, трябваше да потърси в плявата. Да рови в сценарии, които ѝ бяха изпращали с надежда да привлекат вниманието ѝ. Обикновено с молба за финансова помощ. Някои бяха представени от агенти, други — не. Повечето ѝ се сториха също толкова ужасни, колкото и когато ги бе проучвала за първи път.

Венера въздъхна. Беше прекарала часове в четене. Не ставаше така. По този начин едва ли щеше да открие новия „Добрият Уил Хънтинг“ или „Четири сватби и едно погребение“. Сигурно имаше и по-добър начин да се добере до страхотен сценарий...

Тя се пресегна разсеяно и отново включи телефона си. Той звънна мигновено.

— Венера Чеймбърс — обади се тя.

— Венера, здравей — младежки глас. — Обажда се Лили Бруин.

Венера инстинктивно изправи гръб, а косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха.

— Лили... от „Мод“ ли?

— Да — отвърна момичето със задавен глас. — Слушай, имаш ли минутка?

Явно бе плакала.

— Разбира се.

— Става дума за Ханс Тирш.

— Да не те е уволнил? — Венера се помъчи да вложи съчувствие в думите си. За миг сърцето ѝ се изпълни с необузdana надежда. Сигурно беше уволнил Лили. И ще се обади на нея. Цялата история е била една грешка; тя наистина може да играе и ролята бе нейна...

— Не, нищо подобно. Аз просто... имам нужда от съвет. — Лили преглътна шумно. — Беше ми казала, че сте стари приятели с Ханс, нали така?

— Да, отдавна се познаваме. — Поне от шест месеца, добави тя мислено.

— Имаш ли против да се видим на кафе? Мога да дойда в града след дващсет минути.

Изгаряща от любопитство, Венера отвърна:

— Разбира се. Ще се видим в „Граучо“.

Лили се появи точно навреме. Венера с удоволствие отбеляза, че изглежда някак размъкната: минипола от „Топшоп“, която бе прекалено къса, черно бюстие и елегантно сако на „Армани“, което не можеше да компенсира евтиния вид на целия тоалет. Косата ѝ бе боядисана в платиненорусо, но не толкова изкусно, колкото нейната, а на ушите ѝ имаше дълги висящи обеци, които според Венера изглеждаха долнопробни. В очите ѝ имаше особен, див блясък. Кокаин, реши тя с леко злорадство. Или нещо подобно. Момичето изглеждаше, меко казано, странно.

— Радвам се да те видя. — Венера я разцелува по двете бузи, докато се наслаждаваше на ролята си на домакиня. — Да ти поръчам ли нещо за пиене? Чай, кафе?

— Джин с тоник — каза Лили и се засмя на учуденото изражение на Венера. — Срещу махмурлук.

— Защо не? — Венера направи знак на бармана. — Каква приятна изненада, Лили. За какво точно искаше да поговорим?

— За Ханс — отвърна момичето и очите му мигновено се насълзиха. — Имам нужда от съвет, просто не знам как да се оправя с него.

— Разкажи ми малко повече. — Венера се наведе напред. — Да не би да се държи ужасно с теб на работа?

Лили изхлипа.

— Да.

Венера постави длан върху ръката на по-младата жена.

— Какво прави? Разкажи ми.

— Държи се като робовладелец. — Лили направо хлипаше. — Кара ме да повтарям глупавите реплики по сто пъти. Абсолютен перфекционист е. И изобщо не го е грижа за мен. Все ме хока, ако закъснея на снимачната площадка. Не съм станала актриса, за да спазвам работно време като в някой офис. — Скри красивото си младо лице с длани и заговори ядосано: — Аз съм Мод, нали така? Аз съм звезда.

— Точно така — успокои я Венера.

— Венера. — Лили впери зачервените си очи право в нейните. — Той *спа* с мен.

Стомахът на Венера се преобърна. От гняв, завист.

— Така ли?

— Да. Два пъти. И аз си помислих, че имаме връзка. Но той изобщо не се държи по-различно на снимачната площадка. Просто оставя тъпия режисьор да ми крещи заповедите си.

— Лук Кантор ли е режисьорът?

— Да, но той е марионетка на Ханс. Няма да ми вика, ако Ханс не го кара. — Лили въздъхна. — О, Венера! Той е толкова секси. Силен е и умее да ръководи всички. Трябва само да го видиш. Щраква с пръсти и всички скачат. И е богат, имам предвид, разполага с *милиони*

долари. — Тя облиза устни. — Мисля, че бих била чудесна съпруга за Ханс, нали така? Двамата си подхождаме.

— Но той не проявява интерес, така ли?

— Не. — Сълзите отново напиха в очите ѝ. — Ти си му приятелка, Венера. Как мога да го привлека... Да го накарам да види, че сме един за друг? — Лили избърса сълзите си. — И че съм звезда. — Тя се нацупи. — Не трябва да ме тормози. Искане ми се да напусна.

Венера погледна момичето пред себе си — разглезено, красиво, изключително привлекателно. И внезапно ѝ хрумна нещо. Как да си отмъсти на Ханс. Да отмъсти на всички.

— Е — бавно започна тя, — твоят агент вероятно няма да хареса онова, което ще ти кажа. Но искам да ти споделя, че Ханс спи с много жени. Вероятно изобщо не го смята за нещо важно. Не бих се учудила, ако обсъжда и теб с другите на снимачната площадка.

— Това е краят. — Лили изправи гръб и очите ѝ мигновено потърсиха дамската ѝ чантичка; вероятно вътре криеше малко шишенце с кокаин. — Да върви по дяволите. — В гласа ѝ се долавяше агресивността, дължаща се на наркотиците, лицето ѝ бе напрегнато от рязката смяна на настроенятията. — Ще се махна. И ако на агента ми това не му харесва, ще го уволня. Никой не може да се отнася така с Лили Бруин...

— Правиш грешка — спокойно заяви Венера, уверена, че момичето вече няма да я чуе. — Ще си създадеш лоша репутация.

— Кого го е грижа? — Лили отметна глава. — Аз съм звезда, Венера. За света ще си остана такава, дори и ако Ханс Тирш не иска да го признае. — Взе чашата и я пресуши на един дъх. После се изправи, тръсна глава, изпъна тяло, подобно на котка, която се протяга, и излезе навън.

Венера се усмихна и отпи от минералната вода. Изведнъж можеше да види ясно бъдещето си. Сети се за онзи сценарий, който разказваше за разглезена млада манекенка и сляп свещеник. Лека комедия. Ужасно евтина продукция. И с напълно неизвестен автор...

Набра номера по памет.

Атина се завъртя пред огледалото.

— Отива ви — одобрително отбеляза продавачката. — Роклята е божествена.

— Божествена ли? Така и трябва, след като струва четиристотин и тридесет лири, за бога — измърмори Атина, но не можа да прикрие усмивката си.

Роклята, модел на „Версаче“, ѝ стоеше перфектно. Беше в шоколадовокафяво и кремаво, прилепваше по извивките на тялото ѝ, привидно скромна, но в действителност страшно секси. Имаше дълги ръкави, дълбоко изрязано деколте и стигаше точно до коляното ѝ, но подчертаваше всяка женствена извивка на гърдите ѝ, на дупето, дори и на прасците. Личната ѝ асистентка при пазаруването я бе комбинирала с тъмнокафяви затворени обувки „Ръсел и Бромли“ с бежови каишки, гладък лъскав клин и масивна златна гривна на китката.

Венера бе уредила всичко това. На Атина не ѝ хареса, че братовчедка ѝ се отнася с нея като с дете, когато бе написала на лист името и номера на любимата си професионална асистентка за пазаруване, беше ѝ запазила час при фризьор, както и на ред други разкрасителни процедури — маникюр, педикюр, дори и козметичен стоматолог. Венера явно посещаваше определен специалист, само за да оскубе веждите ѝ.

Но по настояване на Юнона и братовчедките си, Атина бе се съгласила малко да се разкраси. Просто всичко ѝ се струваше толкова повърхностно. Бе излязла от вкъщи с огромно нежелание. Глупавото преобразяване щеше да ѝ отнеме цял ден, а тя още работеше по втория си докторат...

Започна от фризьорския салон. Атина неохотно понесе досадното преживяване. Когато отиваше в „Суперпрически“, ѝ стигаха само петнайсет минути... Тук процедурите продължиха цели три часа.

Но пък резултатът имаше зашеметяващ ефект.

Самият салон бе олицетворение на модерния шик — столове с мека бежова кожа и ергономичен дизайн, лъскав под от полиран бетон, огромни прозорци в стоманени рамки по всички стени, които създаваха ефекта на складово пространство, преобразено от нашумял интериорен дизайнер. Всички стилисти бяха с униформи: момичетата носеха светлосиви костюми с панталон, а мъжете — тъмносини ризи и спортни панталони. Навсякъде се носеше сладкото ухание на кафе с канела и имаше оставени менюта, сякаш се намираще в някое изискано

кафене. Огромна снимка на Манхатън бе поставена на една от вътрешните стени като фон.

Атина много се впечатли от салона. Не можеше да отрече енергията, която струеше от това място. За първи път си каза, че момичетата вероятно имат право. Лошо скроената ѝ, непретенциозна пола и удобният пуловер с дупка на лакътя, които предизвикателно бе навлякла, преди да излезе от къщи, сега ѝ се струаха по-скоро нелепи, отколкото бунтарски.

— О, боже мой — възкликна стилистката Клара, която бе дребна млада американка. Атина не можеше да отрече, че изглеждаше много добре: драматично белият лак на ноктите пасваше чудесно на сребристия костюм, а лицето ѝ с безлични черти беше прекрасно разкрасено от умело подбрана асиметрична прическа с цвят на мед, опушеносиви сенки и прасковен гланц на устните, както и съвсем лек руж на скулите. Но ако Атина одобряваше вида на фризьорката, то Клара очевидно не можеш да върне комплимента. Тя стисна в шепа кичур от червената ѝ коса и я вдигна към огледалото, за да ѝ покаже всички разцепени връхчета и избелялата боя, както и местата, където бе пропуснала да нанесе от боята. — Самоубийствено червено, а?

— Моля? — примигна Атина.

— Боядисваш се сама. И то не особено добре, както се вижда.

— Съжалявам — измърмори Атина. Все едно я мъреше майка ѝ.

— Братовчедка ти ме предупреди, но не очаквах чак толкова нещо. — Момичето огледа внимателно лицето и тялото на клиентката си и набитото ѝ око на професионалист не пропусна нищо. — Обличаш се като студентка, която си купува дрехите от „Оксфам“. А и какви са тези гъсеници по лицето ти? — Тя посочи обвинително с пръст към веждите на Атина. — Да не би да си гризеш ноктите? И как поддържаеш външния си вид: миеш си лицето и зъбите, това ли е?

Атина сви рамене. Срамуваше да признае, че не си мие лицето специално. Водата го обливаше, докато беше под душа, не е ли достатъчно?

— Всичките ти дрехи ли са с дупки? — Клара зяпна втречено ръкава ѝ.

— Не — наостри се отбранително Атина. — Имам и хубави неща.

— Не достатъчно хубави. — Стилистката премина от рязък към делови тон. — Много си мързелива. Ако нямаш нищо против, че го казвам. — Но езикът на тялото ѝ говореше, че не я е грижа дали Атина има против. — Ти си една от най-красивите жени, които съм виждала за последния месец, а аз работя и с много модели. Но сякаш си си поставила за цел да прикриеш максимално красотата си. Бих убила да имам лице като твоето и такава коса. *Длъжна си да се приведеш в по-приличен вид.*

— Добре — съгласи се Атина. — Но искам просто да имам делови вид.

— Не. — Отсеченият тон на американката я сепна. — Това не е за жена с твоите дадености. Ти трябва да изглеждаш зашеметяващо. А повярвай ми, щом веднъж те приведем във вид, няма да поискаш да изглеждаш другояче. Ето. Сложи това. Така поне ще си покрита, докато си намериш свестни дрехи.

Клара сложи лека памучна наметка в гълъбовосиво върху противните дрехи на клиентката. Отведе я до един от стилните малки столове и Атина видя отблизо отражението си в огледалото. Ярките лампи наоколо безмилостно подчертаваха действителността — занемарена кожа, никакъв грим, гъсти вежди и червени петна по лицето. Атина знаеше, че не спи достатъчно и не яде достатъчно здравословна храна. Очите ѝ бяха зачервени, а под силната светлина на лампите видя и ужасното състояние на косата си.

Атина се изчерви. Наистина приличаше на студентка. На някоя първокурсничка, която притичва през големия площад през зимата, хубавичка, но абсолютно немарлива, от онези, които смятат, че поддържането на добър външен вид не влиза в задълженията им.

— Колко време ще трае всичко? — измърмори тя, но тонът ѝ прозвуча неубедително и за самата нея.

Клара не ѝ спестяваше нищо.

— Три часа. А сега просто седни мирно и чети списание. Кое искаш?

— Имате ли „Дъ Иконъмист“?

— Много смешно — саркастично отбеляза Клара. — Ето, вземи този брой на „Ин Стайл“. Повярвай ми, имаш нужда от него.

След половин час Атина се бе предала напълно. Макар че изглеждаше по-зле, отколкото преди. Клара бе намазала противно миришеща каша по косата ѝ и сега безкрайно бавно и търпеливо увиваше кичур по кичур във фолио. Явно се налагаше. А след като Атина се загледа в лъскавото списание, комбинациите от поли, блузи и високи обувки започнаха да ѝ се струват по-смислени. Определено бяха ефектни. Почти ѝ се прииска да излезе на пазар.

— Готово — обяви Клара, когато вдигна главата на Атина от мивката. Мократа ѝ коса изглеждаше просто тъмна. — Сега Фредерик ще те подстриже. Винаги на влажна коса. После ще оформя прическата със сешоар.

Последва още рязане и потракване с ножиците, но за щастие следващата фризьорка бе долетяла от Париж само за седмица и не говореше английски. Атина владееше френски отлично, но изпита облекчение само да свие рамене, когато другата жена понечи да подхване разговор. Явно стилистката бе някаква много важна персона в модния бранш, ако се съди по уважението, което ѝ засвидетелстваха останалите в салона, а и работеше много бързо; имаше скоростни и резки движения, понякога критично навеждаше глава, а зелените ѝ очи се присвиваха, сякаш бе скулптор, работещ върху бюст. Когато приключи, косата на Атина се спускаше под странни ъгли върху главата ѝ, беше много по-къса и тя я усещаше някак лека. Атина внезапно се притесни, макар че се бе зарекла да не си го слага на сърцето, стресна се от подкъсената си коса и се запита дали няма да има момчешки вид, или още по-зле — да изглежда сурова и безполова като голямата си сестра Юнона.

Може би заради загубата на положението си и къщата, а може би просто заради деня, прекаран във фризьорския салон, но Атина отчаяно копнееше да бъде красива. Точно както бе заявила Клара.

Американката се приближи тихо до нея.

— Хайде да изсушим косата ти.

— Добре ли ще изглежда?

Клара кимна.

— Ще изглежда фантастично. И би трябвало, скъпа, като се има предвид колко струва. Братовчедка ти използва контактите си, за да те уреди с час при Фредерик. Почакай само и ще видиш.

Тя рязко измъкна една четка, сякаш бе хирургически инструмент, и сръчно се зае да издърпва мократа коса на Атина с едната си ръка, докато с другата насочваше струята на сешоара.

— С какво се занимаваш?

— Нищо специално.

— Значи си от светските дами, които все си организират обеда и благотворителни сбирки? — Клара поклати глава. — Не и с тези дрипи, скъпа. Какво правиш всъщност?

Атина ѝ разказа накратко. Клара слушаше, докато сушеше прецизно подстриганата ѝ коса. Тя се развяваше около лицето ѝ и постепенно започваше да личи истинският ѝ цвят. А той бе прелестен: наситено и естествено на вид червеникавокафяво, освежено деликатно с блестящи кичури червеникаворусо. Формата на прическата също започваше да се вижда: скосена къса черта, дълга до брадичката и постепенно повдигната и изтънена край скулите ѝ, така че да ги подчертава дори и без грим. Атина зяпаше отражението си запленена.

— „Клубът на старите момчета“, а? — обобщи Клара.

— Точно така. Не са се отказали съвсем от традицията дамите да се оттеглят, докато мъжете пушат пури — с лека горчивина обясни Атина. — Въпреки всички приказки за равноправие, с които обичат да се перчат.

— А какво казват жените?

— Жените ли? Там е въпросът, няма такива. Не и на високи постове. Освен някоя и друга, но са изключение. — Атина отпи глътка от ароматното кафе, което ѝ бяха поднесли. — Всички се движат в едни среди, познават се. Приятели са, играят голф, посещават едни и същи клубове, в които жените не могат да членуват. Много е трудно да пробиеш, без такива социални връзки.

— Хмм. — Клара умело продължи да извива косата ѝ още малко, а после се наведе напред и прокара пръсти през нея. Пресегна се за флакон с лак за коса и напръска обилно прическата на Атина. — Ето. Какво ще кажеш? Струваше ли си?

Атина се огледа и не можа да потисне въздишката на чисто удоволствие.

— О, да — каза тя. — Благодаря.

Секси прическата с остро скосяване, изпълнено с математическа точност, и лъскавата коса подсилваха чертите на лицето ѝ и правеха

зелените ѝ очи да изглеждат още по-големи. Цветът бе смел и съблазнителен, тоновете бяха естествени, не, всъщност бяха по-добри от естествените цветове, много по-добри. Направо зашеметяващо. Атина реши, че страшно ѝ харесва.

Страшно много. Искаше още, и то веднага.

Скочи, смъкна наметалото и прегърна изненаданата Клара.

— Ти си гений. Цветът е великолепен. Сега наистина ми се иска да довърша и останалото.

— Дори и маникюра ли? — ухили се фризьорката.

— Особено това. — Атина грабна изтърканата си стара чанта от закачалката, бръкна вътре с изгризаните си нокти и измъкна три банкноти по двайсет лири. — За теб са.

Клара примигна.

— Прекалено много са за бакшиш, госпожице Чеймбърс.

— Атина. И не, не са много. Разбираш ли, ти направи много повече от страхотна прическа. Даде ми идея.

Вярна на думата си, Атина се подложи покорно и дори с радост на останалите процедури, които Венера ѝ бе уредила. На пръстите ѝ сложиха изкуствени нокти, умело оформени да приличат на истински. Само за пет минути превърнаха гъстите ѝ и склучени вежди в две ясно очертани и аристократично извити дъги. Педикюристи оформиха ноктите на краката ѝ, премахнаха загрубялата кожа от петите ѝ и намазаха целите ѝ стъпала с лепкав овлажняващ крем, а на последно място, но не и по значение, започна шопинг-маратонът в „Либърти“. Личната асистентка за пазаруване вадеше купища дрехи и Атина се впечатляваше все по-силно. Дрехи, които не приличаха на нищо на закачалката или на манекена и които би отхвърлила като скучни или невзрачни, когато ги сложеше, направо преобразяваха тялото ѝ. Жената се казваше Естер. Дребна, на средна възраст, от Финчли и притежаваше, както скоро осъзна Атина, много точно око.

— Фантастично. — Естер кимна, присвила устни, докато оглеждаше тялото на Атина в новата рокля. — Скромна, но всеки мъж ще зяпне, когато влезеш в стаята.

— Колко струва? — измърмори Атина.

— Ако се налага да питаш...

Спомни си, че от нея се очакваше да поддържа имиджа на семейството.

— Естествено, че не. Просто съм любопитна.

— Тази е евтина — сви рамене Естер. — Седемстотин...

Атина вдигна глава. Стараеше се да не показва колко е шокирана. Всички разкрасителни процедури, които я бяха променили напълно, и то само за един ден, струваха малко състояние. Вече бе пресметнала, че с новия гардероб, обувките „Маноло Бланик“ и „Кристиан Лубутен“, чантите „Шанел“ и грима на „Канибо“ преобразяването ѝ щеше да излезе близо петнайсет хиляди.

— Продължавай — каза тя.

Естер потупа купчината рокли, сака, както и някой и друг костюм с панталон, които бе подредила до себе си. Атина Чеймбърс бе клиентка-мечта; надяваше се да я потърси пак. Модна прическа, красиво лице, стройно, атлетично тяло, красиви нокти и мека кожа, а освен това не спореше, не се оплакваше и не мрънкаше за цените.

А и не оспорваше преценката ѝ. Естер бе свикнала да се разправя с примадони. Атина Чеймбърс се отнасяше с нея като с професионалист — пробваше каквото я помолеше Естер и не настояваше да облича рокли, които са неподходящи за фигурата или възрастта ѝ. В резултат на това Естер даваше всичко от себе си. Госпожица Чеймбърс щеше да бъде облечена в убийствено елегантни дрехи. Естер бе категорична, че клиентката ѝ няма да има нито един тоалет, който да не привлече възхитените погледи на околните.

— Откога работиш тук? — попита я Атина.

Свали тясната рокля и пое новата сиво-зелена копринена пола, която Естер ѝ подаде. Щеше да си подхожда чудесно с кремавото памучно трико с перлени декоративни копчета и чифт ежедневни кафяви обувки от лачена кожа с дървени платформи.

— Осем години, госпожо.

— Моля те, наричай ме Атина. — Нахлузи полата и се завъртя пред огледалото, при което вълнообразният подгъв се повдигна закачливо; полата бе от страхотна материя и ѝ стоеше фантастично. — Би ли приела друго предложение? Бих искала да те наема на работа.

Да я наеме? Естер бе обличала някои от най-богатите жени на света, съпруги на милиардери и шейхове. Много пъти ѝ бяха предлагали работа като лична асистентка и персонален консултант по

облеклото. Но Атина Чеймбърс не бе достатъчно суетна за подобно нещо. Моментално го бе преценила.

Естер примигна.

— Като личен асистент ли?

— Не. — Атина поклати глава. — Искам да ръководиш една от програмите в моя клуб.

— Вашият клуб?

— О, още не съм го купила. — Клиентката тръсна красивата си глава. — Но точно това се каня да направя. Интересува ли те?

Естер имаше малка ипотека, но пенсионният фонд на съпруга ѝ изглеждаше доста нестабилен. Искаше ѝ се да могат да пътешестват по света, когато се пенсионират. Беше ѝ писнало да угажда на разглезени млади жени без никакъв усет за стил.

— Разбира се, ако ми удвоите заплатата — вдигна рамене тя.

Атина Чеймбърс се усмихна.

— Какво ще кажеш да ти *намаля наполовина* заплатата, но да ти предложи процент от компанията?

Естер усети дълбоко в нея да се надига непознато усещане. Тази млада жена бе забележителна. В нея просто имаше нещо особено, нещо толкова убедително, че на Естер ѝ се прииска да наруши правилата и да рискува. Да заложи на Атина Чеймбърс.

— Слушам — отвърна тя. — Разкажете ми за клуба.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бей Линг протегна ръка с безукорно поддържан маникюр и се облегна на стената на тоалетната. Имаше обичайните размери за подобно помещение в самолет, но тя се чувстваше непоносимо притисната. Въпреки удобните седалки на първата класа, скъпите тоалетни принадлежности и затоплени поставки за кърпите, беше напрегната.

Нетърпелива пътничка говореше високо пред вратата и се възмущаваше колко дълго стои вътре. Бей Линг мислено наруга възрастната дама. Можеше да почака.

Една минута и четиридесет и пет секунди. Стрелката на часовника ѝ „Таг Хойър“ се местеше влудяващо бавно... две минути...

Извърна глава и погледна малката пластмасова лента, която лежеше на мивката пред нея. Една линия. Една проклета линия...

Този път си мислеше, че може да е различно — беше ѝ се сторило, че има съвсем леко порозовяване под основния индикатор.

Но не.

Бей Линг потрепери от ярост, като си спомни какво се бе наложило да прави, колко противен и унизителен бе сексът с Клемент, само за да има две черти, когато погледне глупавата лента...

Нямаше втора линия. Нямаше бебе.

Жената отвън заблъска по вратата.

— Излизам — мило отвърна Бей Линг, овладявайки гнева си. Сега тя бе жената на Клем, тя представляваше онзи стар, съсухрен, извратен, *импотентен* мръсник. — Само минутка...

Усети влага... нима бе изгубила контрол над тялото си? Или бе изпръскала с вода ужасно скъпия си костюм? Бей Линг дръпна ципа на белите си панталони „Клоуи“ и смъкна чистите памучни бикини в цвят на слонова кост, които Клем толкова харесваше.

И го видя, точно пред очите ѝ, знака на поражението... онова грозно малко петънце кръв.

Въздъхна разочаровано, рязко отвори чантата си и бръкна вътре за тампон. По дяволите, по дяволите. Сега наистина се налагаше да се изправи срещу онези кучки братовчедките Чеймбърс. Ако си мислеха, че могат да я уплашат, скоро щяха да получат добър урок.

Не знаеха с кого си имат работа. Бей Линг не бе в настроение за игрички.

* * *

— Шампанско, госпожо? — Стюардесата се бе привела към нея с бутилка в ръка. Бей Линг провери — беше отлежало „Въов“. Беше доста неприятно и дори дразнещо, че Клемент не ѝ позволяваше да използва частния му самолет, докато не се оженят. Но първата класа напоследък ставаше все по-люксована.

— Благодаря. — Тя протегна ръката си, в която държеше чаша. Нямаше смисъл да се въздържа сега.

Върху коленете ѝ бе наметнато меко кашмирено одеяло. Тя посегна към телефона до седалката си. Струваше осем долара на минута, но пък имаше защо. Набра по памет предпочитаната от Клемент агенция за лични шофьори и поръча да я вземат от летище „Хийтроу“. Бей Линг никога не се возеше в автобуса на авиокомпанията. Последва резервация в хотел „Лейнсбъро“, при което само името на Клемент бе достатъчно, за да се намери свободен апартамент. Би ѝ се искало да се настани в къщата на площад „Итън“, но Клемент бе забранил. Докато не станат законни съпруг и съпруга, според него бе неприлично да отсяда там... А и по този начин за известно време можеше да разполага със себе си, както намери за добре. Щеше да поспи точно пет часа, а после имаше запазен час при козметик и масажист.

Юнона Чеймбърс искаше да се съберат на малка семейна вечеря в новата им къща в Нотинг Хил. Бей Линг нямаше нищо против. Възнамеряваше да изглежда в перфектна форма. Първото ѝ телефонно обаждане щеше да бъде до Клемент, за да му съобщи, че е пристигнала. Второто, малко по-късно, за да го осведоми, че бърза да отиде при момичетата. Съвсем лек намек, само бегло загатване колко е

изтощена... да го накара да разбере, че те не би трябвало да ѝ се натрапват така...

Войната между жени бе много коварно и деликатно занимание, с което Бей Линг се бе захващала много пъти. Трябваше да се гледа в дългосрочна перспектива. Щеше да zlepостави тези момичета пред чичо им. А той дори нямаше да заподозре намесата ѝ.

* * *

— Госпожица Бей Линг... Ухупуту — заекна икономът.

Бей Линг го прикова с леден поглед.

— Ухупутри — поправи го тя. Вярно, че името ѝ бе от няколко срички, но какво от това? Не бе чак толкова сложно за произнасяне. Сигурна бе, че нарочно са подучили слугата си.

Къщата бе осветена от редица красиви градински лампи от ковано желязо — изключително елегантна сграда. Запита се как могат да си я позволят. Орловият поглед на Бей Линг вече бе забелязал пищния декор, френските антики, прелестните шезлонги с дамска от естествена коприна. Мястото бе обзаведено от човек с истински талант в това отношение.

Усети как кръвта ѝ кипва. Определено посрещането беше ефектно. Явно момичетата на Чеймбърс имаха пари, които бяха изкопчили от чичо си. Сега бе по-решена от всякога, че кранчето с животворната вода трябва да бъде спряно.

— Бей Линг. — Юнона Чеймбърс пое ролята на лидер и пристъпи напред, за да я прегърне съвсем леко; по-скоро ефирно докосване по раменете. — Много се радваме, че си тук.

— И аз се радвам — учтиво отвърна гостенката.

Набързо огледа всички. Юнона се бе доверила на изпитаното качество на „Диор“ и изглеждаше изискано в много елегантна класическа рокля от жарсе в стила на Жаклин Кенеди и късо сако от букле. На ушите ѝ блестяха великолепни яркосини сапфири. Венера бе с много тясна гарвановочерна класическа пола на „Азедин Алая“ и блуза в черно и бяло на „Версаче.“ Тоалетът ѝ стоеше отлично, както ѝ масивният мъжки часовник на „Патек“, който носеше на лявата си китка. Диана бе избрала красив костюм с панталон „Джоузеф“ в цвят

пепел от рози, комбиниран с бежови сандали с тънки каишки и бяла памучна жилетка. Не носеше никакви бижута и Бей Линг с неохота призна, че няма нужда от такива. Най-големият шок бе Атина. Наложил се да погледне втори път, за да е сигурна, че наистина е тя. Непокорната ѝ грива сега бе подстригана майсторски в скосена къса черта с по-дълги кичури отпред, веждите ѝ бяха добре оформени, имаше френски маникюр и бе облечена със зашеметяваща яркочервена рокля без презрамки „Матю Уилямсън“, която подчертаваше големите ѝ гърди и тънка талия. Бей Линг мигновено ѝ завидя за роклята, за косата и за гримъора. Вътрешно се разтрепери от яд. Какво ставаше, по дяволите? Защо Атина Чеймбърс бе издокарана така? Нейната недодяланост и небрежен външен вид безкрайно дразнеха Клемент. Сега се радваше, че той не може да я види толкова променена.

Явно играеха сериозно.

Чудесно. Тя също.

— Помниш сестра ми Атина, както и братовчедките ни Диана и Венера.

Останалите три жени измърмориха приветствени слова.

— Моля те, не обръщай внимание на Джеймисън. — Юнона кимна към иконома.

Бей Линг се усмихна коварно.

— Няма нищо. Скоро фамилията ми ще бъде Чеймбърс, което е много по-лесно, нали?

Диана се засмя ведро.

— Определено е така. А ще смениш ли и Бей Линг?

Младата жена се изчерви.

— Клемент го харесва. Наистина всичко зависи от чичо ви. Правя всичко, за да му угодя.

— Сигурна съм, че е така — обади се и Атина.

Венера едва прикри усмивката си.

— Да минем към вечерята? — Юнона се изправи и покани всички в трапезарията. — Бей Линг сигурно е изтощена — не бива да я задържаме прекалено дълго.

— Прекрасна вечеря, благодаря ви. — Бей Линг не знаеше как точно да реагира. Бяха ѝ поднесли вкусна и лека храна, без прекалено

много вино, а домашната помощница ѝ бе сервирала всичко много почтително и бързо. Освен това никое от момичетата не я бе обсипало с обиди. Просто прекалено дълго бърбеха досадно, чисто по английски, но такива бяха хората тук. Студени като риби. Почти успяха да я заблудят с вежливостта си. — Ще ми разкажете ли повече за тази вечеря?

— Всъщност ще бъде голямо парти — поясни Юнона. — За да те приветстваме с добре дошла в Лондон. Чичо Клем бе много добър с нас през всички тези години и искаме да му се отплатим.

— Като организирате парти ли? — попита по-младата жена.

— Това е само началото. — Диана пое щафетата. — Ти ще бъдеш госпожа Клемент Чеймбърс, Бей Линг, а това означава, че ще имаш определено положение в Лондон. Макар че чичо Клем рядко идва тук, той държи на репутацията си във Великобритания.

— Може да се каже, че затова се интересува толкова отблизо от заниманията ни — потвърди Венера.

Бей Линг кимна.

— Партието част от някаква традиция ли е?

— Мисли за него като за своето представяне в обществото — каза Атина. — Ще присъстват мнозина важни хора. Юнона явно е поканила половината аристокрация. А Диана ще доведе някои кинозвезди и музиканти. Както и финансисти... ще бъде много бляскаво събитие.

Кинозвезди. Финансисти. Аристократи. Очите на Бей Линг светнаха алчно. Единственото лошо нещо, наистина лошо, на това да бъде годеница на Клемент, бе, че не можеше да се наслаждава на положението си, както подобава. Угаждането на прищевките на дъртия козел означаваше, че трябва да се примири с отшелническият му живот. Нямахше ноци на филмовия фестивал в Кан, нито балове с маски във Венеция, нито благотворителни вечери в Ню Йорк за хиляди долари... не можеше да харчи, както ѝ се полагаше, от богатството му. Хубаво бе да живееш в лукс, но трябваше и да те *видят*, че тънеш в разкош. Представи си как е облечена в зашеметяваща бална рокля, специално ушит модел на „Версаче“, обсипана с диамантите на Клемент, като домакиня на великолепен бал... Колкото и красиви да бяха братовчедките Чеймбърс, просто не можеха да се сравняват с нея. Бей Линг бе по-млада. По-секси. И неимоверно богатата...

Отпи нова глътка от виното „Шато Лафит“. Ммм. Несъмнено те имаха свои планове относно това парти. Но тя можеше да го използва, за да очарова Лондон и да покаже на всички колко е безсмислено да се борят с нея.

— Звучи ми малко като досадно задължение все пак — проточи тя. — Наистина ли го правите заради мен?

— Най-вече заради теб — каза Атина. — Но, разбира се, искаме и да отпразнуваме и своите успехи в различни начинания. Жените от фамилията Чеймбърс имат кариери, както знаеш.

Бей Линг примигна. Приятната алкохолна замаяност изчезна мигновено. Беше нащрек, кожата ѝ настръхна. Жени с кариери ли? Как така? Нима пред нея не стояха разглезени наследнички с попечителски фонд?

— Вие работите? — изтърси тя, без да успее да прикрие явната грубост във въпроса си.

— Така е. — Юнона сви рамене. — Всъщност е доста забавно. Аз се занимавам с недвижими имоти. Намирам страхотни жилища в града за някои от най-богатите хора на света. Невероятно забавно е да си пъхаш носа в чужди къщи. — Тя се усмихна. — И е доста доходно.

Юнона Чеймбърс — работеща жена? Бей Линг се напрегна; това бе в пълен разрез с всичко, което Клем някога ѝ бе разказвал за най-голямата от племенниците си.

— Е, предполагам, че вече си разведена окончателно — рязко се обади тя. Представата, че всички тези момичета имат своя работа — особено пък такава, която е добре платена, страшно я подразни. Беше очаквала да ги види как се измъчват и молят за милост, докато тя измъква парите изпод носа им. Никога не бе предполагала, че сами могат да ги изкарват. Това не бе в стила на братовчедките Чеймбърс.

— Харесва ми — продължи Юнона, като се престори, че не е чула обидата. — И така се срещам с много свободни млади мъже, в случай че някога реша отново да се обвържа.

Тя леко натърти на думата „млади“. Бей Линг се стегна. Мразеше да си спомня за съсухреното старческо тяло на Клемент върху нейното. А още по-малко ѝ харесваше другите да ѝ намекуват за това.

— Аз основах консултантска фирма за интериорен дизайн. — Диана се приведе леко напред. — Правя проекти за големи хотели, както и важни частни поръчки. Първият ми клиент е групата

„Виктрикс“. Ръководя проекта за хотела им в Лондон. Карл Родън ще дойде на партито.

— Така ли? — измърмори Бей Линг. Усети как в нея се пробужда състезателният дух. Хотелите „Виктрикс“ бяха любимата ѝ верига в целия свят. Никъде другаде нямаше такъв лукс. А Карл Родън бе един от най-богатите и все още свободни мъже. Определено щеше да придаде колорит на партито.

„И как, за бога, една глезена принцеса като Диана Чеймбърс е получила подобна работа?“, запита се тя. Дали не спеше с Родън? По дяволите, надяваше се, че не е така; това би било катастрофа.

— Е, предполагам, че ще мога да дойда — обяви тя. — Ами Венера? Атина? Вие още ли се занимавате с каквото правехте досега?

Русокосата Венера наклони глава раздражено, доволно забеляза Бей Линг, но Атина остана съвсем спокойна.

— Аз също имам свой проект — заяви тя. — Искам да намеря подходящо финансиране, за да го осъществя докрай. И партито ще бъде отлична възможност да поговоря с различни хора.

— А аз продължих напред в кариерата си — сопнато отвърна Венера. — Вече не се снимам във филми.

— Сигурно си решила да запишеш албум — подразни я Бей Линг. — Като Кайли Миноуг. Само че си по-възрастна от нея.

Заради виното това ѝ се стори крайно забавно и тя се засмя.

— Ще бъда продуцент. Филмов. И вече сключих първата си сделка. — Венера разтегли устни и показа белите си зъби в нещо подобно на усмивка. — Можеш и ти да получиш малка роля, Бей Линг, ако искаш.

Малка роля? Зачуди се дали Венера говори сериозно. Тя — звезда?

Във всеки случай бе напълно ясно, че трябва да се появи на това парти. При толкова графини и богати мъже сред гостите. Щеше да ѝ се предостави прекрасна възможност за завързване на нови запознанства, а и искаше да види дали момичетата наистина са казали истината. Всички ли бяха самостоятелни вече? Искаха да ѝ кажат, че нямат нужда от проклетите ѝ пари?

Със сигурност трябваше да е нащрек. Но бе и силно заинтригувана.

— Убедихте ме — съгласи се тя. — Ще дойда и ще ви позволя да ме представите, мили дами.

— Прекрасно — възкликна Юнона. — А сега, Бей Линг, позволи ми да извикам шофьора ти. Сигурна съм, че искаш да се напиш, за да си красива утре.

Бей Линг изглежда подозрително най-голямата братовчедка. Но лицето на Юнона не издаваше нищо. Вероятно тя самата бе изцяло ангажирана с търсенето на нов съпруг. Все едно, реши Бей Линг, внезапно почувствала се изтощена. Скоро и бездруго щеше да разбере.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше първият ден на февруари и необичайно топло за сезона. Венера се събуди от лъчите на бледото зимно слънце, струящи през капандурата; само след секунди си спомни какво трябваше да направи днес. Моментално стана от леглото и стъпи боса на мекия килим. Кипеше от енергия, копнееше да излезе, усещаше мощен прилив на адреналин. Нужна ѝ бе голяма доза самодисциплина, за да се качи на пътеката за бягане. Половин час, не повече; нямаше никакво време. Венера увеличи скоростта, за да направи тренировката по-интензивна за сметка на продължителността. Да, днешният ден бе много важен за нея. Но искаше и да изглежда добре. Предстоеше партито в чест на Бей Линг естествено. И още по-важно бе, че имаше предчувствие, че ще види и още някого днес.

Ако случайно срещнеше Ханс, Венера искаше да изглежда добре.

Изключително добре.

Когато и последната песен на MP3 плейъра ѝ заглъхна, тя намали скоростта и отдели няколко минути за разтоварване. Не искаше да разкъса някой мускул, а и бездруго физическата тренировка ѝ помагаше да мисли по-ясно. Проклетият сценарист си имаше агент, което означаваше, че трябва да плати поне минималната тарифа на гилдията, което си бе пладнешки обир за някакъв сценарий, който е отлежавал забравен в чекмедже година и половина. Все едно. Почувства се добре, когато подписваше чека, по някакъв странен начин. Беше се въздържала от емоционално обвързване, когато всичко бе един безнадежден проект, но това бе добра комедия. Сега бе нейна — първият ѝ проект като продуцент.

Втората стъпка бе режисьорът. И Венера вече знаеше кого иска. Кийша Роулънд, чернокожа млада дама, която току-що бе завършила киноакадемията и също имаше агент, но бе на най-ниското възможно стъпало в гилдията. Венера бе работила с нея по рекламата за хранителните добавки на „Оксо“. Мразеше онази проклета реклама, но

се бе получила много добре — умело режисирана и заснета. И Ханс Тирш я бе оценил по достойнство. Така че режисьорката бе много, много талантива, но нямаше да иска висок хонорар. И понеже бе жена, още никой не я бе направил популярна. На дамите им бе доста по-трудно да пробият. Венера ѝ бе изпратила сценария с пълното убеждение, че Кийша ще се радва и на шанса да режисира. Снощното отчаяно обаждане по телефона, пълно с благодарности, бе потвърдило очакванията ѝ.

Венера се поздрави мислено за умния ход, докато водата на душа обливаше и успокояваше мускулите на тялото ѝ. Ханс бе гений. Тя просто щеше да използва способността му да открива таланти. И това нямаше да ѝ струва и пени.

Бързо излезе изпод душа, подсуши се и се наметна с кашмирения халат. Отвори гардероба си и внимателно избра дрехите: елегантна бледожълта рокля и палто до коленете в наситения оранжев цвят на шафран, комбинирани с бледи бежови обувки на висок ток — лек пролетен тоалет, който тя допълни с разкошна огърлица от златни перли от южните морета, истинска скъпоценност. Старателно изсуши косата си с голяма кръгла четка, така че да ѝ придаде повече обем и блясък. Стомахът ѝ се бе свил от вълнение. Срещата ѝ тази сутрин бе от жизнена важност.

Сър Лио Фабрикант бе жива легенда и като повечето такива живееше в миналото. Някога отдавна — през шейсетте — бе известен като голям британски режисьор. Но времената се бяха променили и докато Бърт Рейнолдс стане касов хит, Лио вече бе минало. Но той не бе забравил уменията си за издигане в обществото. Добри приятели от правителството с отлични връзки му бяха издействали държавен пост и той бе назначен да разпределя правителствените субсидии за британските филми. Лио обичаше да му се подмазват. Десетилетия наред се бе задържал със зъби и нокти за мястото си в Съвета по филмово изкуство.

Но през изминалата година му бяха спретнали вътрешен преврат. Британската филмова комисия, „Канал четири“ и останалите реформаторски настроени новаци бяха истинските играчи на вътрешния пазар. Авторитетът на Лио бе подкопан. Вече едва успяваше да даде одобрение за каквото и да било. Сега продуцентите, които се бяха надпреварвали да го ухажват и ласкаят, да го канят на

обяд в най-скъпите ресторанти и да му пращат лимузини за най-добрите премиери, го отбягваха старателно.

Имайки предвид всичко това, Венера внимателно бе подбрала целта си. Дали сър Лио е свободен за обяд? Нищо специално, просто обяд в „Айви“. Би била толкова признателна. И очевидно същото важеше и за него.

Венера отново се погледна в огледалото. Всичко бе премерено така, че да въздейства на всяко ниво. Похотливият дъртак щеше да остане заплепен от красотата ѝ, докато неизменният му снобизъм щеше да одобри елегантния ѝ вид; секси и сдържана, това не бе обичайният ѝ стил. Но Венера променяше имиджа си на актриса в такъв на делова жена. Трябваше да подмени гардероба си.

Пъхна телефона си в чантичката на „Версаче“. Може би още преди обяд можеше да получи телефонно обаждане. Или дори две...

— Не мога да повярвам. — Джанет Симс, грубо нарушавайки закона, щракна с платинената си запалка и запали поредната от обичайните за нея тънки пурети. — Проклетата глупава хлапачка. — Дръпна силно и издуха струйка ароматен дим към прозореца. — Защо ще *напуска!*

Венера кимна съчувствено. Двете се намираха в ултрамодерните офиси на „Ай Си Пи“, една от най-големите киноагенции в Лондон. Джанет бе опитен и обигран агент; носеше мъжки сака и лицето ѝ бе загрубяло от алкохол, цигари и абсолютно безскрупулно пазарене при сделките. Занимаваше се с големи звезди, както и с няколко актьори, които тепърва пробиваха. До тази сутрин Лили Бруин се числеше сред вторите. Веднага щом бе получила главната роля в „Мод“, Джанет светкавично бе откъснала Лили от лапите на бездарния агент, който я бе представлявал, откакто бе завършила театралната школа.

Тогава тя бе ценна придобивка. Днес бе нищо.

— Тя е наркоманка. Взема кокаин.

Венера сви рамене.

— Не е изключение сред актрисите, Джанет.

— Не знае кога да спре. А и започна да се захласва по Ханс. Идваше на снимачната площадка със закъснение. Казах ѝ, предупредих

я да не проваля големия си шанс. Но още на първата главна роля шибаната идиотка си въобрази, че вече е новата Линдзи Лоуън.

— Наистина ли е напуснала? — невинно попита Венера.

— Дала на Ханс ултиматум. Той я сложил на мястото ѝ и ѝ казал да се маха от площадката, иначе ще я уволни. Тя вдигнала скандал и той я уволнил.

— Но продукцията сигурно вече е надхвърлила предвидения бюджет... могат ли да я заменят?

— Той прекратява снимките. Целият проект отива в коша. — Джанет, колкото и корава да бе, потрепери от ужас. — Само ако можеше да го чуеш...

— И какво следва сега за Лили?

— Кого го интересува? Тя е мъртва. Свършено е с нея. Никой няма да иска да припари до глезлата, която е провалила филм на Ханс Тирш. Той вече е разгласил, че тя е пристрастена към кокаина. Повече няма да я представлявам.

Венера приглади полата на роклята си и едва прикри лукавата си усмивка.

— Тя как го прие?

Лицето на Джанет все още имаше строг вид.

— Лошо — хлапачката се разрева в офиса ми, само дето не падна на колене. Жалка гледка. Опитала се да се обади на Ханс и да го помоли да я вземе обратно, но той не иска и да чуе. Тя се закле, че ще остави наркотиците, но ѝ казах, че вече е прекалено късно. С кариерата ѝ е свършено.

— Толкова ли е зле?

Джанет вдигна рамене.

— Виж, обадих се тук-там и се опитах да ѝ потърся нещо. Никой не иска да я вземе. Не мога да я уредя дори в някоя реклама.

Венера кимна сериозно. Време бе за удара. Жертвата ѝ бе стигнала до дъното.

— В такъв случай може би имам нещо, което може да те заинтригува. Романтическа комедия, страхотен сценарий. Британската филмова асоциация го финансира — излъга тя. — Много малък проект и искам нови таланти. Ще ѝ платя минималната надница и разносните по снимките, но мисля, че у Лили има нещо специално.

Джанет не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да я вземеш?

Венера кимна.

— Режисьор е Кийша Роульнд. Работих с нея по рекламата за „Оксо“.

Агентката присви очи; Венера ясно си представи как Джанет разсъждава трескаво.

— Познавам работата ѝ. Много хитър ход, Венера, много хитър. Сигурно си я наела за нищожна сума?

— Първи филм. — Венера само сви рамене.

— Мисля, че те бива в това — реши Джанет. — Знаеш, че си ме хванала натясно.

— Това е втори шанс за Лили. Ако ти се окажеш агентът, спасил кариерата ѝ... — Венера се изправи. — Основна заплата, никакви глезотии на площадката и ще трябва да дава алкохолни проби ежедневно. Кажй ѝ, че ако превиши дори с една десета минимума, ще се погрижа всеки продуцент в града да разбере това. — Усмихна се ослепително на Джанет. — Но има и добра страна — хубав сценарий, страхотен режисьор, а и работим с независимо финансиране, което означава, че снимачният ни график е само осем седмици. Именно затова трябва да се отнеса пределно строго с нея. Не можем да изгубим и ден по вина на главната актриса. Времето ни притиска сериозно. А за теб това означава, че ако Лили успее да издържи на строг режим при мен цели осем седмици, това ще я реабилитира като актриса, на която може да се разчита.

— Дадено. — Джанет поклати глава. — Но знаеш, че поемаш риск.

Венера стана, доволна от себе си.

— Такъв е животът. Довиждане, скъпа.

Джанет я целуна предвзето от двете страни и Венера си тръгна от офиса ѝ с много повече самочувствие на сериозен продуцент, отколкото на идване.

— Сър Лио. — Венера се постара в гласа ѝ да прозвучи почит и уважение. — Радвам се да ви видя. Толкова е любезно от ваша страна да ми отделите малко време.

Зачервените му старчески очи обходиха стегнатото ѝ тяло и пицните ѝ гърди. Очевидно одобри гледката; Венера леко потръпна вътрешно, докато бе подложена на този откровен преценяващ оглед от дъртия похотливец. Така ли се чувстваше и Бей Линг, когато бе в леглото с чичо Клем? Определено си бе заслужила всяко пени.

Венера се насили да се усмихне и притисна лакти до тялото си, за да му позволи да се наслади на гледката към деколтето ѝ.

— Бих направил всичко за теб, скъпа — дрезгаво отвърна сър Лио. Не я бе виждал повече от година, но се държеше така, сякаш бяха първи приятели. — На какво дължа удоволствието? Поръчах малко шампан, голяма бутилка отлежало „Круг“.

Защото *тя* плащаше. Венера ненавиждаше хора, които казваха „шампан“. Беше едновременно долнопробно и крайно снобско.

— Прекрасно — изчурулика тя. — Какво приготвят добре тук? Знаете ли какво, сър Лио, бихте ли поръчали вместо мен?

На лицето му грейна усмивка; Венера знаеше как да ласкае мъжете.

— С удоволствие. — Избра задушен без масло морски език и зелена салата за нея, докато за себе си предпочете огромна порция телешко „Уелингтън“.

— Имам проект за вас — започна Венера. — Уникален е. Моментално ще привлече публиката. Този филм ще бъде страхотен. Нуждае се от минимално финансиране и мога да ви обещаая, сър Лио, всички участници в проекта ще се прочуют.

Постара се да придаде тежест на думите си.

Той само изсумтя, а белобрадото му лице се изкриви.

— Прочул съм се години преди ти да се родиш.

— О, да — съгласи се тя. — Но този филм, как да се изразя, ще затвърди репутацията ви. Сър Лио — драматично подчерта тя, — това е вашият билет за завръщане.

— Завръщане. — Той се вторачи в нея, но поне слушаше внимателно. Венера се възползва от мига.

— Да — вие осигурявате парите, а ние правим страхотен филм. Ще стане голям хит, ще продадем авторските права. Всички ще видят колко сте далновиден.

Той примигна.

— Вероятно не си чула... Филмовата комисия...

— Ви е уволнила, да, знам — преднамерено рязко отсече Венера.
— Но все още заемате поста си в Британската филмова асоциация.

Това бе полунезависима организация с минимален бюджет — едва ли си струваше труда.

— Трябва ми само един милион. Можем да се справим с малко пари. Кийша може да намери филмова лента на ниска цена. Всички ще получават минимално заплащане. Екипът ще бъде крайно ограничен. С много малко снимачни площадки, а снимките ще продължат само осем седмици. — Венера се приведе напред. — Все още имате един милион на разположение. Похарчете го за нас.

— И защо да го правя? — Сър Лио усърдно отрязва парченце от невероятно крехката телешка пържола, след което отпи голяма глътка от шампанското. — Когато изкараш в този бизнес толкова дълго, колкото мен, скъпа, ще знаеш, че всеки продуцент се кълне, че неговият проект е новият „Междузвездни войни“. Или „Четири сватби и едно погребение“. — Той въздъхна: — Знаеш ли колко пъти съм чувал репликата „Това е новият «Четири сватби»?“

Венера бръкна в чантата си и му подаде сценария.

— Преценете сам. Имайте предвид няколко неща. Ангажирала съм Кийша Роулънд, много способен млад човек, правила е реклами. И отмъкнах звездата на Ханс Тирш, Лили Бруин, от „Мод“. Наложих се да спрат продукцията.

— Бруин? — Сър Лио се замисли над името. — Онази наркоманка ли?

— Не е наркоманка. Ханс само я клевети. Все едно, ще се подлага на тест за наркотици всеки ден. Джанет Симс е във възторг. Само си помислете, имаме лично избраната от Ханс Тирш звезда за нищожен хонорар.

Сър Лио кимна и прехвърли сценария в другата си ръка.

— Ще го прочита — съгласи се той. — Още днес следобед.

Естествено, помисли си Венера. И без това няма какво друго да прави.

Вдигна чашата си шампанско и я чукна с неговата.

— Наздраве.

На път за вкъщи Венера сякаш не стъпваше от радост на земята. Беше сключила първия си договор като продуцент. Лили бе подписала и Джанет ѝ предаде огромните ѝ и покорни благодарности. Кийша бе на седмото небе от получената възможност и дори дъртакът Лио бе прочел сценария само за час и ѝ бе изпратил по куриер договора си.

Проектът имаше зелена светлина. Сега трябваше да се съсредоточи върху намирането на изпълнители за второстепенните роли. Не можеше да си позволи да наеме режисьор за кастингите, но след години в бизнеса нямаше новоизгряващ, жаден за работа и нископлатен актьор, за когото Венера да не знаеше. Вече имаше някои идеи.

Мина ѝ мисълта, че може би, само може би, филмът може и наистина да се превърне в хита, за който го представяше. Не че имаше значение, разбира се; въпросът бе да има напълно достоверно подобие на кариера, за да може Бей Линг да повярва, че тя е богата и независима.

В това отношение днес бе постигнала ненадминат успех. Щеше да се появи сияеща на партито, да очарова всички, да се представя за успешен млад продуцент. Бей Линг никога нямаше да заподозре, че Венера Чеймбърс отчаяно се нуждае от пари.

Влезе в кухнята с вирната брадичка. Юнона вече бе там, но изглеждаше доста изморена; предложи на братовчедка си мартини и Венера кимна, готова да празнува.

— Тежък ден в офиса, а? — попита тя.

Юнона сви рамене. Беше с костюм в цвят на кафе и шоколадова на цвят риза, допълнени с колие от кафяв кварц и дребни перлички. Облеклото ѝ много дискретно внушаваше сила и власт, осъзна Венера, и изглеждаше добре; намекваше за богатство и комфорт.

Но въпреки елегантния си вид Юнона изглеждаше доста изтощена. Венера забеляза коректора, нанесен под очите, за да прикрие тъмните сенки; кожата на братовчедка ѝ изглеждаше уморена и цялото ѝ излъчване бе някак потиснато и апатично — сякаш вече нищо не можеше да я развесели.

— Сключих няколко сделки. А ти?

— Не беше зле. — Венера вътрешно се поздравя. — Как напредва организацията на партито за Бей Линг?

— Всичко е идеално — почти всички покани са изпратени и започнахме да получаваме потвърждения. Поли Шефийлд например.

Венера се постара гласът ѝ да прозвучи нормално:

— Ще има ли място за още един човек в списъка с гости?

Братовчедка ѝ я изгледа замислено.

— За кого става дума, ново гадже?

Венера се изчерви като домат.

— О, категорично не. Всъщност е конкурент. Само искам да му натрия носа.

— О, защо не започна с това? — Юнона разцъфна в усмивка. — Това е малкото ни парти за Бей Линг, мила — натриването на носове е основният му смисъл. Както и да е, щом е от твоите познати, значи е важна личност, а ние искаме Бей Линг да ни види в пълния ни блясък.

— Ще му се обадя.

— Като свършиш, не излизай. Всички сме тук днес. Трябва да планираме вечерта за Бей Линг. — Юнона се усмихна загадъчно. — Приготвила съм ѝ няколко сензационни тоалета.

Венера кимна доста разсеяно. Мислите ѝ вече бяха заети с Ханс. Отиде на спокойствие в спалнята си и се отпусна на перленосивата копринена покривка на леглото с усещането, че отново е палава ученичка в шести клас. Естествено всичко бе само на игра, просто фасада, забавление. Но пак можеше да подразни Ханс. А това, че щеше да заличи унижението на кастинга за „Мод“, бе допълнителен бонус.

Излегна се по корем на леглото, набра номера му и внезапно самият факт, че му се обаждаше, ѝ се стори крайно интимен.

— „Тирш Продакшънс“.

— Здравейте. Ханс там ли е?

— Ще проверя.

Венера ясно си представи красивата млада рецепционистка.

— Обажда се Венера Чеймбърс.

— О, Венера. — Долови осезаема нотка на съжаление, примесено с доза пренебрежение. Венера пламна от гняв. — Опасявам се, че Ханс е много зает — продължи момичето. — Не съм сигурна, че ще мога да ви свържа.

— Опитай — мило настоя Венера. — Кажу ми, че го търся като новия работодател на Лили Бруин.

Последва неловка пауза.

— Един момент, моля.

Да, така си и мислех, каза си Венера.

Чу се щракване по линията, после — неговият глас.

— Ханс на телефона.

Изненада се от въздействието, което все още й оказваше. Споменът за ръцете му, уверени и властни, я връхлетя с такава сила, сякаш нищо друго не се бе случило помежду им.

— Искам да те поканя на малко парти, което организирам в петък — каза Венера. — За годеницата на чичо ми. Надявам се да можеш да дойдеш. Можеш да ми дадеш съвети как да се оправям с Лили.

— Какво ще правиш с нея? Не разбирам — каза той с отсечен тон. — Уволних я.

— Да, а аз я наех.

— За какво?

Венера протегна крака, започваше да се забавлява.

— За да играе, естествено. И знаеш ли, Ханс, Лили е много талантливо момиче. Трябва да ти благодаря, че отново е свободна.

— Наела си я да играе ли?

— Сега съм продуцент, не знаеше ли? Работя по една романтична комедия. Лили е звездата. Отличен сценарий. Много добър режисьор, малък бюджет. — Венера въздъхна от удоволствие. — Този филм ще тласне много кариери напред.

Той се засмя тихо.

— Напоследък всеки, който има телефон, се мисли за продуцент. Това не значи нищо без пари.

— О, забравих да го спомена. Имам парите. — Венера мислено си представи как забива бърза топка в далечния ъгъл на тенис корта. — Именно участието на Лили уреди в крайна сметка финансирането.

Тирш отново се засмя.

— Шегуваш се, нали? Какво е това, някакви болни амбиции? Търсиш си начин отново да застанеш пред камера?

Думите му я нараниха. Венера се напрегна, едновременно разкъсвана от желание и от омраза към този мъж.

— Не. И това е услуга, която ти ми направи, Ханс. Накара ме да разбера колко малко талант имам.

— Имаш голям талант. — Замълча, а после продължи меко: — В много области.

Венера се опита да овладее надигащата се възбуда. Напомни си, че той е спал с Лили. С глупавата хлапачка Лили. Би спал с всяка. Това свърши работа и ѝ помогна да си върне самообладанието.

— Като Лили? — заяде се тя. — Все едно, трябва да дойдеш. Чух, че си прекратил снимките, така че може би си свободен. Можеш да ми споделиш как да се отнасям с тази страхотна млада актриса, а аз мога да ти дам някои съвети как да направиш нискобюджетен филм.

Тирш изръмжа:

— Не ме предизвиквай, Венера. Не ме интересуват игричките на някаква разглезена богаташка с попечителски фонд.

— Да не те предизвиквам ли? Мисля, че току-що го направих. — Сега кръвта кипеше във вените ѝ, адреналинът от предстоящата битка я изпълваше цялата. Смелост — това бе непознато усещане и много ѝ хареса. — Ела тук, Ханс, ако смееш. Иначе ще се видим на наградите на Британската филмова асоциация.

Сърцето ѝ биеше като лудо, когато затвори телефона. После се обърна по гръб на леглото.

Значи това бе да сключваш сделки. Колко странно. Ужасно много ѝ харесваше.

Атина притисна кърпичката си на червени точки до устата си и се закашля.

В залата имаше прахоляк, натрупван цели петдесет години. Взря се в сумрака. Под дебелията бяла покривка на праха едва се забелязваше мраморен под и месингови перила. Случаен слънчев лъч, проникнал през закованите с дъски прозорци, разкриваше още паяжини и пластове прах, а в застоялия въздух летяха пращинки. Направо я засърбяха ръцете да грабне прахосмукачка. Или ако няма такава, поне да отвори прозорец, за да нахлуе вътре струя от замърсения от трафика градски въздух — пак щеше да е по-чист от този вътре.

— Имали сме оферти за това място — обади се брокерът на недвижими имоти с очевидна липса на ентузиазъм. Атина се досещаше, че според него тя е поредният клиент, който му губи времето. — Но никой не иска да се съобразява с плановете на градския

съвет. Всички искат да превърнат това място в жилищна сграда с много апартаменти или да направят огромна частна къща. Съветът счита имота за паметник на културата, но големите киновериги се интересуват единствено от мултиплекси напоследък. А малките и независими компании предлагат жълти стотинки...

Атина кимна. Старото кино попадеше между два стола. Левите градски съветници отказваха да го продадат за ново застрояване, а и хората, отговарящи за запазването на традициите, не искаха никой да пипа сградата. За местните то бе само една грозна съборетина.

— Ще направя оферта — заяви тя.

Мъжът въздъхна.

— Казах ви, че няма да разрешат жилищно застрояване.

— Не искам подобно нещо. — Атина се озърна наоколо, след като очите ѝ вече бяха привикнали с мрака. — Отдолу все още има подземен паркинг, нали?

Той кимна.

— Няма да ви позволят и да го превърнете в многоетажен паркинг, така че не си мислете, че сте първият човек, на когото му е хрумнала подобна идея.

— С кого точно трябва да разговарям в градския съвет?

— Дамата се казва Максим Чилкът. — Младият мъж огледа с възхищение стилната френска плитка на Атина, тесните панталони и втален кариран пуловер, които бяха комбинирани с високи ботуши „Джими Чу“. — Тя няма да ви хареса.

— И защо?

— Идете при нея. — Той се засмя дразнещо. — Сама ще разберете.

Отдел „Планиране и развитие“ на община Токсхийт бе точно такъв, какъвто си го бе представяла — тесен, безличен и задушен. Секретарките носеха евтини дрехи и всички излъчваха ненавист към работата си. Кабинетът на Максим Чилкът бе осеян със стиропорени чаши. На едно табло бе закачен портрет на Че Гевара.

Самата Максим се бе разположила удобно в стар въртящ се стол с дупки в тапицерията на облегалката. Беше облечена с пуловер, който приличаше на ръчно изплетен, в сиво и мръснозелено и много широки

джинси, които едва побираха масивните ѝ крака, а проскубаната ѝ коса бе прибрана в стегната конска опашка. Атина се помъчи да не зяпа втренчено буйните мустаци над горната ѝ устна.

За Максим революцията бе точно зад ъгъла. Тя изгледа обвинително сексапилните дрешки на Атина, блестящия ѝ гланц за устни и перфектно оформените вежди. По-младата жена нямаше как да не долови неодобрението, което другата изпитваше към нея.

— Госпожице Чилкът...

Грешка.

— Госпожа — яростно я поправи жената. — Знаете ли какво, госпожо Чеймбърс, това е сериозна държавна служба. Тук се занимаваме с важни общински дела. Какво искате?

— Искам да възстановя „Ригъл Палас“.

— Поредният предприемач, който иска да печели за сметка на градското наследство. Нищо ново под слънцето — саркастично добави Максим.

Ставаше дума за полусрутено старо кино, чиито славни дни бяха отминали още през шейсетте години и сега бе само една грозна съборетина. Атина се усмихна подкупващо.

— Нямам намерение да го събарям. Само ще го реставрирам. Ще го превърна в частен клуб. Вътрешният дизайн ще бъде запазен изцяло; единственото, което искам да направя, е да махна седалките. Можем да запазим дори и кадифените завеси.

— Частен клуб. — Максим изгледа Атина така, сякаш току-що бе изругала в църквата. — Лъскави милионери, които ограбват трудещите се хора. Не, благодаря, съветът не подкрепя подобни идеи.

Атина нямаше намерение да се предава. Изпъна рамене в красивия си пуловер.

— Госпожо Чилкът — строго продължи тя. — Този ще бъде различен. Ще бъде дамски клуб. Само за жени. — Спря се съвсем навреме, преди да каже „момичета“.

— Дамски клуб? — Максим повдигна едната си рошава вежда. — Обяснете.

— Вижте, аз съм човек на науката. — Атина ѝ разказа накратко биографията си, като наблегна най-вече на научните си степени и как клубът на старите момчета се старее да я държи настрана. — Затова, както разбирате, е почти невъзможно за жените да се доберат до

подобни възможности. Имаме нужда от място, където да общуваме. И то трябва да е много атрактивно, за да изкуши силните жени да дойдат тук.

— Сигурно ще има много салони за красота — изсумтя Максим.
— Маникюристики...

— Може би ще има и такива неща. — Атина леко наклони глава.
— Но ще има също и най-бърз и висококачествен интернет и комуникационен център, табло за обяви за работа — не просто каква да е работа, а само важни постове за влиятелни хора — наша агенция за имоти, както и възможности за лобиране, независимо дали става дума за дамите в парламента, дипломати, или за изпълнителни директори на компании. — Атина си пое дъх. — Един нов „Атинеум“ — за жени. И кой друг би могъл да го основе, ако не жена на име Атина?

Максим задъвка устни, които бяха единственото тънко нещо в нея.

— Има и някои очевидни предимства за вашия район. Клубът ще даде възможност за работа на местните хора, без дискриминация. Ще си плащаме местните данъци и ще внесем известна изисканост в тази част на града. А и — продължи Атина и се приведе леко напред, преди да приключи с най-силния довод, — бих искала да включа видни местни политици и общински дейци. Вашите шефове в парламента ще бъдат членове на клуба. Естествено, като далновиден политик с визия за бъдещето, който ни е дал разрешение за използване на сградата, ще ви поканим за доживотен член — изцяло за наша сметка, разбира се.

Беше я спечелила. Враждебното пламъче в очите на Максим потрепна и угасна, а на негово място грейна друго... неуверен израз на надежда и копнеж.

— Доживотен член — замислено повтори жената.

— Помислете само за възможностите за създаване на връзки. Ще разбием на пух и прах заговора на мъжете. Помислете и за парите, които ще вкараме в общинския бюджет. — Атина никога не бе съблазнявала друга жена, но сега знаеше, че печели играта. — Кажете да, госпожо Чилкът. Новото лице на капитализма носи червило.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мислех си разни неща — подхвана Сузи Фостър.

Едва ли си способна да мислиш, отбеляза наум Диана, но преглътна репликата си.

Сузи Фостър, супермодел. Анорексична и празноглава, с големи изкуствени гърди, боядисани вежди в тон с платиненорусата ѝ коса и миниатюрни дрешки, прилепнали по кльощавото ѝ тяло. Пушеше като комин, палеше цигара след цигара, но зъбите ѝ с порцеланови фасети си оставаха бели като на кукла Барби. Диана направо я бе страх да се здрависа с нея, за да не ѝ счупи костите. Приятелката на Родън имаше големи като на кошута небесносини очи, гъсти мигли, подсилени с колаген плътни устни на стриптийзърка и вероятно една и половина мозъчни клетки, помисли си злобно Диана.

Всички мъже, покрай които бяха минали на път за „Ковънт Гардън“, бяха зяпнали похотливо — и то не Диана.

Тъй като самата тя бе красива жена, Диана не бе свикнала да е в нечия сянка. Но комбинацията от безупречна кожа, мека руса коса и хирургически дооформени извивки на тялото я правеше почти невидима. Лесно можеше да си представи как се чувства Карл Родън с подобна красавица под ръка. Това бе демонстрация на власт, мигновено осъзна тя; всички разбираха, че той е най-богатият, най-силният мъжкар, където и да се появеше, и че спи с най-красивата жена.

Диана знаеше, че не можеше да се сравнява с нея. И това я влудяваше.

Сега погледна Сузи с ненавист.

— Да? И какво измисли?

Стояха в балната зала на хотела, която щеше да бъде превърната в център за здраве и красота. Тя вече си го представяше много ясно. Велоергометри в единия край, студиото за пилатес — в другия. Стена за катерене, лъскави и супермодерни пътечки за бягане. Луксозни съблекални и бани с индивидуални кабинки с хидромасажни струи.

След това искаше гостите да бъдат насочвани към спа центъра, където щяха да се предлагат масажи, разкрасителни процедури...

Това щеше да бъде хотел-мечта за изискани гости, които държат на здравословния начин на живот. Както комарджиите отсядаха в „Мондриан“ в Лос Анджелис, за да се забавляват в неговия „Скай бар“, така лондончани щяха да се регистрират във „Виктрикс Ковънт Гардън“, за да използват спа центъра. Вече ги виждаше в мислите си — Гуинет и Мадона, Том и Кейти, Уилям и Кейт... щеше да бъде пълно със знаменитости и милиардери.

— Ами, нали знаеш. — Сузи примигна с небесносините си очи. — Просто не мога да одобря тук да има фитнес зала.

Диана зяпна.

— Моля?

Сузи потупа ръката ѝ.

— Знам, че си имала добри намерения, скъпа, но хората просто не искат да се потят, когато отиват на някое хубаво място. Онова, което наистина ни трябва, е един много хубав ресторант! С отлична храна. Ще бъде толкова оригинално.

— Оригинално? — Диана не можа да сдържи сарказма в тона си. — Като например „Гордън Рамзи“ в хотел „Клариджис“ ли?

— Да! — Сузи засия насреща ѝ съвсем наивно. — Точно същият! Само че ще предлага изцяло протеиново меню като ресторант на доктор Аткинс! Бъркани яйца и пържоли! И захарни целувки, направени с подсладител за десерт.

Диана едва се сдържа да не избухне в смях.

— Сузи, наистина не смятам, че това е добра идея. Хотелът ще бъде ориентиран към луксозния здравословен начин на живот. Това е модерно, уникално е за Лондон и...

— И няма да го бъде. — Тя присви големите си сини очи и Диана отстъпи крачка назад. Изведнъж блондинката се вторачи в нея с открита неприязън и подозрителност. — Карл е *мой* приятел, той постави *мен* начело на проекта и *аз* ще избирам дизайна на хотела, така че ако искаш да участваш, най-добре е да започнеш да търсиш готвачи за протеиновото меню.

Диана вирна брадичка. Никой не говореше с подобен тон на една Чеймбърс.

— Ще продължа да работя по визията на хотела, както съм обещала на Карл — отговори тя.

Сузи само вдигна небрежно рамене.

— Казах ти да търсиш необходимите специалисти. — Тя се пресегна и грубо щракна с пръсти пред лицето на Диана. — Какво чакаш още?

Диана се изсмя.

— Не приемам заповеди от теб.

— Извинявай, какво каза? — попита Сузи, а слабото ѝ лице стана червено като домати.

— Не, не мисля да те извинявам.

Сузи се ядоса.

— Значи напускаш, така ли? Тъпа англичанка! Ще кажа на гаджето си.

Пулсът ѝ се ускори, но Диана се насили да запази спокойствие.

— В никакъв случай не смятам да напускам. Не работя за вас, госпожице Фостър, а за господин Родън. Той е собственик на този хотел, а не вие. Ако той иска да ме уволни, може да го направи.

— Много ясно, че ще го направи. — Сузи едва си поемаше дъх от ярост. — Можеш да си сигурна.

— Сега, ако ме извините... — Диана затвори рязко папката с проектите си. — А дори и да не ме извините, имам работа. Трябва да направя проучване за цените на различни фирми за доставка на оборудване за фитнес залата, а на обяд ще се срещна с шестима холивудски лични треньори.

— Ако не напуснеш този хотел — просъска Сузи, — ще накарам личната си охрана — *нашата* лична охрана — да те изхвърли.

Диана се почувства напълно отчаяна. Щеше да изгуби комисионата си, голямата си поръчка. И внезапно осъзна, че макар тази работа да бе измислена фасада за показ пред Бей Линг, тя наистина държи на нея. Имаше талант за това, просто го *знаеше*, а и животът, отдаден на партита, не я бе подготвил за кой знае какво.

Но изправена срещу тази тържествуваща празноглава кукла, която я гледаше надменно в лицето, Диана Чеймбърс не бе готова да подвие опашка, да се моли и да плаче. Ако Карл Родън поискаше да я уволни, толкова по-зле за него. По-скоро би предпочела да гладува на улицата, отколкото да пълзи на колене пред русата кучка.

— Приятен ден — отвърна студено тя и излезе от хотела. На улицата чакаше такси и Диана скочи в него. Каза на шофьора адреса в Нотинг Хил. Най-добре да изчака там неизбежното позвъняване. Поне щеше да е на своя територия.

Докато таксито бавно напредваше в трафика, тя все пак се обади на няколко места. Имаше връзки в най-популярните фитнес салони, и то не само в Лондон, но и в Париж, а знаеше и за едно страхотно ново местенце в Берлин, собственост на бивш шампион по вдигане на тежести, където обичаха да тренират някои кинозвезди, защото залата беше много модерна и дискретна. Въпреки всичко тя отметна задачите си за деня, било то и само за да запълни времето си. А и защото имаше гордост.

Докато стигнат до Кенсингтън, Диана бе приключила с телефонните разговори. Запита се мрачно как ли се справят останалите момичета. Венера изглеждаше доста развълнувана напоследък. Атина кроеше някакви мистериозни планове, а Юнона имаше самоуверен вид както винаги. Вътрешно я гризеше грозното подозрение, че в деня на партито за Бей Линг тя ще бъде единствената, чиято кариера се е провалила, още преди да започне. И нямаше абсолютно никаква представа какво друго би могла да върши.

Телефонът ѝ иззвъня кратко; погледна го и видя, че има съобщение на гласовата поща. Сърцето ѝ се качи в гърлото, докато вдигаше телефона към ухото си. Беше Карл. Стомахът ѝ направо се преобърна.

„Диана“. Гласът му бе спокоен и равен. „Би ли дошла в офиса, когато получиш това съобщение?“

Въздъхна и нареди на шофьора на таксито да обърне колата. Е, какво пък. Най-добре да посрещне всичко с вдигната глава...

* * *

Избягвайки да я гледат в очите, секретарките я пуснаха да се качи на най-горния етаж. Диана предизвикателно вирна брадичка. Беше решила, че няма да плаче. А и Сузи вероятно бе дошла тук преди нея и нямаше начин Диана да ѝ достави точно това удоволствие. Спомни си времето, когато ходеше на училище. Ако се стигнеше до

плач, каза си тя, най-добре да бъде у дома. Изненада се колко много се вълнуваше.

Карл Родън седеше зад бюрото си. Диана забеляза с облекчение, че Сузи не присъстваше. Направи ѝ знак да седне.

— Знаеш ли защо те повиках?

Диана кимна.

— Разбира се.

Погледът му се плъзна преценяващо по нея.

— Вдигнала си невероятен скандал на приятелката ми.

— Така е — хладнокръвно отвърна тя.

Родън повдигна вежди.

— И само това ли ще кажеш?

Тя сви рамене.

— Карл, ако искаш да ме уволниш, направи го сега. Нямам нищо против да се съобразявам с прищевките на приятелката ти, стига да са практически възможни, но тя искаше да съсипе цялостния имидж на този хотел. Предложи някаква идиотска алтернатива, а после ми щракна с пръсти, сякаш съм някаква сервитьорка. Казах ѝ да върви по дяволите. Ако това е неприемливо за теб, така да бъде. Не мога да работя с нея.

Лицето на мъжа срещу нея остана непроницаемо.

— Това ли е всичко?

— Не. — Предстоящото ѝ уволнение направи Диана смела. — Тя е една надута златотърсачка без капчица мозък в главата си и не мога да повярвам, че излизаш с нея.

Забеляза, че той едва успя да прикрие лека усмивчица.

— Сузи е много красива.

— Както и Саманта Фокс — сопна се тя. — Не мислиш ли, че един мъж трябва да се среща с жена, с която може да прекарва приятно времето си и извън леглото?

Тъмните му очи приковаха нейните.

— Диана, личният ми живот изобщо не е твоя работа. Ти искаше да бъдеш консултант по дизайна за хотелска верига „Виктрикс“.

— Напротив, моя работа е. Ти го превърна в такава, когато ме помоли да работя с онази празноглава кукла. Тя ще съсипе този проект, ако ѝ позволиш. Съветвам те съвсем приятелски, въпреки че ще ме

уволниш. — Диана скочи на крака. — Ще ми се да мога да кажа, че е било забавно.

— Къде отиваш?

— У дома — отвърна тя. Искаше да се измъкне оттук, преди привидното ѝ спокойствие да я е напуснало.

— Но ние имаме работна среща — спря я Карл Родън. — И аз не съм те уволнил.

Тя се отпусна тежко на мястото си. Примигна.

— Но пък уволних Сузи — продължи той. — Тя нахълта тук малко по-рано, настоявайки да те разкарам. Разкрещя се и направо полудя, когато ѝ отказах. Всъщност ѝ казах, че трябва да ти се извини.

Диана примигна.

— Наистина ли?

— Да.

Погледът му започваше да я кара да се чувства неудобно. Диана съжали за острия си език. Как можеше Карл да поиска да работи с нея, след като му бе дала съвети за връзката му?

— Как го прие?

Карл се усмихна широко.

— Заяви, че трябва да избирам между нея и теб.

— И ти предпочете мен?

— Не понасям ултиматуми. От никого.

Диана се изчерви.

— Разбирам.

Родън се изправи.

— И не обичам да ме правят на глупак. Сузи отдавна ми опяваше, че иска да се включи в бизнеса. Реших, че това може да освежи връзката ни, защото бяхме стигнали до задънена улица. Освен това, ако има нещо, от което Сузи да разбира, това са тренировките. Тя е направо вманиачена на тема добра физическа форма. Затова я пратих да работи с теб. Явно съм забравил, че е болезнено ревнива.

— Съжалявам, че наговорих онези неща за връзката ви.

— Подейства ми освежаващо. — Погледна я и Диана се размърда неловко на мястото си. — Кажи ми върху какво работиш.

Преминаха на по-безопасна тема. Започна да му изрежда офертите, които бе получила от снабдителите, представи му визията си за дизайна на хотела и му сподели за популярните европейски

треньори. Невероятно, но докато говореше, Диана осъзна, че предложенията ѝ звучат напълно смислено. И Родън го забеляза; кимаше и си водеше бележки.

— За колко време мислиш, че можеш да приключиш?

— Съдейки по това, което ми казаха, три месеца.

— Нека да са два. Искам да отворя хотела по-скоро.

— Ще се опитам.

— Не се опитвай, скъпа. Направи го. — Карл Родън затвори папката пред себе си. — И мини през счетоводството, като си тръгваш. Четвъртият етаж. Ще ти дадат чек. Започвам с малко, докато не видя крайния резултат, и те предупреждавам, не се опитвай да се пазариш.

— Няма. — Тя изпита огромно облекчение. — Каквото и да решиш, приемам го. — Поспря за миг. — Другата седмица организираме парти у дома за годеницата на чичо ми. Би ли искал да дойдеш?

Той поклати глава.

— Рядко ходя по партита.

Диана кимна и се помъчи да прикрие разочарованието си.

— Може би обяд тогава — небрежно подхвърли тя.

Той ѝ се усмихна и я погледна право в очите с пронизителния си поглед.

— Не мисля. Тъкмо приключих с една връзка. Ти си прекалено красива; ще се опитам да те вкарам в леглото, а това ще съсипе всичко.

Лицето ѝ пламна.

— Не се тревожи — добави Родън. — Заминавам за Ню Йорк довечера. Имаш пълно одобрение на бюджета за този хотел. Намери ми най-доброто и колкото е възможно, по-евтино.

— Ще го направя.

— Ще видим дали имаш талант за тази работа, или не. — Потупа с пръсти по бюрото си. — Хотелите са голям бизнес, Диана. Има консултанти, които биха убили човек за подобна възможност.

— Благодаря ти, Карл. — Диана скочи на крака. — Няма да те разочаровам.

Той се завъртя на стола си.

— Ще се видим след два месеца.

Тя побърза да излезе от стаята.

За разлика от кабинета на Родън, счетоводният отдел на четвъртия етаж не впечатляваше с главозамайващ лукс. Енергични млади мъже в сиви костюми и жени с много делови вид вършеха работата си в малки стъклени офиси. Диана се представи на рецепционистката.

— Диана Чеймбърс. Карл Родън ме изпрати тук да получа чек. Жената провери в компютъра си.

— О, да. „Чеймбърс Инкорпорейтид“?

Диана кимна.

— Заповядайте, седнете. Веднага ще ви обслужи някой.

Тя седна на ръба на един от стандартните сиви дивани и се зачуди какво ли я чака. Естествено всичко бе заради престижа. Не би си и помислила да спори с Карл; той бе шефът, а и тя бе приела работата, за да привлече следващи клиенти. Но все пак. Напоследък всичко бе свързано с парите. Битката с Бей Линг щеше да струва скъпо и макар Диана да бе поела риска, ужасно мразеше да гледа как спестяванията ѝ потъват в огромната дупка, която Юнона продължаваше да дълбае: разточителни партита, висок наем, хубави тоалети...

Надяваше се Карл да ѝ даде поне пет хиляди.

— Добър ден, госпожице Чеймбърс. — Приближи се млад мъж с бял плик. — Вашият хонорар. Господин Родън ви напомня, че не подлежи на обсъждане.

— Да, знам това — делово отвърна Диана. Пое плика. Нямахше да му позволи да види израза на лицето ѝ, ако го отвори и види вътре само няколкостотин лири. — Приятен ден.

Изчака, докато се озова на сигурно място в поредното такси на път към дома, преди да разкъса плика.

Зяпна невярващо. Карл Родън ѝ бе написал чек за двадесет и пет хиляди лири.

Двайсет и пет хиляди! Нейният дял от наема за цялата година.

Завладяха я силни емоции. Испита огромно облекчение, а после — благодарност. Почувства се горда, а накрая — развълнувана.

— Промених решението си — каза тя на шофьора. — Откарайте ме до „Ковънт Гардън“.

Беше добре, че Карл се връща в Съединените щати. Там можеше да си намери някоя друга красавица, а Диана да продължи да си върши работата, без да се тревожи, че може да се влюби в шефа си. Освен това Родън сам ѝ бе казал, че не търси сериозна връзка. Тя трябваше да намери милиардер, който иска да сключи брак.

А и да няма нищо против съпругата му да има своя кариера, добави тя мислено. Защото крайно изненадващо за нея, работата ѝ доставяше удоволствие.

— Юнона! — Фатима ал Абдул я поздрави приятелски и се наведе да я целуне по страните. — Изглеждаш прекрасно.

— Ти също, скъпа — отвърна на комплимента Юнона. — Харесва ли ти апартаментът?

Намираще се в офиса си в сградата на „Лорд Естейтс“, вратата бе отворена и компютърът — включен. На телефона непрекъснато мигаха червени лампички; Юнона натисна няколко копчета, за да ги пренасочи към гласова поща. Радваше се, че Фатима бе дошла тук. Познаваха се отскоро, съпругът ѝ работеше в посолството на Катар, а Фатима излъчваше онова прелестно очарование на човек с наистина голямо богатство: елегантен костюм „Лакроа“, огромни диамантени обеци, ръчно изработени кожени обувки и чанта „Фенди“; косата ѝ бе лъскава, а кожата ѝ сияеше. О, а автомобилът ѝ с дипломатически номера бе спрял точно пред входната врата, понеже за нея не важаха забраните за паркиране.

— Здравей, здравей — весело се обади Питър Лорд и нахълта в офиса ѝ, без да чука.

— Заповядай, влез — каза леко хладно Юнона.

Той не ѝ обърна внимание.

— Коя е дамата, Юнона? Запознай ни.

— Моята приятелка шейха Фатима от Катар. Двамата със съпруга ѝ наеха онова мансардно жилище, което намерих в Челси. Фатима, запознай се с Питър Лорд.

— Невероятно е. Юнона свърши страхотна работа. — Фатима грейна. — Първокласна охранителна система, прелестна гледка. Вие

сте късметлия, че работите с нея, господин Лорд.

— Питър, моля. И тя е късметлийка, че работи тук — отвърна той с леко пресилена усмивка.

Юнона замръзна. Това започваше да се превръща в навик. Питър нахлуваше в кабинета ѝ, подмазваше се на клиентите, които бе довела в офиса. Както на наемодателите, така и на наемателите. И това никак не ѝ харесваше. Кариерата ѝ може и да бе само една преструвка, но постепенно откриваше, че уменията ѝ в организирането на партита — където в крайна сметка ставаше дума за общуване, за това да запознаеш хора, които биха могли да се харесат взаимно — бяха полезни и в бизнеса с имоти. Също както умееше бързо да прецени гостите си, какви са интересите и желанията им, Юнона бързо се ориентираше дали хората от нейния социален кръг търсят изискано жилище, дългосрочен наем или любовно гнезденце за близка приятелка.

Провеждаше безкрайни разговори по телефона така, както го бе правила и за светските си ангажименти, и при това с доста добър успех. А Лорд се опитваше да се възползва.

Бързо ѝ стана ясно, че флиртуването с него няма да ѝ помогне. Питър Лорд имаше друга ориентация. Само ден ѝ бе достатъчен да разбере защо се бе провалил бракът му — той имаше хомосексуални наклонности.

Питър не обичаше никого повече от себе си. Той бе алчен за слава, за клиенти. Разкъсваше се между радостта от новите бизнес клиенти, които Юнона бе привлякла, и желанието да заграби всичко за себе си.

— Питър, ние с Фатима излизаме на обяд.

— Мога ли да се присъединя и аз?

— О, не — обади се Фатима. — В моята страна се забранява на дамите да се хранят с неженени мъже. Но ми беше приятно да се запознаем.

— Ще дойдете ли на малкото парти, което Юнона дава в чест на годеницата на чичо си? — попита Питър, без да обръща внимание на хладния отказ на дамата.

— Разбира се. Това е събитието на сезона — засмя се Фатима.

— Значи ще се видим там. Радвам се, че се запознахме, Фатима. Чао! — каза Питър и се завъртя на пети.

Юнона стисна зъби. Това бяха десет минути от живота ѝ, които никога нямаше да си върне обратно. И за първи път десет минути означаваха страшно много за нея. Имаше малко свободно време за обяд с Фатима, а после трябваше да продължи с организацията на проклетото парти, както и да довърши три други договора за наем. Червените лампички на телефона ѝ пак примигваха.

Детронирането на Бей Линг се оказа трудоемка задача.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше прекрасен мартенски следобед. Денят на голямото събитие бе настъпил.

Слънцето грееше, цветята започваха да разцъфват, навън бе топло, подухваше лек ветрец. Ако Юнона можеше да поръча времето, щеше да избере точно такава. Идеално за посрещане на гости.

Стоеше на терасата и оглеждаше градината с критичното око на организатор на събитието.

Доставчиците бяха по местата си. Юнона бе наела не най-скъпата фирма за кетъринг, но определено най-изисканата в Лондон; ръководеше я бивш капитан от Кралската гвардия и се бяха специализирали в изключително атрактивни и вкусни ястия в напълно традиционен стил. Градината бе осветена от ярките пламъци на факли в кристални поставки, в средата на моравата имаше просторна копринена шатра с отворени страни. На масите имаше бели ленени покривки, старинни сребърни свещници и благоуханни рози; шампанското бе „Лоран Перие“, а нежната мелодия на дует арфи огласяше все още празния дансинг. Всичко бе точно както трябва. Юнона лично бе развела светските репортери на „Ивнинг Стандарт“ и „Вог“ из градината. Колкото до списъка с поканените, тя наистина смяташе, че е надминала себе си. Две арабски принцеси, трима посланици, една графиня и множество други благородници; две големи филмови звезди и повече милиардери, отколкото можеше да преброи. Никакви предизвикателни красавици от модния подиум, но Юнона се бе погрижила да покани някои от по-привлекателните съпруги от светските кръгове, за да прибави нотка пикантност към партито. Хубавите жени оживяваха всяко събитие. И естествено имаше журналисти, достатъчно много журналисти.

Дори и един млад лондонски журналист на свободна практика, който работеше за „Сейшел Нейшънс“, местния вестник на Сейшелските острови. Юнона бе поканила и някои от най-безскрупулните и жадни за сензации папараци на столицата. Направо

не ѝ се мислеше колко много им бе струвало това тържество, но несъмнено разходите си заслужаваха.

— Какво ще кажеш?

Обърна се към малката си сестра. Атина кимна.

— Перфектно. Ще дойде цял Лондон.

— Очакваме външния министър и съпругата му.

— Няма нищо, пак ще стане чудесно парти — пошегува се Атина.

Юнона не се подразни от думите ѝ.

— Изглеждаш прелестно — каза тя и с изненада усети прилив на сестринска гордост. Атина винаги бе най-дрипавата и най-мърлявата от братовчедките. Днес изглеждаше великолепно: не богинята на мъдростта, а на войната — величествена в металносивата си прилепнала по тялото копринена рокля, с масивни сребърни гривни високо над лакътя ѝ и висящи платинени обеци, инкрустирани с искрящи като лед диаманти. Оловносиви сатенени обувки на висок ток на „Шанел“ подчертаваха дългите ѝ крака; косата ѝ падаше като бляскава копринена завеса, прихваната със седефена диадема, която проблясваше като корона на древна кралица. С гримирани в пепел от рози и опушеносиво очи, Атина беше зашеметяващо красива.

След прилива на гордост я жегна ревност. В по-различна компания Юнона би блестяла тази вечер, но сега знаеше, че ще бъде засенчена тотално. Бе избрала права рокля на „Александър Маккуин“ в дръзка комбинация от оранжево, бежово и много бледозелено, беше обула средно високи обувки „Диор“ в наситено оранжево и носеше тънка гривна и колие с висулка от изумруд и циркон. Въпреки строгите черти на лицето ѝ, бе сигурна, че мъжете ще се обърнат след нея, макар и само заради елегантността ѝ.

Точно такива женствени и строги тоалети Джак обичаше да смъква страстно от тялото ѝ. Колкото повече приличаше на изискана светска дама, толкова повече го провокираше да я разгорещи.

Юнона огледа разкошната обстановка и се опита да спре да мисли за бившия си съпруг. Нямаше смисъл да копнее за него. Беше си отишъл. Сега бе богат и ставаше все по-известен; бе срещала името му на невероятни места — в притурката на „Сънди Таймс“, в „Ивнинг Стандарт“, дори в кулинарното списание „Уейтроуз“. Беше отворил няколко ресторанта в Шотландия: два в Глазгоу, един много голям в

Единбург, друг такъв във Файф. Авторите на статиите се оплакваха, че Джак не иска да дойде в Англия.

Е, Юнона пък се надяваше никога да не дойде. Стегна се и огледа градината.

— Изглежда добре. — Братовчедка й Диана прекъсна мислите й. — Много хубава рокля, скъпа. Какво мислиш?

Юнона кимна много доволна. Диана носеше дълга до глезените пола и корсет от шифон в пепел от рози, избродиран с миниатюрни розови розички. Бе наметнала копринен шал на раменете си, а на ушите й висяха дълги коралови обеци. Миниатюрната и искряща чантичка бе модел на „Джудит Лийбър“ и бе обула тъмни марокански кожени пантофки. Цялостната й визия напомняше за епохата на прерафаелитите.

— Великолепно. Бей Линг ще изглежда тотално не на място.

— Какво си й изпратила?

— Няколко тоалета — усмихна се коварно Юнона и вдигна глава. — Да видим, авангардна полупрозрачна рокля от тензух на „Клоуи“...

— Искаш да кажеш „прозираща“?

Юнона се усмихна лукаво.

— Както и рокля без презрамки на „Версаче“; ще кажа само, че за нея ще са й нужни страшно издръжливи лепенки на гърдите...

— Предизвикателни тоалети.

— Да, предизвикателни е точната дума. И съм поканила много аристократи, дипломати и други хора от елита. Тя въобще няма да се вписва в средата. Светските хроникьори ще бъдат тук, за да я чуят. — Юнона решително кимна. — Още следващата седмица по това време Бей Линг ще пътува към Сейшелите, а чичо Клем ще я зарече като едно голямо срамно недоразумение.

— Да се надяваме — замислено отбеляза Диана. — Не бихме искали да разчитаме само на работата си, нали така?

— Как върви при теб? — подпита Юнона. — Надявам се, че имаш какво да разкажеш на гостите ни.

— Да — прикритието ми е доста убедително впрочем. — Братовчедка й, която се интересуваше само от светските забавления, се усмихна и Юнона долови гордост от свършеното. — Работя по проекта за дизайн на новия център за здраве и красота в хотел „Виктрикс“ в Лондон и получих доста сериозен хонорар. Ами ти?

Юнона се замисли за изминалата седмица.

— Добре съм, получих една-две комисиони. — Тя сви рамене. — Не обичам да работя, нали знаеш.

— Естествено.

— Виж, идва сестра ти.

Венера се приближи към тях и Юнона отбеляза с неодобрение, че не бе успяла да промени напълно облика си; не виждаше да е придобила по-умерен и скромнен вид. Да, роклята бе съвсем прилична, но само толкова; беше опасно близо до прекрачване на границата. Венера бе избрала бледозлатиста копринена рокля като алтернатива на предпочитаните от нея кремави и бели тонове; така цветът пак бе достатъчно светъл, за да подчертае тена ѝ. Роклята стигаше до коленете и беше с паднали рамене, но материята прилепваше сладно към тялото ѝ и нищо от стегнатата ѝ, дооформена със силикон фигура не оставаше на въображението на наблюдателя. Върху раменете ѝ имаше безбожно скъпа наметка от изкуствена кожа, на шията ѝ блестеше тънко диамантено колие и носеше безумно високи обувки на тънък ток „Джими Чу“. Приличаше на някоя от холивудските богини от миналото — Лана Търнър на новия век. Платиненорусата ѝ коса бе накъдрена в стила на четиридесетте години, за да допълни облика.

Но все пак чичо Клем бе свикнал с Венера.

— Изглеждаш много секси — одобрително отбеляза Атина.

— Целта не беше да сме секси — сърдито се обади Юнона.

Венера сви рамене.

— Имам и други задачи на това парти, освен да натрия носа на Бей Линг, дами. Ще представям новия си филм. Искам да привлека малко интерес към него.

— Нали не си забравила, че всичко това е само за фасада. — Юнона бе строга. — Не вярвай на собствените си заблуди, Венера, не се увличай по измислицата. Знаеш, че вероятността този филм да бъде заснет не е особено голяма, а да бъде разпространен в кината — още по-малка.

Като забеляза как лицето на Венера помръква, Атина сложи ръка върху тази на сестра си, за да я възпре.

— Поканила е Ханс Тирш да дойде — многозначително добави Атина.

Юнона мислено прелисти тефтерчето с контактите си. Тирш... продуцент, голям играч. С репутацията на мъжкар. Вероятно Венера се опитваше да го свали. Е, това определено би било точка за отбора на сестрите Чеймбърс. Тъй като сега всички бяха свободни...

Отново леко я прободде ревност; когато бе още с Джак, бе проявявала слаб интерес към любовните терзания на останалите момичета. Сега се запита защо тя си нямаше никого на това парти. Откакто Джак си бе тръгнал, мислеше само за него. И за преместването, за Бей Линг...

— Е, това е нещо различно, предполагам. — Постара се да се усмихне. — Късмет.

— Ще бъде страхотно парти. — Атина си представи имението „Бозуел“ и в сърцето ѝ не остана капка жал за натрапницата. — Дръжте се прилично, момичета. Ние сме от семейството, не го забравяйте. Бей Линг не е.

Кучки, мислеше си Бей Линг, гадни кучки.

Не можеха да приемат поражението си. Искаха да вземат нейните пари, нейния мъж. Нямаше да им позволи.

Но докато замислено решише с четка дългата си коса, отбеляза, че те определено нямаше да се предадат без бой.

Юнона бе приспала бдителността ѝ след вечерята при пристигането ѝ. А и съвсем се стъписа, когато разбра, че и четирите явно имаха свои пари. Нямаше как да го отрече, къщата им бе забележителна.

Но явно искаха нещо повече. Парите на Клем. *Нейните* пари. Старият перверзник нямаше да изкара още дълго на този свят и законната му съпруга се канеше да покаже на всички какво точно означава изразът „веселата вдовица“.

Юнона бе водачката на групичката. Беше безпощадна. Все канеше Бей Линг на разни вечери и чаени партита. В „Савой“, в „Риц“. Постоянно я наблюдаваше строго. Дали свива кутрето си, когато пие чай, как отхапва от сандвичите с краставички, дали знае как се ядат пъдпъдъчи яйца с целина? Но Бей Линг я бе изпреварила отдавна. Беше се подготвила, знаеше наизуст всички правила на етикета като по учебник. Клем щеше да получи точно каквото искаше — идеалната

английска съпруга във всяко друго отношение, освен в спалнята, където щеше да изпълнява желанията му.

Каквото и да ѝ струваше това. Той бе просто един мъж. Бей Линг си повтаряше, че бе преживявала и по-тежки неща. Нямахше да позволи нищо да я отклони от плячката.

Погледна роклите, които икономката бе извадила върху леглото в хотелската ѝ стая, и се засмя. Беше направо обидно. Наистина ли я смятаха за толкова глупава? Евтини дрешки за продажна жена, дълбоки деколтета, секси роклички за холивудски актриси, няколко екзотични тоалета, добавени за всеки случай. Юнона се бе опитала да ги замаскира малко с много добра колекция от бижута! Как ли пък не! Защо просто не ѝ бе предложила едно ветрило и да приключат случая?

Явно момичетата искаха да я изложат. Такава бе стратегията им — да покажат на всички екзотичната приятелка. Е, бяха го демонстрирали пределно ясно. Но в тази игра имаше две страни.

Бей Линг огледа със задоволство тоалета, който си бе купила на улица „Бонд“ същия ден. Прекрасен класически костюм на „Шанел“ от розов туид и бежова кожена чанта на релефни ромбове. Естествено бе избрала по-дългата пола и обувки с нисък ток и заоблени върхове. Бе гримирана от професионален гримьор в приглушени тонове, сложи си от любимия парфюм на Клем, който се приготвяше специално за него. Носеше годежния пръстен с огромния червен диамант, а класическата кремава копринена риза бе деликатно съчетана с огърлица от забележителни огромни перли от дълбините на южните морета. Гарвановочерната ѝ коса бе прибрана в стегнат кок. Бей Линг знаеше, че изглежда като първата дама на някоя далекоизточна държава, след като сексапилното ѝ тяло бе благоприлично прикрито и единственото, което демонстрираше, бе своята младост и красота.

Братовчедките Чеймбърс явно си мислеха, че могат да я засрамят пред хората, така ли? Скоро сами щяха да разберат какво е срам.

— Мили боже — възкликна Питър Лорд. Гледаше някъде зад Юнона и очите му щяха да изскочат от орбитите. — Това е принцесата... на Дубай, нали? И Ханс Тирш? Събрала си толкова видни персони.

— Обичаме да се срещаме с интересни хора — съгласи се тя. Презираше този човек заради неговата дребнавост и алчност. — Вземи си чаша шампанско.

— Отлежало ли е? Не харесвам купажни вина.

— Естествено — спокойно отвърна Юнона.

Питър жадно се пресегна и грабна кристална чаша от таблата на минаващия наблизо сервитьор.

— Много е сладък — отбеляза той, без да откъсва поглед от младия мъж, който прекосяваше стаята.

Юнона трескаво се огледа за някой журналист наблизо — нямаше такива, слава богу.

— Моля те, дръж се прилично — просъска тя, — и не сваляй обслужващия персонал.

Питър се намръщи и пресуши чашата на един дъх.

— О, колко сме надменни, така ли? Слушай, съкровице, имаше няколко успешни седмици на работата. Но ти е малко рано да говориш така на шефа си, не мислиш ли?

Тя се обърна и го погледна право в лицето. Пулсът ѝ се ускори, но не можеше да рискува да вдигне скандал. Това парти струваше толкова много...

— Успокой се, Питър, това е светско събитие.

— И ти би трябвало да се погрижиш за мен. — Красивите черти на лицето му станаха сурови. — Намери ми телефонния му номер, бъди добричка.

— Не ставай смешен — с леден тон го отрязва Юнона.

— Аз съм твой шеф.

— Не, не си. — Юнона се усмихна. — Напускам. Още утре ще основа собствена фирма. — Думите сякаш излизаха от устата на съвсем различен човек — някой, който не бе уморен, уплашен, със сериозни финансови затруднения. Сестра ѝ го бе направила, братовчедките ѝ — също. Защо не и тя, защо не и Юнона? — А ти имаш избор: или се дръж прилично, или ще бъдеш изхвърлен оттук. Има доста репортери. Няма да бъде добре за бизнеса да напишат как Питър Лорд се е напил и е посрамил домакинята си, нали така?

— Знаеш ли, понякога си голяма досада — провлачено отвърна Питър. Но погледът му трепна. — Ще бъда добричък. Сключваме примирие. — Вдигна ръка с кръстосани пръсти.

Победи го. Юнона само махна с ръка и го отпрати. И тъкмо навреме. Пени Матлок, светският хроникьор на „Ивнинг Стандарт“, тъкмо се присламчи към нея, загледана в оживлението наоколо.

— Скъпа. Великолепно парти.

— Благодаря — скромно отвърна Юнона. — Постарах се.

— Не ти е трябвало много време да забравиш Джак, нали? — попита репортерката. Юнона се стегна и преглътна острата реплика. Ясно си представи какво би написала Пени в утрешния брой.

— Разводите са нещо нормално — небрежно подхвърли тя. — Сигурна съм, че Джак ми желае само добро.

— Разговаряте ли често?

По дяволите! Нямаше ли да зареже тази тема?

— Всъщност не.

— Значи помежду ви цари ледено мълчание.

Юнона се насили да се засмее.

— Предполагам, че Джак е доста зает с ресторантите си, а аз самата съм в процес на основаване на компания за недвижими имоти, така че нямаме много свободно време. Освен това с братовчедките и сестра ми толкова се забавляваме, като си делим една къща. Всички сме щастливи и много ангажирани. — После се постара да добави: — Ако видиш Джак, непременно му предай поздрав от мен.

— Само поздрав? — не искаше да спре Пени. — А къде е почетната гостенка? Вашата бъдеща леля, нали така?

Юнона въздъхна театрално и погледна златния си часовник.

— О, боже, май закъснява доста повече, отколкото е приемливо в обществото. Но не бива да й се сърдим — добави бързо тя. — Бей Линг се стареа да усвои правилата на светските партита.

— Ммм — измънка само Пени, доловила накъде бие Юнона. — Но пък е малко грубо.

— Не бих казала подобно нещо — неубедително отвърна Юнона.

— Коя е дамата в сребрилата рокля? — Пени се разсея внезапно. — Онази, край която са се събрали куп мъже? Не мисля, че съм я виждала досега.

— Разбира се, че си я виждала, и то хиляди пъти. Това е сестра ми Атина.

Очите на репортерката се разшириха от изумление.

— Не! Не може да бъде...

Атина се забавляваше. Ситуацията бе нова за нея. Естествено държеше под око и входната врата. Когато там се появеше Бей Линг в някоя от екзотичните рокли, каквато вероятно щеше да облече, Атина искаше да бъде готова да привлече вниманието към нея, широко разтворени очи, внезапен израз на шок, може би стреснато повдигане на ръка към устата. Защо само Венера да е актрисата в семейството?

Но дотогава си имаше приятно развлечение.

Мъжете се бореха за вниманието ѝ. И то не както го правеха професорите в Оксфорд: пиянско опипване на някое стълбище, „случайно“ поставена ръка на коляното ѝ. Тези тук бяха изтънчени предприемачи, джентълмени, петролни магнати, кинопродуценти. Те се смееха на шегите ѝ, водеха светски разговор, интересуваха се от бизнес идеите ѝ, предлагаха да ѝ донесат питие. Атина се чувстваше страхотно.

— Клуб за жени? Прекрасна идея — искрено възкликна лорд Фреди Уентуърт. — Ще имате ли и зала за пури?

— Атина, шампанското ти почти е свършило. — Питър де Саар, собственик на винени масиви в Южна Африка, посегна към чашата ѝ. — Нека ти донеса друго.

— Знаеш ли, роклята ти е невероятна. — Рик Стелис, петролният магнат от Тексас, бе по-директен. — Страхотно подчертава очите ти. Откъде си я купила? Няма да е зле да купя акции на този дизайнер.

Атина се смееше и шегуваше заедно с тях, но дълбоко в себе си негодуваше. Естествено, че се ласкаеше от комплиментите, кой не би го направил?

Но къде бяха всички тези мъже, когато се бореше за мястото си и бе самотна? Защо преди не се интересуваха от нея? Нима единственото, което можеше да промени шансовете ѝ в романтичен план, бе едно външно преобразяване? Характерът ѝ бе същият и когато носеше неугледните си дрехи на университетски преподавател. Но когато бе с невзрачни дрехи, когато красотата ѝ не бе толкова явно подчертана, никой не я канеше на срещи, освен разни неудачници, и то само с половин уста.

Обичаше вниманието. Мразеше слабостта.

Атина прие чашата студено шампанско, поднесена от винения магнат. Е, не можеше просто да стои тук и да ги остави да точат лиги цяла вечер, нали така? Тайфата от светски репортери, поканени от Юнона, бе в стихията си и всяко прибързано действие би развалило ефекта от цялото събитие. Момичетата на Чеймбърс трябваше да се държат безупречно, леко надменно дори. Светът на чичо Клем не беше се променил особено от времето на Джейн Остин насам. Той не би одобрил някой да говори, че Атина е насърчавала цял куп обожатели.

Леко окуражена от алкохола, Атина реши да покаже и другата си страна. Щеше да проведе един малък социален експеримент, реши хладнокръвно тя. Един вид отмъщение за всичко, на което я бяха подложили онези сексистки настроени негодници в Оксфорд. Без все още да има каквото и да било желание да се задоми, тя би могла да се възползва от някой мъж; поредната фасада за пред Бей Линг. Защо Атина да иска да ги раздели с Клем, ако самата тя има богат годеник?

Тези мъже искаха да я използват; е, тя щеше да използва тях. Щеше да остави един от тях да се влюби лудо в нея, а после да го изостави в мига, в който чичо Клем зарече малката златотърсачка.

Кое е по-лошо? — замисли се сериозно Атина. Жена, която преследва мъжа само заради парите му, или мъж, който харесва единствено красотата на една жена?

Отговорът бе: „и двете“. И Атина Чеймбърс се закани да унищожи по един представител на всяка от тези породи.

Деликатно отпи глътка от шампанското си, докато очите ѝ преценяващо обхождаха събраните наоколо егоистични похотливци: винопроизводителят... не, нямаше да понесе този негов акцент, не и за дълго; петролният магнат имаше шкембе; зъбите на филмовата звезда бяха противно избелени. Кой от всички щеше да бъде най-малко неприятен за понасяне в следващите няколко месеца?

Острият ѝ като бръснач ум прецени мъжете само за няколко секунди и беше готова с избора. Атина се обърна към Фреди и го озари с ослепителната си красота.

— Фреди — заговори го тя и го дари с усмивка, която го остави без дъх. — Твоето семейство е от Нортхемптъншир, нали така? Чувала съм, че това е един от най-красивите райони в страната. — Съсредоточи се върху него и изолира всички останали. — Но никога не съм ходила там — леко се нацупи тя.

Останалите мъже схванаха посланието; чу въздишките им, след което се разотидоха, измърморвайки по нещо за довиждане. Е, каза си Атина, това бе мъжкият еквивалент на конкурс за красота и тя току-що бе избрала щастливия победител. Наведе се леко към него, за да го насърчи. Веждите му се бяха вдигнали чак до гъстата му рижава коса, а по бледото му лице бе изписана толкова широка усмивка, сякаш бе спечелил от лотарията.

Лорд Фредерик Уентуърт. По-младият син на маркиз Гретон; завършил „Итън“ и „Дъръм“, с диплома по селскостопански науки и стопанско управление. Баща му притежаваше имението „Фарнсуърт Хаус“ със стотина акра хълмиста земя и стар замък от Елизабетинската епоха. Сестра му, лейди Фелисити, бе печално известна като буйна млада жена и всички знаеха за пристрастеността ѝ към кокаина, а по-големият му брат, Кристофър, бе замесен от същото тесто.

Атина бе научила всичко това от Юнона. Тя бе запознала останалите момичета с поканените в списъка и Фреди бе сред най-видните представители на аристокрацията.

Атина го огледа критично. Беше нисък за мъж, вероятно малко над метър и седемдесет. Тъмночервена коса, бледа кожа с лунички. Освен това бе набит и явно тренираше с тежести или нещо подобно. Приличаше ѝ на викингски войн; би бил съвсем на място в средновековен замък с ниски тавани, гадничко отбеляза тя наум. Държеше се прекалено почтително и леко отнесено, приличаше на неопитен младок. Тя мразеше това в мъжете.

Да, лорд Фреди щеше да свърши чудесна работа.

— О, ами... — Той се наведе и в припряността си събори чаша вино. — Гадост. Колко съм непохватен... Както и да е — подхвана той, докато попиваше разлятото вино с кърпичката си, — можем да поправим този пропуск. Трябва да дойдете. Елате за уикенда.

Атина изпърха с дългите си мигли.

— Но ние дори не сме излизали на среща още.

Фреди примигна, сякаш не вярваше какъв невероятен късмет бе извадил.

— Би ли искала? — попита той. — Какво ще кажеш да те заведе в „Максим“ утре вечер? В осем добре ли е?

— Чудесно. Можеш да минеш да ме вземеш.

— Разбира се, естествено — отвърна той. Добродушното му лице почервения от удоволствието. — Страхотно.

Атина кимна и отново отпи глътка вино. О, слава богу — Юнона се опитваше да привлече вниманието ѝ в другия край на залата.

— Извини ме — каза тя и тръгна към шатрата навън.

Тълпата ѝ правеше път, докато минаваше; партито се очертаваше много успешно. И изглеждаше, че почетната гостенка ще допусне кардинална грешка пред обществото. Бей Линг дори нямаше да се появи. Атина ликуваше. Тази жена току-що бе обидила жестоко каймака на лондонското общество.

Доколкото познаваше чичо си, вече си бе заминала.

Венера не споделяше негодуванието на братовчедка си. Двете с Диана бяха невръстни деца, когато загубиха родителите си, когато баща им бе убил себе си и майка им, шофирайки пиян. Тя приличаше на слънчоглед, който търси топлината на мъжкото внимание и неизменно се обръща към него. Дори като съвсем малко момиче русокосата Венера успяваше да завърти главите на всички момчета. Докато Диана се стремеше да стане част от най-влиятелната женска групичка, Венера искаше да посещава смесено училище. За разлика от сестра си, тя страшно държеше на мъжкото мнение. И никога не се бе притеснявала да го признае.

Другите момичета не одобряваха това, но Венера не им обръщаше внимание. Обличаше се секси, толкова, колкото да не премине границата и да изглежда евтино — а дори и това бе въпрос на мнение, каза си тя, докато отпиваше от студеното бяло вино.

— Искам да прочета сценария — каза един от обожателите ѝ.

— Не и преди да започнем с продукцията. — Венера бе категорична. — Въпросът е принципен. Трябва да защитавам интелектуалната си собственост.

— Напълно вярно. — Говорещият бе слаб мъж с лице на пор и палави очи. Казваше се Ерик Дрейпър и ръководеше малка разпространителска верига, която би била идеална за нискобюджетна продукция като нейния филм. — Знаеш ли, Венера — продължи той, докато очите му с наслада се плъзгаха по златистата ѝ копринена

рокля, — сигурен съм, че можем да стигнем до някакво споразумение с теб.

— Какво например?

— Ще купя правата за филма ти, а ти ще дойдеш на работна закуска с мен.

След като преспим заедно, казваха недвусмислено очите му.

Харесваше ѝ, когато мъжете ѝ се възхищаваха, но мразеше, когато демонстрираха увереност, че ще си легнат с нея.

— Ерик — изгука сладко тя, — не мисля, че ще стане. Опасявам се, че онова, което *ти* можеш да ми предложиш, е прекалено малко. — Тя сведе поглед към слабините му, после отново го погледна в лицето. Някои от стоящите наоколо се ухилиха. — За този филм ми трябва голяма разпространителска фирма — заключи тя и върна разговора отново към бизнеса. — Защо не и филмово студио?

Ерик отвори уста да ѝ отвърне, но го прекъснаха. И над двамата надвисна голяма сянка. Венера вдигна очи и сърцето ѝ спря за миг. Беше Ханс.

Не беше го видяла да влиза, не бе забелязала да се приближава. Шокът от близостта му, от физическото му присъствие, надвесен над нея, бе достатъчен.

Беше с тъмен костюм в американски стил, който подчертаваше очите му и тъмните му мигли. Лицето му бе загоряло, а на китката му проблесна златен часовник, „Ойстър“, реши тя. Разкопчаното горно копче на бялата му риза разкриваше няколко къдрави черни косъмчета; колко еротично бе да си играе с тях, докато пръстите ѝ галеха гърдите му...

Венера усети гореща вълна на страст. Помъчи се да си върне самоконтрола и потърси спасение в пиетието си.

— И какво, за бога, те кара да мислиш — меко попита Ханс, вперил поглед в нея; оглеждаше я бавно, давайки ѝ да разбере, че е забелязал реакцията ѝ, — че ще успееш да го постигнеш?

Тя си пое рязко въздух. Развеселеният му тон ясно ѝ показа, че той знае много добре какво изпитва тя. Той не заслужаваше да има такова влияние над нея. Въпросът му я разгневи. Вярно, желаше го. Венера никога не се бе заблуждавала по този въпрос. Изпитваше силно сексуално влечение към Ханс Тирш. Но какво от това? Веднъж бе

сгрешила. Стига толкова. Нима той не бе скочил в леглото с Лили веднага след това, а и с колко ли още други след нея?

„Аз съм Венера Чеймбърс, по дяволите“, напомни си тя. „Никога не стоя на опашка да чакам реда си“.

— Ще заснемем филма и ще им предложим лентата. — Тя се усмихна студено. — Ще бъде истинска сензация, Ханс. Продукция на Венера Чеймбърс. А най-сигурният залог за успех е актрисата, чийто талант откри именно ти.

— Да. — Очите му се присвиха и желанието в тях премина в гняв. — Проведох няколко разговора. Явно ти си имала нещо общо с поведението на Лили.

Венера сви рамене.

— Ако не знаеш как да се справиш с една млада актриса, Ханс, явно губиш усета си.

Ерик Дрейпър мигновено забрави за Венера и обидите ѝ и се втурна да се представя на известния продуцент.

— Ерик Дрейпър. — Той протегна длан пред тялото на Венера и леко докосна гърдите ѝ с лакът. — Радвам се да се запозная с вас най-сетне, господин Тирш, много съм чувал за вас. Може би ще имаме възможност да работим заедно...

Ханс погледна отвисоко Ерик, който бе избутал Венера на заден план.

— Изглежда, сте застанали пред домакинята ни — с равен глас отбеляза той.

— О, извинете ме. — Без да се притесни ни най-малко, Ерик опита отново: — Но вие сте напълно прав — всеки дребен независим продуцент си въобразява, че ще се сработи с киностудиата. Ние, големите играчи, знаем как стоят нещата. — Обърна се към Венера. — И ти ще се научиш, миличка.

— Името ми е Венера — срязва го тя.

— Все едно — отвърна Ерик. — Е, къде сте настанен за вечерята, Ханс? Ще се отбия да поговорим.

Тирш погледна домакинята.

— Ще седна до Венера — заяви той.

— Не е вярно. — Тресеше се от ярост към двамата мъже. Възползвай се от ситуацията, окуражи се мислено, нека те мотивира

още повече да успееш. Да те кара да ставаш рано сутрин. — Всъщност ти си на масата на Ерик.

Ерик грейна от удоволствие, но Ханс я погледна изпитателно.

— Сложили сме повечето гости от киносредите заедно — продължи небрежно тя. — И съм те настанила до Сейди — една истинска, утвърдена звезда, но за високото качество се плаща високо. Може би ще я вземеш за ролята на Мод, след като аз наех Лили.

Ханс поклати глава.

— Ще седя до теб — каза той. — Вече размених картичките на местата ни. Сега личният бодигард на почетната ви гостенка ще седи до този негодяй. — Мускулестата му ръка посочи към Ерик, който почервения като домати.

— Моля? — заекна той.

— Разбрахме се — отсече Ханс. Тонът му не се промени изобщо. — Сега се разкарай от погледа ми, ако не искаш да пострадаш.

Ерик отвори уста, но бързо размисли. Наведе глава и се отдалечи бързо и с леки стъпки като някое влечуго, скри се в тълпата и се отпрати към изхода.

— Не те притеснява да си създаваш врагове, така ли? — попита Венера, опитвайки се да скрие удоволствието си. Въпреки личните им разногласия Тирш не бе позволил на онзи дребен негодник Дрейпър да развали настроението ѝ на собственото ѝ парти.

— Нито пък ти. — Тъмните му очи бяха вперени в нея. — Чух края на разговора ви.

Венера се напрегна. Какво можеше да каже? Че не е от момичетата за една нощ ли? Беше спала с Ханс. И оттогава мислеше само за него.

— Мразя, когато мъжете си играят с мен — рязко отвърна тя.

— А аз мразя, когато жените си въобразяват прекалено много — каза той със спокоен тон. — Ти получи съвсем безпристрастна оценка на прослушването, Венера.

— Не искам да говоря за това.

— Не, просто действаш под грешно впечатление. Мислиш, че имаш пълното право да получиш главна роля в някой мой филм, нали? Голям филм. Именно ти, неопитната актриса. Видях в теб нещо, подходящо за специфична роля. Всъщност ти дори не оправда очакванията ми.

Тя сви длан в юмрук.

— О, да, твоят филм — отвърна тя с престорено мил, язвителен тон. — Вече не е толкова голям, нали?

Зарадва се, когато на иначе непроницаемото му лице внезапно се изписа гняв.

— Ще си платиш за това — процеди през зъби той. — Имам репутация, която никой не може да застрашава. Никой не може да саботира филма ми и да се измъкне безнаказано. Независимо колко е красив.

— Сигурен ли си, че искаш да седиш до мен на вечеря? — попита го Венера и вирна предизвикателно брадичка.

Със сигурност видя страстно желание в погледа му, но какво от това?

— Разбира се — отговори Тирш заплашително. — Дръж приятелите си близо, а враговете — още по-близо.

Диана си проправи път до Юнона. Разговаряше с гостите като съвършената домакиня, приемаше комплименти и правеше още по-щедри на другите.

Но не влагаше душа в това. За първи път светските ангажименти ѝ се струваха безсмислени, загуба на време. Умът ѝ все се връщаше към новата ѝ страст — работата.

Вече бе уговорила пет интервюта в супермодерните салони на „Виктрикс“. Работниците пристигаха със светкавична скорост — Диана бе решила да наеме едновременно пет екипа, бе обещала бъдещи поръчки на най-добрите и благодарение на съревнованието помежду им постигнаха истински чудеса със строителния график. Другата седмица можеше да започне с фотосесиите. Хотелът щеше да се появи на страниците на „Ин Стайл“, „Хийт“, „Гламър“ и „Ивнинг Стандарт“ и това бе само като начало. Не харесваше хората от рекламния отдел на Карл. Нека Родън си действа според вътрешните правила на компанията, каза си Диана; тя самата бе решена да поеме лъвския дял от рекламната кампания.

Искаше да впечатли Карл. Хотел „Ковънт Гардън“ щеше да бъде забележителен, но бе само един бутиков хотел. Сега той реновираше

своя представителен огромен хотел в Европа — „Виктрикс Рим“. Диана имаше идеи. Този проект бе почти готов и тя искаше нов.

— Скъпа! — Целуна братовчедка си, която следеше какво става с партито също като някой диригент, който държи под око оркестъра. — Мисля, че задачата е изпълнена. Кой можеше да предположи, че ще е толкова лесно? Глупачката дори не се появи.

— Струва ми се прекалено лесно — притеснено отвърна Юнона.

— Хайде да настаняваме гостите за вечеря. — Диана даде знак на салонния управител и сервитьорите започнаха да съпровождат гостите до местата им. Докато столовете се издърпваха назад и поканените сядаха сред шумолене на коприна и дантела, Юнона забеляза как очите на всички се отправяха към централната маса, където седяха братовчедките Чеймбърс, продуцентът Ханс Тирш, Пени — светската репортерка на „Стандарт“, и видимо оставаше едно празно място.

Юнона отиде до мястото си и седна, Диана я последва. Пени бе потънала в разговор с Атина; Венера и австриецът се гледаха гневно един друг, но за момента се държаха съвсем цивилизовано. Юнона рязко кимна на сервитьорите да започнат обслужването на масите, а по лицето ѝ бе изписано крайно неодобрение. Всеки можеше да го забележи, а тя бе решена провинението на Бей Линг да бъде ясно подчертано за пред репортерите.

— Опасявам се, че не можем да чакаме повече — въздъхна тя.

Пени се обърна към нея:

— Да, не е ли ужасно?

Сервитьорите се заеха със задълженията си, поднесоха телешка супа на всеки, заеха се да сипват виното, предлагаха топли питки с подправки.

Изведнъж Пени смушка Юнона с лакът.

— Коя е тази? — попита тя.

Юнона извърна глава и кръвта ѝ се смрази.

Бей Линг. Елегантно, направо безупречно облечена в строг костюм на „Шанел“, с нужните класически аксесоари към него, с прибрана в скромна коса и дискретен грим. Сред гостите се разнесе шушукане, докато се обръщаха да я видят. За по-малко от секунда Юнона прецени, че тя е избрала почти идеалния тоалет. Юнона леко приглади роклята си в яркооранжево и кремаво; висшата

мода, в която се появи Бей Линг, правеше голямата братовчедка Чеймбърс да изглежда доста пъстра.

Четирите жени не успяха да се сдържат и размениха смаяни погледи. Юнона забеляза, че Пени стисна устни, доловила неловкото им положение.

— Това ли е почетната гостенка? — мило попита тя.

Юнона кимна и побутна стола си назад.

— Да — каза тя. — Ще ида да я посрещна.

Но Бей Линг вече се бе запътила към масата. За миг застана пред стола си редом с Юнона, така че журналистите добре да я огледат. Няколко от фотографите се скупчиха наоколо; Бей Линг се усмихна ведро и леко наклони глава.

— Юнона, Атина, Диана, Венера! — обърна се тя към всяка поотделно. — Много съжалявам, че закъснях, но бях възпрепятствана.

Бей Линг изчака; Юнона осъзна пропуската в обноските си и моментално направи знак на един сервитьор да дръпне стола.

— Аз съм Пени. — Светската репортерка направо я изпиваше с очи. — Работя за „Ивнинг Стандарт“. Много се радвам да се запознаем.

— За мен е удоволствие — любезно отвърна Бей Линг. — Виждам, че седите на масата на моите бъдещи племеннички. Знаете ли, Пени, ужасно е да се закъснява. Но мисля, че е станало някакво объркване.

— Така ли? — възкликна Пени.

Юнона имаше лошо предчувствие. Почти незабележимо поклати глава към другите момичета. Диана разбра сигнала и започна да хапва от супата си; другите две пийнаха малко вода.

— Да. Юнона и момичетата ми изпратиха няколко рокли, но те бяха абсолютно неподходящи. Едната е прозрачна. — Бей Линг говореше спокойно, но погледът ѝ бе унищожителен. Репортерката попиваше всяка нейна дума. — Опасявам се, че чичо им никак не би одобрил подобно нещо. — После сви леко рамене и добави мило: — Вероятно е било малка шега, нали?

— Прозрачна рокля! — театрално възкликна Пени. Погледна към Юнона. — Не може да си го направила!

Юнона се почувства ужасно злепоставена. Трескаво се опитваше да измисли какво да отвърне.

— Не, разбира се, че не е — намеси се Венера и се засмя звънко. Юнона се обърна да погледне братовчедка си, но Венера изобщо не срещна погледа ѝ, тъй като се бе съсредоточила изцяло върху Пени. — Бей Линг, ужасно съжалявам — каза тя. — Толкова ме е срам. Ако в онази пратка е имало прозрачна рокля, значи е била за мен. Аз трябваше да изпратя тоалетите в хотела ти, но вместо това явно съм ти пратила костюмите за прослушванията. Снимам филм. Искрено съжалявам, задето те накарах да закъснееш така.

Тя поклати глава, сякаш бе отвратена от себе си.

О, помисли си Юнона, това момиче наистина може да играе.

Диана пое щафетата.

— Ами коктейлната рокля на „Живанши“? Не си ли я изпратила?

— Имах намерение — защити се Венера с перфектно добавена нотка на раздражение. — Всеки може да сбърка, нали?

— Отделих половин ден, за да избира онази рокля — сопна ѝ се Диана. — Както и костюма на „Марк Джейкъбс“.

Сестрите се изгледаха гневно.

— Е, какво пък. — Пени бе видимо разочарована. — Определено изглеждаш прелестно в този тоалет.

— Наистина е така, нали? — включи се и Атина, докато небрежно отпиваше от коктейла си.

Очите на Бей Линг проблеснаха яростно, но тя старателно преглътна яда си и седна. Юнона я представи на останалите гости; но докато Бей Линг кимаше, усмихваше се и отвърщаше на светските любезности, от нея се излъчваше омраза към всяко от момичетата.

Е, това беше, помисли си Юнона. Беше ѝ се разминало на косъм, а и сега врагът бе нащрек. Но какво от това? Чичо Клем искаше Бей Линг да опознае семейството му, тоест момичетата. Без доказателства тя нямаше никакъв шанс.

Срещна погледа на Бей Линг с абсолютно безизразно лице. Тази вечер всички щяха да играят ролите си.

Останалата част от вечерта мина без инциденти. Юнона бе изключително внимателна да не допусне някакъв повод за слухове. Позира заедно с Бей Линг за всички списания, вдигна тост в нейна чест, придружен от сърцераздирателна реч за жената, която е донесла

толкова щастие на чичо им. Нареди на всички от персонала най-напред да обслужват нея и след като привършиха и с ямайското кафе „Блу Маунтин“, тя навакса за пропуснатото време, като представи Бей Линг на всички по-важни гости; сестра ѝ и братовчедките ѝ стояха зад гърба ѝ също като Трите грации и журналистите бяха направо на седмото небе.

— А това е приятелката ми Поли Шефилд — представи я Юнона.

Бей Линг се усмихна.

— За мен е удоволствие, Ваша Светлост.

По дяволите.

— Както и принц и принцеса Питер от Лихтенщайн...

Бей Линг направи идеален лек поклон. Точно колкото да засвидетелства уважение, без да е прекалено нисък, че да изглежда глупаво.

— Очарована съм, Ваше Височество...

Юнона побесня; тази жена се справяше отлично, а тя бе виновна, задето я бе подценила. Бей Линг не само се бе появила на партито в красив тоалет, но и знаеше правилната форма на обръщение към всеки посланик, графиня и наследник на европейски трон, на които Юнона я представяше. И като капак на нещастieto ѝ забеляза дописникът на свободна практика за „Сейшел Нейшънс“ да я зяпа с огромно възхищение и преклонение пред обноските ѝ.

— Толкова е жалко, че годеникът ви не можа да дойде — обърна се към нея Мелиса Корк.

— Знаете ли, лейди Корк...

— Мелиса, моля ви.

— Клемент държи на уединението си и искаше само да опозная роднините му малко по-добре. А и е толкова приятно да съм тук.

Да, мислеше си Юнона, тази вечеря щеше да бъде отбелязана като успех за Бей Линг. Но тя не бе приключила с нея, в никакъв случай.

Бей Линг си тръгна рано, което бе върховен израз на добри маниери, за да могат и другите да си тръгнат. Юнона се сбогуваше с гостите, а Диана ѝ помагаше. Всяка изпращаше своите познати. Атина

вече имаше визитната картичка на Фреди, както и уговорена среща. Поне бе успяла да пофлиртува малко с него пред Бей Линг. В това отношение отбелязаха точка в тяхна полза, тъй като Фреди притежаваше благородническа титла, а мигновено бе станало ясно на всички, че Бей Линг също би искала да има — единственото нещо, което Клем не можеше да ѝ купи.

Тя дори бе предложила да направи голямо дарение за любимата благотворителна кауза на министър-председателя; Юнона само се засмя, сякаш това бе някаква шега. Всяка по-нататъшна атака срещу Бей Линг би насочила Пени по съвсем погрешна следа. Бе принудена наистина да я защити.

Но сега бе дори още по-решена да се отърве от нея. След като бе напуснала работата си при Питър Лорд, попечителският фонд придобиваше по-голяма значимост.

Венера стоеше на заден план и чакаше Ханс Тирш да си тръгне. По дяволите, този човек я вбесяваше. Бе наблюдавал малката сценка с Бей Линг с огромно удоволствие и както тя тайно подозираше, отлично бе разбрал всичко. По време на вечерята я ядоса, като отказа да спомене и дума за нейния филм, за своя, за Лили и дори за бизнеса като цяло. Поддържаше единствено учтив светски разговор и тя трябваше да спазва добрия тон и да се преструва, че ѝ е все едно.

Седяха един до друг и тя долавяше близостта на коравото му, мускулесто бедро, усещаше лекия допир на едрите му пръсти до ръката си. Той изпиваше с очи лицето ѝ, тялото ѝ. Дори само когато ѝ подаваше панерчето с хляба, тя изпитваше желание и силно влечение към него.

Какво пък, мислеше си тя, решена да не му достави удоволствието да я види как се поддава на порива, това е отлична тренировка. Той си мислеше, че тя прилича на разгонената Лили. Как пък не. Тя нямаше да стане част от харема му.

Но я болеше, че той не иска да я приеме като професионалист от неговия бранш. Искаше да говори с него като продуцент. Дребен, проходящ продуцент. Но все пак като равна.

Когато Ханс разговаряше с Бей Линг, която седеше срещу него, Венера изгаряше от ревност. Годеницата на Клем можеше да очарова всеки мъж. Мръсницата направо грейваше от вниманието му и се смееше звънливо и в старанието си да се прави на развеселена

примигваше с тъмните си мигли. Гадост, мислеше си с неприязън Венера. Бей Линг играеше ролята на глупава брюнетка, на старомодна кокетка. А от начина, по който Ханс ѝ се усмихваше, ѝ се струваше, че може да е достатъчно глупав, че да се хване на номерата ѝ.

Слава богу, че чичо Клем имаше толкова много пари, че дори и Ханс не можеше да се мери с него. Би било ужасно да види Ханс Тирш с Бей Линг.

Ядосана и пренебрегната, Венера бе принудена да си говори с един от репортерите от дясната ѝ страна и минутите ѝ се струваха часове. Знаеше, че би трябвало да бъде нащрек, да търси нови начини да хване Бей Линг в капан. Но просто не ѝ се занимаваше. Не и тази вечер. Дори и заради милионите на Клем.

Искаше само да се махне оттук и да докаже на Ханс колко грешни.

Бей Линг свали дрехите си висша мода, захвърли ги на пода и гневно се отправи към банята. Гадни кучки. Пратили ѝ били костюми! А най-лошото бе, че онази идиотка от пресата наистина им бе повярвала.

Ядосана, тя пусна водата и се зае да пълни ваната, след което изсипа половин флакон „Флорис“ с аромат на зюмбюл и се наслади на свежия мирис, който изпълни цялото помещение. Значи бяха планирали да я унижат, да я обрекат на социална изолация. Искаха да я видят как заеква пред представителите на европейската аристокрация и да я снимат в някаква противна рокля. Нея, екзотичната чужденка от прекалено долен произход за стар перверзник като глупавия им чичо. Бяха толкова прозрачни...

Докато водната струя нежно галеше тялото ѝ, Бей Линг се замисли как точно да им отмъсти. Имаше няколко чудесни възможности. Трябваше да се погрижи за комфорта на Клем, така че откритата враждебност отпаднаше като вариант. Но една война на изтощение, в която четирите жени щяха да бъдат унижени и победени... Клем не само щеше да ги лиши от наследство, а да се отрече от тях. Кръвното родство, на което той толкова държеше, всъщност се отнасяше до неговия имидж. Ако прелестните братовчедки Чеймбърс станеха по-известни като „опозорените Чеймбърс“, той щеше да ги зарече на мига.

И Бей Линг реши, че може за начало да изобличи тези техни така наречени „кариери“. Дали наистина се справяха толкова добре? Естествено, че не. Беше само преструвка, само фасада. Опитваха се да надхитрят прозорлива жена като нея. Тя самата трябваше да използва абсолютно всичките си заделени някога пари, за да се представи пред Клем като богата жена... Ако той знаеше за произхода ѝ, никога не би я докоснал.

Е, добре. Пристъпи от крак на крак под водата, докато се наслаждаваше на топлината. Клем я харесваше изключително слаба, без никакви женствени извивки и Бей Линг постоянно гладуваше; топлината бе единственото удоволствие, на което можеше истински да се наслади. Затова още повече мразеше тези английски кучки, които я бяха домъкнали на този мъглив и студен остров. Поне вече имаше план. Щеше да ги изобличи пред цялото светско общество. И след като всички видят какви алчни измамници са, тя щеше да използва богатството си, за да унищожи прохождащите им кариери, просто за всеки случай. Твърдо възнамеряваше да ги разори.

Много по-силни жени от тях бяха се изпречвали на пътя ѝ. Бей Линг бе твърдо решена да ги накара да съжаляват.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Утринно слънце струеше през прозорците в спалнята на Юнона. Събуди се леко дезориентирана, с усещането, че закъснява за работа. Но когато се поразсъни, си спомни, че всъщност бе подала оставката си на снощното парти.

Партито. О, толкова много пари бяха похарчени, за да злепоставят Бей Линг като неподходяща съпруга, и всичко отиде на вятъра. Младата жена бе триумфирала — без много шум, ненатрапчиво, типично по английски. Сега журналистите вероятно пишеха хвалебствените си статии.

Юнона бе отново на изходна позиция. Минус четиридесет хиляди лири. И без работа.

Потиснатата, тя остана да лежи по гръб още няколко минути, докато бавно се разсънваше. Стаята бе страхотна, обзаведена като разкошен провинциален дом, с много тежки завеси от кретон, прихванати със зелена кадифена панделка, персийски килим, застлан върху много мек кремав мокет, бледожълт диван с яркосини възглавнички и орехова тоалетка. В ъгъла имаше старинно писалище, една от любимите ѝ вещи от старата ѝ къща. Джак ѝ го бе купил.

Съзнаваше, че колкото и красива да бе тази къща, тя не бе нейна. Държаха я под наем. И то само за година. А вече беше март...

Тревожни мисли измъчваха ума ѝ. Ами ако не можеше да раздели Бей Линг и чичо Клем?

Юнона се стегна, леко засрамена от слабостта си. От всички братовчедки именно тя бе най-хладнокръвната; беше най-голямата, лидерът на групата. Никога не губеше самообладание. Не можеше да си позволи да я разкъсват съмнения. Пресегна се за халата си от естествена коприна, който приличаше на кимоно, пъкна краката си в пантофки от телешка кожа и се запъти надолу към кухнята.

Атина вече бе там и тъкмо довършваше чаша еспресо; изгълта кафето на една глътка, по италиански. Беше облечена в идеално скроен сиво-зелен костюм с панталон, бледорозова копринена риза и обувки

на висок ток „Стивън Килиън“. Тоалетът ѝ стоеше фантастично. Юнона мигновено реши, че ще пие само чай на закуска и ще изяде половин грейпфрут — нито калория повече.

— Истинска катастрофа — отбеляза по-малката ѝ сестра.

Нямаше нужда да пита за какво става дума. Юнона се подразни.

— Благодаря, задето изтъкна очевидното — сопна ѝ се тя. — Тази жена е коварна, но ще я хванем натясно. — Огледа малката кухня. — Диана и Венера още ли спят?

Атина поклати глава.

— Излязоха отдавна. Макар да не е за вярване, Венера тръгна първа.

— Защо?

— По работа — простичко отвърна Атина.

Юнона се засмя.

— Приемат нещата много на сериозно. Всичко е само фасада, за да прикрием истинската си цел.

— Разбира се — вяло се съгласи Атина. — Трябва да тръгвам — добави тя. — Имам среща. Ще се видим ли на вечеря?

— Естествено — отговори Юнона, но сестра ѝ вече ѝ бе обърнала гръб и излизаше. Токчетата на обувките ѝ потракваха енергично.

„Защо всички се отнасят толкова отговорно към работата?“, подразни се Юнона. Но знаеше отговора — защото можеха.

Спомни си дръзките си думи към Питър Лорд. Тогава смяташе, че е взела правилното решение. Но сега бе в задънена улица. Нямаше работа, нямаше съпруг, Бей Линг не се беше предала, а спестяванията ѝ бързо се топяха.

„Ами ако...“, не спираше да мисли Юнона. „Ами ако Клем не се осъзнае? Ако Бей Линг успее с плана си? Ами ако забременее? Ако Джак се ожени повторно и никой повече не пожелае Юнона?

Ами ако няма кой да се погрижи за нея?“

Не можеше повече да потиска мисълта, на която се опитваше да не обръща внимание. Изплува на повърхността на съзнанието ѝ като кръвожадна акула. Момичетата се отнасяха сериозно с кариерите си, защото им се налагаше. Не само за прикритие, вече не. Това бе резервният им план.

Трябваше да го приеме. Юнона Чеймбърс трябваше да заживее в двадесет и първи век. Трудът не беше за нея. Златните години на младостта ѝ бяха преминали в разкош и блясък. Юнона инстинктивно разбираше, че не може да бъде подчинена на някого; Питър Лорд бе истински кошмар.

Щеше да се наложи да работи за себе си. Да поеме инициативата. Тази мисъл предизвика горчива усмивка. Именно заради това бе презирала Джак. Независимо какво бе заявила на пияния си вече бивш шеф, тя не искаше да влиза в бизнеса със скъпи имоти под наем, защото това криеше прекалено голяма опасност да се превърне в подобие на мазния ласкател Питър. Богатите хора искаха прекалено много; точно тя отлично знаеше, че могат да се държат като капризни примадони. Не би могла да си представи да посвети живота си на това, да угажда на чужди прищевки. Това противоречеше на природата ѝ. Мили боже, ами ако някои от тях бяха нейни приятели? Немислимо.

Не. Трябваше да има и по-добър начин да спечели пари. Юнона се изправи. Щеше да се облече и да реши какво ще прави. Страхуваше се, но тя нямаше да се предаде. А и честно казано, мислеше си тя, не можеше да си го позволи.

Изра тъмносиния си костюм на „Диор“. Класически модел от четиридесетте години с изчистени линии и прецизност в кройката, каквато според нея липсваше в съвременните тоалети от висшата мода. С одобрение видя в огледалото тънката си талия и подчертаната елегантност. Сложи си наниз от перли; те бяха по-евтини от обичайните ѝ бижута, но искряха удивително и придаваха нежен блясък на кожата ѝ.

През цялото време не спираше да мисли. Намирането на всички тези имоти под наем бе тежка, но и удовлетворяваща работа, колкото и кратко време да се бе занимавала с това. Но наемателите създаваха много проблеми. Независимо дали ставаше въпрос за най-богатите, или за тези с по-ограничени финансови средства — всички бяха взискателни.

По-добре да се стреми да задоволи изискванията на купувачите. Самата къща казваше всичко. Ако намериш идеалния имот, работата е свършена...

Проблемът бе, че в Лондон имаше много агенции за луксозни недвижими имоти. Както и фирми, които предлагаха жилища под наем.

На Юнона ѝ трябваше нещо съвсем различно. Да запълни празна пазарна ниша.

Спомни си за Клодет де Виър от онази филмова компания, вирнала чипото си носле, как се оплакваше, че нейната фирма плаща скъпо и прескъпо, но такава е цената на настаняването на кинозвезди.

Както и за Емили Уейбъри, която имаше куп главоболия около жилището си. Цяла година бе съдила съпруга си, а накрая делото бе отхвърлено. Огромните съдебни разноси висяха неплатени и Емили се оплакваше, че не може да продаде апартамента заради големите финансови тежести. Юнона си припомни разговора с Емили. Тук имаше нещо, може би...

И внезапно всичко си дойде на мястото. Тя видя възможността, която ѝ се удаваше. Нещо, което наистина щеше да изисква творчески подход, друг тип финансиране и много упорити преговори.

Силно развълнувана, тя отиде във всекидневната, седна на дивана и взе телефона. До него имаше бележник с разграфени страници. Леко замаяна от хилядите новооткрили се пред нея възможности, Юнона грабна писалката „Мон Блан“. Щеше да е сложно, а и рисковано, но ако се получеше, щеше да спечели много пари.

Набра номера на Емили. След две позвънявания чу гласа на старата си позната:

— Ало?

— Емили, скъпа. Обажда се Юнона.

— Юнона! Радвам се да те чуя. Как си?

Звучеше напрегнато, каза си Юнона. И мина направо към въпроса.

— Много добре съм. Слушай, става дума за апартамента ти.

— За апартамента ли? — Емили се засмя горчиво. — Да не би да познаваш някого с повече пари, отколкото ум в главата?

— Има ли някакви ограничения върху повторното му отдаване под наем?

Емили въздъхна.

— Не, но това не ми върши работа, аз трябва да го продам. А и никой наемател не може да плати достатъчно.

— Е, скъпа, както казваш, имотът не може да се ипотекира — съгласи се Юнона. — Но аз самата имам нужда от жилище. Местенце,

където да помисля на спокойствие. Бих искала да го купя, ако можем да се споразумеем.

Емили мигновено се въодушеви.

— Така ли? Не се шегувай, миличка. *Ти* би искала да купиш апартамента ми?

— Не и за половин милион обаче. Щом не мога да го ипотекирам, няма да дам повече от триста хиляди.

Емили се нацупи от другата страна на линията.

— Но това е апартамент с две спални в Мейфеър...

— С договор за наем за петнайсет години. — Юнона усети как я избиват ситни капчици пот. — Скъпа, ти искаш да се отървеш от него и аз просто реших, че мога да ти направя услуга. Ако не те устройва, просто ми кажи. Видях друго жилище във Фокстън...

— Не, не. Триста хиляди е добре — побърза да я спре Емили. — И наистина ми правиш услуга. Колко скоро можем да сключим сделката?

— Ами, трябва да се уговоря с оценител на имоти, но предполагам, че ще стане скоро. Мога ли да се отбия за малко сега? Да обсъдим нещата.

— Сега ли? Трябва да тръгвам за часа си по йога. — Емили бе маниак на тема спорт. — Но портиерът ще те пусне да влезеш.

Още по-добре. Юнона страшно искаше да разгледа апартамента сама.

— Чудесно — каза тя. — Ще си побъбрим следобед.

Затвори телефона и изтича в стаята на Атина. Тя държеше дигиталния си фотоапарат окачен на рамката на леглото. Да, беше точно там. Добре. Десет часът сутринта. В Ню Йорк работният ден започваше в два. Дотогава можеше да приключи с по-важната част от тази сделка.

„Стрийт Парт“ бе великолепно място. Закътана зад „Марбъл Арч“ и само на няколко крачки от „Хайд Парк“, това бе тиха жилищна и излъчваща усещането за старо богатство уличка само с викториански къщи. Емили живееше в мезонет на най-горния етаж в една от сградите в края на улицата. Къщата бе тясна, с масивна лъскава черна врата с бронзово чукче във формата на лавров венец. Юнона се

почувства леко глупаво, докато правеше снимка на фасадата, но бързо го преодоля. Натисна звънеца и се представи:

— Казвам се Юнона Чеймбърс, дошла съм да видя апартамента на госпожа Уейбъри.

— Разбира се, госпожо — отвърна ѝ нечий глас и вратата се отвори автоматично.

Портиерът се извърна, за да извика асансьора — тя с удоволствие забеляза, че беше модерно съоръжение — и Юнона бързо направи няколко снимки на фойето: типично английско антре с мраморен под, статуи и чисто бели стени. Тя влезе в тапицираната в червено кадифе кабина на асансьора. Определено внушаваше пари и разкош. Слязоха на етаж с тесен коридор с гипсова мазилка, а портиерът отвори врата номер шест със секретен ключ.

— Госпожа Уейбъри помолите да заключите на тръгване, госпожо — каза човекът и учтиво докосна фуражката си.

— Разбира се — измърмори Юнона.

Портиерът тръгна и тя пристъпи през прага на жилището.

Юнона се огледа. Опитното ѝ око оцени апартамента само за частица от секундата. Да, беше идеален.

По шпаклованите с бял гипс стени имаше старинни репродукции. Емили бе избрала модерен дизайн, който представляше не особено голямото жилище във възможно най-добра светлина. Имаше кожени дивани „Иймс“ на тънки метални крака, бяха използвани предимно отражателни бои, големите старинни прозорци с дървени рамки контрастираха на модерната газова камина, която имитираше отлично истински огън. Юнона се досети за добрата имитация, когато видя дистанционното на уреда върху ниската масичка от орехово дърво. Кухненският бокс бе обзаведен с високотехнологични вградени уреди, което бе идеално за жилище под наем. Кухнята не заемаше голяма част от пространството и в резултат на това имаше голяма всекидневна.

Юнона извади фотоапарата на Атина. Направи доста снимки. Постара се да улови светлото пространство на всекидневната, гранитните плотове в кухненския бокс. Банята бе в дъното на коридора — отново хубава и модерна, с базалтова мивка на декоративна поставка. Тоалетната чиния бе скрита зад малка стена, а имаше също и дълбока, квадратна вана в римски стил с малки ниши в стената за

шампоана или свещи. Отделно имаше душ-кабина с хидромасажен панел, облицована със сиви каменни плочи с релефни лунички от седеф.

Все по-развълнувана от видяното, Юнона премина към малката спалня. Стаята беше с прилична големина, имаше вградени гардероби и редица етажерки, прозорецът гледаше към улицата. Другата спалня бе почти двойно по-голяма, с прилежаща малка гардеробна и отделна баня с душ — всичко бе облицовано с розов италиански мрамор от Карара.

Огледа наоколо и направи още снимки. Всичко трябваше да се документира ясно, но без да се губи време. Апартаментът бе идеален, просто идеален.

След по-малко от пет минути вече говореше по телефона с адвокатата си.

— Но не мога да те разбера. — Емили примигна с мигли, натезжали от много спирала, и Юнона внезапно страшно се подразни. Кога Емили Уейбъри бе оглупяла толкова? — Значи няма да купиш къщата?

— Не, нарича се предварителен договор за покупко-продажба. Ти ще ми дадеш изключителните права за покупка на жилището само за един месец. Така няма да съм се охарчила напразно за оценката на имота и подготовката на документите, ако го продадеш на някого друго.

— Но няма друг желаещ.

— Просто за да сме сигурни — твърдо отсече Юнона.

Емили присви очи и Юнона можеше да предположи какво точно си мисли тя. Побърза да приключи със сделката.

— А и разбира се, така е по-сигурно за теб. Ще ти дам пет хиляди авансово, които ще бъдат приспаднати от сумата от триста хиляди, когато купя имота.

— Не разбирам — повтори отново Емили.

Юнона въздъхна.

— Ако се откажа, ти ще задържиш петте хиляди. Така показваме, че и двете сме сериозни в намеренията си през следващия един месец.

— Мога да задържа петте хиляди?

— Абсолютно — потвърди Юнона.

При тези думи Емили се усмихна като дете, на което току-що са му купили сладолед.

— Е, скъпа, защо не каза по-рано! — възкликна тя и се пресегна през бюрото за позлатената си писалка „Паркър“.

Юнона се прибра с такси, стиснала до гърди скъпоценния документ и вперила поглед в часовника си. Един и половина — оставаше ѝ половин час. Бе похарчила много пари сутринта, защото ползваше скъпи адвокатски услуги, но пък вече имаше предварителен договор, както и регистрирана фирма: „Годес Летингс“.

Сега оставаше само да финализира сделката. Ако нещо се объркаше, щеше да изгуби пет хиляди лири плюс хонорара на адвокатите.

Но ако всичко минеше по план?

Юнона вече започваше да се притеснява, но отказваше да се поддава на тревожни мисли сега, не и точно сега. Направи си кафе, хубаво американско кафе с аромат на канела и без никакви калории. Къщата бе ужасно тиха без другите момичета.

Не можеше да повярва колко бавно минава времето. Представи си Клодет в нейния тесен, модерно обзаведен апартамент на Западна шестнайсета улица как си обува панталон, избира подходящия чифт обувки „Маноло Бланик“, поглежда часовника си „Патек Филип“, може би хапва половин геврек или купа кисело мляко. Сигурно бърза и вече се е изнервила. Прищевките на коя ли капризна кинозвезда щеше да задоволява днес?

Два без десет. Юнона не можеше да чака повече. Представи си как Клодет набързо прелиства последния брой на „Ню Йорк Таймс“, грабва ключовете си и се запътва към вратата. Набра телефонния ѝ номер. Чу единичния сигнал, който използваша в Америка. Устата ѝ бе пресъхнала от възбуждане. Слава богу, че щяха да говорят по телефона, помисли си тя. Клодет не можеше да я види.

— Ало.

— Клодет, обажда се Юнона Чеймбърс.

Гласът ѝ прозвуча спокойно и уверено дори и на самата нея. Малко светски опит можеше да свърши чудеса в такива ситуации.

Клодет звучеше точно толкова забързана, колкото бе предположила.

— Тъкмо излизам. Да ти се обадя ли в офиса?

— Всъщност сега работя за себе си — обясни Юнона и продължи, преди Клодет да има време да реагира. — Не ми ли беше казала, че Кевин Блейни ще снима филм в Лондон другия месец?

— Да. И е ужасен сноб. Отказа всичко, което Питър ни предложи.

— Мога да ти предложа идеалното място. — Юнона го описа набързо. — В Мейфеър, с портиер, двустаен апартамент с прилежаща баня към голямата спалня, хидромасажен панел в душ-кабината, изцяло нови уреди. И огромен вграден киноекран. — Нямаше такъв, но тя щеше да набави. — Идеалното жилище за него. А после може да ти върши работа и за много други клиенти. Реших, че може да си спестиш главоболията и да го наемеш от мен за цяла година, с включено пълно обслужване естествено. Така винаги ще имаш на разположение подходящ апартамент за шефовете на студиото, звезди или който и да било.

— Трябва да е много шик — подхвърли Клодет, но поне не й затвори телефона.

— Точно така. Изпратих ти снимки на електронната поща — продължи Юнона. — Говорим за много дискретен и скъп имот. Ако не го искаш, от „Уорнър Брадърс“ вече проявиха интерес.

— Колко?

— Давам го с отстъпка. Четири хиляди и петстотин на месец, включително мебелите, камериерско обслужване и портиер.

Сърцето й ще се да се пръсне от притеснение.

— Нека да ги погледна. Изчакай. — Последва пауза и тя чу как Клодет отива до компютъра си и набира нещо на клавиатурата. — Ооо. — Тя пое рязко въздух. — Наистина страхотно жилище. Но, Юнона, искаме сигурност. Твърд наем за две години.

— Две години? — Юнона определено не бе доволна. — Клодет, това е нечувано.

— Това е офертата ми.

— Добре, но ще искам предплата за една година.

— Никакъв проблем. — Клодет въздъхна дълбоко. — Кевин ще се влюби в него, както и нашият изпълнителен директор... Отлична

работа, Юнона. Можеш ли да изпратиш документите по факса в деловодството?

— Естествено. — Юнона притисна слабите си ръце до челото си. Сега всичко се случваше прекалено бързо. Репутацията ѝ бе заложена на карта. Но тя именно това искаше.

Стига да можеше да намери парите.

— Работиш ли и в други градове? — питаше Клодет.

— Моля? — Юнона откъсна мислите си от пресмятането наум и безпокойството от намаляващата сума в банковата ѝ сметка.

— Работиш ли в други градове? Трябва ми апартамент и в Единбург. Както и в Париж и Рим.

— Скоро ще имам какво да предложи — чу се да обещава Юнона. — Много скоро.

Затвори телефона. Не можеше да си намери място от вълнение. Засега всичко вървеше чудесно, но това бе лесната част. Сметките излизаха; сделката бе печеливша, истински успех.

Триста хиляди, разделени на петнайсет години, разделени на дванайсет месеца. Бе сключила предварителен договор да откупи жилище с наем за хиляда и шестстотин лири на месец и веднага го бе преотдала за четири хиляди и петстотин — приблизително сметнато. Бързо намери калкулатора на компютъра си. Печалбата ѝ за петнайсет години щеше да бъде половин милион лири.

Половин милион. И то от апартамент, за който никой не искаше и да чуе.

Имаше само един проблем. Тя нямаше триста хиляди в брой. Оставаха ѝ по-малко от половината на тази сума, а трябваше и да живее с тези пари.

Разтревожена, тя обмисли възможностите си. Да помоли другите момичета? Нямаше смисъл; и те бяха разорени като нея, и също толкова неохотно биха се разделили с наличните си средства. Да се обърне към личния си банкер? След години разточително пражосничество от нейна страна той нямаше да се съгласи да ѝ даде пари. Не, имаше само едно нещо, което можеше да направи: да вземе заем, гарантиран от печалбата от продажбата на къщата ѝ в Лондон, която бе собственост и на двамата.

Адвокатите ѝ бяха настояли за това. С Джак щяха да се разведат скоро и въпреки че не бе поискал и пени, някой ден би могъл да потърси своя дял. Докато не изтече срокът за обжалване на развода им, бяха я посъветвали да отдели половината пари настрани.

Но сега ѝ трябваша.

Юнона сви рамене. Трябваше да има някакъв изход, просто трябваше. Отново позвъни на Ричард Фриймън, адвоката си.

— Юнона — мигновено се отзова той. — Какво мога да сторя за теб?

— Обичам да ти създавам работа, Ричард — небрежно отвърна тя. — Трябват ми всички парите от къщата.

— Не може. Знаеш го.

— Парите са мои — от моята къща.

— Вече сме говорили за това, Юнона. Бившият ти съпруг има право на претенции.

— Няма да ги похарча, само ще ги взема назаем. — Юнона сви юмрук от яд. — Ще ги върна с лихва. Защо да не мога да ги взема?

— За съжаление това би било незаконно.

— Дори ако инвестирам парите ли?

— Ако става дума за лично бизнес начинание, да, опасявам се, че е така.

Тя въздъхна безкрайно разочарована. Имаше нужда от тези пари. Това бе единственият изход.

— Не мога да приема отказ — сърдито отсече тя. — Трябва да има начин да стигна до парите от моята къща, за бога. Просто трябва да има.

— Ами, има такъв — съгласи се Ричард. — Доста е просто.

— Казвай, тогава.

Юнона знаеше отговора, преди да го чуе.

— Трябва да говориш с Джак.

Тя рязко си пое въздух. Джак. Да говори с Джак. Да го моли за собствените си пари. Разбира се, беше много просто. И знаеше отлично, че той ще ѝ ги даде, че няма да има абсолютно никакъв проблем. Джак бе прекалено горд, за да ги приеме изобщо.

Просто не бе сигурна, че ще може да понесе да го види отново, да види Джак богат и преуспял, точно какъвто винаги го бе карала да стане.

По дяволите, беше дори по-зле. Юнона се съмняваше, че изобщо би могла да понесе среща с него. С този грубоват и суров мъж, на когото бе отдала ранимото си сърце, само за да го затвори завинаги след това. Дори и само при мисълта, че ще се здрависа с него, пулсът ѝ се ускоряваше. Страхуваше се да не изгуби самообладание, да не се изчерви или да не ѝ се завие свят.

Или, да пази господ, да не заплаче.

Толкова ужасно много ѝ липсваше. Когато не го виждаше и имаше много ангажименти, можеше да се справи. Но сега трябваше да се изправи лице в лице с тази ужасна загуба.

— Ако смяташ, че не можеш да го направиш — наруши тишината адвокатът ѝ, — тогава се опасявам, че ще трябва да забравиш за тези пари.

— Не. Би ли ми изпратил договора по факса? Направи го неоспорим. И ми прати адреса и телефоните за връзка с бившия ми съпруг.

Не можеше дори да произнесе името му.

— Сега имам среща. Не е толкова спешно, нали?

— Разбира се, че е спешно, за бога — сопна се тя. — Направи го веднага, Ричард. Трябва да хвана самолет.

Стаята в хотел „Роял Дейвид“ поне бе луксозна. Юнона я бе резервирала на летището, в някаква малка будка, питайки се какво, за бога, прави. Но високата цена гарантираше факс и интернет връзка. Освен това мястото бе близо до ресторанта на Джак, в центъра на Единбург. Стаята ѝ бе с изглед към калдъръмена улица и за разлика от ужасно студения пролетен ден навън, тъй като Единбург бе обвит в нетипична за сезона мъгла, вътре бе топло, а камериерката бе запалила камината, където сега весело пропукваше буен огън. Сигурно би ѝ харесало тук, помисли си тя, при други обстоятелства.

Но обстоятелствата не бяха други. Беше отишла с колата до „Хийтроу“, а няколко часа по-късно вече бе тук, в Единбург. В един и същи град с Джак. И скоро щеше да го види отново. И да го помоли за услуга.

Държа се нелепо, направо детински, каза си тя, ядосана на себе си. Джак Дарлинг бе част от миналото ѝ. Какъв бе проблемът тогава?

Факсът от Ричард бе в чантичката ѝ. Юнона го извади и набра номера, преди да се е изнервила напълно.

— Ресторант „Пушената съомга“. Добър ден.

— Бих искала да говоря с Джак Дарлинг, моля.

— От пресата ли сте?

— Не. — Юнона се постара да звучи спокойно. — Обажда се съпругата му, Юнона Чеймбърс.

Последва пауза.

— Ще проверя дали е свободен. Изчакайте, моля.

И по линията прозвуча камерна музика. Само след секунди момичето отново бе на телефона.

— В момента има среща. Може ли да запиша номера ви? Той каза, че ще ви потърси.

Подлец! Среща, значи, как ли пък не. Юнона горчиво се запитва дали не е с някоя млада шотландска хубавица.

— Чудесно — успя да отвърне тя. — Отседнала съм в хотел „Роял Дейвид“.

— Отлично. Той ще ви се обади.

Юнона затвори и се загледа в празното пространство, връхлетяна от чувство за провал. Не бе сигурна какво точно бе очаквала. Яростен изблик? Съжаление или презрение? Каквото и да било — някаква явна конфронтация. Сега нямаше представа какво да прави. Нямаше начин да се обади на Джак и да го моли за среща. Да се появи в ресторанта? Това би било още по-лошо. Представи си унижението, ако бъде изхвърлена от охраната...

Е, това беше. Поредният скъпо струващ опит, който я отведе в задънена улица. Разочарованието сякаш стягаше сърцето ѝ и тя се замисли дали сделката бе пропаднала, или все пак имаше някакъв друг начин...

Телефонът звънна. Юнона подскочи сепнато. Вторачи се в слушалката, без да смее да вдигне.

Телефонът продължи да звъни. Пресегна се да вземе слушалката с потна длан.

— Юнона Чеймбърс — каза тя.

— Обажда се Джак. — Тонът му бе леден, но дори и само звукът на гласа му я замая, почти ѝ се зави свят; добре че бе седнала на ръба на леглото. — Какво искаш?

— Искам да подпишеш едни документи.

— Ще трябва да почакаш. Тази вечер имам важен банкет. Лично ще готвя някои от ястията. В чест на принцесата на Швеция.

— Трябват ми днес. Много е важно за мен, Джак. — Ненавиждаше се, задето го прави, но нямаше друг начин. — Моля те да ми направиш тази услуга. Доляях чак в Шотландия за твоя подпис, ще дойда, където и да си.

Последва мълчание, тя чакаше с изтръпнало сърце.

— Не можеш — обади се накрая той. — Аз съм в двореца Холируд и охраната няма да те пусне вътре. Аз ще дойда в хотела ти.

— Кога можеш да дойдеш?

— Все така досадна — ядоса се той. — Ще дойда веднага щом мога.

Юнона беше принудена да се съгласи.

— Съжалявам. Много мило от твоя страна. Благодаря ти, Джак.

Чу щракване по линията; беше затворил. Тя бавно остави слушалката. Изпитваше непреодолимо желание да хукне към огледалото и да провери грима си, но устоя, макар и с голямо усилие. Все още имаше гордост; Джак Дарлинг трябваше да я приеме такава, каквата е.

Когато той позвъни от фоайето, тя реши да слезе долу, за да се срещнат там. Би било прекалено интимно да го покани в спалнята си. Взе документите и си каза, че трябва да бъде пределно учтива. Джак ѝ правеше услуга, не биваше да го забравя.

Той стоеше до рецепцията и потропваше нетърпеливо с пръсти — жест, който ѝ бе до болка познат. Юнона го огледа от глава до пети, само за миг. Той носеше много скъп и отлично скроен костюм, тъмната му коса бе леко прошарена и това му отиваше. Потърси с поглед дали носи скъп часовник, не. Но пък Джак винаги бе избягвал украшенията.

Бързо отиде при него, тъй като не искаше да я забележи, че го оглежда.

— Благодаря ти, че дойде — каза тя и се усмихна притеснено.

Светлите му очи бяха безизразни и сърцето ѝ се сви.

— Много съм зает, Юнона. Какво искаш?

Тя махна с ръка към чаения салон.

— Може ли да седнем за малко?

Той кимна. Тя избра маса близо до запалената камина и поръча кана „Ърл Грей“, за да намери работа на сервитьора.

— Какво има? — попита Джак, без я поглежда.

— Искам да подпишеш тези документи. Така ще мога да взема заем, гарантиран от половината пари от продажбата на къщата. Те са в попечителски фонд. — Юнона се изчерви силно. — В случай че решиш да ме съдиш.

Думите ѝ го накараха да се оживи.

— Какво?

— В случай че ме съдиш за издръжка.

Лицето му потъмня.

— Мили боже, жено. Арогантността ти няма край, нали? Мислиш ли, че бих те съдил за пари? Господи, наистина бях забравил колко велики и надменни са наследничките на Чеймбърс.

Юнона намираше, че той изглежда адски привлекателен; копнежът по него се надигна в гърдите ѝ и тя не можеше дори да го погледне в лицето.

— Не — успя да отвърне. — Никога не съм го мислила. Зная, че си прекалено горд. По-скоро би умрял от глад.

— Адски си права. — Още беше бесен. — Тогава за какво е попечителският фонд?

— Адвокатите ми настояха.

— Дай ми проклетите документи. — Джак направо ги дръпна от ръцете ѝ и ги подписа с платинената писалка, която държеше в джоба на самото си. — Ето, готово. Кажете на адвокатата си, че моят ще му изпрати документ, който ти гарантира, че няма да имам никакви претенции към теб в бъдеще. Истината е, че някак си успявам да изкарам прехраната си.

— Ти постигна много. — Почувства се неловко. — Поздравления.

— Да, така е. — Джак я погледна с каменно изражение. — Ресторантът в Банф е плътно резервиран още от първата седмица след откриването си. Намерих финансиране и за друг. Лично обучавам всичките си готвачи. Недостатъчно платени хлапета от най-добрите хотели. Всички получават акции в компанията. Вече имам капитал за над милион, а едва съм започнал.

— Къде живееш? — попита тя, докато сгъваше документите и ги прибираще в чантата си.

— Имам къща в провинцията в Банфшиър, недалеч от първия ресторант, както и апартамент в града. — Усмихна се леко. — Защо се интересуваш?

— Просто от любопитство.

— Празните приказки никога не са били силната ти страна, Юнона. Поне не и с мен. — Очите му се плъзнаха по строгата ѝ, елегантна рокля. — Сгодена ли си вече?

Тя се дръпна рязко назад, шокирана.

— Не, естествено, ние тъкмо се разделихме. Живея в една къща с другите момичета.

— Колко мило — подигравателно отбеляза той. — Мислех, че досега ще си намерила поне някой милионер.

— Работя — сопна се тя. — Затова съм тук. Заради фирмата си.

— Е, късмет в начинанието. — Дори не я попита с какво се занимава. — Трябва да се връщам в двореца. Приготвям десерт от захарни мишки — кухи захарни мишки с червени боровинки. Много деликатна изработка. Нямам вяра на помощник-готвача.

Изправи се. Юнона се помъчи да преглътне следващия въпрос, но не успя. Изгаряше от любопитство и думите сами се изплъзнаха от устата ѝ:

— Ами ти, Джак? Виждаш ли се с някого?

Той се обърна сякаш на забавен каданс и я погледна с непроницаемо изражение на лицето.

— О, да — отвърна той. — Имаше няколко момичета. Но сега съм с една жена и нещата са малко по-сериозни. Казва се Мона Макалън. Мисля, че би я харесала, Юнона, ще ви запозная някой ден.

— О. — Не можа да измисли подходящ остроумен отговор; гърлото ѝ отново бе пресъхнало. — Много мило — успя да прошепне тя. Потупа чантата си, от която се подаваха подписаните документи. — Благодаря ти за това — каза тя. — И аз трябва да тръгвам, преди да са затворили банките.

— Довиждане — отвърна само той, погледна разтревожено към стенния часовник във фойето и излезе бързо през въртящите се врати, без да се обърне назад.

Искаше ѝ се да остане и да погледа след него, но успя да си наложи да тръгне. Думите му я бяха наранили дълбоко. Болката бе непоносима, но, слава богу, ѝ оставаха само няколко часа преди полета. Трябваше да се качи в стаята си, да изпрати документите по факса на Ричард, после да говори с личния си банкиер. Адвокатите на Емили чакаха на телефона. Както и Клодет — в офиса си в Ню Йорк.

Докато се прибере у дома, вече бе единайсет часът и тя бе изтощена. Атина седеше в кухнята по нощница, бъркаше чаша какао и си бърбеше с Диана.

— Къде е Венера? — попита Юнона, докато сваляше палтото си.

— Още я няма. Мисля, че има нощни снимки.

Юнона примигна.

— Тя наистина ли снима филм?

— Започнаха днес — обясни Диана. — Ти къде беше?

Тя отвори чантата си и извади комплект ключове.

— Купих апартамент. С договор за наем за петнайсет години.

— Ти си луда — притесни се Атина. — За какво ти е?

— За да го давам под наем. — Беше прекалено уморена, за да обяснява. — Вече дори е отдаден под наем. Трябва да намеря и други. — Помъчи се да потисне напирещата прозявка. — Ще замина за Рим за няколко дни.

Диана се усмихна многозначително на братовчедка си.

— Ще те закарам до летището. Трябва да летя до Париж.

— Виж ти, виж ти — възкликна Атина. — Каква стана тя. Всички сме работещи жени.

— Какъв срам — съгласи се Юнона, но не го мислеше. Всъщност изпитваше някакво вътрешно задоволство. Имаше нещо, за което да се хване, когато се замислеше за Джак и за разбитото си сърце.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Клемент Чеймбърс крачеше пред огромните прозорци на просторния си личен кабинет. Хората от персонала забързано минаваха покрай стаята, от страх да не привлекат вниманието му, докато е в такова настроение. Имаше нещо нередно и това не му харесваше. Никак.

Една чайка се стрелна нагоре и се зарея в небето, точно над скалите. Обикновено обичаше да гледа полета на тези птици; те бяха страшно коварни хищници. Клемент се идентифицираше с животните, безмилостни оцеляващи — също като него. Не и с хората, освен ако не му бяха полезни. Или забавни.

Не му се нравеше какво става в Лондон, защото събитията не следваха сценария.

Естествено имаше и напълно предсказуеми моменти. Момичетата се мъчеха да го откъснат от Бей Линг. Нейните оплаквания от партито, от неподходящите рокли му бяха доставили огромно удоволствие. Неговата малка хитра Юнона беше решила да отвърне на удара по своя безкрайно нелеп начин — като устрои парти. А малката хитра Бей Линг се бе измъкнала ловко от капана, като маймунка, която прескача дебнещия крокодил. Харесваше му каква съобразителност притежава това момиче. Обичаше битката между жените. Именно това бе очаквал и сега се забавляваше. Брат му никак не би одобрил подобно нещо. А това значеше много. Нека всички се измъчват едни други. Толкова много благочестиви славословия бе изслушал на тема светостта на семейните връзки и всичко бяха само празни приказки, когато ставаше дума за пари.

Но не всичко му харесваше. Като например, че адвокатите и познатите му го бяха информирали, че очевидно племенничките му работеха. И то напълно сериозно. По-малки проекти, но бележеха успехи. Най-много се дразнеше, че бяха продали жилищата си и живееха заедно в една къща. Този ход от тяхна страна противоречеше на всичко, което знаеше за племенниците си: че са егоистични,

разглезени, дразнещи се една от друга, че всяка гледа само своя интерес.

Би могъл да тълкува поведението им като знак за отчаяние. Че като се мъчат да се понасят една друга, те му показват, че не могат да живеят без парите му.

Но не му докладваха за никакви кавги. А и четирите работеха. Не бяха се свързвали с него нито да го молят за пари, нито да се оплакват.

Мразеше това. Искаше да контролира и четирите. Бяха важни за психическото му равновесие; момичетата бяха негови наследнички.

Посредством тях триумфираше над братята си. Щеше да се наложи отново да обмисли всичко.

— По-добре да се придържаме към бежовото — каза Атина, докато прелистваше мострите.

— Значи нищо ярко, така ли? — попита Серена Мак.

— Не. — Атина махна към цветния каталог, за да покаже на останалите момичета какво има предвид. — Искам всичко да прелива от тон в тон, никакви цветя, никакво розово. Много нюанси на шоколадовото и махагона близо до пода, после карамел, чак до светлобежово; стилни цветове от кафявата гама, дори и малко сиво за контраст, отделни елементи в бяло и кремаво.

— Разбирам. — Серена кимна. — Звучи страхотно. Ще ти харесат моите декоратори, макар че не всички са жени.

Тя се ухили.

Атина сви рамене.

— Никой не е свършен. Стига да работят бързо.

— Хей — отвърна Серена, — когато се налага да работиш с толкова много холивудски примадони, като мен, бързо се научаваш да работиш със светкавична скорост. И евтино.

Атина се усмихна. Макар да дишаше през маска заради праха и да викаше, за да се чуе с хората, работата по това място бе вълнуваща. Старото кино бе потънало в мръсотия и безпорядък, чуваше се стъргане и звук от бормащини, работниците викаха. Но тя можеше да си представи крайния резултат, трябваше да може.

Работеха тук само от месец, но вече всички седалки бяха махнати, разпокъсаните тапети бяха смъкнати от стените,

прожекционната стаичка бе демонтирана. Сега поставяха кабели за интернет връзка, имаше инспектори на общината, а Атина ръководеше проекта. Със Серена се познаваха отдавна; тя не приличаше на типичния интериорен дизайнер с вкус към най-скъпите стоки и хонорар, който представляваше процент от цената на проекта. Някога Серена и Атина бяха работили заедно по една поредица на „Би Би Си“. Атина бе исторически консултант, а Серена — дизайнер на снимачната площадка. Имаше страхотно усещане за цветовете и необходимата атмосфера, а и с нейната работа, която изискваше непрекъснато да отговаря на високите изисквания на режисьорите, отлично знаеше как да свърши нещо за рекордно кратко време.

— Кога ще започнеш да набираш членове? — попита тя сега.

— Скоро — отвърна ѝ Атина. — Това е поредната задача, с която трябва да се справя. Ще бъдем готови след месец, но аз не разполагам с толкова време. Имаме нужда от пари.

Не без раздражение си помисли за Бей Линг. Проклета натрапница! Само ако можеха да я разкарат, тогава Атина би получила каквото си поиска от банките. Но вместо това предната вечер, когато Венера се бе прибрала, бе намерила писмо в коридора — донесено лично от куриер и написано върху ароматизирана хартия.

— Има писмо. — Венера влезе във всекидневната, където Атина си почиваше на дивана и пиеше безкофеиново еспreso. Тя го вдигна високо. — Прелестно малко писъмце с розов релефен монограм. БЛ.

Атина се сепна.

— Не съм чула звънеца.

— Явно някой го е донесъл — отбеляза Венера.

Атина рязко изправи гръб, забравила умората си, а и Венера усети същия прилив на адреналин.

— Е, хайде, прочети го, Венера — подкани я Атина. — Ти си актрисата. Да видим какво има да ни каже.

Венера разкъса плика с нокът и измъкна грижливо сгънатия лист. Атина бе идеалната публика; Венера бе приковала напълно вниманието ѝ.

„Скъпи Юнона, Диана, Венера и Атина,

Благодаря ви много за това, че ме приехте толкова сърдечно в семейството. Вечерята онази нощ бе чудесна, а малкото ви парти бе просто прелестно. Какво недоразумение само с костюмите за филма на Венера, но всичко е напълно разбираемо. Обясних грешката на чичо ви и освен това му разказах за вашите вълнуващи кариери. Той е очарован, че сме толкова добри приятелки. Предложих на Клем и той се съгласи, че след като се справяте толкова добре в работата си, става напълно излишно да се правят вноски в попечителския фонд до края на годината. Все пак вашият скъп чичо смята, че трябва да има известен преходен период, затова стигнахме до компромисен вариант. С това писмо искам да ви уведомя, че до Коледа, когато във фонда няма да постъпват повече пари, вноските ви ще бъдат намалени наполовина. Надявам се скоро да се видим отново!

С най-добри пожелания, Бей Линг.“

Нямаше смисъл да се обаждат на Юнона или Диана. Те бяха в Европа по свои дела; Атина не бе много наясно точно по какви. А и за първи път нямаше никакво желание да прехвърли отговорността върху по-голямата си сестра. Планът на Юнона бе прекалено изтънчен. С Бей Линг трябваше да действат по-грубо. А след тази поредна обида Атина бе готова да прибегне до мръсни номера.

Клемент гледаше цифрите на екрана. Последната успешна продажба — двеста и седемдесет милиона за мината за опали в Нов Южен Уелс. Сумата надвишаваше реалната стойност с четиридесет милиона. Ясно виждаше в мислите си тъмните рудни жилки; залежът бе почти изчерпан, беден на суровина, от която да се спечели достатъчно. Парите бяха отишли директно в сметката му в Ню Йорк, а оттам, с едно натискане на бутон, счетоводителите му ги бяха завъртели по цял свят, като ги бяха разпределили в инвестиции, фондации, тайни сметки, правителствени облигации и в различни други финансови системи. Огромното му богатство бе вложено на

много места. Ако затвореха една банкова сметка, имаше стотици други в осемдесет и четири различни страни.

Клемент Чеймбърс се бе научил да не вярва на никого.

Служителите му вършеха задълженията си в къщата тихо, обути с меките пантофки, които ги караше да носят.

Имаше достатъчно хора, за да се чувства сигурен; навън имаше малка армия от охранители от няколко различни фирми, за да се предотврати възможността за корупция, а домашните помощници бяха тук, за да му правят компания. Не ставаше въпрос за интимна близост — Клемент почти никога не се нуждаеше от такава. По-скоро искаше да има хора в къщата. Да угаждат на прищевките му, да му приготвят храна, да му носят разни неща. Да бъдат наблизко, в случай че се нарани. Или се разболе, или получи сърдечен удар.

Беше чел като по-млад за богати възрастни хора, чиито домашни помощници се възползват от тях и ги тормозят, когато остаряят много. Той бе устроил домакинството си така, че да предотврати подобна вероятност. Бе заобиколен от прекалено много хора от най-различни страни и всички те имаха личен интерес Клемент Чеймбърс да се чувства добре и щастлив.

Време бе да проучи положението в Лондон по-сериозно.

Щракна с пръсти. Звукът бе доста тих, но все пак младата камериерка, която стоеше близо до вратата и на всеки трийсет секунди надничаше да види дали господарят ѝ не се нуждае от нещо, го чу.

— Донеси ми днешния вестник.

— Да, сър — отвърна тя с тежкия акцент на Сейшелските острови и хукна към предната част на къщата.

Върна се леко запъхтяна само след двайсет секунди. Харесваше му, когато служителите му действаха светкавично.

Момичето остави вестника върху коленете му, после се оттегли. Да, там бе снимката на Бей Линг. Клемент я разгледа съсредоточено. Заемаше цялата първа страница. Бе облечена в много стилиен костюм, явно на „Шанел“, и с бижутата, които той ѝ бе подарил. Това момиче настина внасяше голямо разнообразие в живота му.

„Новините от светския живот, стр. 12“ Отгърна направо там. Хвалебствено описание на партито. Имаше и снимка на племенниците му — всички прекрасно облечени, освен може би Венера, в нея винаги имаше лека вулгарност и вероятно се дължеше на смесена кръв назад в

поколенията на рода. Клемент се зачете внимателно. Имаше подробности за кариерите на момичетата, за които Бей Линг му бе казала. Едната се занимаваше с вътрешен дизайн на хотели, другата бе кинопродуцент, третата — брокер на недвижими имоти, а четвъртата притежаваше клуб. Годеницата му съвсем не бе чак толкова хитра, за колкото се мислеше. Сякаш бе възможно тези глезени и мързеливи жени да са научили каквото и да било за бизнеса. Не, също като нея и те разчитаха на него...

Пулсът му се ускори и той вдигна побелялата си хищническа глава, като внимаваше да не се ядосва прекалено. Каква ирония би било само, ако малкият му експеримент го разстрои толкова много, че да му причини инфаркт. Трябваше да се пази. Отново погледна черно-бялата снимка на Юнона. Усмивката ѝ определено бе леко скована. Бей Линг явно бе спечелила първия рунд.

Засмя се — нервен, свистящ звук, висок и женствен. Момичетата се сражаваха, бореха се една срещу друга. Точно както бе предвидил. Както бе планирал. Всяка от тях си въобразяваше, че може да го изиграе, но накрая именно той, Клемент Чеймбърс, щеше да бъде единственият победител.

Момичетата щяха да загубят.

Бей Линг щеше да загуби.

А той — да спечели.

Усмихна се при мисълта за последния удар на Бей Линг в тази малка женска война. Издръжката на момичетата бе намалена наполовина. Това щеше да сложи край на преструвките им; какво би станало, ако не могат да си плащат сметките? Дори само представата за тяхната независимост го разгневяваше. Клемент искаше да има пълен контрол, нуждаеше се от това. Според плановете му те трябваше да намразят Бей Линг, да се борят с нея, да търсят начини да я изолират и да го забавляват, като му предложат една много цивилизована битка помежду си. Която, знаеше, щеше да завърши по начина, определен от него. Но да се хванат на работа, хм. Нелепо. Направо обидно. Целият свят знаеше, че зависят от неговото благоразположение. В крайна сметка Венера и Диана си нямаха никого, освен него, от много време! Родителите им си бяха отишли... Каква трагедия... Той замислено задъвка устни.

В момента момичетата еднакво го очароваха и отвращаваха. Наслаждаваше се на малкото театрално представление, което лично бе режисирал, но пък то се основаваше на тежката обида, че той, Клемент Чеймбърс, ще се обвърже в брачен съюз с момиче като Бей Линг, презряна чужденка без семейство... Защо всички бяха повярвали в това? Клемент потърка леката материя на летния си костюм, подходящ за тропическата жегата; старческата му кожа настръхваше и го засърбваше само като си представеше, че някой може да му се присмива. Момичетата си въобразяваха, че си е изгубил ума. Смятаха, че е оглупял старец като онзи немощен дъртак, който се бе оженил за Анна Никол Смит. Каква неблагоприятност, помисли си той, черна неблагоприятност, а сега всички кръжаха наоколо като дребни лешояди...

Клемент бе твърдо решен да даде урок на всички. Тези идиотски бизнес начинания щяха да бъдат първото, с което щеше да се разправи. Когато бъдат порядъчно унижени и истински уплашени, момичетата щяха да се озоват на самолета за острова. И тогава щяха да разберат какво означава да се следва волята му.

Бей Линг се огледа в хотелската си стая, отегчена до смърт. На екрана на телевизора вървеше някакъв порнофилм, който не бе успял да я възбуди. Тя разсеяно го изключи. Колко още трябваше да стои тук? Вече бе посетила всеки мюзикъл, който си заслужава, бе обиколила милион досадни галерии. Обаждането по телефона до счетоводителите на Клемент за спирането на половината пари на момичетата бе единственото ѝ забавление за цялата седмица.

Стана лениво от леглото и отиде до прозореца. Стаята гледаше към „Хайд Парк“. Беше мрачен пролетен ден. Времето бе типично за Великобритания — облачно и сиво. Искаше ѝ се да е в имението на Клемент, където поне можеше да се разхожда на слънце и където всичко бе подредено, както тя искаше.

Онази кучка Юнона дори не се бе обаждала. Проклетите жени сега се правеха на недостъпни. Искаше да ги види, трябваше да знае колко са наранени.

Бей Линг се замисли за порнофилма. Нима сексуалността ѝ замираще? Не бе почувствала нищо, никаква страст, никаква тръпка на желание. Единственото хубаво нещо в Англия бе, че се намираще

далеч от Клемент. Не можеше да забременее, но поне не се налагаше да търпи извратените му желання. За миг си представи загорелите мускулести тела от екрана и ги сравни с Клемент, развратния старец с хлътналия от годините гръден кош, със съсухрената и увиснала кожа, мека и набръчкана; всичко у него бе меко и увиснало... Налагаше се да използва хапчета, само за да го вдигне... И въпреки това още бе похотлив, още искаше да задоволява фантазиите му...

Пфу. Бей Линг потръпна. Тя живееше в постоянен стрес. Първо, защото трябваше да стигне до олтара и до онзи благословен лист хартия, който щеше да ѝ даде права, пари и име. А още по-важно бе да забременее с наследника на Клем. Когато имаше дете, тогава нямаше връщане назад. Клемент ѝ се струваше в крехко здраве, а не само ѝ се струваше, наистина бе така. Съсухреното му старческо тяло се бе вкопчило в живота. Трябваше да се моли за здравето му. Всеки миг бе важен. Всеки миг, докато забременее, разбира се.

След това той трябваше да умре възможно най-скоро. Не изпитваше никакви угризения за тези си мисли. Той бе един огорчен и жесток старец с невероятен бизнес нюх за печелене на пари. Снобизмът и алчността го правеха дребнав, а това го изпълваше с омраза. Светът би бил по-добро място без него.

А милиардите му? Стомахът ѝ се преобърна само като си спомни за противните неща, които бе правила в леглото с него последния път, и смяташе, че напълно си е заслужила всяко пени...

Щеше да се наложи да го изтощи до смърт. Не би трябвало да е особено трудно. Възрастен мъж, страстна и много благодарна млада съпруга... Само да успее да ѝ направи дете, така че да не може да бъде изключена от завещанието му, а после щеше да го довърши!

Понякога, в мигове на най-голямо отчаяние, Бей Линг бе обмисляла да добави и малко кокаин към виаграта му... само колкото да го побутне от ръба. Тази мисъл я изкушаваше. Никога не бе убивала човек, но Клемент и бездруго бе с единия крак в гроба.

В крайна сметка обаче винаги се бе отказвала. Ами ако нещо излезе наяве при аутопсията? Не, Клемент бе достатъчно стар. В края на краищата всички хора умираха един ден. Трябваше само да почака. Докато красотата ѝ, чувствеността ѝ бавно си отиваха...

Телефонът звънна и я стресна.

— Ало.

— Бей Линг, обажда се Атина. Чеймбърс — добави напълно излишно тя.

— О, здравей, Атина. — Доволна, че я откъсват от мрачните ѝ мисли, Бей Линг се сгуши на кълбо върху синия кадифен фотьойл. — Получили сте писмото ми, нали?

— Да, благодаря — небрежно отвърна Атина.

Бей Линг за малко да се изсмее; кучката не можеше да я заблуди.

— Съжалявам, ако това ви причинява финансови затруднения — измърка тя. — Сигурна съм, че малкото ви парти в моя чест е струвало доста скъпо.

— Ни най-малко. Чичо Клем ни е подсигурил много прилично — увери я Атина. — И всъщност това ни напомня, че предстои сватба. Две от момичетата са в Европа тази седмица. Питам се, дали би приела аз и Венера да ти помогнем с организацията? Има страхотни салони за сватбени рокли, които можем да разгледаме.

— Не прозрачни, надявам се. — Бей Линг се засмя звънко и с удоволствие чу как Атина рязко си поема дъх.

— Съвсем не. — Бъдещата ѝ племенница определено можеше да се владее. — Всички са съвсем благоприлични и традиционни. Точно каквото би харесал чичо Клем. В клуба ми в момента тече ремонт. Мога ли да се отбия до хотела ти? Или да изпратя кола да те вземе? Венера също ще отдели от времето си, за да дойде с нас.

— Много мило от нейна страна да прекъсне снимките на филма си — мило рече Бей Линг.

— Тя ужасно съжалява за случилото се на партито.

Сигурно. Бей Линг се протегна. Започваше да долавя отчаяние в гласа на Атина Чеймбърс. Очевидно момичетата бяха осъзнали, че жалките им номера не дават желаните резултати. Тя наистина щеше да стане бъдещата госпожа Клемент Чеймбърс. И да отреже достъпа им до бездънния джоб на чичо им. Единственият им шанс бе да лазят в краката на Бей Линг, да ѝ се подмазват, да молят за услуги. Скоро щеше да бъде в позиция да ги отреже напълно — или да им подхвърли няколко милиона.

Бей Линг се усмихна. Това щеше да ѝ достави огромно удоволствие. Почти толкова голямо, колкото и денят, в който щеше да се превърне в най-щастливата вдовица на света.

— Ами, предполагам, че можем да се видим — съгласи се тя. — Кога смятате да ме вземете?

— Какво ще кажеш за след час? Вече съм уредила няколко посещения.

— Отлично. — Бей Линг затвори и се усмихна сама на себе си.

— Не и още един булчински салон — каза Бей Линг и въздъхна престорено.

Венера й се усмихна топло.

— Този е последен, обещавам. Трябва да се връщам на снимачната площадка.

— И аз имам ангажименти. — Атина погледна към часовника си „Патек Филип“. — Но непременно трябва да видиш този.

Бей Линг леко изви вратле като грациозна котка, на която са предложили прясна пържола.

— Предполагам, че ще мога да понеса само още един — прие тя.

Братовчедките Чеймбърс определено бяха успели да й угодят. Бяха я обсипали с комплименти. Бей Линг реши, че са се предали; долавяше примирението им, когато говореха за сватбата. Днес не бяха се опитвали да я вкарат в капан, нямаше наети журналисти, които да я видят как пада по очи. Вместо това Атина и Венера я бяха завели в „Харъдс“, „Бася Зарзика“, „Вера Уонг“, „Джейн Паркър“ — най-реномираните сватбени салони, най-добрите цветарски бутици, най-изисканите бутици за обувки с камъни.

И Бей Линг се бе забавлявала; мереше една след друга изящни булчински рокли, играеше си с диадемите, разглеждаше скъпи букети от восъчни цветя с много клонки и лъскави листа. Все пак наистина щеше да й потрябва сватбена рокля. А Клемент трябваше да бъде доволен. Ако тези безполезни момичета организираха истинска английска сватба на тропическия остров, без да желят средства, тогава той щеше да е щастлив. Днес се суетяха около нея, настояваха да й показват мостри от платове, торти, снимки на екзотични цветя за бутониерите и често мъмреха обслужващите момичета, ако не бяха достатъчно бързи.

Ммм, доста бе забавно да има компания. На Бей Линг много й допаднаше да има кого да командва. А още по-голяма наслада й

доставяше да дава разпореждания на тези две истински английски дами, макар че двете бяха малко агресивни по натура, а не като Юнона.

— Много ще ти хареса този салон — обеща Атина. — Това е уникално място за предсватбена подготовка.

Бей Линг само вирна глава.

— Не изглежда особено обещаващо.

— Защото са дискретни — обясни Венера. — А ти трябва да бъдеш дискретна. Това е английският стил.

Стояха пред измазана с бял хоросан сграда в Белгрейвия; приличаше на съвсем нормална къща, с изключение на малка месингова табелка, която блестеше под топлото слънце. Сега облаците се бяха разкъсали и Бей Линг се наслаждаваше на рядкото щастие да види ярко слънце в Англия.

— „Студио Максим“ — прочете тя на глас. — Никога не съм го чувала.

— Така и трябва. — Атина й намигна. — Това е целта.

Позвъниха на вратата и ги прие жена, облечена в униформа на хирургична сестра. Бей Линг се озова в коридор, застлан с мек мокет и маслени платна от осемнайсети век по двете стени. Мигновено я обзе успокояващото чувство за много пари, което излъчваше това място. Вляво бе фойето на рецепцията, където две момичета седяха зад орехови бюра, имаше тапицирани с кретон дивани и лъскави списания, подредени върху стъклени масички.

— Заповядайте, госпожо.

— Атина Чеймбърс. — По-малката от братовчедките пое водачеството. — Имаме резервиран час за госпожица Бей Линг Ухупутри.

Бей Линг отбеляза факта, че Атина произнесе името й съвсем точно. Добре. Поредният знак, че са се предали.

— Чудесно. Веднага ще ви посрещнат.

— Какъв е този салон? — попита Бей Линг.

— Салон за красота. Но не какъв и да е. — Венера се усмихна окуражително. — Това е много специално място, от чиито услуги се възползват холивудски звезди, които снимат в Англия, кралски особи, височайши персони. И аз самата съм им била клиентка. Тук просто работят най-добрите гримьори, маникюристи, козметици, както и пластични хирурзи за малко ботокс или леко повдигане на веждите.

— Пластични хирурзи ли? — Бей Линг набърчи носле. — Аз съм на двайсет и пет — излъга тя. — Не мисля, че на Клемент би му харесало. — Тя погледна снизходително към Венера. — Колкото до теб, скъпа, да — разбирам, че за една по-възрастна жена би имало полза.

Атина погледна към братовчедка си, но изражението на Венера бе непроницаемо, само погледът ѝ бе станал малко студен.

— О, мили боже, не — мило отвърна тя. — Ти си просто прелестна, Бей Линг, и е очевидно, че и чичо Клем смята така. На теб не ти трябва корекции. Имам предвид само поддържащи процедури. Тук имат отличен треньор, който може да се грижи за идеалната ти фигура, докато си в Лондон. *Всички* го използват. Кейт, Сейди, Кийра. — Венера отметна русата си грива. — Няма много свободни часове, но аз твърдо съм решила да се добера до него.

— Искам го. — Очите на Бей Линг светнаха. Полагаше неимоверни усилия да задържи теглото си на перфектния минимум. След като Клемент не бе наблизил, можеше лесно да забрави колко *момчешки* искаше да изглежда тя. Отегчена от престоя си в хотела, тя бе започнала да прекалява с храната — предната вечер дори бе хапнала едно хлебче с вечерята си. Да, след като трябваше да остане тук през лятото, щеше да има нужда от помощ. Много строг личен треньор, който се грижи за фигурите на супермоделите, би бил идеален за нея.

— О, не ставай глупава, Венера — саркастично се обади Атина. — Бей Линг не би могла да понесе подобен режим. А и хонорарите на Боб са толкова високи. По-добре да се запише при Емили или Тина. А и чичо Клем може да не одобри, ако тя тренира при мъж.

Бей Линг настръхна; Атина май се самозабравяше. Тя не можеше да се разпорежда в това семейство. Щеше да ѝ го напомни.

— Мисля, че отлично знам какво би одобрил моят *годеник*. Скъпият Клем иска да бъде здрава и в добра форма. И аз определено мога да спазвам дисциплина. — Погледна с неодобрение към закръгленото дупе на Атина. — Ти самата би могла да се замислиш да тренираш при този Боб.

С удоволствие забеляза как Атина се намръщи.

— Не мога да си го позволя. — Англичанката отметна глава.

— Е, да. — Бей Линг се усмихна сладко. — Бих ти предложила да платя вместо теб, но Клем много настоява да се научите на

самостоятелност...

Момиче, облечено в страхотен спортен екип на „Джуси Кутюр“, се приближи към тях. Бей Линг забеляза, че девойката е слаба, с лъскава коса, прибрана в стегната конска опашка, суперстегнати коремни мускули и искрящо бели зъби. Момичето представляваше нагледен пример за забележително преобразяване на една доста обикновена външност в жена, която би могла да се омъжи за един милиардер.

— Добро утро, госпожо. Аз съм Сиси. Вероятно бихте искали да се срещнете с някой от личните ни треньори?

Бей Линг кимна.

— Искам Боб.

Момичето побърза да се извини.

— Опасявам се, че графикът му е пълен.

Атина си позволи да се усмихне, което още повече вбеси Бей Линг.

— Тогава нека се освободи — нареди тя. — Ако ми запишете час при Боб тази сутрин, ще получите хиляда лири в брой.

Венера зяпна, а Бей Линг се усмихна тържествуващо.

— Аз съм много богата жена — обясни тя на смаяното момиче. — Затова ви съветвам да ми дадете онова, което искам.

— Разбира се, госпожо — отвърна момичето. — Само минутка...

То отстъпи леко встрани и измъкна мобилен телефон от горния джоб на екипа си. В продължение на минута разговаря оживено, после побърза да се върне при тях.

— Боб ще се радва да станете негова клиентка, госпожице Ухупутри. Той тъкмо привършва с една тренировка и веднага след това ще дойде при вас.

Атина се обади впечатлена.

— Не мога да повярвам, че го направи. Невъзможно е.

Бей Линг я погледна право в очите.

— „Невъзможно“ е доста силна дума. Аз винаги получавам каквото искам.

Махна им с ръка да поседнат. Братовчедките Чеймбърс изглеждаха доста посърнали, но нека да я видят как действа. До края на деня щеше да им покаже как трябва да се държат с нея.

Както и очакваше, само след пет минути по коридора се чуха тежки стъпки. Който и да идваше, явно бързаше.

Тежката махагонова врата се отвори и Бей Линг вдигна поглед. Пред нея стоеше загорял мъж с тяло на бронзова статуя на някой бог. Тя само отвори уста, после побърза да я затвори. Боб бе висок метър и осемдесет, силен, но не прекалено мускулест. Имаше лъскава платиненоруса коса, бели зъби, големи блестящи и живи очи, с деликатни черти на лицето като на някой принц от Ренесанса. Приличаше на хлапак от някоя момчешка поп група, но много по-силен. Млад, здрав, стегнат и мускулест.

Бей Линг моментално пожела да го види без дрехи.

— Здравейте, госпожице Ухупутри. — Беше американец; хареса ѝ увереният му, много секси дрезгав глас. Беше млад и красив, на светлинни години от увисналата кожа на Клемент и кривите му зъби. — Явно ще работим заедно, така ли е?

— Да — отвърна тя отсечено. Двете братовчедки Чеймбърс я наблюдаваха. — Казаха ми, че сте най-добрият.

— Точно така е — спокойно отвърна той. — И тези две дами ли ще тренират с нас?

Атина раздражено цъкна с език, а Бей Линг се престори, че не я е чула.

— Продавате ли спортни екипи тук?

— Разбира се. Можем да започнем веднага. — Измери я с поглед от глава до пети и това ѝ хареса. — Вие сте много стройна, но мога да ви помогна да се стегнете малко, да поддържате висок тонус и гъвкавост.

— Отлично. Трябва да изглеждам перфектно за сватбата си — строго отбеляза тя. Двете англичанки седяха на дивана с кисели физиономии. На Бей Линг вече ѝ бе омръзнало от тях, искаше да ги отпрати. Обърна се към тях, сякаш бяха наети от нея лични консултанти по облеклото.

— Атина, Венера, скъпи мои, мисля, че за днес приключихме — заяви тя. — Чичо ви не би искал да се изморявам прекалено. А и вие трябва да се върнете към своите задължения. Мисля, че с Боб можем да продължим и сами. — Тя кимна на момичето, Сиси. — По-късно ще получите обещания бакшиш.

— Благодаря, госпожо, много ви благодаря — отвърна то почтително.

Бей Линг се усмихна; най-сетне се наслаждаваше на положението си.

— Добре. — Венера звучеше унило. — Приятно прекарване, Бей Линг.

— Благодаря. — Реши да им подхвърли нещо за утеха. — Можете да ми се обадите утре, момичета. Искам да ви поканя всички за мои почетни дами на сватбата.

— Шаферки — автоматично я поправи Атина.

— Е, смятам, че сте прекалено възрастни, за да бъдете шаферки, Атина. — Бей Линг се усмихна злобно. — Но все едно, ще бъдете почетни гостенки на сватбената церемония, а това е важното.

Бе отбелязала победа. Атина и Венера се изправиха със зачервени лица, без да я поглеждат.

— Значи ще се видим утре — измърмори Атина и двете си тръгнаха.

Бей Линг изчака, докато вратата се затвори зад тях, после се обърна отново към Боб. Не й бе казал фамилното си име, а и тя не се интересуваше от това. Искаше само да си свали тениската, за да го гледа как се поти. Мисълта за младото му, стегнато тяло, блеснало под ярките светлини на салона, я накара да изпита онази живителна тръпка, която си мислеше, че е изгубила завинаги. Желание. Страст.

Вдигна лице към него и го изпи с поглед. Той й отвърна с усмивка и Бей Линг реши, че в светлите му очи забелязва особен блясък — намираше я за привлекателна.

— Готова ли сте, госпожице Ухупутри? Можете да си изберете екип и след това да започнем. Искам най-напред да ви претеглим и да измерим процента на телесни мазнини.

Тонът, с който изреждаше тези технически детайли, определено подсказва на Бей Линг, че той флиртува с нея. Това й харесваше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Диана се поколеба и остави обратно слушалката. Беше нервна. Дали не правеше грешка? Предната вечер си бяха говорили с Венера до късно. Просто като приятелки — за Ханс и Карл, за филма и нейния бизнес. За това колко шокиращо бе, че се налагаше да работят. И още по-шокиращо — че това им харесваше.

Преди всичко ѝ харесваше промяната в нея и останалите момичета. Братовчедките бяха изградили близки приятелски отношения, много по-здрави от когато и да било. Нямаше никакви обвинения след неприятната случка на партито. Все пак Юнона се бе постарала много. Вече не се дразнеха една друга. Помежду им имаше особена връзка, подсилвана от усещането, че братовчедките Чеймбърс не са просто красива опаковка, че са много повече от лъскава корица на списание.

А колкото ценеше приятната компания на братовчедките си, Диана стократно повече се радваше на близостта, която имаха със сестра си. Вече не смяташе Венера за твърде предизвикателна, а я намираше за стилна и смела. А тя на свой ред се възхищаваше на уменията на Диана в дизайна, на начина, по който ръководеше компанията си, управляваше сметките и се разправяше с доставчиците. Някога, преди Клем да се появи, бяха разчитали само една на друга и сега отново се чувстваха по този начин.

— За себе си мога да кажа — стегна се вътрешно Диана, преди да направи признанието, — че почти... почти не ме е грижа вече.

Ето. Беше го казала.

— Наистина ли? — Венера разтвори широко очи.

— Може би ще успеем сами.

— Възможно е. — По-малката ѝ сестра отпи от шампанското си.

— Но, Ди, това е много рисковано.

— Хубаво би било да си върнем парите... — Замисли се с копнеж за Карл. — Тогаво бих могла да се срещам с Карл като равна на

него. Не мога да понеса мисълта, че бих могла да се окажа на мястото на онези момичета, които видях на партито на Ханс.

— Може би трябва да забравиш за него.

— Лесно е да се каже — отвърна Диана и въздъхна тежко. — Венера, трябва да помогнем на другите да спрем Бей Линг. Не бива да оставяме всичко на тях.

— Да защитим семейната чест? — усмихна се Венера.

— Напълно си права. — Каза тя полу на шега, полу на сериозно. — Юнона има нужда от парите, както и Атина. Затова трябва да им помогнем. Знаеш ли какво мисля? Смятам, че действаме погрешно. Ние сме аматьори в тази игра, а нещо ми подсказва, че Бей Линг не е. Сигурно много старателно е планирала как да стане годеница на Клем.

— Какъв е планът?

— Чувала ли си за „Клаксън“?

Венера разтвори широко очи.

— Не говориш сериозно, Ди.

„Клаксън“ бе изключително скъпа и крайно безскрупулна частна детективска агенция. Централата им се намиреше в Ню Йорк и се занимаваха предимно с корпоративен шпионаж. Само големите компании можеха да си позволят хонорарите им. Но името им се свързваше и с разводите на много известни личности, както и със скандали около корумпирани политици. Гарантираха перфектно организирани тайни операции и пълна секретност по отношение на клиента и това ги правеше много търсени.

— Няма да поръчам убийството на тази проклета жена. Само проучване. Ако има някакви тайни, те ще ги научат. — Диана сви рамене. — Слушай, Венера, губим си времето. Ръководенето на малък бизнес ме учи на доста важни неща, сред които умението да възлагаш задачи на други хора. Аз не слагам сама тапети по стените, не съм опитен мазач или електротехник. Тогавя защо да не поверим проблема с Бей Линг в ръцете на специалистите?

Венера се замисли.

— Имаш известно право. Но не съм сигурна, че Клем би одобрил...

— Значи няма да му казваме. Но пък таксата е доста висока. Ще трябва да си я поделим.

— С удоволствие. — Малката ѝ сестра се прозя. — Така ще съм дала своя принос и ще мога да продължа с филма. Напрегнатият график на снимачната площадка не ми оставя много време за излишни тревоги.

Но сега, под ярката дневна светлина, Диана се колебаеше. „Клаксън“. Те имаха огромно влияние. С останалите момичета се бяха редували да водят Бей Линг на обеда, вечери, изложби, разходки из града. Трябваше да поддържат илюзията, че я представят на лондонското общество. Диана започваше да мисли, че под коравата фасада на тази жена се крие ранимо момиче.

Е, какво пък толкова? Ако Бей Линг бе невинна и наистина влюбена в Клем, щяха да го разберат. Вдигна отново телефона и набра номера.

— Готово. — Атина затръшна тържествуващо вратата на таксито. — Казах ти, че си струва чакането.

— Имаш късмет, че се получи. — Венера протегна загорелите си ръце и се прозя. — Цели четири часа с онази глупачка. Ще съм извадила късмет, ако на снимачната площадка не е избухнал пожар. А да беше подхвърлила само още един злобен коментар за възрастта ми, щях да ѝ издера очите. Да видим тогава как ще се ожени за нея чичо Клем.

— Боб ще сложи край на това. — Атина бе категорична. — Неслучайно му се носи такава слава. А тя нищо не подозира. А и я видя как реагира.

— Когато котката я няма, мишката лудува, а?

— Нещо такова. — Атина продължи да разсъждава на глас: — Сега ще я оставим да се успокои. Да се почувства комфортно. Когато той направи своя ход, искам да видя снимки.

Венера сви рамене.

— Постъпваме подло, не мислиш ли?

— Може би. — Венера с изненада забеляза известна жестокост в изражението на братовчедка си. — Трябва да се направи. Имам нужда от този попечителски фонд, трябва да откупя имението „Бозуел“. И мразя отношението ѝ. Чичо Клем няма да я иска повече, след като

приключим с нея. Ако се наложи, ще подкупя Боб, но ще го накарам да използва камерата на мобилния си телефон.

Венера я погледна изумена, това бе една напълно нова Атина.

— Божичко, радвам се, че си на наша страна — отбеляза тя. — Да разбирам ли, че въобще не обмисляш евентуален брак с Фреди Уентуърт?

— Абсолютно. — Атина се засмя. — Няма никакъв шанс. Излязохме на първата си среща още на другата вечер след партито.

— Как беше?

— Скучно. — Тя се намръщи. — Заведе ме в „Максим“ и почти през цялото време мълча. Не е лош човек, но ми се стори нервен. Все още се налага да се отървем от Бей Линг. Юнона се пробва, но няма да е достатъчно Бей Линг само да прояви липса на добри обноски на някое светско парти. Не искаме да остане тук цяло лято. Или още по-зле — чак до зимата. Годежът трябва да се разтрогне. — Атина погледна часовника си. — А сега трябва да отида до Камарата на общините.

— Докъде? — Венера примигна. — Защо, за бога?

— Имам среща с няколко дами, които искам да се присъединят към клуба. Отваряме след шест седмици и искам всичко да бъде идеално. — Въздъхна от изтощение. — Изисква много труд, истински тежък труд.

— Разбирам. — Венера кимна. — И снимките вървят чудесно. Следваме стриктно графика. Целта ни е да приключим съвсем скоро, а после ни трябва още пет седмици за монтаж и редактиране.

— Само толкова?

Братовчедка ѝ се протегна.

— Нямам достатъчно пари, за да си позволя да се бавя.

— И после какво? — Атина се заинтригува. Егоистичната и празноглава някога сексапилна Венера сега звучеше съвсем като професионалист. Естествено Атина не вярваше, че тя ще успее, но изглежда, братовчедка ѝ поне щеше да опита. — След като завършиш филма, после какво? Ще го представиш на фестивала в Кан или какво?

Венера поклати глава.

— Ще го продам на разпространител. Ние ще спечелим само процент от приходите, но въпросът е филмът да се излъчи в

киносалоните. Това е романтична комедия с много малък бюджет. Не е нужно да стане голям касов хит, за да спечелим пари.

— Явно се целиш високо — пошегува се Атина.

Венера сви рамене.

— Трябва да се започне отнякъде. Следващия път ще имам повече пари и ще купя още по-добър сценарий. — Разпери пръсти с яркочервен лак на ноктите. — Мислиш ли, че Боб ще успее да свали Бей Линг?

— Да — отвърна студено Атина. — Или ще го направи, или поне ще намекнем, че е било така.

— Не смяташ ли, че сме малко...

— Не, не смятам. — Погледна братовчедка си право в очите. — Каж ми, вярваш ли, че това момиче изпитва някакви чувства към Клем или пък той към нея? Противно е дори като си помисли човек за старец като него и жена, по-млада и от нас. Тя иска парите му. Това е семейното богатство. *Нашето богатство*. Тя се стреми към него абсолютно безскрупулно и затова аз ще действам безскрупулно, за да я спра. Нали затова си продадохме жилищата и сега харчим толкова пари за наем в Нотинг Хил. Не забравяй крайната цел, Венера.

— В никакъв случай, госпожо — шеговито отвърна Венера, за да я подразни. — А след деловата среща ще се видиш ли пак с Фреди?

Атина въздъхна.

— Ама ти наистина знаеш как да развалиш нечие настроение.

— Не можах да се сдържа. Той е идеален. — Венера се ухили. — Горкичкият глупак Фреди Уентуърт толкова се стареа да те ухахва. Все едно Рейнман да излиза с Каръл Вордерман.

— Той не е такъв идиот — възрази Атина, изненадана, че го защитава. — Като цяло не е лош.

— Просто не е твой тип?

— Естествено, че не. — Продължи по-рязко: — Бих могла да попитам същото за теб и Ханс Тирш.

— Той никога не ми е бил гадже. — Венера прехапа устни. — Само съперник.

— Аха.

— Наистина е секси — призна Венера, — но не е единственият. Мисля за него само като за човек, на когото трябва да натрия носа. — Засуети се с ръкавелите на ризата си, беше нервна, искаше да смени

темата. — Знаеш ли, имаш право за Бей Линг. Ти се сети за номера с Боб. Аз също направих нещо.

— Ти ли?

Прозвуча малко недоверчиво и Атина мигновено съжали за заядливостта си.

— Не смятам, че всичко трябва да остане на вас с Юнона — кисело отбеляза Венера. — Не съм такава. И ние с Диана сме заложили много. Наехме частен детектив. Диана го обсъди с мен и аз се съгласих да си поделим разходите.

— Не знам. — Атина се притесни. — Някакъв си мазен тип да проучва какво става на Сейшелските острови — мислиш ли, че наистина е добра идея?

— Диана познава едни хора. Фирмата се казва „Клаксън“. Седалището е в Ню Йорк. Много сериозна и реномирана агенция. Изключително дискретни са и няма изобщо да се приближават до чичо Клем.

— Високи ли са хонорарите?

— Да, но двете с Диана ще си поделим разноските. — Венера се намръщи. — Ще ни излезе много солено, но пък ще получим каквото искаме.

— Значи сутринта е била много плодотворна. — Атина се облегна на изтърканата кожена седалка на таксито и издиша шумно. — Малката ни златотърсачка вече е на път да си ходи.

Атина поспря на тротоара и вдигна очи нагоре.

О, боже, възкликна мислено тя. Просто внушително.

Сградата на парламента. Беше минавала оттук хиляди пъти, но никога не бе спирала, за да разгледа внимателно. Сега стоеше пред входа на „Сейнт Стивън“ и Уестминстърският дворец се издигаше величествено пред нея. Атина внезапно изпита истинско страхопочитание.

Край нея минаваха тълпи от туристи, а от другата страна на улицата имаше протестиращи, униформени полицаи и барикади. Насред целия хаос сивите каменни стени на двореца се открояваха на фона на облачното пролетно небе; великолепните готически кули бяха заобиколени от малки и изрядно поддържани зелени площи.

Атина пристъпи в малката кабинка на охраната, докато проверяваха съдържанието на куфарчето ѝ. Каза на въоръжения полицаи при кого отива, претърсиха я, след това мина през отворената врата и се озова в самия парламент. Сградата бе толкова внушителна, че буквално остана с отворена уста. Дълги сиви каменни стъпала водеха от средновековния салон към фоайето. То представляваше огромно осмоъгълно помещение с изумително висок и пищно украсен таван и витражи по прозорците. Наоколо гъмжеше от журналисти, ученици на посещение и различни лобисти, които вървяха напред-назад и поздравяваха депутатите. Доста измъчен на вид мъж в тъмен костюм се опитваше да си пробие път в тълпата. Атина го разпозна — беше един от заместник-министрите в правителството.

Мигновено отнякъде изникна служител на охраната.

— Сторете път, сторете път на благородния лорд — викна той.

Тълпата се отдръпна и министърът побърза да мине по червения килим в коридора, който водеше към Камарата на лордовете. Атина бе очарована от видяното, струваше ѝ се толкова старомодно. В същото време това място недвусмислено внушаваше идеята за огромна власт.

Да, замисли се тя. Като в Оксфорд. Членство в клубове, неприкосновеност и мъжка власт.

— Имам уговорена среща със Сю Причърд. Казвам се Атина Чеймбърс.

— Името на вашата организация?

Хмм. Още не бе измислила такава.

— Госпожице?

И тогава я осени вдъхновението.

— Клуб „Блустокинг“ — заяви тя.

Атина бе избрала целта си много внимателно. Сю Причърд, представител на район Бутъл от Либералдемократическата партия, се славеше като една от най-красивите и стилни дами в Камарата на общините. Беше на трийсет и седем, имаше гладка кестенява коса и поразителни сини очи и обикновено носеше отлично скроени костюми с тесни панталони, които непременно комбинираше с високи токчета „Джими Чу“. Първото ѝ появяване в парламента бе предизвикало подсвирквания и измърморени под нос коментари. От канцеларията я бяха уверили, че такава отношение получава жена — представител в парламента, която е под петдесет. Книжарските рубрики във

вестниците бяха отразили коментара на почитаемата дама по случая: „Майната им, ще ги съдя“.

Повече нямаше никакви подмятания по неин адрес. Но пък и не я харесваха особено. Бяха ѝ наложили своеобразно наказание, задето бе вдигнала шум по въпроса. Сю имаше по-скоро почетни функции в Комисията по транспорта и освен ласкателните статии в таблоидите, в които хвалеха красотата и стила ѝ, кариерата ѝ не се развиваше никак добре.

— Кажете ми защо трябва да се присъединя към този клуб.

— Защото жените се нуждаят от него. И клубът се нуждае от вас. — Атина осъзна, че говори разпалено по темата, приведена леко напред, с пламък в очите. — Отказаха ми мястото на щатен професор в Оксфорд, само защото съм жена. Пресата се интересува от вас заради обувките, които носите. Навсякъде е едно и също. Жените трябва да общуват помежду си. Амбициозните дами се нуждаем от клуб, в който можем да победим мъжете в тяхната игра.

— Не знам. — Сю разбърка черния чай в чашата си. Чаеният салон в Камарата на общините бе препълнен с посетители; във всяко от креслата седеше известен общественик. Атина забеляза как ги оглеждат похотливо, докато Сю е с гръб към колегите си. — Доста съм заета тук. Не ми остава много време за социални контакти.

— Социалните контакти са част от работата, ако се подходи правилно към тях. Можете да се отбиете в „Блустокинг“, за да пуснете някакъв документ по факса или да обядвате. Докато сте там, можете да си поговорите с изпълнителния директор на „Амазон“ или „Хюлет Пакард“. Или да се срещнете с Индира Найт, филмовия режисьор, или с Емили Ларсън, носителка на Нобелова награда за физика. И при това двете бихте могли да си направите и маникюр. — Атина говореше все по-разпалено. — Ще осъществим една революционна идея — клубът ще помага на дамите да поддържат страхотна форма и ще им предоставя възможността за срещи и контакти с други жени. „Блустокинг“ ще им помогне да останат в играта и ще ги освежи, за да може да изглеждат страхотно. — Тя се засмя. — Ще поръчам масажни кресла в приемната, за да могат членовете ни по всяко време да се отбият за петминутен масаж на врата.

Сю изпъна леко врата си.

— Добре. Навита съм. Колко струва членството?

— За вас струва хиляда лири годишно.

Дамата от парламента само примигна.

— Охо, скъпо е.

— Но това е на промоционална цена. След като отворим клуба и започнем да приемаме молби за членство, цената за първите сто дами ще бъде хиляда лири на месец. Следващите деветстотин ще платят двойна такса. Това ще бъде клуб само за преуспели жени. — Атина отпи от чая си. — Гарантирам, че ще бъде пълен.

— С богати наследнички и съпруги на футболисти ли? — с пренебрежение попита Сю. — Не бих искала да създавам връзки с някоя жена на милиардер.

— Не — Атина се изчерви силно; тя самата бе богата наследничка и се бореше със зъби и нокти да си върне достъпа до попечителския фонд. — Само парите няма да са достатъчни. Кандидатките ще бъдат оценявани според постиженията им в кариерата. Нещо като клуб „Граучо“ за хората от медиите. Ще приемаме жени от сферата на бизнеса, политиката, академичните среди, дори и спорта, но само такива, които са постигнали много в областта си.

— Никакви футболни съпруги и приятелки?

Атина поклати глава.

— Не. Искам вие да бъдете една от основателките на клуба. Ако искате, можете да сте в комитета по членството. Госпожице Причърд...

— Наричай ме Сю.

— Жените ще се стараят да постигнат висоти в кариерата си, само за да могат да покрият изискванията за приемане в нашия клуб.

Сю се усмихваше мило, сякаш не можеше да удържи задоволството си.

— Идеята много ми допада — призна тя.

— Отваряме след месец. Ще има високоскоростен безжичен интернет, връзка с финансовите борси по света, стая за преглед на медиите, салон за красота, фитнес зала.

— И масажи.

Атина се усмихна широко.

— Точно така. Ще се присъедините ли?

Сю взе чантичката „Фенди“ в скута си.

— Разбира се — заяви тя и извади чековата си книжка.

Атина направо летеше към вкъщи на крилете на щастието. Толкова бе разсеяна от радост, че за малко да вземе метрото. Юнона щеше да получи удар. Край Уестминстър гъмжеше от таксите и тя грабна първото, изпречило се пред погледа ѝ, след което залепи чело в прозореца му. Чекът за хиляда лири на Сю бе прилежно сгънат на сигурно място в чантата ѝ, както и още шест други такива. Срещите ѝ с тези жени бяха дали резултат. Вече имаше достатъчно пари във фирмената си сметка, за да започне да наема персонал. След месец можеше да управлява рентабилен бизнес. Загубите щяха да са ограничени, с перспектива за печалба след няколко месеца...

Истинска лудост, помисли си Атина. Не можеше да повярва, че толкова се вълнува, че ще работи на загуба!

Още утре щеше да мине през банката и да депозира чековете. Разсеяно се запита какво ли прави сега Бей Линг. Дали Боб вече я бе вкарал в леглото си? Колко ли щеше да ѝ струва да го подкупи? Би трябвало да изгаря от нетърпение за новини, но точно в този момент, превъзбудена от постигнатите успехи, Атина не даваше и пет пари.

Телефонът завибрира в страничния джоб на палтото ѝ. Измъкна го и доброто ѝ настроение се изпари.

„Здравей, Тини. Нямам търпение да те видя довечера.
С обич, Фреди.“

О, по дяволите. Направо бе забравила. Имаше среща с онзи Уентуърт.

— Промяна в плановете, няма да ходя до Нотинг Хил. Трябва да ме закарате до улица „Шийп“, ресторант „При Уонг“.

— Няма проблем, госпожице. Романтична вечеря, а? — полюбопитства шофьорът. — Късметлия. Сигурно е много богат.

Атина едва се усмихна в отговор на нахалния въпрос.

— Предполагам.

Думите на Сю Причърд я бяха засегнали. *Съпруги на футболисти и богати наследнички*. Каквото и да постигне с клуба, основната ѝ цел би трябвало да си остане отърваването от Бей Линг.

Не се ласкаеше от мисълта, че дамата от парламента не би искала да си общува с жена, каквато самата Атина се надяваше да бъде отново.

Но какво пък толкова. *Нуждаеше се* от онези пари, за да откупи имението „Бозуел“, да си върне жилището в Оксфорд и да подсигури независимостта си.

Но нужно ли беше непременно да излиза с някакъв досадник само за прикритие?

Първата среща с Фреди не бе преминала добре. Той бе резервирал маса в „Максим“ и цяла вечер се прокашляше неловко, докато ѝ зададе няколко шаблонни въпроса за научната ѝ работа. След като плати сметката, се навърташе наоколо, напълно безполезен, докато Атина сама бе спряла такси, а после само измърмори нещо неразбираемо, когато тя се сбогува с него. Определено не беше от срещите, които биха развълнували някого до дъното на душата му. Но въпреки това я бе поканил и на втора.

Този път Атина бе настояла тя да избере ресторанта. Щом се налагаше да се отегчава до смърт, поне искаше да се нахрани добре. „При Уонг“ правеха най-вкусните панирани хапки в града и предлагаха фантастично саке. Но дори и това не бе достатъчно, за да я накара да продължи да се вижда с Фреди.

Взе решение. Щеше да приключи отношенията си с него още тази вечер. Да се среща с някого, само за да хвърля прах в очите на Бей Линг, ѝ се струваше прекалено. Ако бяха изиграли правилно картите си, Боб щеше да се погрижи Бей Линг да се чувства много комфортно.

* * *

— О. — Фреди си пое дълбоко въздух. — Изглеждаш прекрасно.

Коментарът му я подразни. Не бе положила никакво старание да изглежда по-специално. Носеше същия тоалет, който бе избрала за работните срещи — елегантен костюм „Дона Карън“ с плисирана пола и тясна черна копринена жилетка под сакото. Единственото, което направи за тази втора и последна среща, бе да си сложи малко парфюм „Молтън Браун“ на китките.

— Благодаря. — Преднамерено реши да не връща комплимента. Фреди бе с обикновен черен костюм, който не му стоеше съвсем добре.

Ръкавите на ризата бяха малко широки, а материята бе твърде опъната върху мускулестите му гърди.

Седеше удобно на червената кожена пейка на една от най-добрите маси в ресторанта. Всъщност, след като огледа бързо мястото, Атина забеляза, че са настанени на по-хубава маса, отколкото един президент на звукозаписна компания, както и две кинозвезди. Тя бе закъсняла с десетина минути и Фреди я чакаше.

— Избра ли вече какво ще поръчаш?

— О, не. Обикновено не ям китайска храна. Надявах се ти да ми помогнеш, може би да поръчаш нещо хубаво и за мен — отвърна Фреди без капка притеснение в гласа. — Нещо с месо, направо умирам от глад.

— Така ли? Тежък ден?

Той кимна.

— Проблеми с къщата. Една от външните стени в източното крило явно е сериозно засегната от плесен.

— Ужас. — Прояви достатъчно любезност да потръпне. — Доста неприятно, съжалявам.

— Архитектите искат да я съборят и да я вдигнат наново. Проклет да съм, ако им позволя. — Лицето му придоби разгневено изражение. — Семейството ми притежава тази къща от триста години.

— Няма ли да я наследи брат ти? Ти си по-малкият син.

Фреди кимна.

— Но пак си остава домът на детството ми; боли ме за нея.

— Ти си управител на имението, нали? — попита Атина. — Какви задължения имаш?

Прикри лека прозявка. Сега щеше да се наложи да изслуша как богаташкото синче бърби неспирно за лов на фазани и за китната градинка с подправки, оградена с каменни стени. Тя също много обичаше „Бозуел“, но според Атина къщите бяха като децата — можеш да обичаш до болка своето, но се налага да се правиш, че се интересуваш и от чуждите. Появи се сервитьорът и тя набързо поръча традиционни ястия. Колкото по-бързо се нахранеха, толкова по-скоро можеше да си тръгне.

— Нужни са много пари. Има доста работа по реставрирането на къщата. В имението работят около двеста души, имаме малка фирма за производство на органични храни, къщата е отворена за посетители

през лятото... В общи линии ръководя среден бизнес. — Фреди говореше уверено. — Хората разчитат на мен за прехраната си. Искаме да съхраним „Фарнсуърт“ като истинско провинциално английско имение, а не някакъв развлекателен парк, управляван от Националния тръст. — Той сипа саке в малки чашки и за двамата и изгълта своето наведнъж. — Хората си мислят, че управлението на имението се състои в това да организираш поредното парти с игра на крокет, защото не могат да си представят, че богатите работят. Аз понякога работя по осемнадесет часа на ден.

Атина се почувства леко засрамена.

— Разбирам.

— Е, разбира се, не съм умен като теб. — Фреди сви рамене. — Всички правим най-доброто по възможностите ни.

— По-големият ти брат не иска ли да се занимава с имението?

Лицето му помръкна.

— Крис е по-скоро прахосник, честно казано. Татко много се тревожи за него. Всички се тревожим. Понякога ми се ще аз да бях по-големият — не заради титлата и имението, а за да не пада товарът изцяло върху него. Татко го накара да се запише в армията и в гвардията е бил подложен на голям тормоз, а после, като излезе оттам, се интересуваше само от нощни клубове и наркотици. Сестра ми също се бе забъркала, но сега поне е чиста.

— Съжалявам. — Атина осъзна, че е престанала да чака удобен момент да зарече Фреди, а го слушаше внимателно. Не впечатляваше с висок интелект, но беше откровен и уверен в себе си. Изглеждаше доста добре, по един особен, земен начин.

— Не всеки може да издържи в армията. Аз самият съм бил няколко години, служих по времето на първата война в Залива.

— Убивал ли си някого? — на шега попита тя.

— Опасявам се, че да — отвърна той напълно сериозно и тя се изчерви, без да може да отвърне нищо. — Това бе най-трудното, което някога съм правил, и същевременно най-доброто. Ще ми се и сега да можех да служа на страната си.

— Тогава защо не го направиш?

— Заради „Фарнсуърт“. Ако оставя всичко на брат си, имението ще западне, а Крис ще умре. Ежедневният контакт с мен поне го предпазва да се отдаде напълно на пороците си.

— Не могат ли родителите ти да го оставят без пари?

Фреди поклати глава.

— Част от парите са свързани с наследството, но получи и доста солидна сума, когато навърши осемнайсет. Брат ми бе достигнат от проклятието на титлата и богатството. Ще ми се да нямаше попечителски фонд. Подобно нещо може да лиши човек от инициативност. — Той я погледна с възхищение. — Не и теб обаче, Атина. Ти си делова жена, а също и учен. Би могла да си седиш у дома и да харчиш парите си по клубове като брат ми. Но ти не си оставила това да те разврати.

Започваше да я кара да се чувства неловко.

— Ами ти, нямаш ли попечителски фонд?

— Нищо особено. Това са стари традиции — всичко отива при наследника. От по-малките се очаква да се запишат в армията или да станат духовници. — Той я погледна с блеснали очи. — Но аз не мисля, че съм особено подходящ за църквата.

Атина се размърда на стола си. Чудеше се дали Венера щеше да ѝ се подиграва. Нима строгата интелектуалка намираше за привлекателен един фермер?

Но сега гледаше на него по друг начин — като на мъж с ясна и категорична позиция, като на човек, който се чувства добре в кожата си.

Настойчивият му поглед я смуцаваше и тя искаше да отклони очи. Сервитьорът донесе храната и тя използва това за извинение, като му благодари и се зае да обяснява на Фреди какви са различните ястия.

— Това са хрупкави патешки хапки. Много са вкусни. А това е пикантно телешко с кориандър и кокос. Има и октопод в сладко-кисел сос...

Фреди сложи длан върху нейната.

— Спокойно, мога да ям всичко. Научих се, докато бях в армията. — Той се засмя. — Не мога да кажа кое е по-зле — да изпечеш плъх на огъня наред полето или да опиташ обедното меню в училището ми в „Хароу“.

Грабна две-три от малките хапки и ги изгълта лакомо.

— Трябва да се наслаждаваш на вкуса — усмихнато подхвърли Атина. Той я размиваше.

Фреди я погледна право в очите.

— Предпочитам да се наслаждавам на теб.

Тя се изчерви.

— Естествено, имам предвид компанията ти. Честно казано, не мога да разбера защо жена като теб би приела да излиза с такъв като мен — продължи той, леко изчервен.

— Струваш ми се напълно различен от тогава, когато те срещнах на онова парти — каза тя. — А дори и в сравнение с миналия път.

— Е, тогава бях нервен.

— Аз не хапя — усмихна се тя.

Но той отклони поглед смутен.

— Човек с моето положение е свикнал да не се изненадва колко много момичета искат да излизат с него, само за да се покажат пред другите. Нали разбираш, да видят всички, че излизат с лорд. Титлата е много важна за определен тип жени. А ти си толкова умна — аз никога не съм бил от най-добрите ученици, а армията ме спаси от колежа. Отначало за малко да си помисля, че го правиш заради някакъв облог. Но след като се съгласи на втора среща, реших, че явно не си чак толкова умна — достатъчно глупава си, че да поискаш да излизаш с мен. — Разтвори ръце. — Време е да бъда напълно открит — Крис получава богатството, имението и титлата. Аз мога да ти предложа само къща под наем и седемдесет хиляди годишен доход. Това е доста под нивото на богато момиче като теб.

Думите му прозвучаха като шега, но Атина забеляза, че той се усмихва престорено. Изпитваше я. И според нея той бе изпитвал доста болка преди време. Момичета, които са го зарязвали, когато са научавали, че не е богат като баща си и брат си.

— Сама ще преценя това — отвърна тя хладно. — Знаеш ли какво, Фреди, ти беше този, който ме покани на среща. Какво те накара да го направиш?

Той леко наклони глава.

— Хвана ме. Да, очевидно е, че си много красива. Предполагам, че ако има жени, които преследват парите на мъжете, то и мъжете са донякъде повърхностни.

Атина вдигна чашата със саке и зачака.

— Но трябва да разбереш, че аз само те поканих на среща, защото си страхотно красива. Не бих искал да продължа да те виждам, ако не беше и много повече от това. Ти си забавна и интересна.

Самостоятелна си и това ми харесва. Момичетата, които само знаят да пазаруват, много бързо ме отегчават. А и бездруго не мога да си позволя такава жена.

— Но защо избираш жената по външния ѝ вид? Не е ли същото като това, една жена да излиза с теб заради титлата ти?

— Ами — подхвана бавно той, — помисли над това: жените искат мъжете им да са верни. Това е много по-лесно, ако жената е красива. Звучи сексистко, но е истина. Ако поканя някоя грозна жена да излезем, едва ли ще се обвържа с нея. Трябва да има страст. — Той вдигна тост. — Затова, моля те, не се обиждай, че те намирам за красива. Прекалено си хубава и умна за мен може би, но пък вероятно просто си уморена от учени глави. — Фреди сви рамене. — Така или иначе не мога да разбера жените. Ако имаш късмет да излизаш с някоя прекрасна жена, не бива да ровиш прекалено дълбоко за причините. Поне аз не го правя.

Тя се усмихна. Той бе толкова обезоръжаващ. Не бе свикнала с подобна откровеност. И наистина имаше огромна разлика между Фреди и онези похотливи и високомерни старши преподаватели и колеги в Оксфорд; той я харесваше, но не гледаше на нея като на трофей.

— Е, какво ще кажеш? Искаш ли да те заведе за уикенда във „Фарнсуърт“? — с надежда в гласа попита Фреди.

— Не бързай — отвърна тя. — Още сме на втората среща.

— Ако заминем за Нортхемптъншир, вече ще бъде третата.

Атина прехапа устни, за да скрие усмивката си.

— Може би.

— Ще мина да те взема в петък — тържествуващо заяви той. — В пет часа става ли?

— Става — съгласи се тя.

И за първи път от седмици насам осъзна, че пет пари не дава за Бей Линг или за чичо си.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Венера се облегна на стената на фургона и загледа хлипащата Лили. Само това ѝ липсваше. Тази сутрин бе завела Бей Линг до четирима реномирани сладкари в Лондон, за да опита сватбени торти. Оставаха само няколко седмици до края на снимките, а сега и това ли се стоварваше на главата ѝ?

— Трябва да ми помогнеш. — Кийша, режисьорът на филма, бе нахлула във фургона на Венера, докато тя се разправяше по телефона с чиновник от кметството за поредното разрешително за снимки в центъра на града. Проклети бюрократи, нима нямаха и капка въображение? — Не мога да издържа тази кучка и секунда повече.

— Ще ви потърся отново — каза в слушалката Венера и побърза да затвори.

Явно имаше сериозен проблем. Наемането на Кийша бе най-доброто ѝ попадение от началото на проекта. Свикнала с използването на всяка частица от секундата при снимането на реклами, тя бе изключително талантива. Умееше да улови точния кадър, правеше посредствената игра на второстепенните актьори да изглежда добре и знаеше как да снима с минимално количество повторения. Кийша обичаше да работи заедно със сценариста на снимачната площадка и двете жени бяха изградили чудесна връзка помежду си. Освен това бе готова да работи допълнително за минимално заплащане. Когато Венера искаше да ѝ благодари, Кийша само махваше с ръка.

— Зарежи любезностите, скъпа, този филм ще ме направи известна. В нашия бизнес никой не иска жена на режисьорския стол. Но пък всички обичат парите. Затова — като направя *теб* богата, и аз ще забогатяя. — Тя се загледа в дългите си изкуствени и лакирани в яркочервено нокти; Кийша Роулънд никак не си падаше по заобикалките. — Всичко се свежда до личния интерес, скъпа.

И Кийша се стремеше да извлече максимума от редкия талант, който Венера бе успяла да наеме за своя нискобюджетен филм. Ставаше дума за Лили. Своенравна, суетна, разглезена, но в крайна

сметка просто едно уплашено младо момиче. Бе ядосала Ханс Тирш и този филм бе последният ѝ шанс. Лили изпълняваше нарежданията на Кийша, макар по-възрастната жена често да споделяше с Венера, че искрено съжалява следващия режисьор, който ще работи с нея.

— Когато стане звезда, тази малка глезла ще бъде непоносима.

Венера бе във възторг.

— Наистина ли ще стане звезда?

— Естествено, скъпа. Филмът ще се превърне в голям хит.

Но Лили не бе на себе си напоследък; не спазваше графика, налагаше се да повтаря отделни сцени по четири пъти вместо обичайните два; дори и кожата ѝ нямаше блясък при близките снимки. А ето че сега Кийша стоеше пред Венера толкова бясна, че можеше да се види как кръвта пулсира във вената на гладката ѝ черна шия.

— Какво има? — попита Венера със свито сърце.

— Какво има ли? Нашата малка холивудска госпожичка. — Кийша се намръщи. — Къде, по дяволите, беше днес? Нуждаех се от теб сутринта.

Венера се сети за Боб и искрено се помоли той да осигурява на Бей Линг най-добрата тренировка в живота ѝ. Тази работа трябваше да е само едно малко развлечение, но сега се чувстваше гузна, че е отделила сили и енергия да се занимава с онази жалка нещастница. Попечителският фонд ѝ осигуряваше повече пари, но Венера внезапно осъзна, че докато седи тук, в студения фургон на снимачната площадка, стиснала очукана чаша с нес кафе, и слуша как новият ѝ режисьор се оплаква от нейната звезда, бивша наркоманка, за първи път от години се чувства напълно удовлетворена.

Просто обожаваше да бъде продуцент. Нямаше представа защо толкова много актьори и писатели искаха да стават режисьори. Всичко зависеше от продуцента. Тя нае режисьора и Кийша докладваше пред нея. Именно тя трябваше да разрешава всеки дребен и голям конфликт, да преговаря с всички — от снабдителите до правителствените чиновници — да моли, да увещава, да ласкае. Телефонът сякаш бе залепнал за ухото ѝ, беше крайно изтощена и страхотно се забавляваше.

— Съжалявам. Сега съм тук. — Венера се приведе леко напред и изцяло се фокусира върху Кийша. — Кажете ми какъв точно е проблемът. Нали не взема пак кокаин?

Жената поклати глава.

— Не. Не докосва и алкохол, доколкото мога да преценя. Ти здравата си я наплашила в това отношение. Освен това ежедневно й правим тест. Кръвен тест, а не на урината, за да не може да шикалкави.

— Добре. — Венера се успокои мъничко. Щом Лили не е зависима отново, може би щяха да оправят нещата. Не, длъжни бяха да уредят всичко. Нямаше друг начин. Филмът изцяло зависеше от звездата, тя бе в центъра на всичко. — Тогава какво има?

— Депресирана е.

Венера примигна.

— Моля?

Разглезената, огорчена, жадна за слава Лили Бруин да е депресирана? Защо?

Снимките на филма изискваха тежък труд с дълъг работен ден и взискателен режисьор, но всичко се получаваше много добре. Равносметката в края на деня показваше отлични резултати, сякаш продукцията бе снимана с много повече пари. Шегите разсмиваха хората и когато Венера бе показвала кадрите на екипа, дори бе дочула тихо хлипане на една от тъжните сцени. Актьорите бяха въодушевени; всеки предусещаше, че филмът ще стане хит.

— Депресирана — бавно повтори Кийша, сякаш Венера не можеше да разбере значението. — Искане да се размотава между отделните кадри, ходи унила, погледът ѝ помръкна, мърмори си под носа, вместо да произнася отчетливо репликите, и като цяло стои дървено на екрана. Все едно някой ми е пробутал друго момиче. Не мога да продължавам така, ако искаме да спазим графика. Вече поразместих няколко сцени, за да мога да заснема няколко епизода с Оливър и да ѝ дам време да се съвземе. Но тя само подсмърча и хлипа.

— Казва ли защо?

— Заради мъж. — Кийша вдигна очи към тавана. — И теб не те обича особено.

— Не съм ѝ откраднала мъжа. Аз си нямам такъв. — Венера изведнъж разбра. — Искаш да кажеш, че още е увлечена по Ханс Тирш ли?

— Изобщо не е спирала, миличка. Не мога да я накарам да ми каже какъв сандвич иска, без да замеси и Ханс в разговора. И смята, че той е влюбен в теб. — Кийша поклати глава. — Ако питаш мен, тя

нарочно се опитва да съсипе този филм, защото е маниачка. Мисли, че ако стане хит, ти ще се превърнеш в голям продуцент и непрекъснато ще се виждаш с Ханс. Не е достатъчно зряла, за да го понесе, нали разбираш.

Венера въздъхна дълбоко. Това би доставило огромно удоволствие на Ханс. Две жени да се карат за него. Все още можеше да си отмъсти чрез Лили.

— Прати я тук!

— Ами ако не иска да дойде?

— Накарай я.

— Да, шефе — саркастично отвърна Кийша и излезе, но само след половин минута на вратата се почука.

— Влез.

Лили влезе прегърбена в офиса и я изгледа мрачно.

— Затвори вратата!

Венера не вярваше на очите си. Нейната прелестна звезда имаше призрачно блед и измъчен вид. Очите на Лили бяха зачервени и под тях имаше тъмни кръгове. Косата ѝ, която винаги бе лъскава и перфектно изсушена, сега бе мръсна и мазна; Венера дори забеляза едно несресано място над лявото ѝ ухо.

— Седни. — Опитваше се да спечели малко време.

— Не искам — измърмори Лили.

— Седни! — нареди сопнато Венера.

Лили се завлачи и се тръшна върху пластмасовия стол пред евтиното бюро от „Икеа“, след което с присвити от омраза очи изгледа Венера.

— Кийша ми каза, че не искаш да работиш.

— Тук съм. Идвам всеки ден. Казвам си репликите. — Лили сви рамене предизвикателно. — Изпълнявам договора си и ако ме уволниш, ще те съдя. — Тя се намръщи. — Имаш достатъчно пари, можеш да си позволиш да ми платиш обезщетение.

— Лили, сигурно Кийша вече се е опитвала да те вразуми?

Младата актриса отметна глава с начумерено изражение.

— Наприказва ми куп глупости за това как сама си вредя...

— Права си. Глупости са. — Венера присви очи. — И няма да ги чуеш от мен. Ти разочароваш всички — другите актьори, екипа, Кийша, мен. Но в крайна сметка този филм е единственото, което може

да те спаси от сериозната депресия и свръхдоза наркотици в някой мизерен апартамент под наем в Ийст Енд.

Лили я зяпна с отворена уста.

— Да, точно така е, както ти казвам. Ханс Тирш е спал с теб и те е зарязал. Добре дошла в клуба.

Лили не повярва на ушите си.

— Какво?

— Да не би нещо да си оглушала? — Венера знаеше, че така се разкрива и има вероятност във вестниците да се появят статии или в клюкарските колонки да излязат саркастични коментари. Една от братовчедките Чеймбърс си признава, че е правила секс за една нощ? Ами ако това стигнеше до чичо Клем? Дали би се замислил изобщо, преди да си вземе обратно и малкото останали пари в попечителския ѝ фонд?

Но Венера не можеше да мисли като богата наследничка точно сега. В момента тя бе само продуцент. И трябваше да изтръгне Лили от това състояние. Щом това изискваше малко унижение от нейна страна, така да бъде.

— Това е напълно в стила на Ханс. Спи с някое момиче, а после го зарязва. Знаеше ли защо с теб седим тук сега? Спах с него онази нощ на партито.

— Когато се запознахме ли?

Венера кимна.

— И си въобразих, че ще ми даде ролята на Мод. Когато отидох на прослушването, се оказа, че се явявам за ролята на много по-възрастна жена. А и той вече бе избрал теб. Така че, ако си мислиш, че ти имаш проблем с този мъж, моля, нареди се на опашката.

— Но... — Лили се размърда неловко на стола, явно не бе готова толкова бързо да се раздели с предубежденията си. — Той е дошъл на онова ваше градинско парти, където са присъствали всички благородници и милионери. *Знам* го. Имам си *приятели*. Знам, че е седял до теб по време на вечерята.

— Той се натрапи. И не ме е канил на среща. Искаше да знае как съм успяла да те взема във филма си.

Момичето направо подскочи на мястото си. Изпъна гръб и очите ѝ заблестяха.

— Говорил е за мен? Интересувал се е? — нетърпеливо попита тя. — Мислиш ли, че иска пак да се съберем заедно?

За миг Венера се изкуши да отговори на всичките ѝ въпроси положително и да я укроти. В крайна сметка на нея ѝ трябваше това момиче да бъде във форма само още няколко седмици. Оставаше малко време до края на снимките, а ако после Лили се върнеше към наркотиците, на кого му пукаше?

Но съвестта ѝ се разбунтува. Съвсем леко. Достатъчно, за да я накара да не излъже. Лили Бруин бе талантливо момиче. Освен това бе много ранима. Венера не биваше да си позволява да рискува с психиката ѝ. В Холивуд бе пълно със самоубийства и свръхдоза наркотик; не искаше да забогатява по този начин.

— Ти не си глупачка, затова не се дръж като такава. Ханс изобщо няма намерение да се връща при теб. За него ти си само бройка. Той спи с млади звезди като теб, когато си пожелае. Той е развратник, Лили. Властен, привлекателен и добър в леглото и смята, че щом момичето се е забавлявало, значи няма нищо лошо. Но ние с теб знаем, че не е така — добави тя със съчувствие и забеляза как сълзите напират в очите на по-младата жена.

— Аз също го харесвах. Той е много хубав мъж. Много мъжествен. Просто трябва да получи урок. Ако ходиш с увесен нос и съсипеш единствения проект, който може да спаси кариерата ти, няма да спечелиш нищо.

— Мислиш ли, че ако аз... отново стана хубава и се превърна в голяма звезда, и забогатя, че той...

— В никакъв случай. Той не те обича, Лили. Може пак да спи с теб, но никога няма да те обича.

— Но защо? — проплака тя.

— Слушай. Ти си прелестна. Обикновено е така. Имало ли е случаи, когато някой мъж се е влюбвал в теб, но ти не си искала да се обвързваш? Може би дори след като си спала с него?

Лили избърса няколко сълзи и нацупено прехапа долната си устна.

— Кой, за бога, може да каже защо правим определени неща? Сърцето често противоречи на разума — продължи Венера и се замисли за Бей Линг, за Боб и чичо Клем. — Точно сега Ханс Тирш просто се наслаждава на половата си мощ. Не иска да се обвързва. Но

най-вече не иска да бъде победен — от теб или от мен. Най-доброто, което можеш да направиш, е да се стегнеш и да играеш, както само ти можеш. Тогава ще бъдеш красива и известна и преди да се усетиш, вече ще си следващата холивудска съпруга на Брад Пит.

Лили се усмихна леко.

— Ханс е прекалено стар за теб. Повярвай ми, само трябва да станеш известна и ще можеш сама да избираш.

— Ами ти? — попита Лили все още леко подозрителна.

Венера се бе надявала да не попита. Отговорът нямаше да ѝ хареса. А още повече, че въпросът щеше да принуди Венера да бъде откровена и пред себе си.

— Много съм хлътнала по Ханс — отвърна тя простичко. — Ако ме покани на среща, бих излязла с него. Но само ако има сериозни намерения, Лили, а мога да те уверя, че той няма. Би искал отново да ме вкара в леглото си. Но аз не бих останала с него, ако ми изневерява, дори и ако само се заглежда по други жени. Едно научих от цялата тази история, че мога да разчитам само на себе си. Затова трябва да уважавам себе си, поне мъничко. Ти също.

— Каква история?

Венера ѝ подаде кутия салфетки, осъзнала, че е разсъждавала на глас.

— Няма значение. Не те засяга, съжалявам.

Лили издуха носа си и отново попи сълзите си. Изглеждаше ужасно — със зачервен нос, подпухнали очи.

— Ще те изпратя в новия хотел „Виктрикс Ковънт Гардън“.

Лили зяпна.

— Но той не е отворен още.

— Точно така. Но сестра ми отговаря за вътрешния дизайн и сега изпробват спа центъра. Изключителен е. Можеш да си вземеш душ, после ще ти направят масаж, ще ти оправят косата, ноктите, стъпалата и ще те гримират професионално. Кийша ще снима сцени, в които не участваш. Когато се върнеш тук, трябва да си готова за работа. Ти си Лили Бруин, а не момиче за забавление на някакъв богат възрастен продуцент. Ти си звезда, Лили. Дръж се като такава.

— Уха. — Лили кимна бавно и Венера забеляза, че вместо омраза в погледа ѝ се четеше уважение. — Права си.

— Разбира се, че съм права. Аз се отказах от актьорството, защото не притежавам онова, което имаш ти. — Венера й махна да тръгва. — Сега изчезвай оттук. Отивай в „Ковънт Гардън“.

— Добре — каза Лили, а после по-уверено повтори: — Добре! Благодаря ти, Венера. Вече ще се оправя.

— Гледай да е така — строго нареди Венера на отдалечаващата се вече Лили.

После се облегна на стола и усети как я обзема дълбоко задоволство. Даде си сметка, че това е било първото й голямо изпитание като продуцент и че се е справила отлично.

В определен момент щеше да се наложи да се изправи срещу Ханс Тирш. Сега вече го съзнаваше. Но нарочно го остави на заден план. Първо трябваше да приключи с филма, да му осигури постпродукцията, а после и да го продаде.

На вратата на фургона се почука.

— Влез — извика Венера.

Беше Рио Джаксън, ентузиазизиран сценичен помощник, студент първокурсник по филмово изкуство, който бе във възторг, че е на снимачната площадка.

— Госпожице Чеймбърс...

— Казах ти да ме наричаш Венера.

— Търсят ви по телефона. Мъж на име Пол Уестфийлд. Каза, че се обажда от Ню Йорк.

Уестфийлд. Името моментално я изтръгна от унеса й. Това бе човекът за връзка с „Клаксън“, агенцията, която бе наела, за да проучи Бей Линг. По дяволите, мислено изруга тя. Не й се говореше с него. Вече бе пропиляла достатъчно време с Бей Линг. Но пък той звънеше само когато бе наистина важно.

— Дай ми телефона.

Венера взе мобилния апарат от момчето.

— Венера Чеймбърс.

— Имам резултатите от междинния доклад. — Гласът по телефона бе ясен и отсечен. Очевидно тези хора бяха свикнали да говорят направо по същество. — Бихме искали да ви ги съобщим лично.

— Можете ли да ми кажете същината?

— Опасявам се, че не.

Венера започна да се ядосва.

— Аз съм ви клиент, господин Уестфийлд.

— Вие и сестра ви, госпожице Чеймбърс. — Говореше спокойно и явно нямаше намерение да отстъпва. — Въпросът е строго поверителен, а телефонът може да се подслушва. Смятам, че докладът трябва да ви бъде представен лично.

— Мога да накарам Диана да се включи в конферентна връзка.

— Идеята не е добра. Смятаме, че случаят засяга сигурността на клиента.

Това я стресна.

— Сигурността ли?

— Както казах, това е обществена линия. Госпожице Чеймбърс, вие приехте условията ни, когато подписвахте договора. Никога не правим нещо, което би застрашило както клиентите ни, така и случая, по който работим.

Венера се канеше да попита дали не се шегува с нея, но тонът му ѝ подсказваше, че не е така.

— Много добре. Лична среща. — Замисли се за графика си. — В момента съм доста заета. И бих искала братовчедките ми и сестра ми също да присъстват, а Диана е в Рим.

— Какво ще кажете за следващата седмица? В понеделник?

— В понеделник е чудесно. Можете ли да дойдете в дома ни, да кажем към осем вечерта?

— Чудесно. Имате телефонния ни номер.

Венера затвори. Понеделник. Е, поне щеше да събере и останалите момичета, а и Диана щеше да е доволна, че и те двете са дали своя принос. Зачуди се какво ли има да казва човекът от агенцията.

Грабна телефонната слушалка и набра номера на Карлтън Барт, оператор на монтажа; много талантлив момък от филмовата академия, който вече бе впечатлил Кийша по време на снимки за реклама на „Епъл“.

— Карлтън. Идвай веднага тук — нареди тя.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Слънцето залязваше над Рим. Диана стоеше облежната на парапета на площад „Кампидолио“ и гледаше към Римския форум. Беше топла пролетна вечер и камъните под краката ѝ сякаш излъчваха топлината, която бяха погълнали през деня. От тази височина пред нея се откриваше забележителна гледка. Пред погледа ѝ се издигаше арката на Домициан, зад останките от основите на сената можеше да видят руините на двореца на Цезар, а зад тях се простираше хълма Палатин. Беше изключително красиво и внезапно изпита прилив на задоволство, сякаш проникна чак в костите ѝ, също като топлината, излъчвана от земята.

Беше работила здраво. Нямаше никакво размотаване по ресторанти, за да се наслаждава на спагети със зелени подправки или пресни горски гъби. Диана направо отиде на строителната площадка на хотела, който се намираще срещу църквата „Св. Йоан Латерански“, и през изминалите няколко дни бе работила по интериора до изтощение. Този път нямаше да има никакви спортни съоръжения, нито спа център. Диана беше обмислила много сериозно проекта. Карл я бе предупредил, че бизнесът е много голям и няма право да бърка. „Виктрикс“ щеше да се отличава от „Хилтън“, „Савой“ и останалите реномирани хотелски вериги. Трябваше да въплъщава две неща: на първо място — върховен лукс, а на второ — уникална атмосфера. В „Ковънт Гардън“ гостите щяха да се потопят в модерния и луксозен, но и здравословен живот в Лондон, който бе център на консуматорското общество. В Ню Йорк хотелите на веригата вече бяха ориентирани към бизнесмените. В Рим тя искаше да предложи ненадминато гастрономическо удоволствие, както и да подчертае неповторимото излъчване на Вечния град.

Диана стигна до решението след дълго обмисляне. След това се бе заловила за работа. Обичайно бавните работници в Италия нямаха никакъв шанс с нея. С парите на Карл Родън можеше да осигури експедитивно обслужване. Тя настояваше за бързина. Перлата в

короната на „Виктрикс Рим“ щеше да бъде фантастичен ресторант. Най-добрият в един град, който се славеше с прекрасна храна. Диана подписа договор с най-прочутия сладоледен салон в Рим, точно до фонтана „Ди Треви“; отмъкна най-добрите готвачи не само от другите реномирани хотели, но и от закътани малки гостилнички, където менюто бе само на италиански и туристи не стъпваха изобщо. Имаше възможност да назначи главен готвач от ресторант, включен в справочника „Мишлен“, но тя предпочете възхитителните ястия на шейсетгодишна готвачка, която притежаваше малко кафене в Трастевере.

Разположи ресторанта на най-горните два етажа, като се погрижи да има прозорци от пода до тавана, за да се наслаждават гостите на красивата гледка, докато отпиват от виното си. После идваше ред на декора. Как би могла да направи „Виктрикс“ уникален? Всички хотели в Рим слагаха снимки на града, стари картини в масивни рамки и акварели. Диана реши, че може да измисли нещо по-добро.

Искаше да улови духа на града. Нае двама куратори и се впусна в истински лов на антики. Щеше да ги изложи на видни места — във фоайето, дори и в по-скъпите апартаменти. При влизането си гостите щяха да се озовават сред изящни антики и ценни предмети. Диана купи статуи, оръжия, монети, бижута, датиращи от времето на Римската империя до Ренесанса, от праисторическата епоха до периода на Втората световна война. Това щеше да бъде хотел, но същевременно и музей. А освен това, мислеше си с усмивка Диана, тук щяха да се предлагат и най-разкошните коктейли „Белини“, приготвени с фреш от праскови и отлежало шампанско.

Въодушевлението ѝ заразяваше всички на строежа. Готвачите, кураторите, интериорните дизайнери, всички се запалиха от идеята. Това нямаше да бъде просто поредният хотел.

— Хората ще идват да видят хотела дори и да не са отседнали в него — закани се Диана. — Намираме се встрани от центъра, затова хотелът трябва да се нареди сред забележителностите на града.

Джована Берлучи, художествен директор на Музея на републиката, стоеше до нея и се възхищаваше на бюста на Брут, който Диана бе купила на безумно висока цена.

— Si, e magnifico^[1] — не можа да сдържи възхищението си тя.

— Grazie^[2] — отвърна Диана и наклони глава. Наистина беше доволна от покупката. Щяха да са нужни още месеци наред, за да се обзаведе, да се наеме персонал и оборудване, но вече имаше визия за цялостната концепция и облик на хотела.

— Ще бъдете доволна — опита се да продължи на английски Джована, — че синьор Родън ще може да види с очите си това questa ventura^[3].

— Моля? Не. — Диана се усмихна кисело. — Ще го види, когато е готово. Той е в Ню Йорк, в централния офис.

— Не, не. — Джована се усмихна, разкривайки кривите си зъби. — Той се обади на мен в музея. Питал за покупката на статуята „Рома Виктрикс“.

Естествено. Централната фигура за централното фоайе. Трябваше да я купи. Как можеше „Виктрикс Рим“ да няма своята „Рома Виктрикс“? Но цената на статуята съставляваше огромна част от бюджета — деветстотин хиляди евро. Увереността ѝ се изпари. Ами ако Карл Родън реши, че действа прибързано, че харчи неразумно... или още по-лошо, че Диана е просто аматьор...

— Какво му казахте за статуята? — попита тя, като се помъчи тонът ѝ да не издава чувствата ѝ.

— Казах му, че е забележителна творба и вие взели на сметка.

Диана се успокои мъничко.

— Grazie, Джована.

— Ma u vera^[4].

— Lo lo solo...^[5] — съгласи се Диана. — Той остана ли доволен?

— Да. И идва да види статуята. Също и хотела.

— Идвал е тук? — Врълхлетя я мощна вълна адреналин, стомахът ѝ се сви. Тя се зарадва, че работниците и чистачите бяха заети и никой не можеше да види как се изчервява. — Е, управителите на обекта ще го разведат наоколо. Утре заминавам за Лондон, трябва да довърша работата си в „Ковънт Гардън“. Ще се върна, когато хотелът е готов за обзавеждане.

— Кога заминавате утре?

— Полетът ми е в седем вечерта.

Джована се усмихна многозначително. Тя бе леко прегърбена възрастна жена с криви като на вещица зъби, но много умна.

— Няма нищо, ще го видите. Той идва a l'undici^[6].

Диана отвори уста и понечи да каже нещо, но забеляза как Джована я наблюдава внимателно и реши да си замълчи и да си придаде спокоен вид.

— Значи явно ще се засечем — каза тя.

— Аха — отвърна само италианката, но развеселеният ѝ тон казваше всичко.

Диана бе приключила работа в пет следобед и повървя пеша до центъра на града. Нямаше смисъл да се хваща такси в Рим — навсякъде беше прелестно, а и така щеше да изразходи калориите от знаменития италиански сладолед. Носеше чифт от лимитираната последна колекция обувки с равна подметка на „Марк Джейкъбс“ и в съчетание с лек копринен костюм с панталон на „Армани“ се чувстваше удобно и стилно облечена, като при това ѝ бе прохладно дори и под жаркото италианското слънце. Беше отседнала в малък хотел близо до „Театро ди Марсел“ и затова обичаше да се отбива до Римския форум. Сядаше за пет минути на стъпалата, вираше се в избледнялата красота на мястото и успяваше да си възвърне усещането за равновесие и покой. Някога Рим е бил центърът на света. Сега това бе Ню Йорк. Хотелът, който проектираше за Карл Родън, щеше да съчетае двата свята.

Задъвка леко долната си устна. Дали той щеше да го види по този начин? Обектът „Ковънт Гардън“ бе далеч по-лека задача — хотелът бе почти завършен, когато тя се бе включила в проекта. „Виктрикс Рим“ все още се строеше. Диана искаше Карл да види проекта ѝ готов, представен по подходящ начин.

Вместо това трябваше да му даде каска и да го разведе из строителната площадка.

Запита се дали изглежда толкова добре и с каска... Стига. Не ставай смешна, смърри се и се извърна от железния парапет. Проектираният от Микеланджело площад „Кампидолио“ вече опустяваше, туристите се връщаха обратно в хотелите си, за да похапнат. Тя не бе имала възможност да се наслади истински на Рим. Но сега само искаше да се измъкне оттук и да си тръгне, възможно по-скоро.

Карл Родън. Бе се държала леденостудено с него в нощта, когато се бяха запознали. Беше го определила като неподходящ кандидат за съпруг. Беше преценила, че не може да компенсира попечителския фонд на чичо Клем...

Ами сега?

Сега се срамуваше. Бе преценила напълно погрешно Родън, човекът, който ѝ бе дал шанс да се раздели с имиджа на разглезена и безполезна жена, която мисли само за партита, и да постигне нещо в живота си. Работеше и се наслаждаваше на работата си. Диана се изчерви от срам, като се сети каква бе само допреди няколко седмици. Тогава бракът по сметка ѝ се бе струвал отлична идея — всички момичета от елита искаха да си хванат някой милиардер за съпруг. Но сега не искаше да бъде жена на Карл Родън. Искаше самата тя да бъде като него.

Сепна си и се смъмри сурово. Бързо заслiza по стръмните каменни стъпала, които водеха от „Санта Мария ин Ара Цели“ — прелестната църква, на чието място някога бе стоял храмът на Юнона Монета. Какво ли би казала братовчедка ѝ Юнона за подобно отношение. За това, че Диана не искаше богат съпруг и че почти не я бе грижа за попечителския фонд. Далеч от Англия, от Бей Линг и къщата им в Нотинг Хил, всичките им малки хитрини приличаха просто на детска игра.

Слънцето бавно залязваше и угасващата светлина на деня удължаваше сенките, които хвърляше неофашистският мавзолей на Виктор Емануил Втори. Близо до хотела ѝ имаше ресторант, който много харесваше — мрачен и леко клаустрофобичен, но пък предлагаше фантастична италианска храна. Щеше да си поръча бутилка отлично „Брунело“ за малко лукс, както и задушен заек, а за предястие — спагети с трюфели и гъби, съвсем малка порция, както правеха италианците.

Диана се опита да се концентрира само върху вечерята. Непрекъснато се увеличаваше в странични мисли. Това бе едва втората ѝ поръчка. Не можеше да се издържа само с тези петдесет хиляди, дори и ако Карл Родън харесаше крайните резултати. И имаше само един-единствен клиент. За когото започваше да си мечтае...

Карл сам ѝ го бе казал, спомни си Диана. Не се интересуваше от нея.

Освен това тя бе видяла приятелката му — живо възплъщение на кукла Барби. И дори и да бе зарязал точно тази красавица, сигурно мястото ѝ вече бе заето от точно същата такава — кльощаво момиче без никакви женствени извивки, а не като Диана, която се гордееше с тялото си на звезда от четиридесетте години на миналия век — с много тънка талия и едър бюст. Щом Карл Родън предпочиташе типа жени от модния подиум, тя не би могла да се съревновава с тях.

И бездруго той бе заявил, че не може да спи и да работи с нея. Тя нямаше други клиенти. Хотелът „Ковънт Гардън“ щеше да отвори врати едва след месец, а „Виктрикс Рим“ — след шест. Ако държеше на работата си, повтори си отново мислено Диана, не биваше дори да си помисля да оплеска нещата.

Чудесно. Тя крачеше уверено, потънала в мислите си. Опитваше се да започне на чисто. Нямаше място за безполезни романтични увлечения. Утре щеше да се появи на срещата в най-обикновения си костюм и без никакъв грим. Ще се види с Карл, ще му обясни какво прави, после ще се извини и ще си тръгне.

Реши да пропусне задушения заек и да си поръча вечеря в стаята. Щеше да си легне рано. Можеше да пробва да звънне у дома, да поговори с другите момичета за Бей Линг.

Каквото и да е, само да се разсее от мислите си.

Леко нервна, Диана се събуди рано. Облече си вталена рокля с копчета отпред, среса косата си, сложи си лек бронзиращ овлажнител и тръгна към „Виктрикс“. Родън щеше да пристигне едва след няколко часа, така че имаше шанс да подготви мястото. Налагаше се да му представи визията на хотела наскоро сред прахоляка и строителните отпадъци, докато слагаха плочки и водопроводни тръби. Едва вчера тя бе поръчала постаменти за статуите — искаше да ги нареди по местата им и се надяваше той да има добро въображение. Огромните прозорци с викториански рамки бяха вече сложени по горните етажи. Диана възнамеряваше да освободи терена от работници и поне да изтъкне пред Карл огромното пространство, да му покаже прелестното разположение на хотела, гледката към „Св. Йоан Латерански“, великолепната базилика, която се намираше точно пред тях, както и древните стени на града в източна посока.

След като приключеше с това, щеше да изтича обратно в хотелската си стая, да се изкъпе отново и да почисти лицето си, след което да облече най-неугледните си дрехи. Беше си взела и чифт груби обувки с ниска подметка за дълго ходене, както и костюм с дълга пола „Джийн Муир“, който ѝ придаваше леко безформен вид. В гардероба ѝ нямаше нищо, което да можеше да се определи като наистина грозно, а сега нямаше време за пазаруване. Но въпреки това имаше намерение да изглежда възможно най-непривлекателно. Рано сутрин в Рим бе хладно, но от бързането страните ѝ бяха порозовели. Бе решила да не слага чорапи; дългите ѝ крака бяха гладки и загорели от слънцето, а косата ѝ блестеше — върху основния цвят на тъмен кестен сега проблясваха медни кичури с меки оттенъци на червеникавокафяво и карамел.

Но Диана нямаше време да мисли за външния си вид. С чанта „Гучи“ и чифт огромни слънчеви очила тя направо тичаше през града. Когато пристигна до хотела, бе леко задъхана. Смутено се огледа и забеляза малкото кафене отсреща, където италианците се отбиваха за сутрешна закуска: сладка кифличка може би, но задължително миниатюрна чаша страхотно еспресо, гъсто и силно. То доставяше необходимата доза кофеин само след десет секунди. Мислено си отбеляза да направи подобен бар и във фойето на „Виктрикс“. Американците и англичаните щяха да предпочетат да закусят по стаите, но римляните, за чието одобрение тя мечтаеше, щяха да си искат кафето.

И точно сега бе напълно съгласна с тях. Пресече улицата тичешком, през натоварения трафик, в който шофьорите опасно бързо минаваха по тесните улички към центъра на града, и се озова в кафенето.

— Buongiorno... un caffu, per favore^[7] — задъхано изрече тя.

— Ессо^[8]. — Сервитьорът ѝ подаде порцелановата чашка и Диана отвори чантата си, за да плати.

— Започваш рано. — Диана чу познат глас зад гърба си и направо подскочи от изненада.

Карл Родън стоеше точно зад нея. Имаше тен и носеше идеално скроен лек вълнен костюм, черни обувки и масивен платинен „Ролекс“. Тъмните му очи се присвиха развеселено и тя се изчерви.

— Карл! Какво правиш тук?

— Мисля, че имам право да посетя собствения си хотел — меко отвърна той.

— Аз... да, естествено. — Диана порови в чантата си за няколко евро, за да прикрие смущението си.

— Grazie.

— Prego^[9].

— Но аз не те очаквах преди одинайсет. — Диана знаеше, че изглежда смутена. Бузите ѝ розовееха от бързането, косата ѝ бе разрошена, имаше грим, макар и съвсем лек, но достатъчен. И отчаяно ѝ се искаше да закопчае горното копче на роклята.

— Предпочитам да пристигам по-рано. Така мога да видя обекта, преди някой да е имал възможност да го разкраси. — Родън я погледна и очите му проблеснаха закачливо. — Ти затова ли си тук толкова рано? За да понагласиш нещата за мен?

Хваната натясно, тя си призна.

— Разбира се.

Той кимна към еспресото.

— Изпий го. Добро е.

Тя покорно надигна чашката и изгълта кафето наведнъж. Беше горещо и ароматно, макар точно сега да нямаше нужда от допълнителна енергия. О, господи! Той бе толкова привлекателен, с прошарена коса и сурова, но чувствена уста. От вълнение съвсем се напрегна; тя отбягваше погледа му.

— Ще идем да го видим сега. — Родън мина покрай нея, за да остави чашката си на бара, и Диана се помъчи да не трепне, когато ръкавът му се допря леко до роклята ѝ. — Можеш да ми разкажеш какво си направила. Да видим дали си заслужила хонорара си.

— Но още не е готово — възрази Диана. — Всичко е в процес на строене.

Той сви рамене.

— Мислиш ли, че ще чакам да завършиш един скъп ремонт, докато реша дали го одобрявам, или не? Това ми е професията, Диана. Колкото и изненадващо да е за теб, все пак имам *известен* опит.

Тя преглътна смутено.

— Да, разбира се. — Трябваше да престане да повтаря това. — Ще ти покажа.

Карл отвори вратата и излезе навън. Диана го последва, доволна, че може да си поеме дъх и да престане да се държи като смутена ученичка. Знаеше, че е леко потна и сгорещена от бързането; не беше в идеалния си вид, не бе полагала специални усилия. Толкова по-добре. Каза си, че трябва да погледне на нещата откъм добрата им страна. Така поне можеше да иде на летището няколко часа по-рано.

Строителният обект бе почти пуст. Нямаше никого, освен двамата пазачи, които се прозяха, докато махаха за поздрав на Диана.

— Къде са работниците? — попита Карл, когато влязоха в хладното мраморно фоайе.

— Сигурно се шегуваш. — Зарадва се, че може да говори по работа. — Още няма и осем часа. Ти си в Италия, Карл. Тук работят по този начин.

— Значи се бавят?

— Моят екип работи по-дълго от всеки друг в този град, но все пак са по-бавни, отколкото в Ню Йорк или Лондон. — Диана сви рамене. — Виж, освен това те се отнасят с много по-голямо внимание към изработката на всеки детайл и се стараят да запазят сградата... наистина обичат това място. Някога е било истински palazzo^[10]. Мисля, че няма да останеш разочарован.

Той не отговори.

— Разкажи ми за „Виктрикс Рим“. Това ще бъде един от представителните ни хотели на континента — след Париж и Берлин.

Диана осъзна, че е ужасно нервна. Карл изобщо не бе настроен за флиртуване. Сега гледаше един празен коридор, в който единственото красиво нещо бяха прашните мраморни стени и елегантните пропорции. Дали тя щеше да успее да го накара да си го представи пълнен с богати туристи, филмови продуценти и индустриалци?

— Смятам, че този хотел трябва да е пропит с атмосферата на Рим. Не сме в центъра на града, затова се стремим хотелът да си спечели реномето на туристическа забележителност. Залагам на историята и лукса.

— Продължавай.

Изражението му бе абсолютно непроницаемо.

— Ще има всички стандартни удобства на петзвезден хотел. Но ни трябва и нещо различно, нещо, което никое друго място в Рим не

притежава. От една страна, ще предлагаме висококачествено обслужване; в момента избирам обзавеждане и набирам персонал за ресторанта, който ще е най-добрият в града.

Той изглеждаше скептичен и Диана усети как сърцето ѝ леко изтръпва.

— Много смело твърдение — заяви той.

— Успях да откъсна от конкуренцията най-известните готвачи, при това познати само на ценителите. Инвестирала съм дори в специалисти по коктейли и истински италиански сладолед. В замяна „Виктрикс“ им предлага платинен пакет за компенсация.

— За моя сметка?

Диана не трепна; той щеше да я разкъса на парчета, ако му покажеше притеснението си.

— Да, шефе. За твоя сметка.

Само за секунда ѝ се стори, че забелязва проблясък на удоволствие в кафявите му очи, когато го нарече така. Сърцето ѝ трепна от вълнение и тя отмести поглед, за да не забележи той смущението ѝ.

— Горните етажи имат стъклени стени, за да могат посетителите да гледат как слънцето залязва над града, докато вечерят. Американски лукс и италианска кухня.

— Ще отидем там после. Но ти каза, че това е едната ти водеща идея.

Тя кимна.

— Страхотната храна изцяло зависи от добрите майстори-готвачи. Другата силна страна на този хотел ще бъде историята. Струва скъпо, много по-скъпо от ресторанта. Всъщност... — Тя леко преbledня. — Отделих и последното пени от бюджета за тази цел и искам да похарча още малко.

— Разкажи ми по-подробно.

— Искам „Виктрикс“ да е като музей. Ще поставим истински ценни предмети от различни епохи във всички най-хубави стаи, а в общите помещения ще разположим уникални произведения на изкуството. От статуята на богинята на победата до бюста на Брут в главния коридор на приземния етаж. Туристите ще идват само за да видят произведенията на изкуството и да пият чай в градината на

страхотно високи цени. Отсядането в този хотел ще бъде проява на изискан вкус.

— Да. — Той кимна. — Нека се разходим, за да ми покажеш къде ще стоят по-важните артефакти.

Диана го разведе наоколо.

— Тук ще има статуя на Аполон от трети век, а на стената ще сложим копие на рисунка на Микеланджело... Участвам в наддаване на търг за един шлем и меч от знаменития галски легион на Цезар, които да поставим във фоайето пред основната зала на ресторанта. В тази ниша ще има прекрасна статуя на императрица Юлия Домна, на която ѝ липсва само връхчето на носа...

Приключиха обиколката в задната градина. Диана му показва сътвореното по нейния проект: гъсти чемширени плетове, лавандула, портокалови и лимонови декоративни дръвчета, както и маслинови дървета с бели стволове.

— Джована ми каза какъв е планът ти за това място. — Родън поседна на старинната пейка от ковано желязо, поръчана от Испания, която Диана бе разположила близо до фонтана, чиито водни струи проблясваха под слънцето. — Искаш да сложиш тук статуи на богини, на които са наречени братовчедките ти и ти самата: Диана, Юнона, Атина и Венера.

Тя се изчерви, засрамена, че са разкрили малката ѝ проява на суета. Вярно беше. Но тя го бе замислила като малка шега само за посветени. Прекрасните статуи струваха десетки хиляди лири, платени с парите на неговата компания. Погледът на Карл бе неразгадаем. Тя се замисли с ужас дали няма да изгуби хонорара си заради това.

— Изглеждаш шокирана? Това са имената, нали? Известните братовчедки Чеймбърс — Диана, Юнона, Атина, Венера.

Тя само кимна с пресъхнала уста.

— Какво, нима си мислеше, че няма да проверя какво правиш? Твоят проект за ремонт на хотела вече изчерпа бюджета за този обект.

— Съжалявам. Просто реших, че може да е забавно... Статуите наистина са прекрасни, Карл, и ще стоят много добре в тази градина...

— Гласът ѝ постепенно заглъхна. — Виж, наистина е малка шега, но не е за сметка на хотела. Приемам задълженията си много сериозно.

— Хей. — Той се усмихна за първи път и тя внезапно долови ирония в гласа му. — Не се сърдя. Само съм... заинтригуван.

Изпита такова силно облекчение, че колената ѝ направо омекнаха. Дискретно се пресегна и потърси опора в каменната стена. Надяваше се той да не забележи.

— Това е. — Постара се да звучи отривисто и делово. — Какво мислиш? Още сме на много ранен етап, но „Виктрикс Рим“ ще стане уникален хотел.

Сега Карл се усмихна широко и сякаш слънцето надникна иззад облаците.

— Да, много е добре. Идеята за музейните експонати е отлична. Хотелите ми трябва да станат нарицателно за висока класа, но в никакъв случай да изглеждат еднакво. Ще увеличи бюджета ти с още един милион евро. Намери и малко по-интересни артефакти, освен тези с най-висока художествена стойност. Неща, за които хората ще говорят. По-масово изкуство.

Диана веднага го разбра.

— Някоя детска играчка, табелка с надпис „публичен дом“...

— Искам да съживиш Древния Рим.

Тя грейна.

— Благодаря, шефе. Ще го направя.

— И не ме наричай „шефе“ — каза той.

— Защо? — засмя се тя, доволна, че е харесал идеите ѝ.

— Защото ме възбуждаш, когато го казваш.

Диана замръзна на мястото си, не смееше дори да си поеме въздух, нито да го погледне. Много бавно вдигна очи към лицето му. Родън я гледаше преценяващо, внимателно. Тя се опита, но не успя да потисне силното изчервяване, което тръгна от шията ѝ и стигна чак до бузите. Колкото до роклята, мислено отбеляза Диана, все едно я нямаше; тялото ѝ се напрегна и реагира на погледа му, сякаш не носеше нищо, освен бикини.

— О, боже — без капка разкаяние възкликна Родън. — Ела с мен в хотел „Хаслър“. Трябва да поговорим за това.

Седяха заедно във фойето на хотела му, най-изисканият в Рим. Диана не можеше да не оцени разположението му на върха на Испанските стълби, но бе абсолютно сигурна, че новият „Виктрикс“ ще се превърне в по-известна забележителност. Но сега не можеше да

мисли за работата. Карл бе проверил съобщенията си на рецепцията и се бе присъединил към нея, седеше насреща ѝ толкова близо, че коленете им се докосваха. И Диана не знаеше какво да си мисли; сърцето ѝ биеше лудо, дишаше учестено. Можеше да изгуби работата си или сърцето си. А тя не искаше да се прости нито с едното, нито с другото.

— Карл...

Той вдигна ръка.

— Опитът има предимство пред красотата. Аз ще започна първи, после ти можеш да кажеш каквото поискаш.

— Добре. — Тя сви рамене, предаде се. Той знаеше как да се налага.

— Ти предложи блестящи идеи за два от моите хотели. Току-що обсъдих твоя проект за съчетаване на отлична кухня с музейни експонати с няколко души. Всички много го харесаха. Миналия път получи двадесет и пет хиляди, защото се включи на финала и само подобри визията на хотела ми. Този път си в основата на дизайна. Ще получиш истинска комисиона. Ето.

Бръкна в джоба на сакото си и извади кафяв плик.

— В Италия наричат това bolla.

Диана го отвори с треперещи пръсти и зяпна от изненада. Вътре имаше чек за сто хиляди на името на нейната малка фирма.

— Сигурно се шегуваш. Това са прекалено много пари.

Карл поклати глава.

— Трябва да проучиш по-добре нещата, Диана. Имаш вроден талант за тази работа, но трябва да научиш доста, ако искаш да печелиш. Всъщност това е доста малка комисиона за подобен мащабен проект. Повечето вътрешни дизайнери биха получили толкова за един скъп апартамент на Пето авеню. Те обичайно вземат процент от общия бюджет на проекта.

— Значи това са прекалено малко пари?

— Хонорарът е съвсем приличен, защото ти нямаш никакъв опит и защото винаги купувам изгодно. Аз също се стремя да печеля естествено. — Тонът му стана малко по-твърд. — Всъщност съм по-строг с теб, за да докажа, че никога не оставям в бизнеса да ме ръководят други съображения.

— Тогава трябва да ти благодаря за хонорара — меко отвърна Диана. Пъхна плика в чантата си „Гучи“. За по-малко от месец бе спечелила сто двайсет и пет хиляди лири. Още не можеше да се сравни с попечителския фонд на чичо Клем, но за нея тези пари бяха много по-ценни.

— Нека ти дам малък съвет: използвай парите, за да си наемеш много способен консултант по връзки с обществеността. Трябва да станеш известна. Най-трудният момент за теб ще бъде, докато ти възложат следваща поръчка.

— Но ти имаш и други хотели за реновиране.

— Да, и не знам къде ще намеря друг с твоя усет. Това е големият ми проблем.

— Мога да ти предложа човека, който седи точно срещу теб — шеговито подхвърли Диана, но отлично разбираше накъде води този разговор. Тялото ѝ се напрегна в очакване, за да го чуе как го казва.

— Не мога да работя с теб. Привличаш ме прекалено силно.

— Но ти замина за Ню Йорк.

— Не се получи — сви рамене Родън. — През цялото време мислех за теб. В началото смятах, че е заради раздялата ми със Сузи. Затова дойдох тук. Донякъде за да видя хотела. Но най-вече за да видя теб. Да се уверя, че не си чак толкова секси и да спра да мисля за теб. — Той се усмихна. — Само че ти наистина си страшно сексапилна.

Диана вдигна длан към шията си, усетила как внезапно през тялото ѝ преминава гореща вълна.

— Не говори глупости.

— Интересен начин да общуваш с шефа си.

Тя изпъна рамене и изправи гръб.

— Вече не си ми шеф. Само бивш клиент. И знам с какви момичета се срещаш. Запознах се със Сузи, забрави ли? Тя е като двойничка на куклата Барби. Погледни ме. Не съм суперслаба, имам тъмна коса и пищни извивки, дори не съм гримирана.

— Не ти приляга да си просиш комплименти — отвърна Карл. — Сигурен съм, че знаеш колко си красива.

Диана замълча за миг. Желаше го отчаяно. Но бе започнала да гледа на себе си по друг начин и това ѝ харесваше. Не искаше да разваля всичко точно сега. Дръзко вирна брадичка.

— Знам, че съм хубава жена, Карл. Но не съм най-красивата. Онзи ден, когато бях заедно със Сузи, почти не ме забелязваха. Тя направо омагьосва околните. Мъжете като теб обикновено излизат точно с такива жени. Аз не желая да бъда ничие забавление за една нощ и не искам да бъда зарязана в мига, в който някой те запознае с новоизгряваща на модния подиум двадесет и две годишна красавица. Затова, въпреки че признавам, че те намирам за доста привлекателен...

— Не можеше да контролира изчервяването, но гласът ѝ остана равен: — ... И макар да бих искала да съм с теб, няма да го направя.

Той се облегна на стола си и я изгледа втренчено. После се засмя.

— Вие сте много странна жена, госпожице Чеймбърс.

— Благодаря.

— Какво биха казали родителите ти?

Красивото ѝ лице помръкна.

— Родителите ми са мъртви, Карл. Баща ми е шофирал пиян, поради което са загинали той и майка ми.

— Много съжалявам — каза той с искрено съчувствие.

— Аз се грижех за сестра си Венера. Двете бяхме сами. Докато чичо ми... — Тя не довърши изречението. — Липсата на родители формира целия ти мироглед. Искам да бъда самостоятелна. Разбираш ли, не съм готова да бъда просто развлечение за някого, дори и за теб. Искам брак, семейство, всичко. Онова, което родителите ми не са ми дали.

Родън се усмихна.

— Обвиняваш баща си, това го разбирам. Но ми се струва, че ми отказваш още преди да съм направил нещо лошо.

— Съжалявам — пророни Диана и този път успя да отвърне на погледа му. — Така е най-добре.

Родън се засмя.

— Много мило. Ти явно си въобразяваш, че ще се отървеш от мен. Не ме познаваш достатъчно добре, Диана. Не се отказвам толкова лесно.

— Може би не, но и ти не ме познаваш. Аз винаги говоря онова, което мисля.

— Ти дори не ми даваш шанс да те опозная. Слушай. Имам предложение. Нека те изведем на вечеря. Дължиш ми поне това.

— Не ти дължа нищо.

— Репутацията ти няма да пострада. Клиент и дизайнер просто вечерят заедно. Ако след това не искаш да ме видиш повече, обещавам да не ти досаждам... поне две седмици.

— Две седмици!

— Както ти казах, не се отказвам лесно. Приписваш ми репутация, която не съм заслужил. Вярно е, че съм излизал с жени само заради красотата им, но както ти правилно изтъкна, Сузи бе изключително привлекателна. Сега сме разделени.

Диана не бе поглеждала нещата от този ъгъл.

— И се намираме в Рим. Мога да се обадя по телефона, да ида в някой нощен клуб и ще бъда заобиколен от поне петдесет млади актриси, модели, както и светски красавици от европейския елит с дълги до кръста платиненоруси коси. Мъжете като мен винаги имат избор. Красивите жени са обичайна гледка в средите, в които се движа. Но ти си различна, в теб има огън. — Наведе се напред и погледна право в очите ѝ; увереният му и властен тон възбуждаше Диана и тя инстинктивно притисна колене. — Когато те видях за първи път на онова вечерно парти, реших, че си привлекателна. Ако си си помислила, че тогава флиртувах с теб, била си права. Може да съм искал да те вкарам в леглото си. Но не изпитвах особено уважение към теб. Напомняше ми за първата ми жена — елегантна, изискана, която се оказва влюбена само в парите ми.

— Не бъди толкова деликатен. Каж ми всичко направо.

Той отново се ухили.

— Ти можеш да понесеш истината, скъпа. Самата ти с лекота раздаваш оценки.

— Тогава защо си се оженил за нея?

— Бях млад, а тя — много секси. Но когато бизнесът ми започна да запада на третата година, когато имахме кредит и бяхме разширили прекалено много дейността си, се наложи да продам хотела си в Бостън и да заложа собствените си къщи... Тогава тя охладня и ми изневери. Затова се разведохме. Когато те срещнах, бях привлечен от теб, но нищо повече. Едва когато дойде да ме видиш в офиса ми, започнах да променям мнението си. Бях решил, че си просто поредната красавица на лов за подходящ съпруг, но явно бях сбъркал. Ти ме изненада, Диана, а малко жени са способни на това.

Не знаеше какво да отговори. Не можеше да възрази; беше абсолютно вярно, нали така? А сега се разтапяше от комплиментите му. Беше се старала толкова много да спечели уважението му и в същото време бе изградила и огромно себеуважение.

— Ще излезеш на вечеря с мен — добави той и това бе просто заявление, а не въпрос.

— Добре — предаде се тя. — Но не тази вечер. Трябва да се връщам в Лондон, имам резервиран полет.

— Аз ще те заведа в Лондон. Личният ми самолет отлита за „Хийтроу“ тази вечер. — Родън се усмихна. — Можеш да свършиш две неща едновременно: да летиш към дома и да вечеряш с мен в самолета. Има достатъчно обслужващ персонал, който да пази честта ти, не се тревожи. И ако се срамуваш да излезеш на среща с един плейбой, допълнителният бонус е, че само стюардесите ще те видят.

— Добре. — Диана се успокои леко и си позволи да му се усмихне в отговор. Нямахше да си позволи да хлътне до уши по Карл Родън. Прекалено много го харесваше. Дълбоко в себе си се страхуваше какво ще се случи, ако той срещне някоя друга. Тя се боеше, че ако позволеше отношенията им да се задълбочат, той можеше да я разочарова и да разбие сърцето ѝ.

Но изпитваше огромно удоволствие, че го привлича. Не само тя го харесваше — той също я желаше, дори я преследваше. Страшно се гордееше със себе си, че не беше се хванала за предложението му като удавник за сламка. В една вечеря нямахше нищо лошо. Щеше да се наслади на ухаждането на мъж като Карл, макар и само за няколко часа. Вярваше, че напълно го заслужава.

Диана взе куфара си „Луи Вюитон“ и го понесе надолу. Беше съвсем лек; беше събрала багажа си внимателно и всичките ѝ дрехи бяха прилежно сгънати между пластове тънка опаковъчна хартия. Закриването на попечителския фонд не биваше да се отрази на стила ѝ. Диана разбираше, че трябва да остане заобиколена от лукс заради работата си, да си осигурява само най-доброто и да очаква същото от другите. Истинската оценка за високо качество можеше да бъде дадена само от най-капризния клиент. Тя щеше да продължи да отсяда в най-добрите хотели, да пие отлежали вина, да носи най-хубавите обувки и

да опакова идеалния гардероб за лятото по най-изискания начин, с мека хартия, както го бе правил преди икономата ѝ вместо нея.

Вълнуваше се. Щеше да отиде до летището с такси и отново да види Карл. Нищо, което бе правила този следобед, не бе успяло да разсее мислите ѝ. Отиде на разходка из Форумата — да, прекрасно, но сякаш не виждаше нищо. После реши да посети Ватикана — същото; изгуби цял час да се реди на опашка на площада пред „Свети Петър“ и когато се озова вътре сред епичната красота на великата базилика, продължи да брои минутите, които оставаха до напускането ѝ на хотела. Всъщност Рим не можеше да ѝ предложи нищо. В четири часа най-сетне не издържа, прибра се в хотела, където изсуши старателно косата си със сешоара и поне три пъти провери грима си.

— Надявам се, че всичко е било по вкуса ви?

Диана примигна; служителят на рецепцията ѝ бе задал въпрос.

— О, да. Абсолютно. Мога ли да получа сметката...

Мъжът я изгледа неразбиращо.

— Il conto, per favore^[11] — повтори тя. Може би той не владееше добре английски. Служителите на рецепцията във „Виктрикс Рим“ щяха да са завършили чужди езици в римските университети и обучени допълнително.

— Да, сметката, разбирам ви, госпожо. Вече е платена. Господин Родън се погрижи.

Тя се изчерви.

— Предпочитам сама да я уредя.

Мъжът разпери ръце в типичен за италианците жест.

— Non posso^[12]. Синьор Родън е много влиятелен, не искам да го ядосам... per piacere?^[13]

Диана кимна.

— Всичко е наред.

— Grazie — отвърна той с признателност.

— Бихте ли ми извикали такси?

Леко притеснено, младият мъж поклати глава.

— И такси ли няма?

— Той изпраща кола за вас, госпожо, много хубава кола, лимузина. — Погледна я умолително. — Даде ми голям бакшиш да ви помоля да се качите в колата. Много е романтично, госпожо, il signor Roden u molto simpatico...^[14]

О, да, помисли си тя, разбира се, че е много simpatico, щом получаваш голям бакшиш, за да натикваш клиентите на хотела в колата му. Но не можеше да се ядоса. Момчето беше бедно; нямаше право да го съди. А и то ѝ се усмихваше с искрена топлина, оценяваше високо романтичния жест на Родън. Намираще се в страната, където обожаваха малките деца и много се радваха на булки.

— Няма проблем — сви рамене тя.

Вратата на хотела се отвори като по даден знак и се появи униформен шофьор, който докосна фуражката си и взе куфара ѝ.

— Добър вечер, госпожице Чеймбърс. — Говореше с идеален нюйоркски акцент и Диана се развълнува, като го чу. — Господин Родън ви поднася най-искрените си почитания, госпожице, и моли да ви закарам до самолета му. Помоли ме да ви предам, че е виждал как шофират италианците и би предпочел да стигнете жива и здрава до летището.

— Чудесно — кимна Диана и се остави да бъде заведена до колата — луксозно обзаведен „Лексус“.

Шофьорът отвори вратата и тя се настани удобно на задната седалка. Очакваше я кофичка с лед и охладено отлежало шампанско „Пол Роже“, а при вида на красивия букет рози в нежни цветове, завързан само със зелена копринена панделка, сърцето ѝ подскочи. Каза си, че това е твърде изтърган и банален жест, само че съвсем не мислеше така. И когато се разположи комфортно на светлата кожена седалката, обгърната от аромата на розите, Диана положи максимално усилие да овладее надигащата се в гърдите ѝ неимоверна радост.

— Насам, госпожо, ако обичате.

Любезният стюард я поведе по пистата. Диана бе преминала невероятно бързо и дискретно през летището. Вече се беше стъмнило и навън бе студено. Лекият ѝ тренчкот „Бърбъри“ не можеше да я предпази от необичайно хладната и свежа италианска нощ. Стюардеса, облечена в униформата на „Виктрикс“, вече тичаше към нея с бледосива пухкава пелерина от кашмир, с която уви раменете ѝ.

— Знам — каза Диана, — с най-искрените почитания на господин Родън.

— Si, senora^[15].

Сега вървеше по осветената писта, загърната в кашмирената пелерина, а звездното небе бледнееше на фона на изкуственото осветление. Корпоративният самолет бе огромен; направо приличаше на пътнически. А отстрани бе изписано познатото лого на „Виктрикс“. Беше невероятно внушителна гледка.

Диана се загърна в меката пелерина. В душата ѝ бушуваше вихър от емоции, подобно на куп есенни листа, понесени от вятъра. Вълнение. Силен копнеж. Тази демонстрация на богатство бе като паунско перене на опашка, отлично го съзнаваше, но все пак имаше ефект. Коя жена не би била впечатлена от подобни безспорни доказателства за власт? Карл Родън искаше да ѝ покаже, че се е изправил срещу целия свят и го е завладял. Тя изпитваше страх, а също и притеснение. Трябваше да запази хладнокръвие, да удържи на думата си. Той можеше да покори Уолстрийт, но не и нея. Нищо не се е променило, каза си тя твърдо, докато гледаше нагоре към частния самолет. Съвсем нищо...

Родън си оставаше вълк единак. Пътуваше по света с частния си самолет, купуваше хотели, присъстваше на най-изисканите партита. А тя не искаше да бъде само хубавата придружителка на който и да било мъж. Искаше да направи кариера, а после може би и още нещо. Като например брак. Диана много предпазливо допусна тази мисъл в главата си. Карл я бе определил пренебрежително като красавица, която си търси богат съпруг. Вече не беше жената от партито на Ханс Тирш, която търсеше целенасочено подходящия милиардер за съпруг, но все пак продължаваше да иска да се омъжи, но по съвсем различни причини. А Карл Родън не беше от мъжете, които избираха сватбена торта или сменяха памперси.

Всичко е илюзия, мислеше си тя и наред с обзелите я силни емоции изпита лека тъга.

Защото колкото повече опознаваше този мъж, толкова повече го харесваше.

Металната стълба към вратата на предната кабина беше застлана с мек мокет в отличителните цветове на „Виктрикс“. Дори и тук не бяха пожалени средства, отбеляза тя. С трепет изкачи стъпалата, като се питаше дали прическата ѝ е добре, дали гримът ѝ е наред. Родън стоеше на прага на отворената врата и я очакваше. Забеляза я и в очите му пламна желание, неприкрито и силно.

Под пухкавата наметка Диана усети как кожата ѝ пламва. По дяволите всички разумни оправдания; тя бе неимоверно развълнувана да види реакцията му, когато я зърна.

Три часа полет до „Хийтроу“. Надяваше се самообладанието ѝ да издържи толкова дълго.

- [1] Да, прекрасен е (итал.). — Б.р. ↑
- [2] Благодаря (итал.). — Б.р. ↑
- [3] Тази вечер (итал.). — Б.р. ↑
- [4] Вярно е (итал.). — Б.р. ↑
- [5] Знам (итал.). — Б.р. ↑
- [6] В одинайсет часа (итал.). — Б.р. ↑
- [7] Добро утро, едно кафе, моля (итал.). — Б.р. ↑
- [8] Заповядайте (итал.). — Б.р. ↑
- [9] Моля (итал.). — Б.р. ↑
- [10] Дворец (итал.). — Б.р. ↑
- [11] Сметката, моля (итал.). — Б.р. ↑
- [12] Невъзможно (итал.). — Б.р. ↑
- [13] Моля ви (итал.). — Б.р. ↑
- [14] Г-н Родън е много симпатичен (итал.). — Б.р. ↑
- [15] Да, госпожо (итал.). — Б.р. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Съжалявам. — Гласът от другата страна на телефонната линия бе мек, добре модулиран, с типично английски акцент и абсолютна категоричност. — Не мога да ви свържа. Госпожица Ухупутри спи.

— Казах ви, че съм неин годеник — дрезгаво повтори Клемент и изтънелият му от възрастта глас пресекна от гняв. Той контролираше всичко без никакво изключение. А сега някаква жалка служителка смееше да му отказва. — Обажда се Клемент Чеймбърс. От „Чеймбърс Корпорейшън“.

— Да, сър.

— Знаете ли кой съм аз?

— Да, сър, знам, но нашата гостенка е сложила знак на вратата си, че желае пълно усамотение, сър.

Клемент потупа китката си леко и напипа изпъкналата синя вена, за да провери пулса си. Не искаше да натоварва сърцето си. Трябваше да внимава за кръвното си. Тази кучка можеше да го убие.

— Стаята не е нейна, а моя. Аз съм платил. С моята кредитна карта. Затова ме свържете с нея, по дяволите!

— Стаята е резервирана на името на госпожица Ухупутри, сър. Такава е политиката на хотела ни. Не притесняваме гостите си.

— Свържи ме с управителя, идиотка такава! — изръмжа Клемент.

— Опасявам се, че в момента е на среща, сър, но мога да запиша номера ви и да му предам да ви се обади.

Клемент затръшна слушалката побеснял. Щеше да разбере коя е тази жена и да накара да я уволнят. Разтреперан от ярост, той загриза ноктите си. По дяволите. Нима тази малка шега бе излязла напълно от контрол? Представи си как годеницата му развратничи с любовника си точно в този момент в един от най-изисканите лондонски хотели. Жената, която всички знаеха, че е негова годеница. Да прави секс с някакъв малоумник от спортния център. Хотелският персонал сигурно

се забавляваше, а в светските среди щяха да му се присмива. Той, Клем Чеймбърс, щеше да се превърне в дърт роконосец в очите на хората.

Глупачка, каква глупачка се оказа тази Бей Линг. Тя, разбира се, си въобразяваше, че е много дискретна. Но хората на Клемент бяха много добри, най-добрите. Бивши служители на ЦРУ, които бяха вербувани в Либия и бяха работили по целия свят. Така си беше подсигурирал решително предимство в бизнеса неведнъж. И сега, когато на стари години бе решил да се позабавлява, трима от най-добрите агенти имаха задачата да следят Бей Линг.

Те трябваше да се погрижат тя да не го изложи. Да му докладват дали не се държи крайно неприлично в лондонското общество. Тя му бе полезна в отношенията му с момичетата, но това явно зависеше от факта дали бе успял да я прецени правилно. И той бе убеден, че знае всичко за нея. Бе преминала първото изпитание блестящо, след като се бе справила с малкия тест по етикет на Юнона. Оттогава шпионите му бяха изпращали доклади, които го радваха: Бей Линг гладуваше, за да поддържа слабото си като скелет тяло и да предотврати появата на каквито и да било женствени извивки, за да бъде точно такава, каквато той я харесваше. Но после...

Спортният център. Тя тренираше, но с мъж. Хетеросексуален мъж, на когото му се носеше славата на женкар, както скоро разбра Клем. Заниманията им отначало бяха по веднъж на ден, а скоро тренираха вече по три пъти. След това един от агентите бе заснел как ръката на мъжа се плъзга по дупето на Бей Линг, за да я погали, докато тя работеше с гирички.

О, тя беше много предпазлива, което още повече го ядоса. Треньорът си тръгваше сам, а после се срещаха в някое кафене или хотел, далеч от спортния център. Никога не се хранеха на публично място, криеха се от любопитни погледи в различни заведения, където Бей Линг неизменно плащаше в брой.

Неговата годеница правеше секс с някакъв млад жребец. Само ако пресата надушеше нещо...

Днес щеше да ѝ се обади по телефона, да я привика у дома и да се разправи с нея. Бей Линг познаваше достатъчно добре Клемент Чеймбърс и нямаше да посмее да му се опълчи. Краят на връзката им трябваше да бъде представен по начин, който да предотврати всякакъв скандал и дори само намек за нещо недостойно... Старият глупак и

младата красавица. Но глупачката бе тя. Рискуваше всичко, помисли си той с крайно презрение, само заради малко удоволствие.

А сега направо мина границите. Най-довереният му човек се бе обадил с лошата новина, че тази жена бе завела треньора си, Боб Ръсел, в *собствената* си хотелска стая през нощта. Ужасен от тази проява на малоумие, Клемент ѝ се бе обадил направо там.

И бе разбрал, че на вратата ѝ има знак да не бъде безпокоена.

Нима беше вътре в стаята, платена от него, в прегръдките на онзи мъж? Толкова ли бе заслепена малката развратница? В главата му се въртяха всякакви теории за заговор, чуваше присмеха на околните.

Ами момичетата? Защо не се бяха пречупили, защо не му се бяха обадили? След като издръжката им бе намалена наполовина, те трябваше да са се обадили по телефона вече или още по-добре, да са в самолета на път за острова. Да раболепничат и да му се молят. От години очакваше този момент да настъпи. Искаше да види, че са достойни наследнички на богатството му. Да му засвидетелстват нужното уважение. Юнона да забременее, Атина да се превърне в истинска дама и да престане да се вре в прашните класни стаи, Венера да се откаже от актьорството и да се държи като жена с добро потекло, Диана да си намери подходящ съпруг, преди да остарее, и да зареже всички онези лъскави партита с незначителни особи.

Само ако имаше поне едно момче. Но нямаше. Клемент държеше на семейството и момичетата на Чеймбърс трябваше да разберат, че носят името му, че тяхното богатство и всичко в живота им се дължи именно на него. Преди да си отиде от този свят, той щеше да ги оформи по свой образ и подобие.

И естествено щеше да настъпи моментът на окончателния избор. Клемент нямаше никакво намерение да разделя богатството си. Братята му никога не бяха го молили за нищо, но той знаеше, че не одобряваха начина му на живот. Бащата на Юнона и Атина се възмущаваше от богатството и властта му, от лукса, в който тънеше; дори не харесваше факта, че отрупва с пари дъщерите му. Но истинските семейни традиции не позволяваха разделянето на подобно огромно богатство. Едно от най-големите удоволствия за Клем през годините бе да гледа как племенничките му се стараят да се държат прилично в негово присъствие, докато иначе непрекъснато се караха

по време на престоя си в имението. Едва успяваха да издържат две седмици, без да си издерат взаимно очите.

Само ако можеха да прозрат истинската му цел.

Че само една от тях ще наследи всичко.

Останалите три щяха да получат достатъчно пари, за да живеят охолно: по няколко милиона на всяка. Но една от особеностите, неизменно съпътстващи богатството, бе, че човек винаги искаше повече.

Битката щеше да бъде люта. Направо епична. И крайно забавна. Щеше да ѝ се наслади изцяло.

Но какво ставаше сега? Момичетата не му пишеха. Не се обаждаха. Срещаха се с Бей Линг, водеха я в разни сватбени салони. Един от агентите му имаше специални микрофони за подслушване и Клем бе изслушал няколко от разговорите им. Очевидно всички мразеха Бей Линг и това си личеше по тона им. Въпреки това борбата за отстраняването ѝ бе утихнала.

Сякаш не се интересуваха вече.

Трябваше да ги е грижа. Клемент си пое дълбоко въздух, усетил, че започва да се вълнува прекалено. Проявяваха упорство. Бей Линг го правеше за посмешнице, а избраните от него наследнички не си мръдваха и пръста да я спрат. Какво имаха? Какво поставяха на преден план преди него?

Избута назад стола си с отлично смазани колелца и тронаво се изправи на крака. Клемент никак не обичаше да пътува със самолет. Различните подразделения на финансовата му империя — скъпоценни камъни, злато, мини, транспортни компании — се управляваха от изключително високоплатени корпоративни мениджъри. Той се бе оттеглил от бизнеса и живееше усамотено. „Палмите“ бяха неговото убежище, неговият личен тропически свят, подреден точно според желанията му.

Извън този свят можеше да срещне непокорство. Неодобрение. *Неуважение*. Както бе станало преди малко с онази незначителна служителка на рецепцията в хотела. Затова Клемент ненавиждаше дори и самата мисъл да напусне своето райско кътче.

Но...

Без да иска, си представи как треньорът прави секс с Бей Линг в стаята, за която той плащаше, и как всички от персонала знаят за това.

Спомни си, че Диана е в Рим, а Юнона — в Шотландия, и никой не държеше годеницата му под око, никой не се *интересуваше* дори.

Венера имаше проблеми на снимачната площадка с някаква актриса наркоманка, Атина тичаше из коридорите на Камарата на общините. И двете помагаха на Бей Линг да се подготви за сватбата, сякаш закриването на попечителския фонд изобщо не ги тревожеше.

Това положение го влудяваше. Жените се изплъзваха от контрола му. Колкото и да му се искаше, оставаше само едно нещо. Беше подгонил заека, сега трябваше да го улови.

Прочисти гърлото си.

— Менделсон!

Личният му секретар, виден американски адвокат, дотича в стаята.

— Да, сър?

— Нареди да приготвят самолета ми. Възнамерявам да замина за Англия.

— Извинете?

— Да не си глух? — изръмжа Клемент.

— Не, сър. Самолетът ви. Веднага.

— Предупреди персонала в къщата на площад „Итън“, че може да отседна там. Дай им точните размери за шивача ми и се погрижи да ме очаква първокласен личен асистент, когато пристигна.

— Разбира се. Колко дълго ще отсъствате, сър?

Клемент се замисли. Колко време щеше да отнеме? Колкото по-бързо, толкова по-добре. Искаше момичетата обратно при себе си, а Бей Линг да изчезне от живота му.

— Две седмици — отговори той и вдигна рамене.

Напълно достатъчен срок. Трябваше да му стигне.

Къщата бе добре осветена, макар вече да се свечеряваше по-късно. Юнона обичаше ярката светлина. Ако усетеше дори лек хлад, караше домашната помощница да запали камините на долния етаж, защото когато наоколо бе светло и топло, Юнона не се чувстваше толкова потисната.

Последните няколко дни бяха доста тежки. Дълги и натоварени. Беше отделила цял следобед на разговори с личния си банкер, бе му

показала двустранно подписания договор за първия апартамент и го бе използвала като гаранция, за да вземе заем за новия апартамент в Париж. Идеята ѝ бе гениална и Юнона сега купуваше по заявка. Намираше си клиент, преди да подпише предварителен договор за покупко-продажба. Само за четири дни се бе споразумяла за три апартамента с много краткосрочен договор за наем. И сега вече имаше пари в банковата си сметка; не бяха много, общо четиридесет и две хиляди, но бяха нейни лични пари.

Дори бе наела една стая в къща в Ричмънд, която се даваше под наем за офиси. И вече имаше асистентка от една агенция за временна заетост. Съзнаваше, че това бе само началото и ѝ предстоеше още много работа. Но и това караше Юнона да се чувства добре.

Не можеше да отрече, че се затрупваше с работа, за да не мисли. Онази среща с Джек бе необходима, но ѝ се бе отразила ужасно зле. Юнона се опитваше, но не можеше да го забрави. Този мъж бе превзел мислите ѝ.

И дори по-лошо, беше превзел сърцето ѝ.

Беше го изгубила завинаги. Сега излизаше с по-млада жена. Имаше много пари. Дори и ако само опиташе да си го върне, Юнона щеше да изглежда като златотърсачка. Гордостта ѝ категорично не го позволяваше.

Само от мисълта за него я болеше, страдаше, като си го представеше, че е в същата страна, преуспял, щастлив. Без нея. Беше я наранил дълбоко, когато ѝ предложи да я запознае с Мона.

Венера се бе обадила да ѝ каже новината. Частният детектив, който бе наела, искаше да им представи доклада си. Ако Юнона знаеше какво са намислили Диана и Венера, тя щеше да ги спре, преди да са направили тази крачка. Някакъв си гнусен частен детектив да се рови в семейните им дела? Но вече бе прекалено късно и си имаше достатъчно лични проблеми. Беше заета. Всъщност почти не я интересуваше. Ако чичо им Клем бе толкова глупав, че да се обвърже с тази използвачка, която бе достатъчно млада, за да му бъде внучка, може би си заслужаваше съдбата.

Най-ужасното бе, че дори и ако чичо ѝ зарежеше Бей Линг още утре, всички пари в банковите му сметки нямаше да решат проблемите на Юнона в този момент.

Тя най-накрая се бе влюбила в съпруга си. Точно когато той си бе отишъл.

Но поне останалите момичета си идваха у дома.

По навик Юнона приготви таблата с напитките. Действаше механично, сложи малко маслини и бисквити със сирене, както и сребърния сервиз за кафе. Все още бе истинската домакиня в това семейство. Щяха да се съберат, да изслушат госта си. Нямаше нищо лошо в това.

Атина паркира своя „Астон Мартин“ на алеята пред къщата и остана вътре само за миг, за да си почине. Беше направо изтощена — през целия ден бяха довършвали обзавеждането. Не бе споделила с Юнона, но беше вложила в клуба почти цялата останала ѝ сума от парите на чичо Клем. Може би беше лудост, но Атина страшно харесваше идеята и искаше да я види реализирана. Беше нарушила всички правила. Нямаше нужда строителството да се точи месеци наред. Това зависеше от броя на ангажираните работници. В изблик на вдъхновение тя бе наела четири отделни бригади и само за няколко дни всички кабели бяха прекарани, а стените — измазани; работниците боядисаха, забиваха пирони, режеха с триони и се трудеха усърдно в старото кино. Тя им плащаше добре и се грижеше за тях, като им поръчваше пица, газирани напитки, вода и дори бира в края на деня. Сега там бе екипът на интериорния дизайнер и внимателно поставяха специално поръчаното обзавеждане. Всяка мебел в клуба, всеки диван, всяка картина и малко килимче бяха направени или измислени от жена. Това напълно съвпаднаше с идеята ѝ, която съвсем скоро щеше да се реализира.

Клубът щеше да отвори врати на следващия ден. Нямаше да има помпозно откриване. Точно обратното — дискретно, без достъп на журналисти, освен ако не са членове, но тогава трябваше да подпишат декларация за поверителност. Отзивите в пресата щяха да се появят след като се разчуе за клуба. Ако си бе свършила работата добре.

В момента Атина можеше да мисли само за това. Не и за Бей Линг. Беше допринесла за общата кауза, като я бе представила на Боб. Скоро щеше да настъпи моментът, в който да разберат какво може да се купи с пари. Но между братовчедките Чеймбърс съществуваше

негласно споразумение да се подкрепят взаимно; всички живееха заедно тук с определена цел. Диана и Венера също искаха да помогнат и затова бяха наели детектива. Трябваше да отдели време да присъства. Все пак ставаше дума за семейството.

Атина въздъхна и слезе от колата. Юнона сигурно вече бе приготвила всичко. Беше едва април, а на Атина вече ѝ бе дошло до гуша от всичко това. През главата ѝ мина еретичната мисъл, че вероятно би било хубаво, ако Бей Линг и чичо Клем все пак се оженят. Тогава всички те можеха да забравят за малките си играчки...

Но не, имението „Бозуел“ бе застрашено. Нямаше да спечели нищо от клуба тази година. А Фреди... е, с него тъкмо бяха започнали да се срещат сериозно, а и той бездруго нямаше много пари.

Тя сви рамене. Явно трябваше да стигне докрай. Наметна кашмирения шал върху раменете си и влезе уверено през главния вход.

Диана се мъчеше да се съсредоточи. Това бе нейната вечер, срещата бе организирана от нея и сестра ѝ. Разбира се, че беше важна. Карл Родън не бе единственият мъж на света с частен самолет. А какво можеше да направи с малкия си бизнес, само ако си върнеше издръжката от половин милион на година?

Но умът ѝ бе другаде. Трябваше да помисли за рекламната си стратегия. Бе прекарала изключително вълнуващ ден в Сохо в най-реномираната рекламна агенция „Картър, Бъргли и Кортън“ и им бе дала всичко, което можеше да си позволи. Те ѝ бяха предложили реклама със снимки на спортния център на „Виктрикс Лондон“ и на ресторанта в римския хотел — и двете места изглеждаха изискано. Под снимките имаше текст с ръкописен шрифт: „Чеймбърс дизайн. Обществени и частни проекти“. Следваше номер на телефона и факса в малкия ѝ офис в Излингтън.

Изглеждаше много стилно и професионално. Къде да публикува обявата? Диана вече бе решила какви точно услуги ще предлага фирмата ѝ: скъпи поръчки. Щеше да похарчи половината от досегашните си хонорари за реклама в „Уолпейпър“, специализираното списание за дизайн, в „Стандарт“ и „Хаус Бютифул“. Сериозен риск, но човек трябваше да похарчи малко пари, за да спечели повече...

Карл ѝ бе предложил да я запознае с потенциални клиенти. Костваше ѝ много усилия, но му отказа. Ако получеше и новите си поръчки благодарение на него, Диана щеше да му бъде задължена още повече. И нямаше да може да се довери на преценката си.

Влезе през входната врата и видя Атина, която тъкмо окачваше палтото си.

— Идваш ли?

— Ей сега — обеща Диана и хукна нагоре по стълбите към стаята си.

Искаше да сложи някоя лека дреха за вечерта, подходяща за топлата им всекидневна. Преобличането може би щеше да отвлече мислите ѝ от бизнеса, да ѝ помогне да се концентрира и да спре да копнее за Карл.

Съблече деловия си костюм с панталон и избра бледожълта копринена рокля с копчета отпред и лека жилетка „Карън Милън“ в същия цвят. Идеално. Обу сандали на платформа „Джими Чу“ и беше готова. Внимателно остави блекберито на леглото. Карл Родън не спираше да ѝ изпраща съобщения. Не можеше да се концентрира напълно, докато знаеше, че телефонът е в чантичката ѝ и тя не може да си наложи да изтрие съобщенията.

По дяволите, помисли си тя със съжаление. Просто трябваше да стои настрана от този мъж. Беше прекалено секси, прекалено влиятелен, прекалено много от всичко. Мислено благодари на бога за малката семейна сбирка на долния етаж. Нуждаеше се от нещо, което да ангажира ума ѝ, за да не мисли за него.

Венера пристигна в къщата в Нотинг Хил късно. По дяволите. Забеляза колите на другите момичета, както и черна лимузина с чуждестранен номер. Явно беше на детектива. Представи си киселата физиономия на Юнона. Сигурно всички вече бяха в гостната, разменяха си сковано любезности на чаша вино и я очакваха. Но тя си имаше перфектното оправдание: снимките на филма бяха приключили и бе прекарала първия си ден в монтажното студио. Дори и на този първоначален етап продукцията наистина изглеждаше *много* добре. Лили играеше блестящо, като истинска звезда. Не беше просто едно красиво лице, момичето имаше сериозен актьорски талант. Дори

отчаянието ѝ личеше на екрана и правеше изпълнението ѝ много по-задълбочено. Беше мрачна комедия и щеше да се превърне в хит.

Венера сви рамене. Е, другите момичета можеха да ѝ се сърдят, ако искат. Тя, Венера Чеймбърс, щеше да заслужи напълно репутацията си на черната овца в семейството, каза си предизвикателно. Защото точно сега изобщо не даваше и пукнат грош за Бей Линг, за парите, сватбата или каквото и да било, освен да приключи с ангажимента си тук, за да може да се върне в студиото.

Нуждаеше се от този филм. След като свършеха работата, мислено се закани тя, щеше да даде на Ханс Тирш хубав урок. Заради Лили. И заради самата себе си.

Венера свали палтото си, докато влизаше в гостната. Да, другите три момичета вече бяха там: сестра ѝ Диана, която приличаше на красиво лютиче в жълтата си рокля, както и Атина и Юнона, седнали една до друга на старинния диван, с високи чаши с джин и тоник в ръце. Както бе очаквала, Юнона се намръщи, но ѝ спести смразяващия поглед, който Венера се бе подготвила да изтърпи.

Пол Уестфийлд стоеше пред камината. Беше нисък мъж, облечен с отлично скроен стилин костюм. „Армани“, прецени тя.

— Извинете ме. Проблеми в студиото — каза Венера.

Искаше някой да я смъмри, но никой не го стори. Растейки без родители, това ѝ бе станало като навик. Винаги очакваше някой да я подразни, да я нахока, да се държи наставнически. Но баща ѝ бе катастрофирал и на Венера ѝ бе отнело страшно много време, чак до този момент, за да научи бавно и болезнено, че трябва сама да си налага дисциплина.

Диана се огледа и леко се прокашля.

— Извиняваме се, че ви задържахме, господин Уестфийлд. Моля ви, започвайте.

— Благодаря — отвърна той.

Венера забеляза, че човекът изобщо не показва никакво раздражение. Може би в тази работа му се налагаше да свикне с подобни неща.

Освен това, мислено отсече тя, двете с Диана плащаха предостатъчно за услугите му. Сто хиляди лири за три седмици.

— Тази задача се оказа доста по-трудна от обичайното — започна Уестфийлд, докато Венера се настаняваше на дивана, а Юнона ѝ подаде чаша шампанско — любимото ѝ питие привечер.

— Така ли? Би трябвало да сте свикнали да пътувате на дълги разстояния, нали? — попита Диана.

— О, това не е проблем. Трябваше да внимаваме да не ни забележат. Чичо ви Клем е наел детективи, които да следят годеницата му.

Венера зяпна; другите момичета също реагираха шокирани.

— Накарал е някого да я следи? — попита невярващо Атина.

— Да.

Братовчедките се спогледаха. Какво означаваше това?

— Освен това има и хора, които следят вас, когато се срещате с нея.

— Шпионира ни! — възкликна Юнона.

— Смятаме, че той проявява изключителен интерес към делата ви. Нашите хора са забелязали как детективите му ви снимат на работните ви места, както и госпожица Ухупутри. Мислим, че той получава доклади за цялото семейство.

— Бей Линг не е от семейството — автоматично го поправи Атина.

Юнона сложи ръка на коляното ѝ.

— Нека изслушаме господина, Атина. Разкажете ни всичко, което знаете.

— Бей Линг Ухупутри е истинското ѝ име. Не успяхме да научим много за детството ѝ или за семейството ѝ за толкова кратко време. Бихме могли впоследствие. Знаем, че е родена в Тайланд. Живяла е в Джакарта през последните пет години, в много прилична къща; срещала се е поне с двама видни местни политици. За аматьор, тази жена е много дискретна. Доста е необичайно, че не е била омъжена, и подозираме, че е била високоплатена компаньонка. Срещнала е Клемент Чеймбърс в „Хилтън Джакарта“ по време на важно изложение на скъпоценни камъни, на което той е получил награда за цялостен принос. След това я е посещавал редовно в дома ѝ. Тя е спряла да се среща и с двамата политици и е водела много порядъчен живот. Клемент я взел със себе си на Сейшелските острови и я настанил в имението си през ноември миналата година. Тя живее в една от по-

малките вили за гости. Вечерят заедно и понякога спят заедно. Имаме наш човек в имението, който работи като градинар. Персоналът не говори много; всички се боят от чичо ви, но нашият човек ни докладва за всеобщата изненада.

— Защо? — попита Юнона и леко се приведе напред.

Венера също слушаше с огромно внимание. Изведнъж дори филмът не ѝ се струваше толкова важен.

— Първо, защото чичо ви никога не е водил жена в дома си. Второ... — Той се поколеба. — Искам да подчертая, че преразказвам само онова, което са ни казали.

— Продължавайте — настоя Диана.

— Второ, защото според персонала в имението чичо ви е хомосексуален. Но все пак не демонстрирал открито интимна връзка с партньор от какъвто и да било пол през последните десет години. Или ако е имало подобни случаи, служителите му не коментират. Ще ни е нужно повече време, както и доста по-голям бюджет, за да можем да изясним това.

Юнона поклати глава.

— Не разследваме чичо ни — каза тя и леко се изчерви. — Личният му живот си е само негова работа. Интересува ни само Бей Линг.

— Тя си стои кротко във вилата и чака чичо ви да я повика при себе си. Създала е впечатлението, че отчаяно копнее да се омъжи за него. В Англия няма никакво съмнение, че е забелязала враждебността ви. Персоналът в хотела е споделил, че е изразила презрението си, когато сте ѝ изпратили неподходящи дрехи. Купила е костюма на „Шанел“ с кредитната карта на Клемент. Освен това му се обажда често и една камериерка я е чула да се оплаква от вашето отношение. Убедила го е да намали издръжката ви.

Всички кимнаха. Да, Бей Линг определено преследваше парите на чичо им, но не беше безмозъчна глупачка.

— Запознали сте я с личен треньор? — Уестфийлд погледна към Венера и Атина. — След като сте я развели из няколко сватбени салона, нали?

Двете кимнаха едновременно.

— И после сте я оставили на мира. Ако е било целенасочено, планът определено е проработил.

Венера сви рамене.

— Не съвсем. Просто бях заета.

— И аз — потвърди Атина. — Честно казано, сякаш забравих за нея.

— Е, Бей Линг явно го е приела като знак, че се предавате. Обажданията ѝ до имението да се оплаква от вас са намалели до веднъж на ден. Започнала е интензивен тренировъчен режим. Изглежда, е имала искрено намерение да свали малко килограми, защото почти не се храни и тренира усилено. Но е възникнало сексуално привличане и макар че е *много* внимателна — на Венера ѝ се стори, че долавя нотка на възхищение в гласа му, — имаме неоспорими доказателства за сексуална връзка между нея и Боб Ръсел.

Той се пресегна към масичката зад гърба си и взе оттам тънка папка. Вътре имаше лъскави снимки в близък план: Боб и Бей Линг в спортния център, тя беше на един от уредите, а той бе сложил ръка между бедрата ѝ, на друга снимка я докосваше интимно, докато тя бягаше на пътечката, а имаше и една в тъмна лондонска уличка, където несъмнено се целуваха.

— Е. — Юнона издиша шумно. — Това е. Успяхме. Хванахме я. Когато чичо Клем види тези снимки...

— Мога да споделя мнението си, ако го искате...

— Искаме го. — Диана се усмихна широко. — Платихме щедро за него.

— Няма нужда да правите почти нищо. Чичо ви вече има тези снимки или други, много подобни на тях. Детективите му я следят непрекъснато, по двадесет и четири часа на ден. Разпознахме единия от хората му, защото работеше за нас, след като напусна Мосад. Радвам се, че го уволних — добави леко самодоволно Уестфийлд. — Съсредоточен е върху обекта и изобщо не забеляза моите хора. Но е напълно способен да я хване в прегрешение, както го направихме ние. Според мен чичо ви се интересува не само от поведението ѝ, но и от вашето. Колкото повече се опитвате да отстраните Бей Линг, толкова повече се опълчвате срещу него. Не забравяйте, дами. Той не следи само нея. Следи и вас. — Подаде на Диана цялото съдържание на папката. — Докладите ни са тук. За да продължа със задачата, ще са ми нужни много повече пари. Нашият човек в имението на Сейшелските острови може би е изложен на опасност.

Юнона зяпна от изумление.

— В опасност ли? Смятате, че чичо Клем може да го нарани?

— Не знам — безизразно отвърна Уестфийлд. — Но в моята работа не трябва да поемам излишни рискове.

— Благодарим ви. — Диана стана от мястото си. — Няма да се нуждаем повече от услугите ви. Това е достатъчно, повече от достатъчно. Има ли някакви неуредени сметки?

Мъжът поклати глава.

— Първоначалната такса покрива всичко.

— Тогава, моля, унищожете всички записки, които пазите, както и всякакви следи, водещи до тази поръчка.

На устните му заигра иронична усмивка.

— Винаги го правим, госпожице Чеймбърс. Приятна вечер, дами. Сам ще намеря изхода.

Той излезе от стаята. Юнона стана, отиде до прозорците, зад които бе паднал мрак, и дръпна плътните завеси. Вдигна ръка, за да направи знак на другите да не говорят.

Само след миг дочуха шумното запалване на двигателя и свистенето на гумите от потеглянето на колата. Без да каже и дума, Юнона отиде в кухнята. Другите останаха на дивана в очакване. Чуха, че готвачката и камериерката си тръгват. Сега бяха съвсем сами.

Юнона се върна при тях.

— Добре — каза тя и по лицето ѝ се изписа огромна загриженост. — Сега имаме голям проблем.

Обсъждаха го часове. Бей Линг. Миналото ѝ. Това, че Клем я следи. Че следи и тях. Богатството му и какво би станало с него, ако не го искат.

— Странно нещо — обади се накрая Венера. Пиеше третата си чаша шампанско, не беше пияна, но се чувстваше много спокойна, като безстрастен наблюдател на случващото се. — Донякъде съжалявам Бей Линг. Била е проститутка, какво от това?

— Какво от това ли? — Юнона за малко да се задави.

— Да, какво толкова? — Венера погледна братовчедка си. — Лесно ти е да я съдиш, но ти не живееш в мизерия. Ние сме богати, дори и сега не бедстваме. Тази жена идва от бедна страна, няма живи

роднини, иначе детективите щяха да ги открият. Излизала е с богати мъже, купила си е къща. Срећнала е Клем и си е опитала късмета. Той я е взел при себе си, предложил ѝ е брак. Ти какво би направила на нейно място?

Юнона поклати глава.

— Не всяко бедно момиче продава тялото си.

— Ние не сме били бедни — повтори Венера.

— Но тя използва чичо Клем.

— А сигурна ли си, че и той не я използва, Юнона? — попита Атина. — Все пак е наредил да я следят. Знам, че и ние го направихме, но пък не сме ѝ предлагали брак. Нима я обича, щом постъпва така с нея?

— Той следи и нас — изтъкна Юнона. — И за нас ли важи същото? Означава ли това, че чичо Клем не ни обича?

Настана пълно мълчание. Огънят бе угаснал в камината. Не бяха стигнали до никакво решение. Но дори и без да продумат, всички бяха съгласни да продължат; въпросът на Юнона остана да виси във въздуха.

— Обич. — Диана заговори тихо. — Трудно е да се каже. Показвал ли ни е, че ни обича? Усещала съм любов от страна на Венера, откакто мама и татко си отидоха. Вярно е, че понякога ме влудява, както и аз нея, но двете се обичаме. Знам, че и вие ме обичате, макар и по-малко. Колкото до чичо Клем, наистина го виждаме всяка година, но единственото, което мога да кажа, е, че се старая да се държа безупречно.

— Беше много щедър към нас. Отрупваше ни с пари — съгласи се и Атина. — Но нима не ни интересуваха само те? Какво правеше чичо Клем, когато му отивахме на гости? Странни партита, преобличания за вечеря, празни приказки, светски обноски и огромни усилия да му се харесаме. — Тя направи гримаса. — Не знам, като погледна така нещата, направо ме е срам.

Юнона прехапа устни. Знаеше, че думите на останалите са истина. Но беше предана на семейството си. А и Клемент се бе отнесъл към тях много добре, повече от добре.

— Казвате, че е бил щедър. И това е безспорно.

— Така е. — Атина кимна. — Трябва да сме справедливи.

— Тогава как бихме могли да оставим Бей Линг да се измъкне безнаказано? Нима чичо Клем не заслужава нищо от наша страна? Поне малко лоялност? Не можем да позволим да се ожени за нея. С радост приемахме милионите му, а ще оставим тя да го примамва да се ожени за нея?

Венера въздъхна.

— Юнона е права.

Братовчедка ѝ я погледна с облекчение.

— Тогава ще му кажем.

Венера кимна.

— Но ще дадем шанс на Бей Линг да си признае първа. Ще се изправим срещу нея открито. — Тя изпъна рамене. — И слушайте. Може да е лудост, но наистина ми е жал за Бей Линг, дори и да е вярно, че спи с други мъже... Добре, добре, вярно е — добави тя след погледа, който ѝ хвърли Юнона. — И никак не ми харесва, че чичо Клем е пратил шпионите си на моята снимачна площадка. Вижте, никой не е безгрешен. И Бей Линг не е, но и чичо Клем не е светец. Нито пък ние самите. Нека не преиначаваме нещата. Подозирахме Бей Линг, но нима нямаше да се опитаме пак да саботираме брака му, ако бе избрал някоя сдържана английска вдовица от висшата класа? Щяхме да си намерим някаква причина, защото искахме парите му. И преди не ме беше грижа. Но може би чичо Клем ми направи услуга. Бях принудена да си намеря работа и открих, че страшно ми харесва. И ще стана много добра в нея — дръзко заяви тя. — Готова съм да заложа на себе си. Ето каква е позицията ми. Можете да кажете на чичо Клем, разбира се, но аз няма повече да приемам парите му. Не ми харесва да бъда следена.

Юнона зяпна.

— Не искаш парите му? Говорим за половин милион годишно.

Венера кимна.

— Знам. Юнона, предпочитам сама да ги спечеля. Наречи ме арогантна, но смятам, че мога. — Усмихна се иронично. — Макар че биха ми дошли добре половин милион годишно. И съвсем не предлагам да върнем вече полученото, така че нямам намерение да се правя на светица. — Въздъхна шумно. — Представете си само, вече няма да се налага да си купуваме грозни дрехи за Коледа!

Диана стана от дивана и развълнувана отиде да потупа сестра си по рамото.

— Венера е права, Юнона. Не искам тези пари, ако в замяна ще ме шпионират. Преди ги исках, не мога да отрека. Но днес нещата стоят по различен начин. Не бих си избрала съпруг, за да ме издържа, и не виждам причина да живея по нечии чужди правила, само за да получа пари. Чичо Клем не бива да се жени за Бей Линг. Добре. Ще се погрижим той да разбере каква е. Но аз отказвам да бъда неговото послушно момиченце отсега нататък. Юнона, не се ядосвай; така ще има повече за теб и за Атина.

Юнона въздъхна дълбоко.

— Опасявах се, че ще го кажеш. — Погледна към сестра си. — Щом Диана и Венера са решили да действат по този начин, мисля, че и ние трябва да го направим.

Атина упорито сви устни.

— Искам да си върна имението „Бозуел“ и градините. Трябва да го откупя обратно, а нямам толкова пари.

— Колко ти трябва? — Юнона леко се изчерви. — Моята компания... Искам да кажа, все още е много рано, но спечелих малко пари. Заех пазарна ниша, за която никой не се е сетил.

— Разкажи ми — помоли Венера истински заинтригувана. Замисли се, че от всички тях именно Юнона имаше най-малко шансове да успее, тя бе най-тясно свързана с попечителския фонд. А ето че сега предлагаше да помогне на сестра си. — С какво точно се занимаваш?

— В най-общи линии преотдавам имоти под наем срещу солидна печалба. Купувам апартаменти, които никой не иска, и ги давам под наем на най-скъпите агенции. Имотите не са моя собственост в пълния смисъл на думата. — Тя се усмихна. — Честно казано, това са лесно изкарани пари. И мисля, че ми харесва повече, отколкото да организирам светски вечери. Спечелих близо седемдесет хиляди лири само от три сделки. Когато заделя малко пари, може да се обвържа с по-дългосрочни наеми, да купувам и задържам имоти за себе си. Определено знам какво искат най-заможните клиенти.

— Миличка, това е много хубаво. — Атина се усмихна топло. — Но за „Бозуел“ ще са ми нужни много повече пари. Клубът ми „Блустокинг“ също потръгна много добре, но той само ще гълта средства през първата година и ще започна да печеля нещо едва на

втората. Банкерите са доволни, но знам, че ще бъде трудно. Не мога да живея така... — махна с ръка към прелестната обстановка наоколо, — без парите от попечителския фонд. След като платя заема към банката, ми остават само около хиляда лири месечно. Ще се озова в едностаен апартамент в Хамърсмит с някоя студентка за съквартирантка — ако имам късмет.

— Е, ще трябва добре да обмислиш всичко. — Сестра й поклати глава. — Не мога да живея, зависейки от чичо Клем. Мисля, че изминалите няколко месеца ме накараха да гледам на живота с нови очи. Татко винаги ми е казвал, че парите ми влияят зле.

— И на мен го е казвал — потвърди Атина.

— Знам, че ти обичаше имението повече от мен. И съзнавам, че ще бъдеш жестоко наранена да го видиш превърнато в жилищен комплекс. Но в крайна сметка, Тини, това е просто една къща. Според мен дори и прекрасна къща в Лондон не е достатъчно основание да останеш в подчинена позиция.

— Значи ще се откажеш от светския живот?

Юнона вдигна рамене.

— Ще видя дали някой ще ме покани. Но, да, вече няма да търся одобрението на хора, които всъщност не се интересуват от мен. Просто вече не ми се струва важно.

Атина въздъхна дълбоко.

— Мразя, когато си права. Може би двете ще наемем апартамент заедно. Някое двустайно жилище във Фулъм може би — мрачно пророни тя.

Диана се усмихна на братовчедките си.

— Хей. Не сме решили да даваме обет за бедност. Обичам да съм богата. В момента просто обмислям следващия ход в кариерата си.

Атина стана от мястото си.

— Някой иска ли кафе? Предлагам ямайско „Блу Маунтин“. Възползвайте се, докато можете; от другата седмица минаваме на нес кафе.

— Аз искам — ухили се Венера. — Хей, как мислите, че ще приеме чичо Клем нашето решение?

Юнона се замисли и после леко потрепери.

— Няма да го приеме никак добре — отвърна тя.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Бей Линг се протегна в леглото си и сведе поглед към Боб. Той спеше проснат върху матрака. Имаше навика да се отпуска напълно в най-неудобни пози, а сега на всичкото отгоре леко похъркваше.

Тя се измъкна тихо от леглото и се отправи към банята. Изпитваше вълчи глад. След малко щеше да хапне скромна порция протеини, може би цели две яйца, и таблетка витамини с малко зеленчуков сок. Беше съставила идеалната диета: ядеше толкова малко, че тялото ѝ да остане кльоцаво по момчешки, но достатъчно, за да не спре менструалният ѝ цикъл. Нямаше полза да си докара анорексия, така никога не би могла да забременее.

Внимателно пристъпи в масажната душ-кабина и слабото ѝ тяло се отрази в черния мрамор. Силните струи топла вода отмиваха не само напрежението, но и миризмата на секс. Боб трябваше да си отиде. Беше четири сутринта и все още можеше да се измъкне тихо и незабелязано. Тя предвидливо му бе купила дълго палто и шал, с който да прикрие лицето си. Това определено трябваше да е за последен път, напомни си тя. Вярно, беше се заричала и преди, но тази вечер го мислеше сериозно.

В един от коридорите се бяха натъкнали на камериерка, която поливаше една саксия, и тя ги бе видяла заедно. Тогава Бей Линг бе облечена в спортния си екип, но все пак...

А и освен това след една година без секс сега се чувстваше задоволена. Боб нямаше и капка мозък. Имаше страхотно тяло и беше изкусен любовник, но я отегчаваше. Просто не си струваше риска. Копнежът ѝ за мъжко докосване се бе изпарил и сега се чувстваше глупаво. Естествено, че бяха изключително предпазливи, но Клемент... Познаваше го добре, той не си падаше по деликатните методи. Ако ѝ се ядосаше, ако само заподозреше, не че прави секс, но дори, че може да е проявила липса на благоприличие...

Можеше да я замени. Бей Линг напълно съзнаваше, че той не я обича. Той искаше жена, която да контролира, жена, с която да може да

получи ерекция. Беше решила, че Клемент иска наследник. Нямахте други мъже с фамилията Чеймбърс, само момичетата. Те не бяха достатъчни за човек като него.

Зад всички пари, коледни церемонии и официални писма и телеграми тя съвсем ясно прозираше, че Клемент Чеймбърс *не харесва* племенничките си. Той щеше да изпита силно и злорадо удоволствие от внезапната поява на момче, което да лиши всички тях от наследство. Иначе защо се бе съгласил да прекрати попечителския фонд? Всички онези приказки, че съпругата му ще се нуждае от тези пари, бяха измислица. Онзи фонд бе нищо в сравнение с цялото му състояние. Той никога не ѝ бе разкривал точно колко е богат, но имаше милиарди, сигурна бе в това.

Въпреки горещите струи вода, които галеха гърба ѝ, Бей Линг леко потрепери. Клемент не харесваше момичетата. Всъщност тя бе почти убедена, че той изобщо не харесва жените като цяло. Това не я засягаше. Тя искаше парите му и ако той желаше дете, тогава тя щеше да намери някакъв начин да му го даде. Никой и нищо не биваше да застане между нея и тези пари — нито проклетите братовчедки, нито глупавият секси Боб, нито дори самият Клемент.

Старецът бе нейният шанс в живота и щеше да положи всички усилия, за да му угоди.

Бей Линг спря водата, подсуши се и се върна в спалнята, където си облече мекия памучен екип за карате, специално ушит за нея. После отиде до леглото.

— Боб. — Разтърси рамото му. — Боб, събуди се.

— Хм — изръмжа той, клатейки глава.

Тя заби острите си нокти в рамото му. Той извика от изненада и отвори широко очи.

— Защо, по дяволите, го направи?

— Време е да тръгваш. Облечи се и си върви, преди някой да те види.

— Рано е. — Съненият му поглед се фокусира и обходи слабото ѝ тяло. — Ела тук, скъпа. Искаш ли да се поизпотим? Аз ще ти направя страхотна тренировка.

Изведнъж изпита отвращение. И заради този глупак бе рискувала цялото богатство?

— Ставай — изсъска тя. — Облечи се. Трябва да си тръгнеш веднага.

Той седна в леглото и чаршафите се смъкнаха и разкриха невероятно внушителния му гръден кош.

— Не можеш да ми заповядваш. Не съм ти слуга.

Точно такъв си, помисли си тя, но си замълча.

— Моля те, Боб. Трябва да тръгваш. — Напоследък ѝ бе трудно да се моли на някого, но сега се насили да го направи. Любезният подход даваше по-добри резултати в подобни случаи. — Ще ти се обадя сутринта.

Той намусено скочи от леглото и започна да се облича. Бей Линг нетърпеливо потропваше с пръсти.

— Кога ще те видя пак?

Мразеше, когато той хленчеше. Умоляващите и покорни мъже не я привличаха изобщо.

— Няма да ме видиш. — Най-добре да приключи с това. — С нас е свършено, Боб. Искам да се върна на Сейшелските острови възможно най-скоро.

Той изпъна рамене и присви тъмните си очи. По лицето му се изписа алчност и ужасът, че тази толкова богата жена може да му се измъкне.

— Скъпа, не искам да напускаш годеника си или нещо такова. — Естествено, че не. Боб отлично знаеше чии са парите. — Само искам да съм близо до теб — мазно рече той. — Ще бъда наблизко, когато имаш нужда от приятел. Или от малко разтуха.

— Я порасни — просъска Бей Линг. — Приключихме.

— Внимавай как говориш с мен. — Боб нахлузи панталоните си и грабна бялата си тениска. — В случай че си забравила, скъпа, аз бих могъл да проваля брака ти с богатия ти годеник много лесно.

Страхът проникна във всяка частица на тялото ѝ. Разбира се, беше очаквала такива заплахи, но това не ѝ помогна да ги приеме по-леко, когато се случи наистина.

— Нека уредим всичко сега. — Тя се изпъна в целия си ръст. — Ти си добър в леглото, но само толкова. Знаех, че искаш само парите ми. Много добре, ето каква сделка ти предлагам. Ти ще си тръгнеш и няма да кажеш и дума за нас, а аз ще ти дам сто хиляди лири.

В очите на Боб проблесна пламък.

— Това е еднократно плащане. И повече не искам и да чуя за теб.

— Надявай се — цинично подхвърли той.

Бей Линг го удостои с леденостуден поглед.

— Разбери едно, Боб. Аз съм много амбициозна. Вече разполагам с достатъчно собствени средства. Ако някога се опиташ да застанеш между мен и Клемент или да ме изнудваш за още пари, ще накарам да те убият.

Той рязко си пое въздух.

— Шегуваш се.

Бей Линг се извърна настрани вече напълно отегчена.

— Опитай и ще видиш.

Последва мълчание, в което той облече ризата си и си сложи обувките.

— Използвай палтото и шала — нареди му тя. — Никой не бива да вижда лицето ти. Това включва и охранителните камери в коридорите. Както и на улицата. Можеш да махнеш шала едва в таксито.

Боб кимна.

— Кога ще получа парите?

— Скоро — отвърна тя. — И използвай част от тях да заминеш на дълга почивка. Изчезни за известно време. Един месец е идеален срок.

Тя отиде в банята, завъртя позлатените кранчета на мивката и нарочно започна да мие зъбите си. Само след няколко секунди чу затръшването на вратата.

Не си бе направил труда да се сбoguва с нея. Не че изобщо я засягаше. Малката ѝ забегка приключи. Бей Линг щеше да поддържа фигурата си по старомодния начин — да продължи с бягането на пътеката и непрекъснатото следене на теглото. И още рано сутринта щеше да отиде в туристическата агенция и да резервира билет за първа класа до Сейшелските острови без определена дата. След като братовчедките Чеймбърс се бяха предали, трябваше да убеди Клем, че е време да се прибере у дома.

Това пътуване до Англия бе едно огромно отвличане на вниманието. Нямаше нужда от него. Бей Линг изплакна уста, после се сгуши в леглото и угаси лампата. Бъдещата булка трябваше да се наспи, за да е още по-красива.

Юнона се зае да уреди нещата с къщата. Най-напред трябваше да разделят вещите си. Всяка щеше да живее отделно. Атина предложи да живеят заедно с Юнона, но сестра ѝ не искаше, защото се опасяваше, че нямаше да може да крие болката си дълго. Нуждаеше се от време и място да преодолее всичко. Да забрави Джек.

— Ако някоя си хареса жилище, да ми се обади. Ще уредя преместването и щом се изнесем отгук, ще върна ключовете на човека от агенцията.

— Сигурна ли си, че ще ни върнат парите? — попита Диана недоверчиво.

— Напълно. Лесно ще намерят наемател за имота. Ако откажат, аз просто ще го преотдам, а съм съвсем сигурна, че не биха искали подобно нещо.

— Добре. — Венера грабна малката и деликатна порцеланова чашка и изгълта наведнъж ароматното кафе с ухание на ванилия, което Атина бе направила. — Трябва да бягам, имам работа в студиото. Вече знам какво искам. Апартаментът е малък, но прекрасен.

Юнона кимна.

— Чудесно. Моля ви всички да действате възможно най-бързо.

— Кога ще говорим с Бей Линг? — попита Атина. — Преди да се изнесем ли?

Момичетата се спогледаха.

— Тази вечер. — Венера бе категорична и останалите се съгласиха. — Не мога да чакам. Чичо Клем заслужава да знае, а ние трябва първо да се видим с нея.

— Кой ще има честта? — попита Диана. — Юнона, ти? Така ми се струва редно. Винаги си била любимката на чичо Клем.

— Трябва да отидем всички — каза Юнона. — Цялото семейство. Става дума за фамилна чест. Ще идем в хотела, ще ѝ дадем снимките. Нямам нищо против аз да говоря с нея, но трябва всички да дойдете.

— Съгласна съм — кимна Атина.

— В седем часа, Венера, моля те, не закъснявай. Важно е. Можеш пак да се върнеш на работа после.

— Знам — отвърна Венера леко засегната. — Вече държа на уговорките. Ще бъда там.

— И аз не го искам особено — отбеляза Атина. — Но трябва да го направим.

Грабна палтото си и бързо излезе. Юнона се загледа след гърба на сестра си. Дали Тини още искаше парите? Вероятно. Но грешеше. Те бяха омърсени, отровни. Замисли се за Джак и как нейното незаслужено богатство я бе накарало да го презира, само защото той отказваше да играе определена роля. Каква ирония, че сега той можеше да я купи и продаде десет пъти.

И още по-лошото бе, че изобщо не я искаше.

Изправи се, за да прекъсне тези мисли. Нямахме смисъл да се измъчва. Трябваше да намери къща. А после и да сключи още няколко сделки. В крайна сметка, сега се грижеше за себе си сама.

В обикновения живот търсенето на апартамент, както скоро осъзна Юнона, не бе никак приятна задача. Двама известни брокери на имоти ѝ отказаха направо, защото бе на свободна практика; третият се съгласи да работи с нея без препоръки, само ако плати шестмесечен наем предварително в брой. Юнона прояви упоритост и се споразумяха за три. Нае малка къща с една спалня в Ричмънд, с паркомясто, без хубава гледка. Мястото бе близо до новия ѝ офис, наоколо имаше прилични магазини и бе достатъчно отдалечено от центъра и от неудобството да се натъкне на стари познати.

Юнона преведе сумата. Нямахме търпение да осребрят чека ѝ. Веднага щом се настанеше тук, реши тя, щеше да започне да си търси самостоятелна къща. Разполагаше с прилична сума; останалите ѝ спестявания ѝ позволяваха да отдели близо осемстотин хиляди. Искаше къща, а не апартамент. Все още имаше неколцина приятели в реномираните агенции за имоти в Лондон.

— Не се тревожи, Юнона. — Почитаемият Томас Къркейд бе неин стар познат от времето, когато организираше светски приеми, и сега изпита странно вълнение, когато долови загриженост в тона му. — Мога да ти намеря нещо наистина добро, ако можеш да сключиш бързо сделката и избегнем интереса на други потенциални клиенти. Има

една малка и старомодна двуетажна къща с една спалня в тиха уличка съвсем близо до „Кингс роуд“...

— Идеално. Задвижи нещата, моля те.

— Непременно ли държиш на къща?

— Да. Самостоятелна къща. Никакви апартаменти, никакви наеми. — Закри очи с пръстите на едната си ръка и мислено благодари на бога, че говорят по телефона, така че той не може да забележи напирашките в очите ѝ сълзи. — Търся нещо, което да мога да купя сама. Заради сигурността, която ми дава. Не мога да делея имота с никого.

— Ако си съгласна да се отдалечим още от центъра, мога да ти намеря наистина прелестен имот, дори и с градина. Осемстотин хиляди са солидна сума за Фулъм или Уест Кен. Вероятно ще намерим нещо с три или четири спални.

— Не. — Юнона бе категорична. — Не ме интересува колко мъничка ще бъде, но искам къщата да е в някой от изисканите райони — Челси, Кенсингтън, Мейфеър, Пимлико. Започвам отначало, но държа да имам възможно най-доброто. Малка, но перфектна.

— Остави на мен — каза той, после замълча за миг. — И Юнона, жена ми ме помоли да ти предам... имаш голям кураж.

— Благодаря — отвърна тя и успя да затвори телефона, преди да избухне в сълзи.

Протегна се за салфетка и си наложи да се успокои. Поне щеше да бъде много ангажирана. С пренасянето в квартирата, а после и с купуването на къщата, която Том щеше да ѝ намери. Щеше да се почувства малко по-добре, след като отново притежава собствен дом. Нищо че ще бъде малък като кутийка — затова пък страхотно елегантна кутийка. Изведнъж изпита силна благодарност към чичо Клем. Вярно, той беше властен стар глупак, но все пак му бе задължена — новата ѝ къща щеше да бъде купена с остатъците от неговите пари, много пари, които бяха влизали в сметката ѝ години наред и които тя безразсъдно бе харчила.

Поне щеше да притежава къща в града, без да ѝ се налага да я ипотекира. Благодарение на него.

Радваше се, че ще отидат при Бей Линг същата вечер. Цялата история щеше да приключи. Диана бе по-състрадателна от нея. Нямахше да унижават младата жена — само щяха да поискат от нея да

развали годежа. Като спасят чичо Клем от този неуместен брак, поне щяха да му се реваншират до известна степен. Иначе той щеше да стане за посмешище, а Юнона знаеше, че старецът мразеше това повече от всичко друго на света. Нямаше да бъде никак приятно, но по-добре да приключат с него най-сетне.

Юнона погледна през прозореца на малкия си офис в Ричмънд. Пред погледа ѝ се простираха зелени площи; понякога човек можеше да забрави, че е в Лондон. Компютърът ѝ бе включен. Време бе да намери още няколко фантастични апартамента с много краткосрочни наеми. Най-добрите попадения не се намираха в обявите естествено, но тя постепенно си създаваше нужните контакти. Може би щеше да се обади на Том, да види дали не може да го отърве от някой труден за продаване имот, да му върне услугата...

Сепна се от позвъняването на телефона. Направо подскочи на място. Кой ли можеше да я търси? Беше девет без четвърт и Том бе сред малкото брокери на недвижими имоти, които вдигаха телефона си преди девет и половина. А в Ню Йорк всички още спяха. Някое от момичетата може би. Дано не се обаждаше Венера, за да ѝ каже, че не може да дойде вечерта. Само не това, мрачно си помисли тя.

— Ало. „Чеймбърс Летингс“ — каза тя в слушалката.

— Обажда се Джек.

Юнона се стегна.

— Здравей. Какво мога да направя за теб?

Стисна толкова силно слушалката, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, но гласът ѝ остана равен.

— Мислиш ли, че може да си уредим среща? Мона ме притиска да ускоря развода.

Мона. Разводът. Разбира се. Само за миг, докато сълзите напиреха в очите ѝ, Юнона си представи как го моли да се върне при нея. Или дори че го заплашва, че ще усложни развода. Но въпреки желанието да си го върне, съзнаваше съвсем трезво, че няма смисъл да се бори за него. Тя го бе отблъснала и сега единствено можеше да си спести унижението.

— Чудесно. Аз ще дойда при теб. — Юнона бързо избърса сълзите от очите си. — И без това искам да огледам един апартамент на „Кралската миля“.

— Можеш ли да дойдеш днес?

Звучеше нетърпелив. О, боже, явно искаше по-бързо да се отърве от нея.

— Днес не мога. — Тази вечер трябваше да се срещне с Бей Линг. Само приятни емоции, горчиво си помисли тя. — Но утре ще дойда. Ще пътувам със самолет. Какво ще кажеш за два часа?

Най-добре да приключва с това. Трябваше да се разведе. И после да скърби насаме.

— Чудесно. Благодаря, Юнона. Ще ти изпратя адреса на адвокатата си по електронната поща.

— Значи до утре. Довиждане, Джак.

— Чакай. — Той замълча и продължи малко притеснено. — Надявам се... надявам се, че си добре, нали?

Загрижеността в гласа му ѝ дойде прекалено много. За свой ужас Юнона усети как в гърдите ѝ се надига неудържим стон.

— Какво има? — попита Джак, сякаш наистина бе притеснен.

Тя се закашля шумно.

— Нищо. Малко съм настинала. Прекалено заета съм за приказки по телефона, Джак. Довиждане.

Остави внимателно слушалката и за миг облегна глава на дланите си. Вече, когато не чуваше гласа му, не ѝ се плачеше, но дълбоко и бездънно отчаяние сковаваше сърцето ѝ. Постара се да се успокои, после отново посегна към телефона. Време бе да се обади на Бей Линг. Защото животът продължава. Дори и когато не ти се иска.

— Не мога да повярвам — повтори Фреди.

Атина сви рамене.

— Ще ти се наложи, защото е истина.

— Но толкова много пари. И онази красива къща. — Той замълча и Атина разбираше, че се опитва да измисли нещо окуражително. — Е, поне имаш лични спестявания, нали? Достатъчно, за да си купиш собствено жилище.

— Имам. Но вместо това ще си намеря апартамент под наем. Вече харесах приличен и модерен апартамент близо до ъгъла на „Хайд Парк“. В сградата има и спортна зала. — Атина се помъчи да се усмихне. — Поне ще поддържам добра форма.

— Под наем...

— По-евтино е. Нуждая се от парите, за да има с какво да живея, докато започна да печеля от клуба. В началото ще работим на загуба, затова не мога да си позволя повече дългове.

Фреди кимна бавно.

— Няма смисъл да те моля да живееш с мен, нали?

Тя му се усмихна.

— Още не.

— Но все пак ще дойдеш да те запозная с родителите ми, нали?

— Да. Нямам търпение да ги видя — излъга тя.

Едва ли щеше да е много забавно. Отначало синът им излиза с богата наследничка, а в следващия миг се оказва, че няма пари, а родителите ѝ са бедни академични преподаватели, и си няма стабилна работа...

— Хайде да вечеряме заедно днес. — Фреди се приближи до нея, сложи длани на талията ѝ и леко я погали със силните си пръсти. — Ще те разведри малко.

Атина се замисли за Бей Линг.

— Не мога довечера. Имам ангажимент.

Той бе разочарован.

— Не можеш ли да го отложиш? Много ли е спешно?

— За съжаление, не мога. Важно е. — С изненада Атина осъзна, че наистина няма търпение да приключи с този въпрос.

— Какво мислиш?

Карлтън, редакторът на продукцията, гледаше нервно към Венера. Тъкмо ѝ бе показал финален вариант на филма.

— Кажете поне нещо — подкани я той. — Плащаме за студиото на час, забрави ли?

— Не съм забравила — отвърна тя. — Прибирай всичко, Карлтън, готови сме. Фантастичен е. Ти си дяволски добър.

Изпълваше я огромна радост. Филмът бе надминал и най-смелите ѝ очаквания. Историята грабваше зрителя и впечатляваше с отлична актьорска игра и изключителна режисьорска работа. Приличаше на високобюджетна продукция. Венера вярваше с цялото си сърце, че е ударила джакпота. В този миг за нея нямаше никакво съмнение, че ще продаде филма. И се чувстваше по-горда от когато и

да било друг път в живота си. Нито едно парти, никоя статия в списание, никоя роля дори не би могла да се сравни с него.

Филмът бе нейно дело. Първата ѝ самостоятелна продукция, създадена от нищото. И резултатът беше отличен.

Венера щеше да се види с Бей Линг и заедно с останалите да я прати у дома. Но изпитваше и странна благодарност към нея. Ако не беше Бей Линг, Венера щеше да си остане само една глезена наследничка с попечителски фонд, затворена в златна клетка до края на живота си. Вместо това сега работеше като независим продуцент. Без сериозни доходи, без продадена лента зад гърба си и без никакви връзки.

И направо обожаваше живота си.

Диана не можеше да се съсредоточи. Мострите на дамаски се размиваха пред очите ѝ. „Зофани“ или класически модел на „Лора Ашли“? Какво би подходило повече на автентичните цветове от времето на крал Джордж, които използваше в кабинета?

— Харесвам това — каза клиентката със силен тексаски акцент и побутна напред дамаска с бонбоненорозови райета. — Комбинирано с карета.

Дебелата домакиня, Бети-Лу Фрийдмън, се усмихна самодоволно. Разполагаше с един милион долара за ремонта на ваканционната им къща. Компютърните специалисти обичаха да се хвалят с хонорарите си, но в петрола все още изкарваха добри пари. А да наемеш изискана аристократична англичанка, която да преобзаведе апартамента ти, се считаше за върховна проява на добрия вкус. Всичките ѝ приятелки щяха да поискат да сторят същото.

— Това е ужасно — разсеяно отвърна Диана. — Пълно клише.

— Моля? — попита обидено Бети-Лу. Пълните ѝ бузи станаха морави. — Искам да знаете, че съм завършила курс по интериорен дизайн в Остин миналото лято. Имах най-високата диплома.

— Да, знам. Извинете. — Диана ухапа вътрешната страна на бузата си, за да не се разсмее. — Би било чудесно за Тексас, но просто в Европа следваме съвсем други традиции. А вие плащате за нещо повече от обикновения добър вкус, госпожо Фрийдмън.

— Да. Предполагам, че е така. — Бети-Лу подсмръкна, сякаш за да подсказе на Диана, че трябва да внимава повече. Тя се помъчи да се концентрира повече.

— Мисля, че тапетите „Зофани“ ще подхождат повече.

— Такива ли избрахте и в хотел „Виктрикс“ в Рим? — попита Бети-Лу.

— Не, но там стилът бе съвсем различен.

— Искам такава, каквото има и Карл Родън. — Бети-Лу въздъхна и в сините ѝ очи проблесна смущаваща похот. — Той е много стилиен мъж, както знаете.

Диана мигновено се фокусира. Сърцето ѝ сякаш спря за миг. Жалка картинка, помисли си тя. Постара се да звучи небрежно.

— Познавате ли го?

— Е, не лично. Съпругът ми го е срещал няколко пъти на разни бизнес вечери. — Бети-Лу гордо поглади коса, спомняйки си за това. — Веднъж дойде при нас и ни заговори. Много добър човек.

— Да, не е лош. — Диана остави настрана албума с мострите. — Определихте ли бюджета за банята? Мисля, че бихме могли да направим нещо наистина забележително — да покрием стените със специални рогозки, да сложим каменни плочи на пода, с подово отопление, разбира се...

— Кара те да се чувстваш като истинска жена — размечта се Бети-Лу. — Гледа те право в очите и е *толкова* учтив. Видях го миналата седмица всъщност, точно след като се бе върнал от посещение на малкия ви проект в Рим. Затова ви ангажирахме всъщност. След като видяхме обявата ви и разбрахме, че сте работили по хотел на Карл Родън. Ето това за мен е истинска класа.

Диана се опита да устои, но не успя. Изкушението да го обсъжда открито просто бе прекалено силно.

— Колко интересно. И за какво си говорихте?

— Попитах го къде е приятелката му. Супермоделът. Каза ми, че са скъсали и затова му предложих да го запозная с някого. Познавам някои много хубави млади дами. Едната дори е главната мажоретка на даласките „Каубои“.

Диана извърна лице, за да не заподозре Бети-Лу нещо гнило в живия ѝ интерес към Родън.

— А той какво каза?

— Ами, че не се интересува, защото вече бил срещнал една жена. Но пък не я беше довел на партито — заяви Бети-Лу, — значи едва ли е особено важна.

— Едва ли. — Този път Диана дори не се опита да овладее силния прилив на щастие, който изпита. — Предполагам, че не е важна. Както и да е, днес постигнахме голям напредък с вас, госпожо Фрийдмън, и още следващата седмица ще посетя обекта, за да започна с подготовката. Винаги работя с няколко екипа едновременно, така че ако антиките от Париж пристигнат навреме, ще бъдем готови преди края на месеца.

— И ще получа ключовете?

— Да.

— И ще изглежда добре?

— Не. — Диана озари клиентката си със сияйна усмивка. — Ще бъде забележително. Първата ми частна поръчка. За вас ще говорят всички на Пето авеню.

След като Бети-Лу излезе с провлачена походка през вратата на новия ѝ офис, който представляваше малко и прелестно студио в Нотинг Хил, Диана се обади на няколко доставчици и после си направи каничка кафе. Трябваше да се разсее с нещо. Карл просто не се отказваше и непрекъснато ѝ звънеше. И макар тя да се притесняваше да се поддаде, да му повярва, не можеше да направи нищо.

Влюбваше се в него. Все повече с всеки изминал ден.

Какво би казала Юнона, какво биха си помислили за нея момичетата, ако от опеката на чичо Клем отиде направо в ръцете на Карл Родън? Справяше се добре засега, но бизнесът ѝ едва прохождаше. Сипа си от кафето с аромат на канела в голяма чаша и отпи, докато обмисляше нещата. Обичаше независимостта си. Тъкмо бе започнала да стои здраво на обутите си в обувки „Маноло“ крака. Не знаеше как да реши този проблем.

За първи път започна да очаква с нетърпение срещата с Бей Линг. Тази млада жена възплащаваше всичко, в което Диана се бе опитвала да се превърне по-рано и което сега напълно презираше. Тя щеше да

отиде на срещата, за да събере малко сила. Трябваше първо да разбере коя е самата тя, преди да се отдаде на Карл. Ако се стигнеше дотам.

Макар че имаше огромна разлика между Карл и чичо Клем. Карл бе страшно привлекателен мъж например...

Диана се смъмри мислено да престане с тези разсъждения. Грабна телефона и набра номера в офиса на Юнона.

— Кога ще се срещнем довечера? Трябва да приключа с това.

— В седем — отвърна братовчедка й. — Тъкмо й се обадох.

Бей Линг остави телефонната слушалка и седна на ръба на леглото, загледана в празното пространство. На вратата се почука отривисто.

— Почистване на стаите.

— Разкарай се! — изкрещя Бей Линг. После мигновено се осъзна. Поне не бе викнала на английски. — Всичко е наред, нямам нужда от услугите ви, благодаря — каза тя с овладян тон и най-изискания си акцент.

Искаха да я видят. Юнона Чеймбърс и останалите кучки. Всички заедно. Въпреки деликатните подпитвания на Бей Линг, Юнона бе отказала да сподели за какво става дума. Но след годините, прекарани на улицата, Бей Линг имаше силно развито шесто чувство за надвиснала опасност. И вече знаеше.

Една сълза се търкулна по бузата й. Е, бяха спечелили. Бяха я хванали в капана. Онзи безмозъчен хубавец бе причина за падението й. Ровеше в паметта си и се опитваше да се сети кога не е внимавала, къде е могла да бъде видяна. Беше се старала да е *много* дискретна. Но не бе достатъчно. Съвсем не.

Можеше да вини само себе си. Години наред бе планирала всичко търпеливо, чакала бе удобен момент и накрая бе пропиляла шанса си заради нещо толкова глупаво като мускулесто тяло и добър секс. Бей Линг не се заблуждаваше. Клемент нямаше да търпи подобно нещо нито за секунда. Братовчедките Чеймбърс щяха да дойдат тук в седем за „семеен разговор“, несъмнено за да злорадстват над падението й. Щяха да се подсмивват подигравателно и да тържествуват. Щяха да се радват да я видят, каквато бе на шестнайсет

години, помисли си с омраза Бей Линг, когато бе затворена в онзи бардак в Куала Лумпур, ужасена и страдаща...

Не. Нямахте да се предаде. Може би с противния и извратен старец Клем бе свършено, но нейният живот не бе свършил.

Моментът на самосъжаление отмина и тогава я обзе страх. Животът ѝ не бе свършил — засега. Бей Линг нямаше доверие в съмнителната милост на Клемент Чеймбърс. Той нямаше просто да я зарече. Мигновено осъзна, че ще се опита да я накаже. Да съсипе името ѝ, вероятно и не само това...

Вероятно и нещо много повече.

В нея се пробуди първичният инстинкт за оцеляване. Измъкна блекберито си от изработения по специална поръчка куфар „Версаче“ и набра няколко номера по памет.

— Кристиан? Здравей, обажда се Бей Линг. Как са нещата в „Поуст“? Прекрасно... Слушай, малко съм загазила и имам нужда от услуга. Да, вероятно може да се получи голяма история. Като за първа страница...

Беше седем без петнайсет и последните лъчи на залязващото слънце все още озаряваха небето. Венера, Юнона и Диана стояха на тротоара пред хотел „Лейнсбъро“, когато една лимузина спря плавно и след като портиерите скочиха да отворят вратата, оттам слезе Атина. Беше с изумително високи кожени ботуши и дълга сива плетена рокля на „Джил Сандърс“, която идеално подчертаваше извивките на тялото ѝ. Облечена с класически костюм на „Диор“, Юнона мислено въздъхна. Господи, малката ѝ сестричка изглеждаше просто невероятно, откакто бе променила външния си вид: непокорната ѝ кестенява коса сега бе оформена в стилна прическа, много точно подбраният тренчкот на „Армани“ придаваше класа на по-неофициалната рокля, беше гримирана и на устните ѝ имаше гланц в прасковен цвят... Атина направо сияеше. А тя, Юнона, бе просто прилично и спретнато облечена.

Е, какво пък. Поне имаше представителен вид. Поне това можеше да се каже, помисли си Юнона с лека самоирония, за братовчедките Чеймбърс. Светът им можеше и да се разпада на парчета, но не и стилът им.

— Идвам навреме — побърза да се оправдае Атина, докато бързаше към тях. — Имаме още десет минути.

— Така е. — Венера се усмихна. — Просто се радвам, че не съм последна поне веднъж.

Тя беше със строга делова рокля на „Армани“ с копчета отпред и широк колан и класически модел затворени обувки „Кристиан Лубутен“. Подчертаната талия и скосяването на полата в коленете отлично подчертаваше страхотното ѝ тяло, но както забеляза Юнона, вече нямаше дълбоко деколте, нито висока цепка на полата. Венера дори не носеше мрежести чорапи. Не, братовчедка ѝ явно порастваше. И изглеждаше по-секси от всякога. Диана вероятно се бе променила най-малко. Отново бе заложила на модерно-елегантния стил: семпла рокля без ръкави „Гоуст“, плътни тъмни чорапи, обувки на много висок ток „Джими Чу“ и масивна седефена гривна на китката. Косата ѝ падаше свободно по раменете и само бе прибрана назад с копринена роза в сиво-черно, за да не скрива лицето ѝ. Диана излъчваше вътрешно спокойствие и щастие. В този момент Юнона виждаше в братовчедка си своята пълна противоположност. Една жена изглеждаше така, само когато бе влюбена, а тя бе тъжна и уморена от всичко, с разбито сърце. Нямаше крем или руж, които да придадат този особен блясък на кожата.

Браво на Диана, помисли си Юнона и се замисли за живота си. Само преди четири месеца, през декември, тя се бе притеснявала как ще прекара поредната Коледа с претенциозните си роднини. А сега всичко се бе променило. Когато гледаше тези три момичета, разбираше едно: обичаше ги всички, наистина ги обичаше. И дори нещо повече, гордееше се с тях.

Ето на това можеше да се опре. И възнамеряваше да направи точно така.

Чичо Клем имаше много строги изисквания за семейните отношения. Но всичко бе само въпрос на етикет за него. Това тук бе истинско.

— Хайде — обърна се тя към останалите. — Да приключваме с това.

И четирите влязоха през вратата на хотела покрай възхитените погледи на портиерите, които се поклониха с усмивки.

— Юнона Чеймбърс, Диана Чеймбърс, Венера Чеймбърс и Атина Чеймбърс. Идваме при госпожица Ухупутри.

— Да, госпожо. — Рецепционистката изглеждаше абсолютно невъзмутима. — Тя помоли да се качите в апартамента й, когато пристигнете.

— В апартамента й. — Юнона погледна останалите, но те само вдигнаха рамене. — Отлично.

Заедно се отправиха към асансьора, без да разменят и дума. Но Юнона разбираше от начина, по който държаха изпънати раменете си, и от леко учестеното им дишане, че и те са също толкова напрегнати като нея. Носеше копие на снимките в обемната си чанта „Прада“. С малко късмет нямаше да се стигне чак дотам.

Слязоха на единайсетия етаж. Апартаментът на Бей Линг, един от най-хубавите в хотела, се намиреше в края на коридора. Юнона тръгна напред и останалите я последваха.

Преди да успее да почука на вратата, тя се отвори. На прага стоеше Бей Линг, облечена в красиво сари. Косата й бе спусната, нямаше почти никакъв грим и изглеждаше плашещо млада.

— По-добре влезте — покани ги тя. — И седнете.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Апартаментът бе безукорно подреден. Диана и Юнона се настаниха на един шезлонг, а Венера и Атина — в две от креслата. Бей Линг остана права, облегната на старинна орехова масичка.

— Знам защо сте дошли — каза тя.

Юнона усети мощен прилив на адреналин. Зарадва се на усещането — предпочиташе да се бие, вместо да страда.

— Кажете ни.

— Искате да предотвратите брака ми с чичо ви. — Бей Линг ги изгледа с неприкрита омраза; Юнона усети как седналата до нея Диана се напрегна. — Вие сте егоистични, алчни кучки, които са твърдо решени да запазят за себе си и последния цент от богатството му. И сте готови на всичко, за да му попречите да се ожени или да се сдобие с наследник.

Юнона леко положи длан върху ръката на братовчедка си.

— Напълно си права, естествено. И говоря от името на всички, като казвам, че се радвам, че показва истинската си същност.

— Сякаш вие бяхте честни с мен. Онова малко парти. Писмата. Обядите. Посещенията в булчинските салони.

— Вярно е — отвърна невъзмутимо Венера. — Смятахме те за сребролюбива малка мръсница, която се опитва да ни лиши от наследство. Естествено, че направихме каквото трябва. Лъгахме те, както и ти нас. Но ти започна първа.

— Като се преструваше, че обичаш чичо ни — допълни я Атина. — Той е достатъчно стар, за да ти бъде дядо.

Бей Линг вдигна високо тъмнокосата си глава и в очите ѝ блесна пламък.

— Ако аз съм се преструвала, че го обичам през последната година и малко, какво да кажем за вас четирите? Вие от години се преструвате, че го обичате. Откакто е започнал да ви отрупва с пари. — Юнона потръпна и забеляза тържеството в очите на по-младата жена. — Да, идвате за Коледа — с насмешка продължи Бей Линг. —

Обличате се официално за вечеря и се преструвате, че още живеете във времето на крал Джордж, но след това интересувате ли се изобщо от него? Не, по дяволите. Не се обаждате, не му пишете. Не ви е грижа. Просто пристигате, когато ви повика, за да можете да задържите парите си.

Ударът улучи право в целта; Юнона се изчерви и видя как Атина свежда поглед.

— Може би. — Венера подскочи. — Но това е между нас и него. Ние сме негови племенници, дъщери на братята му. От семейството сме. Ти си само една алчна натрапница.

— Значи това, че имате общи гени, ви оправдава? Помислете си пак — каза Бей Линг и по лицето ѝ се изписа ужасяваща твърдост. — Семейството може да ви предаде. Моето го направи. И вие също сте алчни. Не давате и пет пари за Клемент.

— Достатъчно. — Юнона тръсна глава. — Не сме тук, за да се пазарим с теб. Имаме снимки на теб и тренъора ти. Целувате се. — Не спомена за по-компрометиращите. — Не сме дошли тук, за да те унижаваме, Бей Линг. Просто отмени годежа с чичо и ще сметнем въпроса за уреден.

— Просто да отменя годежа. Сякаш е толкова лесно.

— Какво имаш предвид?

Бей Линг ги зяпна невярващо.

— О, да, вие сте му племеннички, дъщери на братята му, щастливите роднини. Изобщо не го познавате, нали? Какви глупачки! Мислите, че ще приеме удара с примирение? Този човек се интересува единствено от себе си. От репутацията си, от имиджа си. Той смята, че светът се върти, само защото той така иска. Защо си мислите, че ви дава пари? Защо непрекъснато ви кани за Коледа? За него това е игра, глупачки такива, всичко е само игра.

— Обясни какво имаш предвид — рязко нареди Атина.

Бей Линг се изсмя диво.

— Защо, по дяволите, да го правя? Ще разберете и сами.

Юнона се разтревожи. Не от обидите и заплахите, а от лудостта, която бе изписана по лицето на Бей Линг. Изненада се от промяната в чувствата си. В края на краищата тя съвсем не мразеше тази жена. Съжаляваше я. Спомни си какво им бе казал Пол Уестфийлд. Тогава просто сухо поднесе фактите в гостната им. Но сега тези факти

придобиваха човешко лице. Запита се какъв ли е бил животът на Бей Линг, за да я превърне в тази безскрупулна, пресметлива, безсърдечна жена, разчитаща единствено на красотата и хитростта си.

— Бей Линг, чичо наранявал ли те е по някакъв начин? — попита тя.

Загрижеността в тона ѝ засегна Бей Линг. Тя реагира като ударена. Бе свикнала да се изправя срещу гняв и омраза, но от съжалението я заболя повече.

— Дали ме е наранил? — Тя сведе очи и просъска. — Вашият скъпоценен чичо обича да унижава хората. Накара ме да престана да се храня нормално, да гладувам, докато гърдите ми изчезнат съвсем. После искаше да ги пристягам силно. Караше ме да му разказвам за... ужасните неща, които ми се случваха, когато бях момиче. — Притвори очи. — Само така може да се възбуди от мен.

Венера отвори уста, после отново я затвори.

— Но ти си много красива.

— Да. А той е бисексуален. Предпочита момчета. — Бей Линг вдигна глава. — Не знаехте ли? Избрал е жена, само за да получи наследник. И може да се възбуди само ако много приличам на момче и му говоря за...

Тя потрепери.

— Защо да ти вярваме? — попита Диана. — Чичо Клем не би...

Гласът ѝ заглъхна.

— Вярвате ми — яростно продължи Бей Линг. — Всички ми вярвате. Искате ви близо до себе си за благоприличие. Той не е добър човек. Тиранин е. Не обича никого, освен себе си. Вярно е, отидох при него заради парите, но съм си ги *заслужила*. Беше сделка. Аз му дадох каквото искаше. Заслужавам да ми бъде платено.

Юнона се изправи.

— Не можем да сме сигурни в нищо, освен в едно: чичо ни даваше много пари в продължение на дълги години и затова сме му задължени. Не можем да го изложим на присмех, като му позволим да сключи брак с жена, която го мрази. Трябва да прекратиш отношенията ви, иначе ще бъдем принудени да те разкрием. — Тя замълча за миг. — Съжалявам, Бей Линг, за всички злини, които са ти сторили. Но трябва да разбереш, че женитбата с Клемент ще погуби душата ти.

— Значи всичко е за мое добро, така ли? — изръмжа тя. — Много мило, госпожице Юнона, много благородно от страна на жена, облечена в дизайнерски костюм и чанта за няколко хиляди долара. Сигурна съм, че всички много ще се радват за спасението на душата ми, докато похарчите и последното пени на чичо си.

— Грещиш — разгорещено се обади Венера. — Ще му кажем, че вече не можем да приемаме парите му. Не искаме да ни контролира. Не си струва, не и за нас.

— Разбира се. — Бей Линг говореше с огромно презрение. — О, да, Венера Чеймбърс с изкуствените гърди и бляскава усмивка, тъкмо тя ще каже на скъпия си чичо къде може да завре своя половин милион годишно. И кой богаташ ще се погрижи сега за теб?

Венера почервеня от ярост.

— Не съм проститутка.

— Проституирането е честен начин за изкарване на прехраната — отвърна Бей Линг. — И вие, момичета, го правите от години.

— Тук сме, за да сключим споразумение — прекъсна ги Юнона. — Което да запази достойнството му, както и твоето.

— Мога сама да се погрижа за себе си.

Венера се обади:

— Аз съм продуцент. Направих филм и ще го продам.

— О, да — саркастично отбеляза Бей Линг. — Без чичо си Клем можеш да се снимаш само в порнофилм. — Тя присви очи и се усмихна горчиво. — Мога да те уредя.

— Аз имам фирма за интериорен дизайн — намеси се Диана. — Атина открива свой клуб. Юнона се занимава с недвижими имоти. Никоя от нас няма повече да докосне парите на чичо Клем. И ако му отидем на гости, това ще бъде само като негови племенници, нищо повече. Ти си интелигентна жена, Бей Линг. Трябва да използваш ума си. Започни свой бизнес.

Юнона се обади:

— Можеш да работиш за мен.

Другите три момичета се обърнаха към нея изненадани.

— Какво? — възкликна Атина.

— Вярвам й — простичко каза Юнона. — Не ми е приятно да го кажа, но е така. Дори и да не може да се омъжи за чичо Клем, не виждам защо трябва да страда. Бей Линг, мога да ти плащам известна

сума — няма да е много, но все пак е нещо. Докато си намериш друга работа или решиш какво искаш да правиш...

Бей Линг се засмя.

— О, това си го бива. Опитват се да ме изгоните, после ми заявяват, че се отказват от парите. — Акцентът ѝ стана по-силен заради напрежението. — Сега, вместо милиарди долари и контрол над диамантените му мини, ми предлагате утешителна награда. Мога да ти бъда секретарка, да ти приготвям кафето. Е, слушайте какво, госпожице Юнона, задръжете си проклетата благосклонност. — Тя се изправи. — Ще говоря с чичо ви още сега. Можете да слушате, глупачки такива. После ме оставете на мира.

— Няма нужда да присъстваме — каза Юнона. — Бей Линг...

— *Останете* — просъска тя. — *Ще слушате.*

Взе телефона от масичката зад нея и натисна бутона за бързо избиране.

— Мария, обажда се Бей Линг. Свържи ме с Клемент. — Тя замълча. — Не ме интересува, че не е там. Свържи ме с телефона в лимузината.

Зачакаха. Пламналият поглед на Бей Линг обхождаше лицата на всички и Юнона забеляза, че никое от момичетата не смееше да мръдне. Седяха като омагьосани от яростта ѝ, от драматизма на случващото се. Нямаше начин да си тръгнат сега.

— Клемент, обажда се Бей Линг. Няма да се омъжа за теб.

Пред погледа на Юнона Бей Линг натисна бутона на високоговорителя. И всички чуха дрезгавия и пресекващ глас на чичо им, който бяха свикнали да чуват раздразнен или назидателен; сега отново звучеше като на стар човек, но сякаш пращеше от омраза, ясен и силен.

— Никога нямаше да стане. — Презрението в тона му накара Юнона да потръпне. — Нима си се заблуждавала, че ще се оженя за някаква си проститутка от екзотична страна? Да не си въобразяваш, че не знам каква си била?

Братовчедките Чеймбърс зяпнаха от ужас.

— Чичо Клем! — обади се високо Диана.

— Какво, по дяволите? Кой е това? — изръмжа Клемент.

Бей Линг се усмихна жестоко.

— Твоите племеннички, копеле такова, безценните ти наследнички. Всички са тук при мен. И им разказах всичко за теб. Всичките ти мръсни тайни.

Той издаде нечленоразделен вик на омраза, толкова дълбока, че момичетата се свиха на местата си.

— Дойдоха да ме изнудват — обясни Бей Линг. — За да се откажа от теб и всичките ти пари.

— Имам твои снимки — изрева Клемент. — Как правиш секс с някакъв кретен. Моята жена, годеницата ми. Или поне си се мислела за такава. Сякаш някога бих могъл да сглупя и да свържа името си с някаква кучка с дръпнати очи...

Юнона простена и повиши глас.

— Чичо Клемент, достатъчно. Говори Юнона. Поведението ти е недостойно, просто неприемливо.

— По-добре си дръж езика зад зъбите, досадна глупачке — изрева Клемент. — Парите са мои и не трябва да забравяте това.

— Не ти искаме парите. Никоя от нас. — Юнона го изрече ясно и без капчица съжаление. — Нищо не може да ме принуди да приема и едно пени от богатството ти вече.

— Неблагодарна *уличница!* — викна той. — Дал съм ви милиони...

— А ние те спасихме от позорен брак. Спасихме скъпоценната ти репутация. Бих казала, че сме квит — отвърна Юнона.

— Сестра ти и братовчедките ти едва ли ще проявят такава гордост.

— Напротив — викна Венера. — Всички сме тук. И ти си истински позор за семейството... *Клемент.*

— Аз ли съм позор? Аз ли? — Гласът на стареца изтъня почти до истерия. — И това го казва една никаквица, развратна малка уличница без родители и без пукната пара, ако не съм аз? Да не мислите, че ще се размине на която и да било от вас? Мислите ли, че можете да се изправите срещу Клемент Чеймбърс? — От телефона внезапно се разнесе пресекващ и задавен смях. — Опитайте се — с наслада изрече той. — Опитайте. Нека Бей Линг ви каже какво ще ви се случи.

— Очаквах да го кажеш. — Бей Линг отново се намеси в разговора. — Ще ме оставиш на мира. Свързах се с двама журналисти, за да им дам информация за теб. Ако нещо ми се случи, те ще

публикуват материали. И не се опитвай да ги откриеш, защото ще намеря още двадесет други, ако разбера, че си ги изнудвал.

— Само да публикуваш нещо и си мъртва — с равен глас заяви Клемент.

— И ако умра, пак ще публикуват. Така че нещата са двупосочни. — Бей Линг се подсмихна самодоволно. — Ще започна отначало, Клемент. С част от твоите пари. По-добре е да не чувам нищо лошо за себе си. Харесвам твоето общество. Ще дам изявление, в което ще споделя, че двамата сме се отчуждили. Ти ми даде доста пари за пътуването; сега са в личната ми сметка. Ще си намеря някого, не извратен старец като теб. И ако чуя и една лоша дума за себе си, ще те превърна в посмешище в очите на всеки, който някога е разгръщал страниците на „Уолстрийт Джърнъл“. Ще те осмиват във всички забавни шоупрограми. — Тя вдигна глава доволно, когато чу тежката му въздишка. — Ако ти ме оставиш на мира, и аз няма да те притеснявам. Приемаш ли сделката?

Клемент се закашля; прозвуча така, сякаш направо се давеше от гняв. Но накрая изрече думите:

— Приемам. Сега напусни стаята. Преди да съм променил решението си.

Бей Линг се подсмихна отново.

— Оставям те в прегръдките на твоето любящо семейство, негоднико. Добре поне, че не се налага да правя аборт.

Тя се наведе да вземе палтото си „Марк Джейкъбс“, облече го и вдигна невероятно скъпия куфар на „Хенк“, който стоеше до вратата. Погледна момичетата предизвикателно.

— Кажете на онзи жив труп, че той ще плаща сметката — каза тя и хукна навън, затръшвайки силно вратата.

— Отиде ли си? Юнона, там ли сте още? — излая по телефона Клемент.

— Тук съм. Всички сме тук. — Юнона се приближи до телефона. — Как можа да постъпиш така с нея? Тя е човешко същество. Вярно ли е онова, което ни разказа?

— Не ме интересува какво ви е казала — заяви Клемент. — Вие ще се задействате и ще изгладите всичко пред пресата у дома.

— Може би не си ни чул добре, чичо Клем. — Говореше Атина. — Не искаме парите ти. Няма да ги приемем. И честно казано, доста

неща трябва да ни обясниш. Какво ли би ти казал татко?

— Маркърс? Маркърс няма да каже *нищо*, защото и той самият е нищожество. Като теб. Като всички вас. — Сега тонът му бе по-нисък, по-спокоен, но по-заплашителен. — Няма да търпя непокорство. Ще се престорим, че онази уличница никога не е съществувала, и ще продължим точно както преди.

— Няма — отсече Атина. — Ние имаме кариери. И не говори така за баща ми. Не си достоен дори да изречеш името му. Не мога да повярвам, че сте братя.

— Аз съм Диана. — Тя застана до братовчедка си. — Срамувам се, че изобщо сме приемали парите ти.

— Взехте ги, харчихте ги и веднага скачахте само като ви подсвирнех — изрева Клемент. — И ще продължите да го правите.

— Вече ще се справяме сами. Всички ние — обади се Венера. — А колкото до теб, ще трябва доста да си помислим дали искаме да те видим отново. И как точно. Защото все пак си наш чичо.

Неизреченото „за съжаление“ сякаш увисна във въздуха.

— Не ме назидавайте на тема семейни ценности — изсъска Клемент. — Не си въобразявайте, че ще се съобразявам с вас. В момента пътувам към летището.

Момичетата се спогледаха смаяни. Клемент бе отшелник. Никога не напускаше „Палмите“ — или поне те така смятаха. Но пък явно той не бе човекът, за когото го мислеха.

— Какво ще правиш на летището?

— Идвам в Англия. Да ви видя. Да се разправа с Бей Линг. И да върна нещата към обичайния им ритъм. — Думите му несъмнено прозвучаха заканително. — И най-добре е да не ме ядосвате повече, момичета.

Чу се щракване, после шум. Чичо Клем бе затворил.

Тръгнаха си моментално, без да продумат, по взаимно съгласие, и отидоха в ресторанта зад ъгъла. Юнона механично намери маса и поръча бутилка вино и четири чаши. Изчака сервитьорката да се отдалечи, преди да кимне на Венера, която очевидно направо щеше да се пръсне.

— Казах ви. Казах ви — избухна тя. — Това са мръсни пари.

— Права си. — Атина сви рамене. — Аз сгреших. По-скоро бих чистила улиците, отколкото да взема и пени от него.

— Мислите ли, че Бей Линг казва истината? Че той може... може да се опита да ни навреди? — попита Диана.

— Нека опита — обади се Венера. — Няма да успее. Това е Англия. И ние сме известни в обществото.

Юнона се замисли за малкия си, едва прохождащ бизнес. Това бе единственото нещо, с което се гордееше.

— Ами ако опита по друг начин? Да навреди на кариерите ни? Звучеше ми като човек, който изпитва нужда да контролира всичко. Аз тепърва започвам — яростно заяви тя, — но харесвам работата си, обичам това, което правя. И съм много добра. Не съм сигурна, че мога да си позволя милиардер за конкурент.

— Ще се справим с него — закани се Венера. — Не съм сигурна как, но ще успеем. Той е като мръсна хлебарка, а те мразят дневна светлина.

— Моят съвет е да продължим да живеем както досега. — Атина отпи от чашата си „Пино Гриджио“. — Изнасяме се от къщата. Юнона ще прекрати договора за наем. Нека да не му обръщаме внимание. Колкото до Бей Линг, тя ще постъпи, както смята за най-добре. Ако някой ни пита, ще кажем, че знаем само, че двамата са се отчуждили и са решили да се разделят. Това е.

— Но той си остава наш чичо — обади се Диана. — И е много стар човек.

— Без извинения — намеси се Венера. — Съгласна съм с Атина, Ди. Бей Линг не е цвете, но все пак е човек. Той ще трябва да даде доста обяснения, ако иска да му засвидетелствам някаква обич.

— А дали някога изобщо сме го обичали? — бавно попита Юнона. — Относно това тя имаше право, нали? Отивахме в имението, мразехме всяка секунда, прекарана там, и дори не се харесвахме особено една друга.

— Това е доста меко казано — иронично подхвърли Венера.

— Никога не сме изпитвали дълбоки чувства към чичо Клем.

— Не може да обвиняваш нас за стореното от него, Юнона — не можеше да повярва на ушите си Атина. — Ние не сме расисти, нито сексуално извратени. Не сме се възползвали от една бивша проститутка, само за да ѝ се подиграем.

— Разбирам, че нещата не са съпоставими — призна Юнона. — И слава богу. Но обвинявам нас за стореното от самите нас. Оставихме парите да ни заслепят. Виновни сме и още как. Тук няма невинни.

За миг четирите замълчаха; всички знаеха, че е вярно. Атина заговори първа.

— Майната му — изруга тя, без да обръща внимание на вдигнатите вежди на сестра си. — Вярно, че преди сме се държали глупаво, но не мога да променя миналото. Мога единствено да променя посоката, в която ще тръгна сега. Искам да наема самостоятелно жилище и да отворя „Блустокинг“. Може и да сме сгрешили сериозно в миналото, но бъдещето е пред нас.

Другите три се усмигнаха.

— Имаш пълно право. — Диана се усмихна на братовчедка си. — Никакви съжаления повече. Няма да се оставя да бъде контролирана нито миг повече. — Замисли се за Карл. Той не беше като Клем, беше добър човек и Диана нямаше намерение да живее според разбиранията на другите. Веднага щом се прибере у дома, ще му се обади. Обзе я силно вълнение и тя вдигна чашата си. — За нашите пари. Нашето семейство. Нашето бъдеще.

Юнона заяви:

— Вдигам тост за момичетата от фамилията Чеймбърс.

— За момичетата Чеймбърс — повториха всички и отпиха.

Клемент затръшна телефонната слушалка.

— Мария! Кажете да докарат колата и да приготвят самолета! Консуела! Опакувай багажа ми за Лондон.

— Да, сър!

— Да, сър!

Камериерките хукнаха да изпълняват нарежданията му. Действаха бързо и той знаеше, че ще се намира в самолета след по-малко от час. Колко мразеше това. Но се налагаше да действа в кризисна ситуация. Те се опитваха да му избягат, нещата се изплъзваха от контрола му. Време бе да сложи край на тази малка шега.

Момичетата си въобразяваха, че ще успеят. Сякаш не знаеха, че дори и да оцелеят дребните им компании, той пак можеше да ги смаже.

Дребното недоразумение с Бей Линг изобщо не го засегна. Тя просто щеше да бъде изтрита от живота му. Не, важни бяха момичетата. И какво означаваха за него.

Дъщерите на братята му.

Мислите на стареца се понесоха назад във времето, много, много отдавна. В детството му. Още тогава бе емоционално резервиран. Двамата му братя се смееха и играеха заедно и бяха много близки. Маркърс и Рупърт винаги се бяха държали добре с него, а той ги отблъскваше. Когато те се забавляваха, прегръщаха родителите си, Клемент винаги бе усещал на някакво първично, подсъзнателно ниво, че те са нормални, а той — не.

Беше страшно концентриран. И затворен в себе си. Не отвърщаше на явно изразената любов на родителите и братята си. И когато баща му го накара да ходи на психоаналитик...

Все още пазеше жив спомена от случилото се тогава. Неговият интелигентен баща с израз на дълбока загриженост на лицето. Лицемер.

— Мисля, че Клемент е болен, докторе. Той не изпитва чувства към другите хора...

Негодник. Поставиха му диагноза, че страда от лека форма на психично разстройство — липса на емпатия, неспособност да общува. Какво посегателство над личността му. Той просто бе фокусиран върху целите си, само толкова. Нямаше време за глупости.

В деня, в който брат му Рупърт загина, Клемент бе с него. Пиеше в бара, докато Рупърт обядваше и се смееше със съпругата си. А после стана катастрофата.

Никой не знаеше, че той, Клемент, е шофирал.

Не беше нарочно. Един фазан бе изскочил на пътя. Клемент се стресна и завъртя волана. Колата се изплъзна от контрола му и се удари в дървото. Брат му загина на място. Но нали всички умират, мислеше си Клемент, всички умират някога...

Каза единствено на другия си брат, Маркърс. И младият Маркърс избухна.

Обвини Клемент в ужасяващо безразличие. Каза му, че е луд...

— Компанията ми тъкмо започва да се развива добре. Купуваме диамантена мина в Южна Африка. Не мога да си позволя подобна публичност.

— Зарежи компанията, Клем, ти си част от това семейство. Мама мисли, че Рупърт е бил пиян. Момичетата загубиха родителите си. Не разбираш ли?

— Рупърт го няма. Нищо не може да го върне. И аз ли да страдам? — Клемент се вбеси. — Полицаите може да обвинят мен, Маркърс, това ли искаш? Може би точно това искаш.

По-малкият му брат го зяпна невярващо.

— Ти си болен, Клем. Страдаш от параноя.

— Ти си срещу мен. — Клем си спомни студеното отношение на майка си. — Всички сте настроени против мен. Няма да рискувам всичко, за което съм работил.

— Това са само пари, Клем. Какво са те в сравнение със семейството?

— Всички поставят парите на първо място, Маркърс. Не бъди наивен.

— Грешиш. Ти си болен, Клем, позволи ми да ти помогна.

Явно иска да сложи ръка на диамантите ми, помисли си Клем и разтреперан от ярост и ревност, скочи на първия самолет. Когато приключи със сделката за мината, той замина за Сейшелските острови.

И повече не видя никого от неблагодарните си роднини. Понякога се чуваха по телефона. Докато не разбра, че момичетата са пораснали.

Тогава омразата, което го бе разяждала отвътре през всичките тези години, доби определена форма. Момичетата — наследничките на Рупърт и на Маркърс.

Щеше да покаже на високоморалните си роднини каква е истинската сила на парите. И как техните скъпоценни дъщери ще предпочетат богатството пред така наречените „семеини ценности“.

Тяхното покорство щеше да докаже правотата му.

И момичетата, отрупани с пари, винаги се бяха подчинявали на волята му. Непрекъснато бяха доказвали, че Клем е прав. Така бяха придавали смисъл и чувство за справедливост в живота му.

Ако откажеха парите му, щяха да покажат, че е сбъркал в онзи ден на катастрофата, когато не бе казал истината на родителите си; щяха да докажат, че Маркърс е прав и че кошмарите му за Рупърт са истински.

Не можеше да допусне това. Сега бе на път за дома, обратно в Англия. Да изнудва, увещава и заплашва физически, ако се наложи.

Щеше да направи всичко необходимо, за да се сложи край на това.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Юнона се събуди на другата сутрин с много странно усещане. Някакво мъртвешко спокойствие цареше в душата ѝ. Бей Линг я нямаше, парите бяха свършили, а чичо им се бе заканил да се разправи с тях жестоко. Но пък никога досега не се бе чувствала толкова свободна. Стана, изкъпа се, облече се и през цялото време изпитваше невероятното усещане за контрол над живота си, за пълна власт. Намираще се в труден период, но останалите момичета имаха право: сега всичко бе в нейните ръце.

Това не променяше факта, че сърцето ѝ бе разбито.

Понякога, докато се разсъни, все още полуспяща, тя си мислеше, че Джак още е при нея. Случваше се да се обърне и да понечи да го прегърне. Тогава празното място до нея ѝ действаше като шамар през лицето. Юнона посрещаше утрото с болезненото осъзнаване на факта, че чувството за празнина в живота ѝ не е лош сън, а реалност.

Днес нямаше място за напразни надежди. Пътническата ѝ чанта бе до леглото, багажът ѝ вече бе събран; дрехите ѝ за път бяха приготвени от предната вечер на креслото, за да пести време. Бе устояла на изкушението да си сложи най-хубавата рокля и вместо това бе избрала строг костюм на „Шанел“ в сиво и черно, комбиниран с удобни обувки на нисък ток „Стивън Килиън“, както и любимия ѝ наниз от перли на „Дом Масо“.

Когато се съмняваш в себе си, винаги можеш да се довериш на „Шанел“, помисли си тя. Това бе запазената ѝ марка, нейната защитна броня. Перфектно ушитите ѝ костюми прилягаха на всяка извивка на тялото ѝ и винаги я караха да се чувства стилна, елегантна и на висота. Усещане, което днес бе особено важно за нея.

Сложи си копринен комбинезон, после вталената риза и костюма, чорапите и обувките. Грабна сребрилата кожена чантичка на „Шанел“. Гримира се за две минути. Юнона използваше едни и същи продукти, с изключение на сенките за очи и червилото. Добави малко специално приготвен за нея парфюм. Цялата подготовка ѝ отне само четвърт час.

Отиде в новата си миниатюрна кухня, направи си кафе без мляко и захар и хапна малко грейпфрут без подсладител; стараяше се да избягва захарта, което не бе трудно, когато страдаше от любовна мъка. Всъщност костюмът ѝ бе станал леко широк в талията. Диетата на разбитото сърце, тъжно си помисли тя. Непременно щеше да се превърне в голям хит.

Точно в седем часа пред вратата ѝ прозвуча клаксон на автомобил. Юнона грабна чантата си и се качи в чакащото я такси. По това време поне щеше да има малко движение по улиците, каза си тя. Искаше да стигне в Единбург рано. Малко по-късно тази сутрин трябваше да сключи сделка, която бе особено важна. Ако успееше да постигне желания резултат, щеше да ѝ бъде по-лесно да понесе сблъсъка с Джак. Не смяташе, че може да се изправи срещу него, без да е въоръжена с огромна доза самоуважение.

Апартаментът бе разкошен, с три спални, намираще се в сграда от времето на крал Джордж, точно на „Кралската миля“. Беше в отлично състояние и бившият му наемател бе имал слабост към съвременните технологии, така че освен страхотна гледка и дизайн в провинциален стил, в апартамента имаше високоскоростен интернет, скрити киноекрани, подово отопление и дистанционно управление за всичко — от централните изводи за прахосмукачка до високите щори на зимната градина. Проблемът бе, че оставаха само осем години от срока на наема. Наемателят имаше хазартни дългове, а собственикът на сградата нямаше търпение да си върне значителна част от семейното имение. Сделката бе почти невъзможна.

— Ще го даде евтино — направо я молеше брокерът от агенцията. — Ако си сериозен купувач.

— Разбира се, че ще свали цената. Остават само осем години до края на договора му. — Юнона мислено прехвърляше познатите си в Ню Йорк; никой нямаше клиент, който да снима филм в Шотландия тази година. Трябваше да прояви изобретателност. — Кажете му, че нямам намерение да платя дори близка до обявената сума. Искам жилището, но само ако ми го даде изгодно.

Тя разсеяно въртеше мобилния телефон в ръката си. Предизвикателството да намери наемател извън обичайния си списък с

клиенти се оказа неочаквано вълнуващо. Осъзна, че започва да развива усет за този бизнес, за тази малка пазарна ниша, която бе разработила. Нещо ѝ подсказваше, че този апартамент е истинска находка. Сега оставаше само да намери подходящия човек за него.

В това отношение бизнесът приличаше на любовта.

— Ще позвъня на няколко места. — Сепна се от решителността в собствения си глас. Звучеше като човек, който знае какво прави. — Ще ти се обадя пак.

— Моля те, направи го — отчаяно се примили брокерът.

Дванайсет на обяд. Седем сутринта на Източния бряг; още никой нямаше да е в офиса си, дори и борсовите агенти. Но Юнона се бе сетила за нужния човек. Дейвид Амиш, кралят на сделките с високорискови книжа, който вече почти се бе оттеглил от активния бизнес на достолепната възраст от четиридесет и седем години. Съпругата му имаше огромната амбиция да получи признание като светска дама и бе част от приятелския кръг на Юнона, докато живееха в Лондон. Тя я бе запознала с неколцина аристократи, а на свой ред семейство Амиш бяха завели Джак и Юнона на остров Мавриций с частния си самолет за грандиозното честване на годишнината от сватбата им.

Дейвид имаше две особености, спомни си Юнона: гордееше се с далечната си родствена връзка с древния шотландски клан Гордън и страшно обичаше голфа.

Набра номера на Елън Амиш по памет. Тя бе маниачка на тема фитнес и ставаше в пет и половина всяка сутрин за ежедневната си тренировка по плуване и каланетика, после хапваше малко сурови кълнове за закуска и овесени трици, след което преглеждаше пресата. В седем сутринта за нея денят вече бе преполовил.

— Елън? Обажда се Юнона Чеймбърс.

— Юнона! — Проточено възклицание на престорена радост. Юнона се изчерви; точно така бе постъпвала и тя дълги години, когато се бе старала да бъде най-добрата домакиня в лондонското светско общество. Господи, каква жалка амбиция. — Юнона, скъпа! Отдавна не сме се чували!

— Наистина е така. Как си?

— Просто фантастично, скъпа. Ами ти? Чух, че си се разделила с Джак, вярно ли е?

Гласът на Елън направо трепереше от любопитство. Радваше се на нещастията на Юнона. Но няма всички не правеха същото, всички онези дами от светските кръгове? Нима не се ровеха в останките на всеки провален брак, всеки бизнес фалит? Когато животът ти се въртеше около това да се съревноваваш с останалите, забавлението с чуждата болка се превръщаше неизменно в любимо развлечение.

— Вярно е. Всъщност точно сега съм в Единбург, за да подпиша документите за развода — каза Юнона. Слава богу, звучеше напълно спокойна. Колкото и да страдеше, можеше да прикрие болката си, когато някой искаше да злорадства за нейна сметка. — Джак се справя отлично, вече има сериозен бизнес с ресторанти.

— А вижда ли се с някого?

Е, тази жена определено умееше да сипе сол в раната.

— Да. Една млада дама от добро семейство. Надявам се да се запозная с нея днес. — Юнона говореше с изненадваща непринуденост. — Двамата с Джак сме в отлични отношения. Той ми помага в новия бизнес, който започнах.

— Нов бизнес! — Този път Елън се изуми съвсем искрено. — *Ти?* Ти работиш?

— Забавно е, нещо напълно ново — отвърна Юнона. — И разбира се, само за отбрана клиента. Намирам жилища за изключително тесен кръг от важни персони. — Тя назова имената на три филмови звезди и един немски маркграф.

— Какво? Какво точно правиш? — Елън едва си поемаше дъх от възмущение. — Знаеш ли, често съм си казвала: Елън Амиш, ти можеш да бъдеш новата Марта Стюарт, стига да поискаш.

Юнона се усмихна; старата ѝ позната смяташе това за малко развлечение, за игра, вероятно това бе последната мода сред дамите от елита.

— Намирам *много* изискани жилища, наистина бутикови апартаменти, и ги давам под наем на клиенти само от най-висшите кръгове на обществото. Всички имоти са на световно ниво и имат историческа стойност. Имам и списък с чакащи, затова най-дългият възможен срок за наема е една година. — Юнона въздъхна. — Повечето хора, дори част от приятелите ни, просто не могат да си ги позволят.

— Мислиш ли, че може да намериш нещо за нас? — нетърпеливо попита Елън.

— Вероятно. Искях да ти дам правото да избираш първа. Става дума за голф апартамент на „Кралската миля“ в Единбург. На по-малко от пет километра от най-близката хеликоптерна площадка, близо до „Сейнт Ендрюс“, но в самото сърце на шотландското светско общество. Принадлежи на граф Питлокри.

— О, божичко, звучи фантастично — въздъхна Елън. — На Дейвид много ще му хареса. Но знаеш ли, Юнона, не съм сигурна, че ще мога да понеса мразовитите шотландски ноци, а той постоянно се опитва да ме завлече в някой мрачен и студен британски замък.

— Точно в това се крие истинската прелест на имота. Сградата е старинна; Дейвид направо ще се влюби в широките первази и герба на фамилията, гравирани на ламперията. Но семейството е обзавело дома много модерно. — Тя описа всичко подробно. — Дори и кралицата няма подобни удобства в Балморал, Елън.

— О!

— Но трябва да те предупредя. Много е скъп, вероятно прекалено скъп за вас.

— Колко иска собственикът?

„Колко искам аз“, поправи я мислено Юнона.

— Деветдесет и шест хиляди. Осем хиляди на месец. Едногодишен наем. Отказват да преговарят.

— Деветдесет и шест хиляди долара?

— Опасявам се, че са лири. — Юнона изпъна рамене, усетила прилива на адреналин. — Но ти го предлагам само като услуга към стара приятелка. Защото познавам вкуса на Дейвид. Семейство Джонсън са следващите кандидати в списъка ми, така че ако се отказвате, напълно разбирам.

Синтия и Дуайт Джонсън, съперници на Амиш в партитата на европейското висше общество. Тя бе дъщеря на собственик на вестник, а той имаше бизнес с пречиствателни съоръжения. Синтия вбесяваше Дейвид с твърденията си, че е от клана Камерън.

— Не, не. Искам го. Определено. — Елън снижи глас. — Ще бъде прекрасен подарък за годишнината ни, нали?

— Абсолютно. Много оригинално. Знаеш, че той те обича, защото само ти го познаваш дотолкова добре, че да му подариш нещо

толкова лично.

Уха, Юнона сама се възхити на себе си. Звучеше ужасно убедително.

Не че *всичко* бе пълна измислица. Дейвид Амиш наистина щеше да се влюби в този апартамент и да го приеме като много специален подарък. И двете жени схващаха подтекста в комплимента на Юнона: Елън бе на възрастта на Дейвид и с всяка изминала година ѝ се налагаше да се старее все повече, за да го задържи. Именно общите им интереси бяха най-големият ѝ коз срещу всички онези млади любовници със стегнати тела, които той можеше да има в някой хотел в Хобокън.

— Страхотно ще му хареса, Юнона. Искам го. Не се обаждай на семейство Джонсън. Изпрати ми документите по факса, веднага ще ти преведа парите по сметка.

— Страхотно, Елън. — Юнона се постара да вложи в гласа си лека нотка на завист. — Нямах представа, че можеш да платиш наведнъж цялата сума от деветдесет и шест хиляди.

— Това е нищо. Дейвид е съпруг-мечта, дава ми много щедра издръжка — гордо обяви Елън. — Изпрати ми договора за наем.

Юнона затвори, после набра номера на брокера.

— Няма да платя деветдесет и шест хиляди. Мога да дам седемдесет и осем.

— Това е по-малко от хилядарка на месец — възмути се той.

— Да, но е гарантирано за осемте години на договора. Без закъснели чекове, без разпавии. Седемдесет и осем.

— Няма сделка.

— В брой — добави Юнона. — Още този следобед. Трябва да предадеш офертата на клиента си, Доналд. Такъв е законът.

Както и бе очаквала, той се обади само след три минути.

— Приемаме. Но искаме парите днес.

— Тогава изпрати документите на адвоката ми — заяви Юнона.

Затвори телефона и седна, беше в превъзходно настроение. Току-що само за половин час бе взела апартамент и го бе дала под наем с печалба от осем хиляди, а и оставаха още седем години от договора за наем. Всяко пени, което щеше да спечели от него след това, бе само чиста печалба.

Чувстваше се невероятно. Не бе изпитвала такова удовлетворение дори след някое от прочутите си светски партита.

Погледна часовника си. Един и половина. Време бе да хапне нещо, може би малко салата и шотландска сьомга. Не беше гладна, но не искаше стомахът ѝ да къркори следобед. Въодушевлението от сделката поотмина и тя отново се върна към реалността, към проблемите с Клемент, Бей Линг, момичетата. Но те не бяха нищо в сравнение с онова, което трябваше да преживее този следобед.

По дяволите всичко, мислено си каза Юнона. Може да ми е неприятно това, което ми предстои. Всъщност направо ми е противно. Но ще се справя.

Офисите на кантората „Стоун, Пилки и Фишър“ бяха точно такива, каквито си ги бе представяла: ненатрапчиви, излъчващи тихо достойнство и увереност. Намираха се в сива каменна сграда в Стария град и карираните плътни завеси и дебелият сив мокет създаваха усещане за богатство и спокойствие. След като вече бе тук, Юнона си каза, че посещението ѝ много прилича на визита при зъболекаря: болезнено, но необходимо. Мъката ѝ бе започнала да утихва. Естествено, лесно бе да се каже, когато Джак дори не бе дошъл още.

Седеше в чакалнята, напълно невъзмутима. Закъсняваха. Реши да изчака двадесет минути като извинение към бившия си съпруг за начина, по който се бе отнесла с него, а после да си тръгне. Нямахше да позволи да я разиграват. Никога вече.

— Госпожо Дарлинг?

Уилям Пилки, старши партньор в кантората, бе адвокат на Джак. Беше малко над петдесетте, сериозен, с побеляла коса и двойна брадичка, облечен в омачкан костюм от туид, скъп часовник и хубави обувки. Юнона изобщо не се съмняваше, че се кани да я разкъса на парчета.

— Госпожица Чеймбърс — хладно отвърна тя. — Използвам моминското си име, след като Джак ме напусна.

— Госпожице Чеймбърс, ужасно съжалявам, че ви накарахме да чакате. Клиентът ми се извинява. Срещата му се е проточила...

— Уилям!

Вратата се отвори и влезе млада жена. Беше сравнително привлекателна, с малко чипо носле, будни очи и кръгло лице, но изключително добре поддържана. Юнона огледа с опитното си око майсторски оформеното ѝ късо каре, вълнената пола, бежовата копчинена риза с малки перлени копчета на ръкавите и дискретните диамантени обеци. Носеше топли кафяви кожени ботуши на „Армани“. Мигновено разбра, че това е Мона Макалън.

Цялата грейнала в усмивка, тя се приближи и разцелува възрастния адвокат и по двете бузи, преднамерено пренебрегвайки Юнона.

— Радвам се да те видя отново. Как си?

— Много добре. — Той се отдръпна леко сковано и посочи към Юнона. — Мона, това е госпожа... госпожица Юнона Чеймбърс, бъдещата бивша съпруга на Джак.

— О, да — Мона се усмихна престорено бодро. — Аз съм Мона. Приятелката на Джак. — Говореше с мек шотландски акцент, с онзи отсечен изговор на висшата класа, който Джак никога не бе притежавал. Юнона крадешком погледна към лявата ѝ китка; да, на малкия пръст на лявата си ръка наистина носеше пръстен с печат на семейния герб. Джак определено предпочиташе определен тип жени, беше си намерил аристократична съпруга. Само че с десет години помлада и малко по-хубава от Юнона. — Приятно ми е.

Мона протегна дългите си пръсти с изряден маникюр и стисна дланта на Юнона доста вяло. После се настани в едно от креслата и кръстоса стройните си крака, за да покаже още по-добре хубавите си ботуши. Юнона забеляза, че има прекрасна фигура, с тънка талия, но едри гърди. Тя автоматично притисна длан към собствените си гърди, по-притеснена от всякога от малкия размер на сутиена си.

— Много мило от твоя страна да дойдеш толкова бързо. Някои бивши съпруги се опитват да създават пречки. Двамата с Джак искаме да се оженим възможно най-скоро. — Тя се усмихна заговорнически на Юнона. — Искам да започнем да работим за бебе, нали разбираш?

— Сигурна съм, че всички искаме да продължим напред. — Юнона изпъна гръб. В очите на Мона проблесна жестоко пламъче, което никак не ѝ хареса, и тя мигновено реши да не допусне помладата жена да види страданието ѝ.

— Клиентът ми — намеси се Уилям Пилки, — ще закъсне заради проточване на деловата среща. В момента е с банкерите си и въпросът е изключително важен — моли за вашето търпение, госпожице Чеймбърс, и най-искрено поднася извиненията си.

Джак бе толкова учтив, че Юнона не можеше да му се ядоса.

— Всичко е наред — каза тя. — Колко още ще се забави?

Мона се засмя звънко.

— О, не е ли това напълно в стила на Джак? Все намира извинения. Естествено, че срещата му с банкерите е много важна, но онова, което не казва, е, че той закъсня за *нея*, защото двамата... ами, нали се сещате. — Тя отметна коса и показа белите си зъби. — Толкова е енергичен! Направо ме изтощава.

На вратата се почука рязко. Господин Пилки, изчервен от смущение, скочи да отвори. На прага стоеше Джак, облечен в убийствено секси черен костюм и леко задъхан.

— Тичах през целия път от улица „Принсес“ насам. — Той се обърна към Юнона. — Много съжалявам. Срещата бе наистина важна. Много мило от твоя страна да ме изчакаш.

— Няма проблем. Хайде да приключваме — отвърна Юнона. — Трябва да се връщам в Лондон.

Джак зяпна.

— Мона! Какво правиш тук?

Тя се нацупи глезено.

— Скъпи, става дума за нас, естествено, че трябва да съм тук. Мога да отделя малко време между посещенията си в спортния център и фризьорския салон.

Джак се извърна към Пилки и Юнона забеляза неодобрението в погледа му.

— Решихме, че няма да имаш нищо против... госпожица Макалън ни помоли...

— Толкова се радвам, че всичко се урежда без проблеми — обади се Мона и хвърли лукав поглед към Юнона. — Искях да присъствам и аз.

— Мона тъкмо ми разказваше, че не си могъл да се откъснеш от нея тази сутрин и затова си закъснял да отидеш в банката — подхвърли Юнона.

— Какво? — Той се извърна към Мона. — Защо си го казала? Знаеш, че спухах гума на колата.

— Искам да съм тук — настоя Мона и в нежното ѝ гласче се промъкна нотка на твърдост.

Джак погледна към Юнона, която на свой ред само сви рамене. Не знаеше какво да отговори.

— Знаеш ли, Мона, мисля, че е по-добре сами да уредим нещата. Двамата с Юнона бяхме женени и това тук е само наша работа. Ще се видим довечера — каза Джак.

Думите прозвучаха спокойно, но абсолютно категорично. Юнона познаваше този тон; когато Джак говореше така, нямаше никакъв смисъл да се спори с него.

— О, добре тогава. — Мона се изправи, обви ръце около врата на Джак и демонстративно го целуна по носа. — До довечера, съкровище. Радвам се, че се запознахме, Юнона, и отново ти благодаря, че проявяваш такова разбиране. Това наистина ще помогне на връзката ни да мине на друго ниво.

И тя изтича бързо към вратата, като махна за довиждане на Джак само с върховете на пръстите си — като американска мажоретка.

— Ще започваме ли вече? — попита тихо Пилки.

— След минутка. — Джак погледна към Юнона. — Искам да остана за малко насаме със съпругата си.

— Разбира се. — По-възрастният мъж нямаше търпение да се измъкне. Излезе от стаята и тихо затвори вратата след себе си.

— Юнона. Искам да ти се извиня.

— Адвокатът ти вече го направи.

— Не за закъснението. За Мона. Не биваше да идва тук. Съжалявам.

Тя го погледна право в лицето.

— Просто искаше да ми натрие носа, Джак. Такава е човешката природа; тя ревнува. Не бъди прекалено строг с нея.

Той се облегна на старинното кресло с карирана дамаска и на лицето му се изписа странно изражение.

— Това не е онази Юнона, която познавам. Някога щеше да я схрускаш за закуска.

— Всички се променяме.

— Ще ми разкажеш ли малко за себе си, с какво си се захванала?

Тя го погледна предизвикателно.

— И защо се интересуваш?

— Интересувам се — меко повтори той. — Винаги ме е вълнувало. И както сама каза, такава е човешката природа. Любопитен съм.

Юнона не искаше той да си тръгне, изпълнен с чувство на съжаление към нея. Седна с гордо изправена глава.

— Добре. Започнах свой бизнес. Скъпи имоти под наем. Намирам жилища с много краткосрочен договор за наем, купувам ги изгодно и ги преотдавам под наем на бизнесмени, актьори и светски личности. Хора, които искат най-доброто и могат да платят за него.

— Забележително. — Звучеше искрено. — Никога не съм чувал за подобно нещо. Какво те накара да се заемеш с това?

Бей Линг, отвърна мислено тя, но на глас отговори:

— Просто изблик на вдъхновение. — Реши да му сподели по-голямата част от истината. — И трябваше да направя нещо заради онази разправия с чичо Клемент.

Джак отвори широко очи, когато си спомни за какво говори тя.

— О, да. Обидихте чичо си. Това е доста сериозно, нали?

— Няма да влизам в подробности — отвърна Юнона. — Но той обиди нас — мен, Атина и братовчедките ни. Всички заедно решихме да не приемаме повече нито пени от парите му. А това означава сами да си изкарваме прехраната. — Тя успя да се усмихне леко. — За щастие не се справям зле. Още съм в самото начало, но вече имам отпуснат банков кредит, офис — това е номерът, на който се обади. Може дори да си наема секретарка. Мисля, че ще постигна голям успех. — По дяволите, колко хубаво бе да го каже. — А и ми останаха достатъчно пари, за да си позволя малка къща в града, така че съм напълно щастлива.

— Виж ти. — Джак издиша дълбоко. — Бих казал, че не ти вярвам, но явно говориш сериозно. Това е просто прекрасно, Юнона. Поздравления.

— Поздравления? Отказвам се от половин милион годишно и само бог знае колко още като наследство.

— Да, но това е само *твое*. — Джак се наведе напред, погледна я право в очите и направо ѝ взе дъха. — Положила си отлично начало. Мога ли да те попитам — по-добре ли се чувстваш без парите?

— Несъмнено.

— Когато се разделихме...

— Не се разделихме. Ти ме напусна.

Той се облегна назад, погледът му потъмня.

— Само за да не ме изхвърлиш ти. Знаеш, че точно така щеше да стане.

Юнона въздъхна победена.

— Да, обмислях го.

— Когато си тръгнах, го направих заради всички онези пари. Твоите — *неговите* пари. И едва когато престанах да разчитам на теб за подкрепа, едва тогава се почувствах свободен. Открих ресторанта с обикновен банков заем, съвсем сам. И се получи. И ти ще успееш.

Юнона се усмихна широко.

— Казваш, че парите са били прокълнати?

— Да си зависим от друг човек, е проклятие — отвърна Джак напълно сериозно.

— Може би. Както и да е, хайде да приключваме с това.

— Юнона. — Той се пресегна и хвана ръката ѝ. Докосването му ѝ подежда като токов удар; опита се, но не успя да предотврати бурното желание, което разтърси тялото ѝ; страстни тръпки преминаха по корема и гърдите ѝ, зърната ѝ настръхнаха. — Искам да знаеш, че се гордея с теб.

— И аз се гордея с теб. В случай че не съм ти го казвала досега. — Тя се опита леко да издърпа ръката си, но той я задържа. О, господи, възкликна тя мислено, отново се случваше, онзи копнеж, който не можеше да потисне, и напиралците в очите ѝ сълзи. Юнона примигна, но нямаше как да ги скрие. Джак ги забеляза.

Веднага пусна ръката ѝ.

— Какво има?

По дяволите всичко, каза си тя. Не беше виновна. Нямаше нищо недостойно в това да изпитва тъга.

— Джак. Ще го кажа само веднъж. За мен всичко това е много трудно. Затова, моля те, нека да свършваме. Можеш да вземеш каквото поискаш от брака ни.

— Защо ти е трудно?

— Ти как мислиш? — ядосано попита тя и вдигна глава, без да я е грижа, че ще забележи зачервените ѝ очи. — Още те обичам. И да

слушам как тази млада шотландска красавица се хвали, че ще се жените, е много болезнено за мен.

— *Да се женим?* Ние излизаме едва от няколко месеца.

Юнона избърса една сълза.

— Наистина ли?

— Каза, че още ме обичаш. — Джак отново хвана ръката ѝ. — Преди не беше така, знаеш го. Преди не ме обичаше. Дори рядко се съгласяваше да спиш с мен. Отнасяше се с мен с пренебрежение.

— Може би е вярно. Бях заслепена от парите. — Юнона се опита да се защити, докато попиваше сълзите си с бяла памучна кърпичка. — Но може би вината не е била само в мен, Джак. Ти можеше да действаш самостоятелно, можеше да започнеш бизнеса си и без моята подкрепа. В крайна сметка така и направи. Толкова ли е лошо една жена да иска съпругът ѝ сам да печели парите си?

Той седна обратно.

— Вероятно имаш право. Може би съм бил прекалено строг с теб.

Някой почука на врата. Юнона, ужасена, побърза да избърше сълзите от лицето си и да си придаде нормален вид. Адвокатът отвори вратата и влезе с два комплекта документи.

— Готови ли сме? Госпожице Чеймбърс, тези са за вас...

— Уилям, направи ми услуга и се разкарай — високо се обади Джак.

Пилки вдигна глава, забеляза разплаканата Юнона и побърза да се оттегли.

— Хайде да не подписваме нищо днес.

— Не, нека подпишем. — Юнона си пое въздух на пресекулки, мъчейки се да се успокои. — Не искам това да се проточва до безкрай.

— Юнона. Нека ти го кажа по друг начин. Ти подписвай каквото си искаш. аз няма да подпиша нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— Не мога да престана да мисля за теб. Беше ми много тежко да те видя преди седмица. Затова бях толкова студен към теб. Мона е добро момиче, мила е и хубава и... приятна — неловко довърши той.

— Подходяща?

— Подходяща — призна той. — Мисля, че съм прихванал снобизма от теб. Опитвах се да ти го върна, като си намеря съпруга от

висшето общество. Но не беше същото. Слушай, Юнона. Дай ми само няколко дни. Трябва да се видя с Мона, да се разбера с нея.

— Добре. — Юнона се изправи. Не беше я помолил да се върне при него. Не и направо. Но тя вече му бе признала, че го обича, и засега можеше да направи само толкова. — Джак, помисли си добре. Но ако все още искаш развод, трябва да знам до няколко дни. Можеш просто да изпратиш подписани документи и аз ще ги подпиша на свой ред. Няма нужда от повече лични срещи.

— Съгласен съм. Юнона...

— Толкова засега — каза тя. — Ще се чуем по-късно.

И без да чака и миг повече, тя хукна към вратата, мина тичешком край озадачения господин Пилки. Спря чак когато се почувства в безопасност на улицата.

Измина близо километър пеша, много бързо, след това спря и хвана такси.

— Към летището, моля.

Шофьорът тръгна, като непрестанно бърбеше за времето. Слава богу, помисли си Юнона, неспособна да се овладее. Трябваше да се прибере у дома при момичетата.

Изпитваше огромно щастие. Не беше разведена. Джак още имаше чувства към нея. Но какво щеше да стане, когато се прибере у дома и застане лице в лице с лукавата и красива Мона? Мона с нейните женски прелести, по-млада и по-хубава от Юнона?

Но не и по-умна, тихичко се обади вътрешното ѝ гласче. А Джак имаше нужда от силна жена. Той не понасяше слабостта — нито своята, нито чуждата.

Не беше се получило по възможно най-добрия начин. Той не бе паднал в прегръдките ѝ. Но засега и това бе достатъчно. Юнона отново хранеше надежда.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Клубът бе изпълнен с тихи и приятни звуци. Звън на кристални чаши с шампанско. Нежна мелодия на арфа, изливаща се под ръцете на музикант от Лондонската филхармония, когото бе наела специално за случая. Лек пукот при отварянето на коркови тапи, приглушените гласове на сервитьорките, които предлагаха хайвер, соленки и плата с хапки. И разбира се, приятен шепот на изцяло женски разговор.

Атина огледа своя клуб и остана възхитена. Палитрата от кремави, кафяви и сиви тонове се съчетаваше отлично; атмосферата бе делова и същевременно много женствена. Мебелировката се състоеше от удобни масивни дивани в красиви дамаски с китайски мотиви, стилни модерни бюра с високотехнологични компютри и аудио-визуални системи. Вляво, където се намираше спа центърът, вече бе пълно с хора. Отлично проектираното осветление, което сега бе приглушено, за да създаде допълнителен уют, подчертаваше детайлите и отделните кътове в огромната величествената зала на бившето кино.

— Впечатляващо — обади се една възпълна жена до нея. — Трябва да призная, че си свършила много добра работа.

— Благодаря. — Атина отпи съвсем малка глътка от чашата с розе „Дом Периньон“, защото не можеше да си позволи виното да я замае. — А вие... — И тогава я позна. — ... Казвате това като представител на местната власт, което е още по-голямо признание — довърши тя, на косъм да попадне в неловко положение.

Госпожица Максим Чилкът бе неузнаваема. Бе все така едра, Атина бързо забеляза, че бе облякла голям размер рокля „Ан Тейлър“, която ѝ стоеше добре. Сакото ѝ придаваше по-издължен силует и прикриваше значителна част от огромния ѝ задник. Максим бе с чиста, подстригана до раменете коса. Освен това бе боядисана в кестеняво. Нямаше и помен от мустаците и ако Атина не бъркаше, Максим използваше лек бронзиращ фон дьо тен.

Не изглеждаше особено добре, но поне приличаше на жена. Атина примигна объркано.

— Мога ли да кажа, че изглеждате... добре?

— Хмм. Да. — Максим говореше все така отсечено и рязко, сякаш изреждаше научни факти, а не разменяше любезности със събеседника си. — Ходя пеша до работа по половин час. Свалих четири килограма.

— Страхотно. Продължавайте все така.

— След като се срещнахме в кабинета ми, се замислих. — Атина виждаше, че на по-възрастната жена ѝ струва доста усилия да си го признае, затова запази мълчание. — Вероятно може да си феминистка и все пак е добре да изглеждаш... спретнато.

Явно това бе максимумът, до който тя искаше да стигне.

— Елате с мен — каза Атина. Стисна здраво Максим за лакътя и я поведе към едно добре осветено ъгълче, където седяха две жени в елегантни костюми и си бърбеха, докато похапваха органични маслини и кубчета фета.

— Максим, представям ти баронеса Норис, заместник-министър на общностите и местната власт. Тя търси главен експерт. Лейди Норис, Максим Чилкът завежда отдел в местното управление. Много способна жена. А това е професор Хелена Алфег, експерт по история на изкуството. Тя пише рецензии за „Стандарт“.

— Здравейте — каза Пола Норис. — Атина ни каза, че вие сте човекът, който е дал зелена светлина за този проект.

Усмивка озари пълното лице на Максим и Атина се оттегли незабелязано. Една сервитьорка ѝ предложи хайвер, тя взе една от малките палачинки, които бяха много вкусни.

Цялото парти бе прекрасно.

Атина въздъхна дълбоко, напълно удовлетворена. Клуб „Блустокинг“ изглеждаше точно така, както се бе надявала. Декорът напълно отговаряше на вкуса и стила на силните и преуспели жени. Но не в това се криеше уникалността на клуба. Нито в бюрата с компютри, нито в масажните кресла. Всичко бе чудесно, но богатите жени като тук присъстващите можеха да получат същото навсякъде другаде. Онова, което отличаваше „Блустокинг“, се намираше точно пред очите ѝ — в обувки на „Карл Лагерфелд“ и рокли на „Вера Уонг“.

Жените. Те бяха тук и разговаряха оживено помежду си, и то не за децата и съпрузите си. Беше се постарала да има перфектно разнообразие от членове на клуба. Сю Причърд говореше делово с Мег

Мортимър, заместник-министър на културата, и с Индира Найт, кинорежисьор. В другия край на огромната зала видя Персефъни Ратклиф, старши брокер в „Голдмън Сакс“, на която в момента ѝ правеха масаж на врата. Строителният предприемач Кати Конрън говореше с Луси Фийлд, която бе център-нападател на английския женски футболен отбор. Накъдето и да погледнеше, жените добавяха нови номера в указателите на мобилните си телефони и разменяха визитни картички.

До входа на залата зад орехово бюро седеше новоназначената управителка на клуба — Кирстен Фаулър, която Атина бе откъснала от „Граучо“, и пред нея вече имаше опашка от двадесет жени, извадили кредитните си карти, за да си осигурят членство.

Клуб „Блустокинг“. Възможности за създаване на контакти. Начин да се покаже женска сила и власт. Списъкът с желаещи да членуват тук щеше да бъде запълнен за години напред.

Обзета от силно вълнение, тя мислено се върна към онзи ден в Оксфорд и студената аудитория, където комисията от надути стари професори бе дала нейното професорско място на Майк Крос, само защото той умеел да взема участие в социалния живот на университета.

Слава богу. Атина им бе благодарна. Ако искаше да продължи с научните си изследвания, щеше да го направи сама, заради любовта към знанието и за удоволствие. Отсега нататък щеше да ръководи клуба. Трябваше ѝ само една година, тържествено се закани тя, за да превърне „Блустокинг“ в легенда за Лондон. А след това какво? „Блустокинг“ в Ню Йорк? Във Вашингтон? Десетки варианти се въртяха в ума ѝ. Нещо само за жени. Кое то да бъде полезно, да възстанови баланса в обществото и да я направи богата.

Чичо Клем, замисли се Атина, сигурно ще се ядоса здраво.

Погледна часовника си. Партило бе в разгара си. Тя трябваше да си тръгне последна. Но към девет всички щяха да се разотидат. Фреди щеше да я вземе и да я заведе у тях на късна вечеря. Атина осъзна, че вече брои оставащите минути.

— Как мина?

Тя се настани на предната седалка на очуканото му БМВ.

— Мина добре. Тръгвай, давай!

Фреди се усмихна и тръгна тъкмо навреме, за да избегне един двуетажен автобус.

— Надявай се наблизно да няма пътни камери.

— Какво толкова? Ще си платя глобата. — Той погледна встрани към нея. — О, изглеждаш страхотно в тази рокля.

Беше прилепнала и тясна, модел на „Криция“, с дълги ръкави и висока яка, но скроена така, че да следва извивките на тялото ѝ.

— Благодаря. — Тя погледна крадешком към силните му ръце. Тази вечер Фреди бе със спортен панталон и тениска, която подчертаваше мускулестия му гръден кош на бивш военен. Тъмната му коса се нуждаеше от подстригване; къдреше се леко отзад. Прииска ѝ се да си поиграе с нея, да увие непокорния кичур около пръста си, да го повдигне и да започне да целува и докосва с език врата му...

— Кога смяташ да спиш с мен?

— Моля?

— Чу ме. — Очите му останаха приковани в пътя, но гласът му бе натезал от желание. — Бях напълно почтен с теб, Атина. Чакам от седмици. Хайде. Желая те. Вече нямаш оправдания. Вече не живееш със сестра си и братовчедките си.

Тя също го желаше.

Завиха зад ъгъла и се озоваха на „Парк Стрийт“, където Фреди спря пред сградата, в която живееше. Атина имаше време да помисли, докато слезе от колата, загърна се в палтото си и изчака Фреди да извади ключовете от жилището си. Но знаеше, че това е само временна отсрочка. Докато се изкачваше по стълбите, си даде сметка, че ще трябва да му даде отговор.

Фреди отвори входната врата на апартамента си. Едностаино жилище, обзаведено старомодно и хаотично: постелки от зебло на пода, старинни мебели от тъмно дърво, диван с избеляла кретонена дамаска, тъмнозелени плътни завеси. Но пък той поддържаше безукорна чистота; резултат от военното обучение, осъзна тя.

Старата дъбова маса в кухнята бе подредена за двама: чинии, ножове и вилици, восъчна свещ в сребърен свещник. Фреди се бе опитал да покаже стил.

— Поръчах готова храна — обясни той и вдигна рамене. — Така и не се научих да готвя.

— Нито пък аз.

— О, боже. — Отново се усмихна широко. — Майка ми няма да одобри това. Предполагам, че не те бива особено и в бродирането.

Атина леко го тупна по рамото.

— Има пържола, спанак и печени ябълки за десерт. И бутилка вино.

— Звучи идеално.

— Супер, защото вече минава девет часът и аз съм толкова гладен, че мога и ботушите си да изям.

Атина се зае с отварянето на бутилката вино, докато Фреди извади храната от фурната; ястията бяха топли, но не прекалено. Тя му сипа чаша вино, наля и на себе си. Той запали свещта; беше невероятно колко уютно се почувства от светлината на потрепващото пламъче. Атина се загледа във Фреди, който с удоволствие се нахвърли на пържолата си и я запоглъща лакомо. Този път тя отпи солидна глътка от виното, после хапна малко от порцията си. Месото и зеленчуците имаха прекрасен вкус. Усети как се отпуска, изпълнена със спокойствие и удоволствие. Когато беше с Фреди, всичко останало сякаш се стопяваше някъде далеч.

— Е, изглежда, че постигна голям успех съвсем сама — отбеляза той. — Страшно много жени видях да си тръгват от клуба. Все скъпи и луксозни коли. Записаха ли се за членове?

— Да. — Атина искаше да се оципе, за да се увери, че не сънува. Толкова много известни имена, толкова пари във фирмената ѝ сметка. По-голямата част от дълговете ѝ бяха изплатени още тази вечер.

— И аз имах доста добър ден. Получих разрешително за строеж и ще преустрою конюшните на второто пасище в къщи. Ще ги отделим от основната част на имението с голяма каменна стена. Така семейството ни ще спечели близо деветстотин хиляди лири.

— Деветстотин хиляди! — Атина бе шокирана. — Фреди, това са много пари.

— Е, да. — Той скромно вдигна рамене, но тя виждаше, че е доволен от себе си. — Не е зле. Татко много се зарадва.

— Нямах никаква представа, че боравиш с такива огромни суми.

— Не се вълнувай толкова. Всичко остава за Крис, както знаеш. Макар че и аз ще получа известна комисиона. Двайсет хиляди за тази сделка.

— Заслужаваш повече.

— Може би. — Той сви рамене. — Те са ми роднини все пак.

— Това невинаги е добро оправдание. Какво каза брат ти?

— Беше прекалено отнесен. Снощи се е напил здраво някъде и е прекарал целия ден в леглото с махмурлук, по думите на баща ми. — Фреди поклати глава. — Пълен глупак. — Той погледна към нея. — Хайде да прескочим десерта и направо да си лягаме.

Атина подскочи на мястото си.

— Какво, не мислеше, че говоря сериозно ли? Наистина го искам. — Очите му бяха потъмнели от страст. — Желая те. От какво се страхуваш?

Чудесен въпрос. Атина не бе сигурна в отговора. От какво се боеше? И преди бе имала любовници. В Оксфорд бе имала четирима интимни приятели, за които не си струваше да си спомня. Тогава не беше се замисляла особено. С Фреди бе напълно различно; стесняваше се, беше предпазлива.

— Не знам. — Призна му истината.

— Да не би да се боиш, че на сутринта вече няма да те уважавам?

Звучеше нелепо, но вярно.

— Да. — Атина вирна брадичка предизвикателно. — В общи линии е точно това.

— На сутринта, ако си спомняш, заминаваме за Нортхемптъншир, за да се запознаеш с родителите ми. Не е като да ти предлагам десетачка за такси до вкъщи, нали? — Фреди започваше да се ядосва. — Хайде, стига, Атина. Никога не съм чакал толкова друга жена. Явно наистина много те харесвам. Или съм глупак.

— Ти си... различен.

Атина избута назад стола си и се изправи; Фреди заобиколи масата и застана пред нея.

— Чувствам нещо различно към теб. Наистина. Мисля, че ме е страх... да не свърши.

— А ти не искаш да свърши? — Фреди снижи глас и сложи силната си ръка на рамото ѝ. — Каж ми всичко. Всичко.

— Започнах да излизам с теб за прикритие. Не се интересувах от теб. Ти обаче ме накара да променя мнението си много скоро. А сега, когато съм с теб, не искам това да свършва. Знам, че звучи глупаво.

— Така е. Срецам се с много момичета. — Очите му не се откъсваха от нейните. — Срецах се, по-точно. Интересуват се от мен поради най-различни причини. Някои си мислят, че ще наследя имението. Други искат да станат лейди Уентуърт. Познавам доста дебютантки в обществото, които разсъждават по този начин. А има и такива, които си падат по мъже в униформа.

Атина само измърмори, че не може да ги вини за това, но Фреди не се засмя.

— Знаеш ли колко от тях съм завел у дома да се запознаят със семейството ми? Само една.

Атина мигновено я намрази.

— Камила Дейвнпорт. Излизах с нея година и половина. Нито за секунда не съм изпитвал към нея това, което сега чувствам към теб. Сега ми кажи направо. Не съм в настроение за игрички. Искаш ли ме?

Тя само кимна с пресъхнала уста.

— Искаш ли да се оженим, Атина?

Тя примигна.

— Шегуваш се.

— Не.

— Но ние се срещаме едва от няколко седмици. Сега нямам никакви пари, нямам наследство. Родителите ми са бедни...

— Изобщо не ме интересува — отсече Фреди. — Ще успеем заедно. Или пък няма. Да става каквото ще. — Той поклати глава. — Не мога да повярвам, че се тревожиш за мен. Луд съм по теб, Атина.

Тя се усмихна.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Виж, хайде да го направим, както е редно. — Фреди падна на колене. Не бе от най-грациозните движения; Атина по-скоро си го представи как се привежда напред и зарежда пушката си. Но той взе ръката ѝ и я целуна. — Ще ми окажеш ли честта да бъдеш моя съпруга?

— Да — радостно отвърна тя. — О, господи, да.

— Благодаря ти, господи! — Той скочи и с едно-единствено движение смъкна черната си тениска; Атина остана загледана в мускулестия му гръден кош, покрит с гъсти косъмчета, в широките му рамене със силни и здрави бицепси. — Да се надяваме, че не си падаш по кльошави поетични типове.

Тя почувства как коленете ѝ направо се подкосяват от желание. Той усети възбудата ѝ и силната му лява ръка обви тънката ѝ талия; прокара дясната си длан с разперени пръсти по плоския ѝ корем и усети топлината на кръвта в слабините ѝ.

Атина простена.

— Гореща си — измърмори той, — буквално. А сега, красавице, ще си платиш, задето ме накара да чакам толкова дълго.

И той я вдигна на ръце, сякаш бе лека като перце, праметна я през рамо и я понесе към спалнята.

Доста безличен интериор, като се има предвид, че тук мечтите се превръщаха в реалност, помисли си Венера за офисите на студио „Артемис“.

Седеше на бюрото срещу Елинон Маршал. Най-влиятелната жена в Холивуд. Говореше се, че била долетяла в Лондон специално за тази сделка.

— Знаеш, че искаме филма ти.

— Да. С широко разпространение — заяви направо Венера.

— Никакъв шанс. — Елинон се приведе леко напред, златистата ѝ коса бе осеяна със сребристи нишки; на ръката ѝ имаше венчална халка и Венера реши, че тази жена изглежда щастлива и абсолютно уверена в себе си. Притесняваше се да се пазари с Елинон. — Филмът е чудесен, но качеството на продукцията просто не е на достатъчно високо ниво. За национално разпространение ще се наложи да започнеш отначало и да снимаш наново. Ако питаш мен, така само ще навредиш на идеята.

— „Дисни“ ми предложиха национално разпространение — изтъкна Венера.

— Да, но ето и голямата ни изненада. — Елинон взе копие на договора и го плъзна по бюрото към нея. — Ако ни продадеш правата за този филм, ще получиш възможността да направиш още два филма за нас. С малък бюджет.

— Колко малък?

Елинон сви рамене.

— Десет милиона долара.

— Осем процента от брутните приходи — абсолютно всички приходи, или един милион на филм — настоя Венера.

— Триста хиляди на филм. Не знаем как ще се приеме първият ти филм.

— Нека се уговорим така. — Венера се усмихна чаровно. — Триста хиляди, освен ако не спечелите от филма два̀сет милиона долара от продажби на билети. Тогава ще ми дадете милион и половина. *На филм.*

Елино̀р вдигна ръ̀це.

— Дадено.

Венера си по̀е възду̀х.

— Изпратете ми коригирания договор.

Стана и горещо се надяваше да стигне до вратата, без да припадне. Невероятно! Това бе един от най-щастливите мигове в живота ѝ. Искаше да излезе оттук, да се обади на Диана, на братовчедките си, да сподели радостта си. По дяволите чичо им Клем. Кой се нуждаеше от него?

Естествено тя не бе губила вяра в себе си и във филма. Но нещата стояха по друг начин, след като наистина бе сключила сделката и всичко се бе превърнало в реалност.

— Искаш ли да излезем на обяд да отпразнуваме сделката? Филмът наистина е чудесен — обади се Елино̀р. — Като за първи опит е направо забележително постижение. Не мисля, че ще достигне два̀сет милиона от продажби на билети, но съм сигурна, че ти скоро ще ги спечелиш.

— Благодаря, но не мога — отказа любезно Венера. — Някой друг пъ̀т.

— Вече имаш други планове? Венера леко се усмихна.

— Да. Ще обядвам с Ханс Тирш.

„Блубърд“ бе препълнен с посетители, но Венера едва ги забелязваше. Приближи се до салонния управител, готова да изчака.

— Господинът вече е тук. — Момичето ѝ се усмихна. — Ще ви заведе до вашата маса.

Тирш седеше на ъглова маса, далеч от любопитни погледи. Венера усети как сърцето ѝ започва да бие ускорено. О, за бога.

Дланите ѝ се потяха. Искаше ѝ се да провери грима си, но нямаше време. Последния път, когато го бе видяла, тя бе облечена идеално, в прелестна рокля, на градинското парти на Юнона в чест на Бей Линг. Сега Венера Чеймбърс носеше строг делови костюм с панталон „Л. К. Бенет“, а пищният ѝ бюст бе скрит под блуза с поло. Вместо обувки с главозамайващо високи тънки токчета носеше практични и удобни шоколадовокафяви кожени ботуши. Пуснатата свободно коса сега бе прибрана в стилна опашка, носеше грим „Боби Браун“ в натурални цветове, а яркочервеното червило бе заменено с лек гланц. Носеше масивен златен часовник „Картие“ и куфарче „Коуч“. Сигурно приличаше на инвестиционен банкер.

— Дамата пристигна, сър.

— Благодаря — отвърна той.

Момичето се отдалечи и Тирш се изправи да я поздрави. Беше със синя риза на тънко райе, без вратовръзка и с тъмносиньо сако. В близост с него Венера мигновено усети чисто физическата му сила; изчерви се от смущение и се зарадва, че строгият ѝ костюм щеше да попречи на Ханс да види признаците на възбудата ѝ.

— Радвам се да те видя — каза тя, колкото се може по-делово.

Той наклони глава леко развеселен и с жест я покани да седне. Венера мигновено се подчини, после се прокле мислено. Тирш не ѝ беше началник. Вече не бе актриса, която отчаяно се надява на благоразположението му. Сега беше продуцент и трябваше да се държи като такава.

— Видях филма — каза той.

Тя се изчерви още по-силно.

— Трябваше да се пази в тайна.

— Много малко неща в този бизнес остават тайна за мен. — Той я погледна и зелените му очи обходиха преценяващо тялото ѝ. — Ако искам да видя някоя продукция, получавам я.

— И? — Венера не можеше да се сдържи, търсеше одобрението му.

Тирш кимна.

— За първи опит не е зле.

Тя изправи рамене.

— Не е зле? Филмът ми е *гениален*.

— Не, но е доста добър. Ще спечелиш прилична сума от него. — Той се усмихна леко. — Това не е обида. Всяка седмица срещам поне трийсет продуценти, богати нехранимайковци, които купуват бездарни сценарии и си отпечатват визитни картички. Ти, от друга страна, си направила приличен филм със силна история и добра актриса.

— Наистина е добра, нали? — Венера вече се чувстваше по-уверена. — Ти за малко да я съсипеш.

Ханс вдигна рамене.

— Тя беше истинска тигрица, когато започнахме връзката си. Нямах и представа, че ще се увлече толкова.

— Ти използваш жените — просъска Венера, като снижи глас.

— Не. *Наслаждавам се* на жените. И знам как да им доставя огромно удоволствие. — Ханс безмилостно впери поглед в нея, а на нея направо ѝ прималя от възбуда. Той се ухили и тя прехапа здраво устни, за да не простене страстно. — Както ти явно си спомняш.

— Негодник. Не знаеш ли, че разби сърцето на Лили?

— Тя беше млада и лекомислена. — Поклати глава. — Вероятно е била прекалено млада. Да, научих нещо за жените. Но вината беше твоя.

Венера примигна.

— Моля?

— Ти си виновна. Не постъпих правилно, воден от желание да си отмъстя. На жените, на актрисите. Трябва да поемеш част от вината.

— Шегуваш се. — Венера заговори тихо и се приведе към него. — Спах с теб, ти ме доведе до невероятни висини... беше изумително. А после, на следващия ден, се изплю в лицето ми. Накара ме да се явя на прослушване за ролята на по-възрастна жена и дори не ми я даде. Ти ме използва, Ханс Тирш.

— Аз ли те използвах? Много забавно. Двамата с теб си паснахме чудесно в леглото. Беше много хубаво. Искях да те видя пак, но когато се събудих, ти просто си бе тръгнала. Направих ти услуга, Венера, като не се отнесох с теб като с проститутка. Ти се яви на прослушване за единствената роля, която някога съм имал предвид за теб. — Тонът му бе спокоен. — Ако си смятала, че става дума за главната роля, значи си сбъркала; сигурно си спомняш, че изобщо не ме попита. И не те взех за ролята, защото не беше най-подходящата за нея. Разбираш ли, ти се провали на прослушването. Ядосана си,

защото си смятала, че сексът с мен е истинското ти прослушване. И още повече се гневиш, защото аз се отнесох с повече уважение към теб. — Той замълча за миг. — Е, кажете ми, скъпа госпожице, кой кого е използвал?

Венера се облегна на стола смаяна. Никога не бе мислила за случилото се по този начин, не бе гледала на нещата от този ъгъл. И внезапно всичко се стовари върху ѝ като огромна тежест и я обзе невероятно силен срам. Усети как се изчервява като домати, чак до корените на косата си.

— Ти си тръгна. И не ми се обади повече. Беше ми омръзнало разни жадни за слава актриси да гледат на мен като на пропуск за света на звездите. — Той се облегна назад. — Затова ми бе лесно да се позабавлявам с малката Лили, когато тя се обърна към мен. И знаех, че това ще те засегне.

Венера отпи глътка минерална вода, за да се съвземе малко. Приблужи се сервитьор, но Ханс го отпрати.

— Аз... никога не съм гледала на нещата от тази перспектива. — Струваше ѝ се, че ще умре от срам; искаше само да се махне и да се скрие някъде. — Ханс, съжалявам.

— Не се тревожи — отвърна той с равен глас и погледът му отново придоби хищнически блясък. — Ще ми се реваншираш.

Тя се размърда на стола си. Отново го пожела, мигновено, силно. Но не като преди. Не би могла да понесе да бъде момиче за една нощ. Само за миг сърцето ѝ се изпълни с жалост към Лили Бруин. Това бе най-големият кошмар на Лили и Венера щеше да го превърне в реалност. Искаше да бъде нещо повече от моментното увлечение на Ханс. Искаше да бъде жената на живота му.

— Какво мислиш за режисьорската работа...

— Не се опитвай да говориш с мен за работа — отрязва я той. — Дълго съм чакал този миг. Ще хапнем нещо, после ще те заведа у дома и ще бъдеш моя. Часове наред. Ще те накарам здраво да се изпотиш.

— Не — отсече тя с дрезгав глас. — Нямам намерение да скачам в леглото с теб, Ханс.

— А какво искаш? Да се омъжиш за мен ли?

Тя се усмихна.

— Само ако докажеш, че си достоен за мен.

Той я погледна сепнато.

— Ти си изумителна жена. Никоя друга не ме е предизвиквала така. Ти съсипа един от филмите ми. Би трябвало да те унищожа. — Той се усмихна. — Но не можех да спра да мисля за теб.

— Ще трябва да си заслужиш честта да имаш сериозна връзка с мен. — Венера гордо вдигна глава. — Аз съм независима жена, Ханс. Днес подписах договор за два филма с гарантирана печалба от триста хиляди на филм, а може би и повече. С „Артемис“. Сега съм истински продуцент.

Той я зяпна, не бе сигурен дали говори сериозно.

— Много добре тогава. Венера Чеймбърс, ще излезеш ли на среща с мен?

Тя вдигна чашата си с вино развеселена и отпи малка глътка.

— Ще си помисля — отвърна след малко.

И наистина много ѝ харесваше да има право на избор.

— И така, госпожо Фрийдмън, нека ви покажа всичко. Заповядайте, седнете.

Бети-Лу отпусна едрото си тяло в резбованото кресло, което Диана бе сложила пред компютъра си. Натисна няколко клавиша и на екрана се появи кратко филмче, компютърна симулация.

— Вашият дом ще има старинна атмосфера, както поискахте, но в строго американски стил. — Диана се наведе към клиентката си. — Интериорът ще допълва предвоенната архитектура на сградата, но реших да се възползвам от високите тавани и естествената светлина и да направя нещо повече. Вашият апартамент ще е издържан в старинен стил, но не по начина, който разбират много от светските дами, които внасят столове в стил Луи XIV и бюфети на „Чипъндейл“. Рисуваме да изглежда банално, ако пресъздадем салон като този на Ротшилд в Манхатън. Не. Вашето жилище ще бъде уникално — Америка от Викторианската епоха. Ще се върнем към времето, когато Харлем е бил само земеделска земя, а в Ню Йорк е имало газени фенери и карети по улиците.

— О! — възкликна развълнувана Бети-Лу. — Когато само ми го описвахте, идеята не ми допадна особено, но сега вече виждам. О, да. Изглежда божествено...

— Автентични цветове, типични за епохата. Също и тапетите. А огледалата, мебелите, персийските килими са точно такива, каквито може да се видят в дом от Викторианската епоха в Америка. Включително и портретите на президентите Линкълн, Грант и Теди Рузвелт. Който е бил нюйоркчанин. — Диана бе много горда от постигнатия ефект. — Но можете да уверите съпруга си, че няма защо да се тревожи. Под елегантното лустро са заложени всевъзможни съвременни удобства. Подово отопление навсякъде, система за централно почистване, охранителни системи, централна климатизация, плазмени телевизори, всичко, за което можете да се сетите. И при това добре прикрито.

Бети-Лу плесна с ръце.

— Харесва ми! Просто е невероятно.

— Ако искате да продължа работа по проекта, ще ми трябва одобрението ви. И комиссионата, разбира се. — Диана пъкна договора под носа на Бети-Лу и тя мигновено го подписа.

— Нали няма да направите същото за никой друг? — попита тя умолително.

— Не, госпожо. Проектите ми са уникални — увери я Диана.

— Тогава още днес ще преведа парите в сметката ви. — Американката се усмихна тържествуващо. — Приятелките ми направо ще занемаят, като видят апартамента!

На вратата на офиса се почука.

— Вероятно някаква пратка. Извинете.

— Няма нищо, тъкмо си тръгнах. — Бети-Лу се надигна с мъка от стола и грабна чантичката си. — Имам среща за лек обяд с приятелка.

Диана малко се съмняваше, че обядът ще бъде лек, но само се усмихна любезно.

— Приятен обяд, госпожо Фрийдмън. Ще се видим в Ню Йорк.

Диана стана да изпрати клиентката си. Отвори вратата и ахна.

На прага не стоеше куриер. А Карл Родън.

— О, мили боже — изпищя Бети-Лу. — Карл, Карл Родън! Какво щастие да те видя тук!

Диана прехапа устни, за да прикрие усмивката си; Карл погледна към нея над червената коса на Бети-Лу и в очите му се четеше зов за помощ.

— Карл, нали помниш Бети-Лу Фрийдмън — обади се тя. — Боби Фрийдмън, съпругът ѝ, работи за „Тексако“ в Далас. Запознали сте се на онова изложение в града.

— О, разбира се, че помня — отвърна Родън и Диана с удоволствие долови смеха в гласа му. Но той се държеше мило, не се подиграваше на по-възрастната жена и джентълменски пое ръката ѝ, като опитен политик. — Искам да ви поздравя, че работите с Диана Чеймбърс. Няма друга като нея.

— Съгласна съм, страхотна е. Трябва да се видим някой път! — чуруликаше Бети-Лу. — Сега ще ви оставям да работите. Радвам се, че моят вътрешен дизайнер е толкова търсен!

Бети-Лу се понесе към колата си, където я чакаше личният ѝ шофьор, и Карл Родън затвори вратата.

— Благодаря ти.

— Моля, няма за какво. — Диана се усмихна; Бети-Лу я бе спасила от неловката ситуация. Вече се владееше, нямаше опасност да се изчерви и смути. — Защо си тук?

— Знаеш защо. Трябва да замина за Ню Йорк.

Диана вдигна рамене в опит да се държи възможно най-невъзмутимо.

— Вече се съгласих да излизам с теб. Ти идваш често в Европа.

— Диана. Искам повече. Срещите ни с теб са прекрасни, но искам повече, много повече. Такъв съм си по природа. — Той посегна към нея, придърпа я към себе си, притисна я силно и я целуна страстно; тя отговори мигновено, страстта избухна в нея. — Искам да дойдеш да живееш с мен.

— Няма начин. Да бъда твоя приятелка и съквартирантка? Малко съм стара за това — отвърна тя.

Карл се намръщи.

— Не мога да се пренеса да живея в Лондон, скъпа. Деветдесет процента от бизнеса ми все още е в Америка. Ела да живееш при мен. Не мога да ти се наситя. Да престанем да се съобразяваме какво ще си помислят роднините ти, какво ще каже обществото. Ти сама вземаш решенията в живота си.

— Така е — гордо заяви Диана.

— И знам, че ме харесваш. — Той се наведе към нея и прокара език по шията ѝ, започна да я целува и леко да захвапва меката част на

ухото ѝ. — Макар да се стараеш много да не го показваш.

— Вярно е — отвърна тя и се отдръпна леко, като го целуна. — Много те харесвам. Но харесвам и новата си работа. Особено след като от следващата седмица ще работя в Ню Йорк.

— Но Бети-Лу живее в Тексас.

— Апартаментът ѝ е в Манхатън. — Диана грейна. — Най-доброто място за изява на един интериорен дизайнер. Възнамерявам да си наема офис, да си създам клиентела и да изградя репутация. И може би ще ти позволя да ме водиш на вечеря. От време на време.

— Няма да излизам с теб на тайни срещи, Ди, само защото имаш някакви сбъркани представи за морал заради чичо си.

— Няма да се наложи. — Тя му се усмихна нежно. — Повярвай ми. Изобщо не ме интересува какво прави чичо Клем. Той вече няма контрол над нас.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Самолетът се снижи за кацане. Клемент се облегна на седалката, без да си прави труда да слага колан. Никой от персонала не каза и дума. Знаеха си мястото. Хайверът, плодовете и зеленият чай, поднесен в тънка като яйчена черупка чашка, вече бяха отнесени. Личният му шофьор щеше да го очаква с лимузината, а лондонската му къща в Мейфеър вече бе подготвена за пристигането му.

Самолетът само леко завибрира, когато колесникът меко докосна асфалтовата писта. Никакво силно разтърсване или друсане. Клемент бе наел най-добрите пилоти в света, бивши служители на американските специални части. Освен ако навън не вилнееше страховита буря, самолетите му кацаха леко като перце върху легло.

— Добре дошли в Лондон, сър. Служителите от паспортния контрол ви очакват на пистата, както и колата, която ще ви закара до лимузината. Багажът ви ще е готов след малко. Надяваме се, че пътуването ви е било приятно, господин Чеймбърс.

Приятно? Не. О, кашмирените одеяла и красивите млади стюарди бяха съвсем по вкуса му. Всичко бе напълно приемливо, но той не очакваше друго. Колкото до останалото — напрежението в гърдите и тревогите бяха съсипали настроението на Клемент.

Но вече бе пристигнал. И бе време да въведе ред. Зачуди се какво ли са правили момичетата, докато са очаквали пристигането му. Лукави вещици, ето такива бяха те. Неблагодарни лигли. Какво толкова, че е решил да се позабавлява малко на старини? Какво като се бе отнесъл грубо с една пропаднала жена? Бей Линг бе получила много добро заплащане за вечерите, които бе прекарала в леглото му. Тази евтина проститутка едва ли бе виждала толкова много пари през целия си живот.

За миг престана да се ядосва на племенничките си и се замисли за бившата си годеница. Нейната упоритост, инстинктът ѝ за оцеляване, типичен за професията ѝ, ловките ѝ маневри го бяха заинтригували, поне за известно време. Но не дотолкова, че да прости

неподчинението ѝ. Когато я прогони, тя трябваше да си тръгне покорно. Въобразяваше си, че има силен коз, и бе права: той нямаше намерение да се опозори пред обществото. Разтрогването на фалшивия годеж бе оповестено дискретно, само в определени вестници.

Бей Линг си мислеше, че всичко е зад гърба ѝ и че вече може спокойно да се движи в обществото, известна като негова бивша годеница, и да използва част от парите му, за да подпомогне бъдещото си развитие. Въобразяваше си, че скоро ще я видят под ръка с някой мултимиллионер в Ница и ще пишат за нея в списанията за светска хроника.

В никакъв случай. Никой не можеше да прояви неуважение към Клемент и да се измъкне безнаказано. Бей Линг щеше да изчезне от сцената, и то по такъв начин, че познатите ѝ журналисти никога да не си отворят устата. Най-напред неговите хора щяха да разберат с кого точно е говорила. А после...

Имаше хиляди начини това да стане. Клемент изобщо не се интересуваше как точно. Инцидент с яхта, катастрофа с кола, свръхдоза. Щеше да изглежда напълно правдоподобно. Имаше и свои агенти в Интерпол, които щяха набързо да приключат формалното разследване.

Животът го бе научил на едно.

Всеки можеше да бъде купен.

Всеки.

Стана и отиде до вратата на самолета; трима от любимите му стюарди имаха готовност да му помогнат. Докато вратата се отваряше със свистене, Клемент се обърна към Ангела Киршнер, неговата старша асистентка, бивша секретарка на германския канцлер, петдесетгодишна, дискретна, експедитивна и безскрупулна.

— Свържи се с племенничките ми. Напуснали са къщата в Нотинг Хил и са се разпръснали. Издири ги. Погрижи се всички да бъдат в офиса на адвокатите ми в Мейфеър точно в четири следобед.

— Да, сър. — Фрау Киршнер не попита как да го направи. Просто трябваше да изпълни нареждането.

— И кажи на адвокатите да отложат всякакви други ангажименти за днес. В кантората им не трябва да има други клиенти. Не искам да допускат дори и пощальона. Сградата ще бъде на разположение единствено на мен и семейството ми.

— Да, сър. Напълно ясно.

Клемент слезе по металната стълба, облегал на рамото на най-красивия стюард от екипажа си. Отоплената и специално пригодена кола на летището го очакваше в подножието на стълбата; екипажът му отдаде почит, докато слизаше, сякаш бе крал на Англия.

Стюардът се усмихна закачливо, но Клемент нямаше настроение. Позволи на младежа да му помогне с настаняването в количката. Искаше да стигне до къщата и да поспи. Искаше да бъде свеж и бодър за срещата с момичетата. За кой ли път прокле напредналата си възраст и тялото, което го предаваше с всеки изминал ден.

Умът му обаче все още бе остър като бръснач. И Клемент Чеймбърс нямаше да се остави да бъде надхитрен от няколко разглезени хлапачки.

Атина се загледа през прозореца в хълмистия пейзаж на английската провинция. Господи, почувства се по-добре още щом напуснаха Лондон. Дали бе заради гледката, или...

Обърна се към Фреди, който гледаше право напред и си тананикаше весело. Сгодена! Нямаше търпение да сподели с момичетата. Но неговите родители, както и нейните, трябваше да научат първи. След като ѝ бе предложил снощи, двамата промениха плановете си; отложиха посещението във „Фарнсуърт“ и сега Фреди летеше с пълна скорост по магистрала М25 към шосе А21, Съсекс — нейния дом.

Маркърс и Емили щяха да бъдат шокирани.

Телефонът ѝ звънна.

— Не вдигай — каза Фреди.

— По-добре да видя кой е. Не мога да правя каквото и да било с теб, докато шофираш. — На екрана бе изписано „непознат номер“, което означаваше, че може да е почти всеки от новите членове на „Блустокинг“, bankerът ѝ или доставчиците. Тя реши да приеме обаждането.

— Чуйте ме добре, госпожице Чеймбърс. Обажда се фрау Киршнер. — Гласът бе отсечен и арогантен. — Работа за Клемент Чеймбърс.

Атина вдигна очи към небето.

— Много съжалявам за вас.

— Вашият чичо иска да ви види в четири часа в кантората на „Уайт и Мартин“ в Мейфеър. Вярвам, че знаете адреса.

Естествено, че го знаеше. Адвокатската кантора се разпореждаше с попечителския фонд. Атина настръхна от грубия тон на жената, която се отнасяше с нея като с подчинена.

— Може и да иска, но се опасявам, че не мога да се видя с него. Кажете му, че съм на гости на родителите си.

— Той спомена, че може да изтъкнете нещо подобно. — Гласът на фрау Киршнер стана още по-студен и заплашителен. — Каза ми да ви предам, че трябва да бъдете там, иначе ще накара да изгонят родителите ви от къщата. Той е собственик на компанията, която притежава имението „Бозуел“. Предполагам, че разбирате какво означава това.

Атина пребледня и затвори. Фреди я погледна сепнато.

— Какво има?

— Трябва да се върнем в Лондон — каза само тя.

— Бъдете там. Точно в четири.

Юнона се опита да прояви учтивост. В крайна сметка чичо Клемън бе дал милиони лири. Вярно, беше голям негодник, но тя не искаше да го унижава пред служителите му. Той вече бе отхвърлен от семейството и това бе достатъчно наказание.

— Скъпа госпожо — внимателно подхвана тя, — моят чичо явно не разбира, че в семейството настъпи сериозен разрыв. Не може да ми заповядва да ходя където и да било. Този следобед имам работа. — А и Джак я бе поканил на вечеря, но смяташе да запази тази подробност за себе си. Бе долетял от Шотландия — без Мона.

— Не. Вие сте тази, която не разбира, госпожо Дарлинг. Вече говорих със сестра ви. Клемент иска да знаете, че родителите ви ще бъдат изгонени от дома си, ако не дойдете. Едва ли искате това да се случи.

Юнона примигна.

— Изгонени? Баща ми Маркълс е негов брат.

В тона на фрау Киршнер не настъпи никаква промяна.

— Ще дойдете в четири часа. Да му кажа ли, че приемате?

Странно чувство изпълваше сърцето на Юнона — гняв, неподправен гняв.

— Кажете му, че ще бъда там.

Диана събираше багажа си, когато телефонът звънна. Не вземаше много дрехи; щеше да купи всичко необходимо в Манхатън. Само няколко от любимите си рокли и дълго копринено палто...

— Диана Чеймбърс — обади се тя весело. — Бъдете кратки, бързам за летището.

— Няма да ходите никъде, госпожице Чеймбърс — грубо нареди женски глас. — Имате среща с чичо ви.

Диана изслуша ултиматума на жената и се изсмя.

— Вашият шеф не може да ми нарежда нищо, госпожо Киршнер. С цялото ми уважение към вас, моля, предайте му, че може да върви по дяволите.

— Ще дойдете — настоя фрау Киршнер, — иначе сестра ви Венера ще пострада.

Диана замръзна. Жената явно не се шегуваше.

— Ще пострада ли, какво искате да кажете?

— Искате ли да разберете?

На Диана ѝ призля.

— Не правете никакви глупости — отвърна тя. — Ще дойда.

Венера седеше в новия си апартамент на „Кингс роуд“, разсеяно прелистваше един сценарий и се опитваше да се съсредоточи. Цялата гореше от превъзбуда. Ханс я бе оставил да си тръгне най-накрая, но не преди да я притисне силно към себе си за чувствена целувка. Накара я да почувства тялото му, да усети силата му и да си спомни живо всяка подробност от първия път, когато я бе завел в леглото си.

Не можеше да се концентрира.

Тя се усмихна. Това бе едно малко отмъщение, но той явно му се бе насладил напълно...

Триста хиляди долара. Сто и петдесет хиляди лири. Не беше половин милион, но държеше много повече на тях, защото ги бе спечелила с много труд. Тръсна глава в опит да се отърси от мислите

си. Венера бе твърдо решена първия ѝ голям проект за филмовото студио да направи Елинор Маршал отново известна.

Трябваше да започне от началото, напомни си тя. Да намери страхотен сценарий...

Телефонът ѝ звънна.

— Венера Чеймбърс? — попита нечий глас.

— На телефона.

— Спрете, каквото и да правите — нареди направо гласът. — Трябва да дойдете в центъра на Лондон. Обажда се личната асистентка на чичо ви Клемент. Той ви вика на среща...

— Съжалявам. Нямам какво да кажа на чичо си — отговори Венера и затвори.

Телефонът отново звънна.

— Имам делово предложение за вас, госпожице Чеймбърс. Вашият чичо има властта да попречи на първия ви филм да стигне до екран. Иска да ви види в кантората на адвокатите му в четири следобед.

— Моят чичо може да върви по дяволите — заяви Венера. — Непременно му го предайте от мое име, госпожо.

— Братовчедките ви и сестра ви ще дойдат. Те явно осъзнават опасността, която вие не разбирате. Ще ви очакват. — Тонът на жената бе категоричен. — Изключително важно е, госпожице Чеймбърс, надявам се да дойдете.

— Щом момичетата ще бъдат там, и аз ще дойда. Но първо ще им се обадя. — Венера изпитваше огромно презрение. — Сега предайте съобщението ми на чичо ми. Дословно.

Отново затвори. Но знаеше, че ще отиде. Както и в случая с Бей Линг, момичетата не можеха да си позволят да пропуснат срещата.

Клемент седеше в кантората на адвокатите си, настанил се удобно на бюрото на старшия партньор. И защо, не? Офисът всъщност бе негов, платен с неговите пари.

— Господин Чеймбърс. — Хаймън Уайт, старши партньор и уважаван кралски съветник, влезе в кабинета. След като първо почука, разбира се. Клемент не позволяваше прояви на неуважение. — Племенничките ви са тук за срещата, сър.

Клемент вдигна очи.

— Покани ги.

Адвокатът отвори широко вратата като лакей и четирите момичета влязоха вътре. Колко ли мразеха, че ги е събрал заедно. Отново. Точно като на Коледа...

Юнона предвождаше групичката. Атина, Венера и Диана я следваха. Без да кажат и дума, те седнаха едновременно на четирите стола, които бяха подредени за тях.

— Върви, Хаймън. — Клемент го отпрати. — Погрижи се никой да не ни безпокои.

Клемент ги огледа една по една. Прочутите великолепни братовчедки Чеймбърс. Великолепни само благодарение на *неговите* пари.

Дъщерите на Маркърс и на Рупърт. Продукт на невзрачните благоприлични бракове на братята му, на непоносимо скучния им живот. Той не се бе оженил. Години наред мисълта за тези момичета, които растяха в Англия, го разяждаше отвътре. Проклетите му братя. Лишени от смелост и амбиции, но способни да създадат поколение.

И двамата имаха семейства. Наследници. А той нямаше нищо. Клемент се бе взирал в четирите красиви момичета, бе мислил дълго за тях. Те бяха онова, което братята му притежаваха, а той не би могъл никога да получи. Не и за всички пари на света, както му бе казал Маркърс. С пари не можеш да си купиш семейство.

Хм. Щеше да види дали е така.

Беше ги купил. Рупърт и Хестър бяха мъртви, а Маркърс и Емили, колкото и да го мразеха, не биха застанали на пътя на благополучието на дъщерите си. И така, съвсем невинно, Клемент бе създал попечителския фонд. Колко лесно и просто се бе оказало да ги привлече към себе си. Малко пари, малко алчност и те бяха готови да играят по свирката му като всички останали; слепи за неудобното положение, в което поставяха родителите си, и за грозното си отношение една към друга. И постепенно се бяха превърнали в мързеливи, разглезени и зависими жени.

Идеята да използва Бей Линг му се бе сторила забавна. Искаше да подразни момичетата, когато бяха станали прекалено самодоволни. Да покаже на високомерния си брат колко бързо неговите скъпи

дъщери и племеннички ще се нахвърлят една върху друга и ще си издерат очите.

Фактът, че всички му се бяха опълчили, го влудяваше. Неговата марионетка — младата му годеница — щеше да си получи заслуженото. Но отказът на момичетата, на дъщерите на Маркъс и Рупърт, да му се подчинят...

Беше огорчен. Двайсетгодишното търпеливо моделиране на характерите им се бе провалило. Те се обръщаха против него, отказваха да приемат щедростта му. И предпочитаха мизерните пари, които сами можеха да изкарат, пред лукса на несметното му богатство.

Отхвърляха с презрение дори наследството. Клемент кипеше от гняв. Все едно отново бе отхвърлен от братята си. И точно тази среща бе ключова. Той беше болен. И искаше да бъде абсолютно сигурен, че може да контролира момичетата дори и след смъртта си, както го бе правил приживе.

Те бяха важни за него. Носеха името му. Бяха определени за негови наследнички. Беше решил да ги отнеме от братята си, от самодоволните си, благочестиви братя.

Не можеха да му откажат.

Ако го направеха, той щеше да загуби. Последната и най-сурова битка. Онази, която бе водил със собствените си братя. Момичетата сега бяха *неговото* семейство. Клемент Чеймбърс беснееше от ярост, но правеше всичко възможно да се сдържа. Действаше най-добре, когато го предизвикат. Щеше да накара племенничките си да му се подчинят.

— Тук сте. — Гласът му бе спокоен. — Знаех, че ще дойдете.

— Чичо Клем. — Юнона заговори високо. — Не сме тук заради заплахите ти.

— Юнона. — Положи огромно усилие гласът му да остане равен. — Издържах теб, сестра ти и братовчедките ти повече от петнайсет години. Най-малкото, което ми дължите, е да бъдете така любезни да ме изслушате.

Те се спогледаха и Клемент долови колебанието им. Добре. Беше ги накарал да се чувстват неудобно. Юнона го гледаше подозрително, но пък тя винаги е била умно момиче. По-умно и от високообразованата си сестра. Според него Юнона притежаваше

вътрешна сила и кураж. Досега именно тя винаги бе поемала водачеството.

Тя кимна.

— Добре.

Другите последваха примера ѝ. Той прехапа устни, за да прикрие усмивката си. Колко лесно бе да ги накара да се върнат към обичайното си поведение.

— Вероятно действах прибързано. — Клемент говореше тихо, с изтънял от годините глас. — Шокирани сте. Всички сме шокирани. Виновен съм — добави той и видя как по лицата им се изписва изненада. — Почувствах се предаден от Бей Линг и гневът ме накара да избухна.

— И затова ли заплаши родителите ми? — попита Атина с леден глас.

— Никога не съм заплашвал никого. — Момичетата възмутено понечиха да възразят, но Клемент властно вдигна съсухрената си ръка. — Изслушайте ме. Разбирам, че моите служители са се престарали. Когато им казах да ви доведат тук, както намерят за нужно, са ме разбрали буквално. Никога не съм давал разрешение да се използват заплахи срещу някого от семейството. Отговорните за това ще бъдат уволнени.

Венера погледна към сестра си и братовчедките.

— Не искаме никой да изгуби работата си. Чичо Клем, опасявам се, че не ти вярвам.

— Нито пък аз — добави отчетливо и Диана. — Жената, която ми се обади тази сутрин, предаваше твоите заповеди, чичо Клем. Не вярвам сама да е измислила всичко.

Той се размърда на стола си.

— Момичета, не съм първият възрастен човек с много пари, от когото другите се възползват. Може би съм бил глупав, прекалено доверчив. Позволих на плътските удоволствия да ме направляват. Да, виновен съм. Нима искате да ме изоставите завинаги заради това?

Диана понечи да отвърне, но Юнона с жест я накара да замълчи.

— Искам вие да бъдете моите наследнички, момичета. — Сега щеше да нанесе големия удар. — Забравете Бей Линг. Забравете тази година. Това е стара история, минало. — Усмихна им се чаровно и частица от харизмата му на младини се върна в израза му. — Трябва да

вървим напред като семейство. И така, през тази година вие всички доказахте, че сте способни бизнес дами. Притежавате много разнородни таланти, нали така?

Зачервените му очи се спряха за кратко поотделно на всяко от момичетата. Някога, на острова, те бяха готови да се избият за подобна чест.

— Юнона. Вече си създаваш име в бизнеса с недвижими имоти, умело сключваш изгодни сделки в един уникален сектор. Създаде си свой собствен бизнес модел. Много впечатляващо.

Юнона издържа на погледа му, безмълвна и неподвижна като статуя.

— Атина. Откри клуб „Блустокинг“. В момента си на загуба, но няма да е задълго според мен. Имаш внушителен членски списък.

По-малката дъщеря на Маркърс нахално не вдигаше поглед от ноктите си; той отбеляза мислено обидата, за да си отмъсти по-късно, и продължи нататък, сякаш нищо не се бе случило.

— Венера Чеймбърс, филмов продуцент. Очаква те блестящо бъдеще. Притежаваме значителни дялове в няколко филмови студиа, Венера. Знаеше ли го? И Диана. Интериорен дизайнер на хотели и частни домове на много богати хора. Би могла да преобразиш офисите на корпорацията по целия свят; ти и още стотина души екип ще бъдете ангажирани поне една година.

Доволен от мълчанието им, Клемент допря върховете на пръстите си.

— Тази година преминахте важен тест. Изпитание за вашата сила и лоялност. Днес съм тук, за да ви кажа, че издържахте теста. Вече няма да сте просто мои наследнички. — Той направи драматична пауза. — Ще бъдете мои *партньори*. От този ден нататък ви предлагам да получите пет процента от дяловете в компанията. Всички ще бъдете вицепрезиденти.

Братовчедките се спогледаха. Пет процента? Това правеше около осемдесет милиона за всяка.

Клемент се пооживи. Забеляза жаждата и амбицията в погледите им. Да! Отново бяха подвластни на волята му.

— Разбира се, има и условия — спокойно каза той.

— Какви по-точно? — бавно попита Диана.

— Бизнесът трябва да стои над семейните задължения. Както знаете, момичета, винаги съм казвал на бащите ви, че е така.

— Бащите ни? — повтори с недоумение Диана. — Говорил си с татко?

Клемент се усмихна лениво и тържествуващо.

— Получаваш осемдесет милиона долара, Диана, и малко отрезвяваща истина. Мразя сантименталностите. Баща ти и майка ти се возеха в моята кола в деня, когато загинаха.

Венера залитна към сестра си и я стисна здраво. Очите ѝ мигновено се напълниха със сълзи.

— О, не бъдете толкова мелодраматични — с нехайно пренебрежение отсече той. — Не съм ги убил нарочно. Беше нещастен случай. Просто не беше в мой интерес да става публично достояние.

Всички мълчаха стъписани.

— Не си ни казвал — прошепна Диана. — Мислехме, че татко е бил пиан.

— Винаги сме мислели, че се е напил през онзи ден — повтори глухо Венера.

Клемент сви рамене.

— Не беше пиан. И не мисля, че би се оплакал от начина, по който се погрижих за дъщерите му. Предлагам ви почти сто милиона.

— Какви са условията? — тихо попита Атина.

Естествено. Искаха да се пазарят с него.

— Ще се разделите. Ще напуснете Англия. Всички ще работите в различни точки на планетата. Ще скъсате с мъжете, с които се срещате. Настоявам да изпълните нарежданията ми стриктно. Разбира се, след като умра, можете да правите каквото пожелаете.

— Това ли е предложението ти? — възкликна Диана. И го вбеси окончателно, като се разсмя. — О, чичо Клем. Ти си болен човек. И пълен идиот. Никоя от нас не се интересува от парите ти.

Клемент избухна яростно.

— Мислите, че можете да ми се противопоставите?

— Не става въпрос какво си мислим — обади се Венера. Изведнъж побесня. Този човек — това чудовище! — бе убил родителите ѝ. — Другите момичета са прекалено мили с теб. Някой трябва здравата да ти нарита задника. Ти си расист и сексист и аз се срамувам, че си мой роднина. Ако искаш отново да бъдеш приет в

семейството, трябва да ни докажеш, че си достоен. Разбираш ли, Клемент? Трябва да изминеш дълъг път, за да се върнеш при нас.

— Да видим — намеси се и Юнона. Вдигна ръка и започна да отмята на пръсти нещата. — Да платиш на Бей Линг. Да дариш половината си богатство за благотворителност. Да се извиниш на мама и татко.

Той ги зяпна с широко отворени очи.

— Не говорите сериозно, нали? Богатството ми възлиза на шест милиарда долара. Аз съм един от най-богатите хора на света. Според завещанието ми вие сте мои наследнички, но това може да се промени по всяко време.

— Тогава го промени още сега — каза Диана, която все още се съвземаше от шока. — Не се нуждаем от парите ти.

— Това не е всичко. — Той повиши глас. — Мислите си, че можете да развиете бизнеса си? Мога да ви смажа като червеи, всяка от вас. Мога да купя банката, която е отпуснала заема на Атина, само с едно телефонно обаждане. Мога да изгоня родителите ѝ от дома им. Мога да унищожа филма ти, Венера; само един разговор по телефона и никое кино по света няма да посмее да го покаже дори веднъж. Ами Диана? Мога да накарам да те опишат като евтина развратница във всеки голям вестник на която и да било столица по света. Да видим тогава как ще си намериш клиенти. — Очите му потъмняха. — Шест милиарда долара подсигуряват огромна власт, момичета. Запитайте се дали искате да се страхувате през целия си живот. Бей Линг ще се пази непрекъснато, но това няма да я спаси. Да ѝ платя ли? И после *мен* наричате луд.

Юнона се изправи.

— Чух достатъчно. Да си вървим.

— Дадохме му шанс — каза и Диана. — Не може да му се помогне.

Станаха едновременно от местата си и Юнона инстинктивно протегна ръка към Венера, която улови ръката на Атина, а тя на свой ред стисна тази на Диана. Четирите му племенници не се мразеха, *обичаха се*, осъзна той шокиран.

— Чичо Клем. — Юнона, най-голямата, неговата любимка доскоро, заговори високо: — Ти наистина ни осигуряваше издръжка години наред. Използвахме те заради парите и искрено съжалявам за

това. Може би някой ден ще можем отново да започнем на чисто като семейство. Но трябва да разбереш, че не можеш да ни контролираш. Някоя от нас повече няма да докосне парите ти. Промени завещанието; не сме марионетки.

— Такива сте! — кресна той. Всички лицемерни приказки за семейството го нараняваха, причиняваха му главоболие, навеждаха го на лоши мисли... — Махайте се! Вън!

Атина бръкна в джоба на самото си. За негов ужас тя извади оттам дигитален диктофон. Натисна едно копче и гласът му прозвуча силно от записа.

— Тръгваме си, това ще отиде в полицията и всички големи вестници във Великобритания. Съжалявам, чичо Клем, но ти нямам доверие. Прав си, не бива цял живот да се страхуваме за сигурността си.

Той се опита да се изправи на крака в опит да я удари, преди да му се опълчи, преди да направи каквото и да било...

Сърцето му заби лудо от внезапния приток на кръв и изведнъж му стана трудно да диша, а болката бе режеща, пронизителна...

Обзе го ужас. Залитна напред, вторачен в тях, търсеше в погледите им тържество, омраза. Но Юнона се втурна към него, последвана от останалите, прихвана го за раменете и той се озова в прегръдката ѝ, докато мракът бавно го обгръщаше...

— Чичо Клем, прощавам ти — каза тя и го целуна по набръчканото чело.

Някъде зад гърба ѝ, сякаш много далеч, чу Венера да вика за помощ.

— Прощаваме ти — прошепна през плач Диана, а Атина протегна ръка и погали бузата му с безкрайна нежност и в един миг на просветление той съжали, много съжали...

А после мракът го погълна и всичко свърши.

ЕПИЛОГ

Погребението бе величествено.

Юнона използва цялото си влияние и даде най-доброто от себе си. Погребението на Клемент Чеймбърс се превърна в едно от светските събития на годината. В църквата, зад искрено скърбящия Маркърс и четирите племеннички на милиардера седяха най-отбраните представители на лондонското общество. Имаше толкова много херцози и маркизи, колкото и на една кралска сватба. Редом с тях можеха да бъдат забелязани промишлени магнати, висши политици, както и множество амбициозни светски личности, облечени в най-елегантните си гарвановочерни костюми и рокли, с брошки от оникс и черни перли.

На Клемент щеше много да му хареса. Тълпи от хора се събираха по пътя на траурната процесия, докато кортежът напредваше бавно през лондонското Сити; минаваха под лъскавите стъклени фасади на високите сгради, в които бизнесът му процъфтяваше през годините. Абаносовият ковчег, украсен със злато, се намираше в карета, теглена от шест снежнобели коня с черни пера, които се развяваха високо над главите им. Фотографите на светските издания се тълпяха както пред църквата, така и по маршрута на последното пътуване на Клемент. Положиха тялото му в криптата на „Вси Светии“, близо до Тауър — най-старата църква в Лондон, след като Юнона направи колосално дарение. Прощалната церемония бе изпълнена с достойнство и неподправена елегантност.

Четирите племеннички на Клемент Чеймбърс, естествено в най-стилни траурни рокли, бяха изключително красиви. Бей Линг долетя незабавно в Лондон, веднага щом научи за случилото се. Между нея и момичетата имаше негласно споразумение. Не бяха разменили и дума по въпроса, но като скърбяща годеница на Клемент, тя водеше опечалените, невероятно красива в дълга черна рокля от кадифе, загърната в кадифено палто. Държеше се напълно благоприлично и от време на време докосваше лицето си със снежнобяла дантелена

кърпичка. След церемонията момичетата вежливо ѝ стиснаха ръка. Тя се качи направо в лимузината си и потегли към летището.

Клемент Чеймбърс нямаше време да промени завещанието си. В него четирите момичета бяха посочени като единствени наследнички на богатството му, като Юнона получаваше по-голям дял.

Венера искаше да дари своята част, но Юнона категорично ѝ забрани.

— Парите са просто пари — настоя тя. — Прокълнати са само когато могат да те контролират.

Оказа се, че Бей Линг Ухупутри не е спомената в завещанието, затова те прехвърлиха десет милиона долара в сметката ѝ. Тя моментално престана да се среща с богатия гръцки корабен магнат, който бе с двацет години по-стар от нея, и се зае да инвестира в жилищни комплекси във Флорида.

Венера вложи своите пари във взаимни фондове и живее от лихвите; занимава се с продуциране на филми и изобщо не се тревожи за финансите.

Диана престана да се занимава с интериорен дизайн. Струваше ѝ се безсмислено, след като разполагаше с такова голямо богатство. Омъжи се за Карл Родън и се зае с благотворителност, което ѝ харесваше повече, отколкото обзавеждането на всичките му хотели.

Юнона все още работи по брака си с Джак. Двамата се събраха да живеят заедно, тя отново сложи венчалната халка на ръката си и двамата непрестанно се оплакват, че другият е работохолик.

Атина, лейди Уентуърт, вдигна бляскава светска сватба. С помощта на съпруга си тя закупи огромно провинциално имение в Дарбишър, което управлява заедно с клуб „Блустокинг“. Родителите ѝ все още живеят в „Бозуел“ благодарение на дъщерите си.

Всички са много щастливи. Братовчедките Чеймбърс са известни като много сплотено семейство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.